De vorbă

cu

Christopher Berry-Dee

i :â

criminalii în serie

Cei mai diabolici oameni din lume îsi spun povestea

LITERA

Christopher Berry-Dee

De vorbă cu criminalii în serie Cei mai diabolici oameni din lume îşi spun povestea

Traducere din limba engleză ALOMA CIOMÂZGĂ-MĂRGĂRIT
Titlu original: *Talking With Serial Killers The Most Evil Men în the World Tell Their Own Stories -2003-*

it

virtual-project.eu
LITERA®
LITERA -2021

-Cunoscut autor şi criminalist, CHRISTOPHER BERRY- DEE este considerat cel mai bine vândut scriitor de „true- crime" din Marea Britanie. Printre cărţile sale se numără *Talking uuith Psychopaths and Savages* (cel mai bine vândut titlu al genului în Marea Britanie în 2017) şi *Talking ivith Female Serial Killers.*

Christopher Berry-Dee este omul care stă de vorbă cu criminalii în serie. Criminalist de renume mondial, a câştigat încrederea ucigaşilor, a intrat în închisorile de maximă siguranţă în care se află aceştia şi a discutat cu ei în detaliu despre crimele lor şocante.

Traseul presărat cu orori şi violenţe al criminalilor este descris prin interviuri unice surprinse în înregistrări audio şi video şi conduse de autor, din măruntaiele ascunse ale unora dintre cele mai dure temniţe.

Christopher Berry-Dee a folosit aceste interviuri pentru a realiza o carte uimitoare şi şocantă care, de la prima sa ediţie, a devenit un clasic al genului. Nu doar că relatează întâlnirile cu unii dintre cei mai malefici oameni din lume, dar şi reproduce, în cuvintele lor, crimele care i-au făcut să fie caracterizaţi astfel. în acest mod, îi permite cititorului să arunce o privire în mintea celor care au comis cea mai gravă crimă dintre toate - au luat fără milă viaţa unei alte fiinţe umane.

„Fascinant şi teribil... Atinge cel mai înalt nivel al genului. " *Daily Express*

înaintea morţii sale, l-am intervievat pe Lucas de mai multe ori. Pare un fel de zombi, dar unul binevoitor. Fără îndoială, amestecul de abuzuri fizice şi psihice din copilărie, drogurile, accidentele, cele patru pachete de ţigări pe zi, consumul excesiv de alcool şi dicta nepotrivită au provocat o degenerare progresivă a sistemului său neurologic.

Aşa cum punctează Joel Morris, „conexiunile fizice dintre diversele zone ale creierului, sutele de milioane de întrerupătoare electromecanice care echilibrează sentimentele primare de violenţă cu comportamentul logic, ordonat social, pur şi simplu nu au funcţionat cum trebuie".

Deci iată un om care, ca mulţi alţi ucigaşi de teapa sa, a murit emoţional şi social înainte de adolescentă şi pentru care însăşi

viaţa a devenit doar o căutare a satisfacerii nevoilor sale disfuncţionale, de la o zi la alta. Desigur, nimic din cele sugerate nu este vreo aluzie la faptul că Lucas era, după definiţia legii, nebun. Ştia diferenţa dintre bine şi rău. Ştia că trecea mult dincolo de limitele acceptate social şi nu a dat doi bani pe consecinţele, carnajul şi durerile pe care le-a provocat în toţi anii aceia ai crimelor

.Pentru a nu uita suferinţa pe care o provoacă aceste bestii ale umanităţii, această carte este dedicată memoriei Leannei Williams (d. 23 august 1994)

Aflat acum pe Culoarul Morţii, în Secţia Ellis, Texas, Santiago Margarito Rangel Varelas (#999159) este un monstru revoltător, chiar şi printre isprăvile respingătoare ale altor ucigaşi ai copiilor noştri. Victima lui a fost Leanna Williams, fiica sa vitregă de numai doi ani. Varelas era soţul mamei Leannei de mai puţin de patru luni când a murit copilul. însă, în acea scurtă perioadă, a susţinut un tir neobosit de violenţe şi abuzuri sexuale asupra fetiţei; numai violenţele ar fi fost de ajuns să ucidă un adult sănătos, şi au început imediat după căsătoria celor doi.

Leanna a murit din cauza multiplelor hemoragii cerebrale provocate de lovituri repetate în cap. Majoritatea coastelor sale erau rupte şi fusese sodomizată. Varelas le-a spus poliţiştilor că fetiţa a căzut în casa lor de la numărul 4415, pe 2nd Street, din Bacliff, Texas. însă la fel de respingător şi aproape incredibil este

şi că mama Leannei le-a spus detectivilor că nu avea idee despre ce se întâmpla cu fiica ei, mai ales că Varelas era acuzat şi de abuzuri împotriva surorilor Leannei, în vârstă de cinci şi nouă ani.

MULŢUMIRI

După cum spun atât profesorul Elliott Leyton, cel mai cunoscut expert din lume în crimele în serie, cât şi fostul agent special FBI Robert Ressler, cel mai cunoscut *profiler* criminalist al lumii, dacă nu eşti poliţist ori psihiatru care să aibă acces în sistemul penal, este aproape imposibil să obţii un interviu cu un singur criminal în serie, nemaivorbind de două asemenea creaturi. Am intervievat, până la urmă, peste 30.

Pe lângă investiţia financiară, care poate fi de ordinul miilor de dolari, cu riscul ca infractorul să se răzgândească în ultimul moment, în timp ce te afli la poarta închisorii, trebuie să construieşti o relaţie cu un ucigaş în decursul a mulţi ani de corespondenţă, până ce va începe să aibă "încredere în tine. Dar asta este doar o mică parte din munca depusă.

Fie şi numai pentru a începe să înţelegi subiectul studiat, trebuie să-i documentezi trecutul încă de la naştere. Să-i cunoşti părinţii, relaţiile, prietenii, profesorii, colegii de muncă, să te întâlneşti cu rudele victimelor, cu poliţişti, avocaţi, judecători, psihiatri şi psihologi, chiar şi cu angajaţii închisorilor responsabili de starea criminalilor în timpul executării pedepsei sau al prezenţei lor pe Culoarul Morţii. Apoi, precum sârma ghimpată care formează o barieră impenetrabilă în jurul închisorii, trebuie să cauţi o intrare prin banda roşie din jurul ucigaşilor. Fără permisiunea Departamentului Corecţional, nu ajungi nicăieri. Abia după ce toate cele de mai sus au fost „bifate", ajungi să-i întâlneşti pe ei - cei mai periculoşi prădători umani de pe Pământ.

Cum spune Sondra London în excelenta sa carte *Knockin' on Joe,* „este periculos să te apropii de aceşti oameni, pentru că, atunci când te concentrezi profund asupra oricărei personalităţi pentru o perioadă mai lungă, te trezeşti atras în lumea ei... Şi, cât timp te afli în cuşca lor, studiindu-i, şi ei te studiază, la rândul lor."

Mi-au venit adesea în minte cuvintele lui Friedrich Nietzsche: „Cine luptă cu monştrii să ia aminte să nu devină el însuşi un monstru. Iar când priveşti într-un abis, abisul priveşte la rândul lui în tine."

Lucrările de nonficţiune nu pot fi realizate fără un efort colectiv, iar studierea la prima mână a unei crime violente poate fi în acelaşi timp satisfăcătoare, captivantă şi tulburătoare. Dar la final vine momentul reflecţiei asupra acelei călătorii şi asupra tuturor oamenilor şi a instituţiilor care, pe măsura capacităţilor fiecăruia, au contribuit la apariţia acestei cărţi.

Multe dintre aceste nume apar în textul cărţii. Altele, nu, dar sunt la fel de importante în proiectarea, documentarea şi scrierea cărţii.

Aş vrea să le mulţumesc în mod special, acolo unde e cazul, rudelor victimelor. Ucigaşii prezentaţi în această carte s-au răzbunat pe societate şi nu există o unitate de măsură adecvată pentru agonia pe care au provocat-o. Moartea este palpabilă, durerea, mai puţin. Cu toate astea, în ciuda pierderii celor dragi, cei rămaşi au dat dovadă de compasiune pentru ucigaşii copiilor lor. Fără ajutorul lor, fără suferinţa şi durerea lor infinită, această carte nu ar fi atins echilibrul emoţional pe care sper că l-a atins.

Le mulţumesc, de asemenea, nenumăratelor departamente corecţionale care mi-au permis accesul nestingherit în sistemele lor penale şi la infractorii intervievaţi. Numeroşilor oameni ai legii, avocaţi şi judecători care şi-au îndeplinit onorabil sarcinile profesionale, nu doar aducându-i pe criminali în faţa justiţiei, ci şi ajutând, în măsura posibilităţilor, la documentarea detaliată a acestei cărţi. Şi, oricât de ciudat ar părea, le datorez mulţumiri şi criminalilor în serie şi ucigaşilor în masă care mi-au permis să intru în lumea lor întunecată, căci, dacă societatea vrea să înveţe ceva despre felul în care funcţionează aceste bestii, trebuie, oricât de dezgustător pare, să le ascultăm vorbele, adevărurile şi minciunile.

Ca întotdeauna, îi sunt îndatorat bunului meu prieten, Robin Odell. Un scriitor şi redactor superb în orice domeniu, Robin cunoaşte acest subiect mai bine decât mulţi alţii. A luat mare

parte din manuscrisul meu şi a rafinat-o până la forma care stă acum în faţa voastră.

Probabil că acum este momentul să le mulţumesc pentru ajutorul lor personal câtorva dintre cei care au avut atâta răbdare să-mi asculte luni de-a rândul părerile şi gândurile despre crimele în serie. Aşadar le sunt profund recunoscător tatălui şi mamei mele, Patrick şi May. Minunaţilor mei prieteni, Jackie Clay, Graham Williams, David „Elvis" Murphy, Ace Francis, Bob Noyce, Phil Simpson, Barbara Pearman şi Tony Brown, care mi-au păstrat moralul ridicat. Producătorului meu de televiziune, Frazer Ashford şi colegilor mei de la *The New Criminologist.* Colegilor Elliott Leyton (profesor de antropologie la Memorial University din Newfoundland, care va fi la fel de critic ca întotdeauna şi aproape sigur va ataca părerile despre tulburarea cromozomilor XYY) şi David Canter (profesor de psihologie aplicată). Le mulţumesc de asemenea lui Adam Parfitt şi lui John Blake de la Blake Publishing, care au avut atât curaj încât să publice această carte.

în sfârşit, mulţumiri speciale şi multă dragoste lui PJ, pentru că totul e bine când se sfârşeşte cu bine, şi îmi va fi întotdeauna dor de tine, şi Alionei Minenok din Novosibirsk, Rusia. Discuţiile noastre târzii în noapte mi-au fost de un imens ajutor

.CHRISTOPHER BERRY-DEE DIRECTOR LA CRIMINOLOGY RESEARCH CENTRE SOUTH SE A, 2001

HARVEY LOUIS CARIGNAN - SUA

„Tipu' e dracu' în persoană. Trebuia să-l prăjească pe scaunul electric de mult, iar lumea ar fi stat la coadă să tragă de maneta aia. Şi după ce murea, să-i fi înfipt un ţăruş în inimă, să-l fi

îngropat, iar după o săptămână să-l fi dezgropat ca să-i mai înfigă un ţăruş, doar ca să fie siguri că a murit dracului."
RUSSELL J. KRUGER DETECTIV-ŞEF, SECŢIA DE POLIŢIE DIN MINNEAPOLIS

Era 24 septembrie 1974 dis-de-dimineaţă în Minneapolis. Soarele răsărise, iar ofiţerii Róbert Nelson şi Robert Thompson patrulau pe la numărul 1841 de pe E 38th Street, când au observat Chevroletül Caprice verde cu negru, model 1968. Era parcat peste drum de un restaurant. Thompson a dat încet o tură de cvartal, cât timp partenerul său a verificat informarea primită de la secţie în ziua precedentă.

— Asta e, a spus Nelson. Asta e maşina. Nu mai trebuie decât să găsim şoferul. Cică e un tip masiv, ca o gorilă.

Cei doi ofiţeri s-au apropiat, studiind interiorul maşinii. Bineînţeles, se vedeau covoraşele din cauciuc roşu, reviste porno şi o Biblie. Lângă schimbătorul de viteze au observat mai multe pachete de ţigări Marlboro; toate acestea fuseseră descrise în detaliu de o victimă a unui viol al cărui făptaş era cel căutat de poliţie.

În vreme ce Nelson a sunat la secţie, pentru a cere întăriri, Thompson a intrat în restaurant, întrebându-l pe proprietar dacă ştia cine condusese maşina.

— Da, sigur, a venit răspunsul bănuitor. Tocmai v-a văzut şi a întins-o prin spate.

Câteva minute mai târziu, Harvey Louis Carignan a fost oprit, luat la întrebări şi apoi arestat. A fost dus în centru, i s- au citit drepturile şi a fost reţinut sub acuzaţiile de omucidere şi viol.

După aproape 50 de crime, unul dintre cei mai răi criminali în serie ai Americii avea să nu-şi mai folosească niciodată ciocanul.

***

Chiar şi acum, uneori mi se pare că n-am avut decât câteva zile de copilărie. Nu e nimic legat de ea de care să mă agăţ, nimic de care să-mi amintesc cu drag. între mine cel de atunci şi eu cel de acum a fost şi este cu adevărat un hău al disperării.
CARIGNAN, ÎNTR-O SCRISOARE CĂTRE AUTOR, 14 APRILIE 1993

Născut în mahalaua oraşului Fargo, Dakota de Nord, pe 18 mai 1927, la fel ca mulţi criminali în serie, Harvey a fost un copil din flori care nu şi-a cunoscut niciodată tatăl natural. Mama lui în vârstă de 20 de ani, Mary, nu a reuşit să-şi îngrijească băiatul bolnăvicios, cu întârzieri de creştere, iar în 1930, în punctul culminant al Marii Crize economice, a început să-l lase în grija oricui era dispus să-l supravegheze. Din acel moment, puştiul a început să fie mutat de colo-colo şi dintr-o şcoală în alta, incapabil să prindă rădăcini sau să se bucure de o educaţie solidă.

Foarte devreme în anii săi de formare, Harvey a căpătat un tic facial şi a udat patul noaptea până la 13 ani. A suferit inclusiv de dansul Sfântului Vitus - sau coree infantilă -, o boală care se manifestă prin mişcări spasmodice necontrolate ale corpului.

La 12 ani a fost trimis la o şcoală reformată în Mandan, Dakota de Nord, unde, conform cazierului său de la FBI, a rămas şapte ani. în tot acest timp, susţine că a fost agresat şi abuzat sexual de o profesoară. într-o scrisoare din 12 iunie 1993 scrie:

... Aveam o profesoară care obişnuia să se aşeze în banca mea şi făceam schimb de bileţele porcoase. Aveam 13 sau 14 ani - ce puşti de 14 ani nu ar sta bucuros, de bunăvoie, în clasă, ca să-şi trimită mesaje porno cu profesoara? Nu puneam niciodată mâna pe ea fără să mă plesnească, dar mă ţinea după ore şi mă punea să stau în picioare în faţa ei în timp ce se masturba şi mă făcea în fel şi chip şi-mi spunea ce o să mă oblige să fac - nu şi-a dus niciodată ameninţările până la capăt, fir-ar să fie! Căţeaua nu mă lăsa nici măcar să mă masturbez cu ea! Mi-am scos penisul şi mi-a tras o bătaie soră cu moartea! Avea nişte sâni enormi. Era o femeie cu adevărat crudă...

Harvey Carignan a rămas la şcoala reformată din Mandan toată perioada adolescenţei, apoi, în 1948, la 21 de ani, s-a înrolat în armata SUA, care l-a primit cu braţele deschise. Harvey nu mai era amărâtul pipernicit care, chipurile, fusese abuzat mental şi sexual încă de la vârsta de patru ani. Dieta echilibrată şi bogată în carbohidraţi de la Mandan îl ajutase să ajungă un tânăr viguros, bine hrănit şi extrem de puternic.

Carignan şi-a început cariera de ucigaş în 1949 când, în seara zilei de duminică, 31 iulie, a ucis-o pe Laura Showalter, în vârstă de 57 de ani, în urma unei tentative de viol într-un părculeţ din Anchorage, Alaska. Moartea a survenit rapid, după ce i-a zdrobit capul, provocându-i traumatisme cerebrale severe. Faţa victimei a fost efectiv distrusă de la bărbie până la frunte, oasele şi ţesutul, zdrobite sub loviturile pumnilor săi masivi.

„Ucigaşul a fost atât de puternic încât, cu o singură lovitură, i-a făcut o gaură în craniu ca o rachetă într-un tanc", descria un poliţist.

Vineri, 16 septembrie 1949, Carignan a încercat să violeze o tânără pe nume Dorcas Callen, care a reuşit să scape. Soldatul, evident beat, deşi era doar 11 dimineaţa, a abordat- o în apropierea unei taverne de pe Anchorage Street. Când i-a propus să facă o plimbare cu el, Dorcas l-a refuzat şi s-a îndepărtat.

— Hei, a strigat el. Cred că te cunosc... poate.

— Pleacă, te rog, l-a implorat Dorcas. Nu mă cunoşti.

Era deja foarte speriată. Ştia că o femeie fusese omorâtă în bătaie în zonă, cu doar câteva săptămâni mai înainte. Dar refuzul ei l-a enervat pe soldatul uriaş cu care se confrunta, iar ea nu s-a putut îndepărta. înainte să facă vreo mişcare, bărbatul a apucat-o şi a început s-o tragă din stradă. Au căzut într-un şanţ de la marginea străzii, el peste ea, sfâşiindu-i hainele, mâinile pipăindu-i sânii şi interiorul coapselor. în câteva clipe, ar fi putut să o violeze.

Dorcas s-a luptat cu disperare să găsească un punct de sprijin în pământul moale al pereţilor şanţului. El era foarte puternic, aproape inuman de puternic. Ţipând, a reuşit să iasă din şanţ şi a fugit peste stradă, în tavernă, de unde a sunat la poliţie.

La spital, a povestit în detaliu teroarea atacului, printr-o mască însângerată de piele facială sângerândă şi învineţită. „S-a transformat în ceva din iad. S-a înfuriat din senin, de parcă răul a pus dintr-odată stăpânire pe el", a spus ea printre buzele umflate.

Descrierea ei a fost cea care a dus la arestarea lui Carignan mai târziu, în aceeaşi zi. A fost judecat pentru uciderea Laurei Showalter în 1950, în Tribunalul Districtual pentru Teritoriul Alaska, Divizia a Treia, judecător fiind George W. Foita. Cartea din mâneca procurorilor a fost o mărturisire a crimei în faţa şerifului Herring. Harvey Carignan a fost găsit vinovat şi condamnat la spânzurătoare. La apelul care a urmat la Curtea Supremă a SUA, judecătorii Reed, Douglas, Black şi Frankfurter au fost de acord că Harvey Carignan fusese condamnat ca urmare a încălcării Regulii
McNabb. Aceasta spune că mărturisirile nu pot fi acceptate în instanţă dacă au fost obţinute în timpul unei reţineri ilegale ca urmare a neprezentării imediate a deţinutului în faţa unui magistrat de curte preliminară. Din cauza încălcării acestei reguli, judecătorii au decis că mărturisirea lui Carignan era inadmisibilă. în consecinţă, Harvey a scăpat de laţ, dar şi-a pierdut libertatea în urma unei condamnări la 15 ani de închisoare. Deţinutul #22072 a fost transferat de la închisoarea Seward din Alaska la Penitenciarul SUA de pe insula McNeil, statul Washington.

în interviul dat autorului, Carignan a spus: „Laura Showalter... Dorcas Callen? Numele astea nu-mi spun nimic." * * *

Pe 13 septembrie 1951, Carignan a fost transferat la închisoarea Alcatraz, California, unde şi-a petrecut următorii nouă ani. Pe 2 aprilie 1960, la vârsta de 32 de ani, a fost eliberat condiţionat. Exceptând cei câţiva ani din armată, nu mai fusese liber de la 11 ani.

După ce a debarcat pe cheiul din San Francisco îmbrăcat doar cu un costum ieftin primit la eliberarea din închisoare, cu geanta la picioare, a privit mica şalupă a închisorii săltând pe valurile din golf, înapoi, spre „Stâncă", cum este cunoscută Alcatraz de toată lumea, după care a luat un tren spre Duluth, Minnesota. Ajuns acolo, s-a mutat la unul dintre cei trei fraţi vitregi ai săi, dar, pe 4 august 1960, la numai patru luni de la

eliberare, a fost arestat pentru jaf şi agresiune cu intenţia de a comite un viol.

Spre norocul lui Carignan, acuzaţia de viol a fost anulată din lipsă de dovezi. Dacă violul ar fi fost dovedit, s-ar fi întors în închisoare, fără să mai poată ieşi vreodată. Cu toate acestea, dat fiind că era un violator eliberat condiţionat, a fost condamnat la 2 086 de zile în închisoarea Federală din Leavenworth, Kansas.

Carignan s-a întors în comunitate în 1964 şi s-a mutat rapid în Seattle unde, pe 2 martie, a fost luat în evidenţă ca deţinut eliberat condiţionat C-5073. Pe 22 noiembrie acelaşi an a fost arestat de şeriful districtului King pentru agresivitate în trafic şi jaf.

Pe 20 aprilie 1965 s-a trezit din nou în boxa acuzaţilor, fiind condamnat la 15 ani în Penitenciarul Statului Washington din Walla Walla, unul dintre oraşele tristatale pe lângă Richland şi Kennewick, pe graniţa dintre Washington şi Oregon.

închis acum într-una dintre cele mai vechi şi mai renumite închisori din Statele Unite, Carignan şi-a pus în cap să recupereze lipsurile în educaţia proprie. A obţinut diploma de liceu, a urmat mai multe cursuri de sociologie şi psihologie şi a scris lucrări pe tema psihopatiei sexuale, a personalităţii paranoice şi a individului bine adaptat. A citit constant, a obţinut cele mai bune calificative şi a studiat jurnalismul - toate acestea impresionându-i pe îndrumătorii săi. Dar exista o parte întunecată care ieşea la iveală când rămânea singur. Când vorbea cu ceilalţi deţinuţi, Harvey îşi imagina fete tinere, nubile, şi avea o fixaţie legată de carnea tânără. Recunoştea adesea, şi îşi păstrează părerea şi în prezent, că fetele tinere trebuiau să fie alegerea sa finală, ceea ce pentru un bărbat acum în vârstă de 74 de ani este, într-adevăr, o dorinţă foarte nesănătoasă.

* * *

Fost condamnat aflat la vârsta mijlocie, cu caracteristici fizice neatractive, Harvey nu prea avea cine ştie ce şanse la o relaţie cu o adolescentă după eliberarea din închisoare, astfel că s-a însurat cu Sheila Moran, divorţată, cu trei copii. Sheila avea o casă în Ballard, cartierul scandinav din Seattle, în care cei doi şi-au făcut căminul. Având la bază o educaţie decentă, Sheila a

înţeles curând foarte bine personalitatea noului său soţ, care îşi pierdea vremea cu o adunătură de ticăloşi. Era plecat mai tot timpul până târziu în noapte, gonind cu maşina ca un nebun. Apoi, în urma unei agresiuni brutale a lui Carignan asupra bătrânului ei unchi, Sheila s-a hotărât să-şi strângă lucrurile, să-şi ia copiii şi să fugă unde vedea cu ochii. De cealaltă parte, Harvey s-a hotărât s-o ucidă şi a aşteptat-o o noapte întreagă, strângând un ciocan în mână, însă, din fericire, Sheila nu a mai revenit acasă.

Harvey s-a recăsătorit pe 14 aprilie 1972. Alice Johnson, o femeie simplă de 30 şi ceva de ani, oarecum înceată la minte, s-a îndrăgostit de el. Naivă şi credulă, biata menajeră cu prea puţini prieteni a crezut că a cunoscut un om bun şi muncitor. Alice mai fusese căsătorită şi avea un fiu, Billy, de 11 ani, şi o fiică frumoasă de 14 ani, la care Harvey a început curând să râvnească.

În acea perioadă, Carignan reuşise să concesioneze o benzinărie Sav-Mor de la Time Oii Company, iar Alice a început să observe că angaja doar fete tinere la pompe. Dar, imediat ce începeau să lucreze, plecau, fiind înlocuite de alte fete, la fel de tinere şi de frumoase. Toate acestea i-au trezit bănuielile, iar zvonurile doar i-au confirmat faptul că soţul ei era complet obsedat de adolescente. Aborda orice fată vedea, cu propuneri şi remarci obscene, iar când Alice l-a luat la întrebări, a urlat la ea, l-a bătut pe fiul ei şi a ieşit aruncându-i o privire prevestitoare de rău Georgiei, fiica sa vitregă, ceea ce a făcut-o pe aceasta să se simtă categoric stânjenită. Deloc surprinzător, căsnicia celor doi a luat sfârşit la scurt timp după aceea.

Pe 15 octombrie 1972, Carignan a violat şi ucis o adolescentă pe nume Laura Brock, lângă Mount Vernon, statul Washington.

* * *

Un anunţ din ediţia *Seattle Times* din 1 mai 1973 a marcat începutul unei serii de întâmplări înfiorătoare. O benzinărie locală făcea angajări, iar anunţul i-a atras atenţia lui Kathy Sue Miller, o adolescentă de 15 ani. Nu căuta de lucru pentru ea, ci pentru prietenul ei, Mark Walker. A doua zi de dimineaţă însă,

când a sunat la numărul din anunţ, Kathy a fost intrigată să afle că bărbatul de la telefon căuta să angajeze fete. I-a dat adresa şi numărul ei de telefon şi a fost de acord să se întâlnească cu el după ore. Au stabilit s-o ia cu maşina din faţa Sears Building din Seattle şi să meargă la benzinărie, unde să completeze formularele de angajare.

Mama lui Kathy s-a îngrijorat. Nu-i plăcea faptul că fiica sa îi dăduse unui străin numărul său de telefon şi o deranja felul în care fusese aranjat interviul pentru angajare. O deranja mai ales gândul că fiica ei va urca într-o maşină cu un necunoscut. Avea încă în minte un articol recent despre Laura Brock, care fusese violată şi ucisă după ce făcuse autostopul.

—Vorbesc serios, Kathy, a avertizat-o Mary pe fiica ei. Nici să nu te gândeşti să te întâlneşti cu el.

Nervoasă, Kathy a promis că n-o s-o facă şi a plecat la şcoală, cu un teanc de manuale sub braţ.

Mama şi fiica au luat acelaşi autobuz în dimineaţa aceea, iar Kathy a coborât prima, la Liceul Roosevelt. Mary a privit-o prin geamul murdar pe frumoasa ei fiică îndepărtându-se şi întorcându-se o dată pentru a-i face cu mâna, zâmbind.

în acea după-amiază, Kathy a nesocotit rugăminţile mamei ei şi s-a întâlnit cu Carignan aşa cum fusese stabilit. Acesta o aştepta din ce în ce mai nerăbdător şi a tresărit când a văzut o fată înaltă, puternică, cu o constituţie atletică, apropiindu-se de el. Părul ei blond se întuneca precum un caramel lucios şi îi cădea până pe la jumătatea torsului în valuri dese. Kathy avea ochii verzi şi doar vagi urme de pistrui pe tenul alb. S-a oprit pe partea cealaltă a străzii, în dreptul maşinii lui Carignan, pentru a traversa, iar el a privit cum tânăra în bluză albă cu albastru şi ciorapi albăstrui i-a făcut cu mâna.

Carignan s-a aplecat peste scaunul pasagerului şi i-a deschis portiera. Dar Kathy a ocolit maşina, venind pe partea lui, şi i s-a adresat prin geam. Prima ei impresie despre Carignan a fost oarecum neplăcută. Era un om neatrăgător, cu o frunte ciudat de înaltă. Avea o bărbie retrasă şi o cicatrice adâncă peste un ochi. De fapt, Carignan părea mult mai bătrân decât cei 46 de

ani ai lui, cu pielea brăzdată de riduri adânci şi pungi şi cearcăne sub ochi. în mod obişnuit, chipul său era încruntat ameninţător, iar pentru a zâmbi, trebuia să se concentreze serios. Dar, de data asta, şi-a folosit tot farmecul de care era în stare.

— Bună! Tu trebuie să fii Kathy, a salutat-o el cu un zâmbet larg.

Kathy i-a observat gropiţa din bărbie, apoi a zâmbit la rândul ei.

— Sigur, eu sunt.

Făcându-i semn să intre în maşină, i-a spus:

—Trebuie să completăm formularele de angajare şi le am la birou. Hai, sus! O să te las eu acasă după ce terminăm.

Kathy s-a simţit incomod.

— Mama nu prea e de acord cu asta, i-a explicat ea, iar Harvey a plusat.

— Nu pot să nu-i dau dreptate. Am şi eu copii. Şi o soţie. O casă frumoasă, o femeie grozavă. Dap, nu o putem învinovăţi pe mama ta că e grijulie.

Kathy era aproape convinsă de asigurările lui.

— Eşti sigur că e în regulă? a întrebat ea.

—Absolut! Uite, chiar o să mă prezint mamei tale când o să te aduc înapoi. Şi atunci totul va fi în regulă.

Kathy Sue Miller nu a mai fost văzută niciodată în viaţă. Carignan, al cărui trecut violent era cunoscut de poliţie, a fost interogat îndelung şi supravegheat 24 de ore din 24, dar dovezile nu au fost suficiente pentru a-l acuza nici măcar de răpire, cu atât mai puţin de crimă. Apoi, în duminica de 3 iunie, doi băieţi de 16 ani care îşi conduceau motocicletele prin Rezervaţia Tulalip, la nord de Everett, au găsit trupul lui Kathy. Era dezbrăcată şi înfăşurată într-o folie neagră de plastic. Cadavrul era atât de descompus încât iniţial a fost imposibil de spus ce sex avea. în urma autopsiei, s-a aflat că amprenta dentară se potrivea fişei lui Kathy. Judecând după traumatismele craniene, a fost evident că moartea survenise în urma unor lovituri violente.

Chiar şi după descoperirea cadavrului, „Harv' Ciocanul" a reuşit să scape din mâinile poliţiei. S-a mutat mai întâi în Colorado, iar ulterior în Minneapolis, Minnesota, unde a ucis- o pe Eileen Hunley pe 4 august 1974. Trupul ei a fost descoperit pe 18 septembrie, în districtul Sherburne. Carignan a comentat ulterior: „Era nevastă-mea de drept şi am crezut că se întâlnea cu un negru, aşa că am oprit-o pe stradă... Am dat-o cu capul de un stâlp şi am ţinut-o cu faţa într-un canal de scurgere până când a murit. Apoi am
încercat s-o dau la porci, s-o mănânce."

* * *

O serie de agresiuni sexuale asupra autostopistelor în statele Colorado şi Minnesota, în ultima parte a anului 1974, au purtat marca lui Carignan. Majoritatea au avut ca autor un bărbat masiv, a cărui descriere i se potrivea în mare şi care folosise un ciocan pe post de armă. Cel puţin şapte dintre ţintele agresiunilor muriseră, iar restul au rămas marcate psihic şi fizic pe viaţă.

Pe 8 septembrie 1974, Carignan a luat o autostopistă, a dus-o într-o zonă rurală din apropiere de Mora şi a agresat-o sexual. Apoi a lovit-o în cap cu ciocanul şi a agresat-o sexual cu mânerul ciocanului. Victima a fost lăsată să moară pe câmp, dar a supravieţuit. Ulterior, a reuşit să-şi descrie atacatorul şi maşina pe care o conducea.

Pe 14 septembrie 1974, Carignan a luat în maşină o altă femeie, Roxanne Wesley, a cărei maşină rămăsese în pană într-o parcare din sudul Minneapolisului. Spunându-i că o va duce până într-un loc unde putea să găsească ajutor, a dus-o în schimb într-o zonă rurală din districtul Carver, a agresat-o sexual de mai multe ori, inclusiv penetrând-o vaginal cu mânerul ciocanului, şi a lăsat-o să moară pe câmp. Şi această victimă a supravieţuit, reuşind să se târască până la şosea pentru a cere ajutor. La rândul ei, l-a descris pe atacator şi maşina acestuia, dând inclusiv caracteristici distincte ale interiorului vehiculului.

Două adolescente care făcuseră autostopul s-au plâns pe 19 septembrie 1974 că au fost luate în maşină de un bărbat şi au fost duse în zone rurale, unde au fost ameninţate că vor fi violate

şi ucise. Una dintre fete a fost lovită peste gură de Carignan, rupându-i un incisiv. Ambele reuşiseră să scape sărind din maşină când Carignan oprise la câte o intersecţie. Din nou, descrierea bărbatului şi cea a maşinii se potriveau celor date de victimele precedente.

În ziua următoare, Poliţia Minneapolis a înregistrat o plângere din partea altor două adolescente, care spuneau că fuseseră abordate de un bărbat care le oferise câte 25 de dolari pentru a-l ajuta să ia o maşină din nordul Minnesotei şi să o aducă înapoi în Minneapolis.

Cele două fete au povestit că au fost duse într-o zonă rurală împădurită, unde bărbatul i-a spus uneia dintre ele să- 1 urmeze în pădure, aparent pentru a ajunge la maşina despre care vorbea. A luat cu el o canistră de benzină şi o şurubelniţă. La scurt timp după aceea, fata care rămăsese în maşină a auzit ţipete, aşa că a fugit până la o casă din apropiere, pentru a suna la şerif. Ulterior, cealaltă fată a fost găsită inconştientă, cu răni grave la cap, provocate de loviturile unui ciocan. Descrierea pe care i-au făcut-o cele două atacatorului i se potrivea perfect lui Carignan.

Pe 21 septembrie a fost primit un alt raport despre un atac similar, în care victima supravieţuise, iar câteva zile mai târziu, Carignan a fost arestat.

* * *

Ceea ce urmează este un fragment dintr-un rechizitoriu privind cinci infracţiuni comise asupra unei fete de 13 ani. Numele a fost şters pentru a proteja identitatea victimei, iar documentul a fost pus la dispoziţie prin amabilitatea procurorilor oraşului Minneapolis şi ai districtului Hennepin. Nu a mai fost publicat niciodată.

Agresiune agravantă. Sodomie agravantă.
Expunere indecentă. Sodomie asupra unui minor.
Sodomie agravantă.

în timp ce numita _____ făcea autostopul în Minneapolis, acuzatul, conducând o auto- rulotă, a oprit şi a luat-o drept pasager, a întrebat-o

unde merge, i-a spus că o va duce direct la destinaţie, a obligat-o să întreţină relaţii sexuale orale cu el, ameninţând că o va lovi cu ciocanul pe care l-a scos dintr-un compartiment aflat între scaunele camionetei, a obligat-o să se dezbrace ameninţând-o că îi va înfige «un ciocan în cap», a încercat să-i introducă mânerul ciocanului în vagin, a lovit-o de mai multe ori peste fese cu ciocanul când aceasta i-a refuzat avansurile, a obligat-o din nou la sex oral, a condus vehiculul într-un lan de porumb, unde a pus-o să se întindă cu faţa în jos, încercând să întreţină relaţii sexuale anale cu ea, apoi, pentru a treia oară, a obligat-o din nou să facă sex oral. Acuzatul i-a permis apoi victimei să se îmbrace şi a condus-o până la casa unei prietene, în Lakeland Avenue, nr. 5644, Crystal, districtul Hennepin, [Minnesota], unde i-a permis victimei să coboare din auto-rulotă; în plus faţă de cele menţionate, acuzatul i-a spus victimei că prenumele său era „Paul"şi numele „Harvey".

în două procese separate, desfăşurate în anii 1975 şi 1976, Carignan a fost condamnat pentru doar două dintre crime şi pentru un număr de alte infracţiuni. A fost condamnat la închisoare 100 de ani şi la încă o sentinţă pe viaţă. în realitate, avea de ispăşit doar 40 de ani.

* * *

Ştiu unde stai. Ştiu că ai o soţie brunetă, tânără şi frumoasă şi doi copii. Ai un Mercedes argintiu. Da' o să am grijă să nu-ţifacă nimeni nimic, nici ţie, nici familiei tale, pentru că am prieteni în ţara ta care au grijă de mine.

MODUL ÎNFIORĂTOR ÎN CARE L-A ÎNTÂMPINAT HARVEY CARIGNAN PE AUTOR, CHRISTOPHER BERRY-DEE, CÂND ACESTA L-A VIZITAT ÎN ÎNCHISOARE Harvey Louis Carignan, cunoscut ca „Harv' Ciocanul", sau ca „Ucigaşul din reclame", trăieşte acum în spatele zidurilor murdare ale Centrului Corecţional Minnesota, Stillwater, aflat
la graniţa dintre Minnesota şi Wisconsin. O închisoare industrială, penitenciarul este acum cea mai mare şi mai sigură instituţie pentru infractorii periculoşi de nivelul 5 a statului, iar efectivul deţinuţilor se situează în prezent în jurul cifrei de 1 320.

Cinci ani am corespondat cu Harvey şi, în cele din urmă, am realizat un interviu în timpul unei „vizite faţă-în-faţă", în martie

1995. A fost primul şi singurul interviu acordat vreodată de „Ciocan" de când a fost arestat în 24 septembrie 1974 pentru multiple acuzaţii de viol şi omucidere.

Indivizii ca Harvey trăiesc la extreme, astfel că sufletele lor devin încăperi care ascund secrete misterioase. De aceea este nevoie de o anumită sensibilitate pentru a aduce aceste secrete la lumină. în fiecare caz în parte prefer să aprofundez, să cheltuiesc enorm de mult timp pentru a afla calităţile unice ale fiecărui individ, decât să îi depersonalizez cu generalităţi pe baza fărădelegilor lor. în timp ce încerc să empatizez cu subiectul documentării mele, am întotdeauna grijă să nu-l compătimesc până într-acolo încât drama lui să ajungă să se joace în mintea mea. Este un exerciţiu continuu de echilibru între identificare şi analiză.

Pentru a afla ceva de la o persoană trebuie să te pui în locul ei, să-i urmăreşti şirul gândurilor şi să-i simţi emoţiile; dar, în timp ce urmăreşti gândirea adeseori disfuncţională a subiectului tău, cel puţin în anumite limite, nu devii niciodată ca el. Rămâi tu însuţi. Te poţi apropia o vreme, destul de mult încât să îţi faci o părere despre aceste idei şi sentimente adesea străine, dar trebuie să te retragi întotdeauna pentru a- ţi restabili integritatea propriilor graniţe morale şi mentale.

Mă gândesc adesea la cuvintele lui Frederick Nietzsche şi merită să le repet: „Cine luptă cu monştrii să ia aminte să nu devină el însuşi un monstru. Iar când priveşti într-un abis, abisul priveşte la rândul lui în tine."

Şi ce mi-a spus psihiatrul lui Carignan? Da, exact asta: „O să reuşeşti să-i iei un interviu lui Harvey, sau acelei chestii din capul lui. O să reuşeşti să-i iei un interviu şi Răul o să ajungă să-ţi ia ţie un interviu."

Harvey a fost chemat la interviu prin pagerul personal, iar prima impresie pe care ţi-o lasă acest criminal maniac este aceea a unui tăietor de lemne cât o matahală, la cei 1,80 metri înălţime. Cântăreşte 115 kilograme şi are înfăţişarea unei gorile. Are un corp masiv, creştetul cu un început de chelie de o formă neanderthaliană şi mâini uriaşe ataşate de braţele peste măsură

de lungi şi deşirate, atârnate de umerii extrem de puternici şi înclinaţi. Carignan are ochi albaştri pătrunzători şi o voce profundă şi răguşită. După toate aparenţele, aspectul său general este acela al unui uriaş blând, chiar înţelegător; cu toate astea, este ştiut că asemenea aparenţe pot fi înşelătoare. „Ciocanul" este în realitate unul dintre cei mai diabolici şi mai renumiţi criminali în serie ai Americii, care chiar şi în prezent, la 74 de ani, poate face flotări într-o singură mână timp de 15 minute fără prea mare efort.

Primele cinci minute au trecut agonizant, fără ca vreunul dintre noi să scoată o vorbă, iar în tot acest timp ochii săi periculoşi mi-au scrutat chipul. Mă simţeam de parcă o creatură extraterestră, o forţă perfidă, îmi sonda delicat mintea cu tentaculele lungi, tremurânde ale întrebărilor nespuse, explorând, pipăind, gustând şi mirosind. Apoi un zâmbet tainic şi pervers a început să-i apară în colţul gurii. Buzele umezite de salivă erau întredeschise, dar, în rest, faţa sa era lipsită de expresie.

Acest criminal cu sânge-rece a fost extrem de fascinant de observat atât de aproape, pentru că este lupul deghizat în oaie, parţial om, parţial antihrist, monstrul din cele mai crunte coşmaruri ale copiilor. Apoi a vorbit prima dată.

— Ştii ceva, Chris? N-am comis niciodată o crimă şi apoi alta ca să nu se afle. Am ucis ca să mă asigur că nu vor apărea acuzaţii false de viol.

S-a spart gheaţa, iar convingerea mea iniţială, aceea că Harvey trăieşte într-o negare continuă - într-o lume în care recunoaşte că este oarecum vinovat, dar nu complet responsabil pentru crimele sale brutale şi atroce - s-a confirmat.

Interviul a continuat, iar el a recunoscut totuşi că a violat şi ucis o tânără, însă doar pentru că fusese provocat. A spus că întotdeauna victima era cea care deschidea subiectul despre sex, după ce el se oferea să o ia la autostop.

Nicăieri nu a ilustrat mai bine această idee decât în povestea unei femei, o asistentă medicală respectabilă de 20 de ani, a cărei maşină se stricase.

Adevărul e că se oferise să-i repare maşina, dar înainte de asta i-a explicat că trebuie să-şi ia sculele. A băgat-o cu forţa în maşina lui şi a dus-o pe un câmp unde a violat-o brutal şi a încercat s-o ucidă lovind-o în cap cu o cheie.
Relatarea lui Carignan este, bineînţeles, oarecum diferită, pentru că el susţine că victima s-a urcat în maşina lui de bunăvoie. Povestea lui conţine o brumă de adevăr şi o droaie de minciuni. Este simultan dezgustătoare şi tulburătoare, dar totodată oferă o perspectivă fascinantă asupra minţii unui psihopat sexual ucigaş şi a unui criminal în serie în toată puterea cuvântului, care se pare că a ucis aproape 50 de femei. Ceea ce urmează nu este pentru cititorii mai sensibili: *A intrat şi poate că era puţin agitată, dar nu părea să-i fie frică. Pe drum am vorbit despre o altă fată cu care ieşisem, una care mă lăsase pentru că nu-i mai dădusem cei 30 de dolari pe care îi dădeam în fiecare săptămână. Nu o plăteam sau ceva, erau doar un cadou. Fata din maşină a zis că n-ar face vreodată sex pe 30 de dolari - adică cealaltă tipă asta făcea şi ea o dispreţuia pentru ce făcuse. Am încercat să-i explic, dar era de neclintit, spunând că n-ar face sex pe 30 de dolari, pentru că astea au fost cuvintele ei, nu că n-ar face sex pe bani, adică ce credeam eu atunci.*

Ăla a fost momentul în care m-am prins; ea credea că eu îi ofer aceiaşi bani pentru sex şi mă refuza - dar nu zic că voia bani ca să facă sex. Din ce am vorbit,
puteai înţelege orice: fie că n-ar face sex pe 30 de dolari, fie că n-ar face sex pentru nici o sumă de bani. N-am dat cine ştie ce atenţie atunci, deci discuţia n-a avut nici un înţeles special pentru mine decât mult mai târziu, când am încercat să-mi amintesc tot ce s-a discutat şi cum s-a spus.

Când am ajuns la prietenul meu unde ziceam că am sculele, am oprit maşina, am întors şi am plecat imediat. Prietenul meu îmi spusese că, dacă nu-i vedeam în curte camioneta, un Chevrolet 1973 de 3/4 tone, să nu stau să-l aştept, pentru că băieţilor lui nu le plăcea de mine. M-am mirat, pentru că nu-i cunoşteam. Nu-i văzusem niciodată. [Carignan nu avea nici un aşa-zis prieten.] Oricum, m-am întors şi am oprit maşina chiar înainte să intru pe şosea. Am luat-o pe după umeri

şi, deşi a ezitat, s-a apropiat de mine când i-am dat de înţeles prin presiunea braţului că asta vreau. N-a fost o presiune care s-o forţeze să se mişte, nu o ţineam atât de strâns încât să nu mă poată refuza. Doar i-am dat de înţeles despre ce vreau să facă, iar ea s-a supus. îmi amintesc ce gândeam de parcă ar fi fost ieri: „O vrea!" Asta deşi mă întrebam de ce o fi negat atât de vehement că ar face sex pe 30 de dolari, care în mintea mea putea fi orice sumă de bani atunci. Am apucat-o încet, uşor de ceafă şi ea s-a aplecat - nu din cauza presiunii, ci pentru că aşa a vrut ea -, mi-a descheiat pantalonii, mi-a scos penisul şi mi l-a frecat în timp ce ne sărutam, până când i-am arătat cu acelaşi gen de presiune că voiam să mi-o sugă. Şi mi-a supt-o.

Când a terminat, i-am spus: „ Scuipă, dracu, chestia aia", când am văzut-o stând acolo, cu sperma în gură. A scuipat-o - dar am ţinut-o, în caz că voia să sară din maşină şi să fugă. Nu-mi ajungea că nu avea să spună că am forţat-o să facă ce făcuse. S-a uitat la mine, mi-a aruncat un zâmbet ciudat - adică ce prost eram că am crezut că vrea să fugă -, a închis uşa şi am plecat mai departe.

în timp ce porneam, i-am spus: „ Vreau să ţi-o trag. Ştiu un loc unde să mergem!"

A întrebat: „Cât timp o să fim plecaţi? Trebuie să mă întorc până la ora 1 E r a vreo 10:30.

Aveam un loc în cap, dar era departe. Aşa că am mers înainte şi am tras pe malul unui lac. Când am oprit, am văzut o casă între nişte copaci şi un bărbat care venea spre noi din altă direcţie. Am întors şi am plecat. în tot timpul ăsta, fata nu a încercat nici măcar o dată să deschidă uşa sau să coboare.

Chiar peste drum de lac era un drum care ducea într-o vale. Era la vreo 150-200 de metri de şosea. Când am ajuns acolo, am mers în spatele maşinii şi am scos o pătură albastră [recuperată ulterior de poliţişti], am aruncat-o pe jos şi i-am spus „ Pregăteşte- te!". Nu ştiu de ce mă enerva, dar era o tipă foarte sexy, de vreo 20 de ani, iar eu voiam să fac sex cu ea, mai ales că o făcusem oarecum, dacă pot să zic aşa. Mi-a scos pantalonii, şi-a dat jos chiloţii şi s-a întins pe spate cu picioarele în direcţia mea. Toată păsărică ei era spre mine - şi era frumoasă, la fel ca ea, o femeie foarte drăguţă. Acum, nu ştiu ce caută alţi bărbaţi

sau cum o fac, dar eu de obicei mă uit întotdeauna la vulvă, mă joc cu ea. Cu cât arată mai frumos în zona genitală, cu atât mai mult vreau sex.

Acum, eu m-am oprit doar ca să ajut fata să-şi pornească maşina. Când a urcat, nu mă gândeam decât să iau sculele ca s-o repar. Sexul nici nu-mi trecea prin cap şi nu am răpit-o. Toată lumea crede că femeile şi fetele astea sunt nevinovate. în general, nu sunt nevinovate. Absolut toate au vrut ceva de la mine, fie bani, fie să-mi conducă maşinile sau ceva ce nu spuneau. Nu le-am răpit niciodată şi nici nu le-am forţat să vină cu mine. Ea e la fel ca celelalte. Nu sunt un violator, chiar şi cuvântul ăsta e atât de revoltător, că îmi întoarce stomacul pe dos.

Orice ar zice unii şi alţii, ne-am simţit grozav în vâlceaua aia, până când m-a acuzat că i-am luat bani din poşetă şi m-am gândit: „Iar începem". M-am enervat mult mai tare decât ar fi fost cazul şi am reacţionat mai degrabă la furie decât la acuzaţie, când ar fi fost de ajuns să-i explic că nu i-am luat banii. Roata din dreapta spate a camionetei se dezumflase şi o schimbam când a început să ţipe la mine. A continuat să ţipe că nu erau banii ei şi să urle aproape ca o nebună să-i dau înapoi. După care, într-o clipă, a schimbat tonul şi mi-a spus că voia să-şi schimbe maşina. Şi că dacă nu-i dau 200 de dolari să o schimbe, o să spună că am violat-o. Până în momentul ăla îmi văzusem de treabă şi strânsesem şuruburile roţii; dar, în secunda în care m-a ameninţat, m-a lovit ceea ce mie mi se pare o furie incontrolabilă şi am pocnit-o cu cheia pentru roţi - nu cu ciocanul, cum a declarat ea mai târziu şi cum spune toată lumea. Era complet îmbrăcată şi totul mi-e foarte clar în minte, de parcă s-ar întâmpla chiar acum. A căzut la pământ secerată şi a alunecat încet pe o pantă de vreo 3-4 metri într-un şanţ, cu picioarele înainte, cu puloverul ei maro ridicându-se până sub braţ. Nu m-am panicat, am pus cheia în spatele camionetei şi ultimul şurub în buzunar, m-am urcat în maşină şi am plecat. După vreo 15-20 de minute, probabil vreo 15-20 de kilometri, m-am gândit că nu o puteam lăsa acolo să moară dacă era doar rănită şi trebuia să ştiu, aşa că am întors. Când m-am apropiat, am văzut mai multe maşini şi un tractor cu remorcă oprite pe

marginea drumului şi toţi oamenii ăia aplecaţi peste cineva care ştiam că era ea, aşa că mi-am văzut de drum.

Când Harvey a terminat de povestit, l-am confruntat cu realitatea atacului. I-am amintit acestui om că, de fapt, o lăsase pe tânăra asistentă să moară în şanţul acela, dar ea şi- a recăpătat cunoştinţa câteva ore mai târziu, trezindu-se într- o baltă de sânge şi suferind în urma rănilor aproape mortale de la cap. Era practic noapte şi, în dureri atroce, s-a târât peste un kilometru şi jumătate pe arătură până la un drum unde a găsit-o fermierul acela, care a adunat câteva ajutoare a doua zi de dimineaţă.

Carignan a trecut mai târziu pe lângă ambulanţă, când s- a întors la locul faptei, nu pentru a-i salva viaţa victimei, ci îngrijorat că aceasta va supravieţui şi că ar putea să-l descrie pe el şi maşina lui. S-a întors cu intenţia de a o termina, dar ea deja se târâse la adăpost. Doar faptul că sora ei îi spusese cu o zi înainte că era însărcinată o ţinuse în viaţă, hotărâtă să vadă copilul.

Harvey susţine că a fost abuzat sexual de aproape toate femeile cu care a avut de-a face, inclusiv de cele cu care a avut vreo relaţie, bone şi profesoara sa de la şcoala reformată. Şi, în vreme ce noi suntem perfect conştienţi că în ultimii 30 de ani abuzul asupra copiilor a fost expus ca o tară a societăţii, nu există nici cea mai mică dovadă care să confirme că Harvey a fost abuzat aşa cum susţine el fără încetare.

Tot ce putem spune cu un oarecare grad de certitudine este că a ajuns la un moment dat să urască femeile în general, probabil din pica purtată mamei sale care îl neglija şi familiei şi prietenelor ei. Dar poate că acestea sunt toate dovezile de care avem nevoie, pentru că, în sensul cel mai literal, oamenii nu ajung să urască femeile ori bărbaţii, fără motiv, deci probabil că până la urmă Carignan spune adevărul.

Recent, Carignan a spus: „Urăsc femeile cu pasiune [...] Se joacă tot timpul cu mintea mea." Cu toate acestea, poveştile sale despre abuzuri sexuale ne pot oferi un alt indiciu valoros dacă privim în trecutul său. Acele câteva rânduri din scrisorile sale

sunt pline de contradicţii şi, fără îndoială, pot fi doar fantezie. E o poveste croită pe măsura lui - faptul că ar fi fost abuzat de o „femeie cu adevărat crudă" şi dominatoare, în timp ce el, bietul flăcău, era neajutorat, dar în acelaşi timp părea să-i fi plăcut distracţia.

La fel ca în cazul atâtor alţi criminali, când a venit pe lume, Harvey Carignan a fost imediat împovărat cu problemele copilăriei. A purtat stigmatul social al bastarzilor; un copil slab şi anxios; un copil care făcea pe el şi suferea de dansul Sfântului Vitus; şi, la fel ca Peter Sutcliffe, criminalul în serie britanic, a fost agresat pe parcursul anilor săi de formare.

Pretinde că femeile l-au abuzat sexual în copilărie, deşi aceste afirmaţii nu sunt susţinute de dovezi clare. Este însă destul de clar că mama sa şi alte femei, inclusiv mătuşile şi bunica lui, l-au tratat cu dispreţ. Daunele psihologice provocate de acest gen de comportament ar putea explica în mare măsură ura pasională a lui Harvey la adresa femeilor. Harvey crede că toate femeile „s-au jucat cu mintea" lui, ceea ce poate explica faptul că folosea instrumente contondente pentru a mutila şi distruge capetele victimelor sale. Furia sa era atât de intensă încât nu le lovea o dată sau de două ori. De cele mai multe ori le-a zdrobit craniile până când acestea au ajuns un terci de nerecunoscut, cu o forţă demonică şi inumană.

Răzbunarea - în particular răzbunarea pe femei - a jucat un rol important în motivaţia sa, iar modul său de operare a fost întotdeauna acelaşi. Dar mai există o faţetă a motivaţiei acestui criminal, cel puţin aparent bizară. În timp ce a ucis femeile mai mature, probabil având în minte imaginea mamei, a mătuşilor şi a bunicii sale (cu puţine excepţii), de multe ori şi-a lăsat victimele adolescente în viaţă, în ciuda agresiunilor îngrozitoare asupra lor. în câteva cazuri, chiar le-a dus acasă sau le-a pansat tăieturile şi rănile. Motivul acestor comportamente contradictorii poate fi explicat prin atracţia sexuală declarată deschis în privinţa fetelor tinere, în această privinţă, nu există nici o îndoială că Harvey era, şi încă mai este, condus de fantezii. Aceste fantezii despre sex cu fete tinere îi provoacă întotdeauna

o plăcere imensă, pe când gândul la femeile mature a generat mai mereu o ură intensă în Carignan.

De-a lungul perioadei lungi de corespondenţă cu el, Harvey a creat mare parte din ceea ce numeşte „şiragul [său] de perle". Efectiv, el lasă de înţeles că aceste „perle de înţelepciune" sunt detalii preţioase pe care le va dezvălui doar când va judeca el că este momentul potrivit.

„Adevărul este în perlele mele de înţelepciune", a afirmat răspicat. „N-o să dau la iveală perlele acestei părţi de adevăr cel puţin câţiva ani", a adăugat înainte să se închidă ca o scoică şi să refuze să mai răspundă vreunei întrebări despre natura crimelor sale.

Harvey „Ciocanul" Carignan şi-a petrecut restul interviului susţinând că este un om cu sentimente profunde. Un om foarte învăţat şi, dat fiind că studiază filosofia, ale cărui cuvinte şi gânduri sunt demne de a fi luate în considerare de ceilalţi. Dar în adâncul „Ciocanului" există încă o eroare fatală.

în ciuda faptului că şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii sale mizerabile în spatele gratiilor, acest monstru în adevăratul sens al cuvântului este complet incapabil să-şi accepte vinovăţia. Aceasta este o trăsătură comună multor altor criminali în serie. Cu toate dovezile consistente şi copleşitoare în fiecare caz de agresiune sexuală, viol sau omucidere, Carignan este obligat psihologic să transfere cea mai mare parte din vina pentru crimele sale către victimele ghinioniste.

Când este demascat şi toate scuzele sale i se întorc în faţă ca pure neadevăruri, are un refugiu. Se retrage în tranşeele folosite de atâţia alţi agresori, în speţă în poziţia din care aruncă vina asupra întregului sistem de justiţie şi de aplicare a legii pentru că l-a transformat în ce e acum.

Dacă gravitatea şi numărul infracţiunilor nu ar fi fost atât de serioase, am putea fi iertaţi pentru că scuzele lui ni se par ridicole. Unii ar putea spune chiar că scrisorile sale sunt delirul unui dement şi, în consecinţă, ar trebui respinse sau, în cel mai bun caz, ignorate. Harvey nu este însă nebun, după nici o definiţie. Ceea ce refuză el să spună sau ceea ce ascunde printre

rânduri sau alege să uite să menţioneze poate fi în final de un mai mare interes, pentru că în negarea sa patologică de sine stă adevărata natură a Fiarei.

în prezent, Carignan poate fi eliberat condiţionat, pentru că, indiferent de cât de multe crime a comis, nici un om nu poate sta închis în statul Minnesota mai mult de 45 de ani.

Harvey are o prietenă prin corespondenţă. Gloria Pearson, 30 de ani, a fost condamnată pentru uciderea fiului ei după o perioadă de abuzuri. îşi scriu unul altuia frecvent şi, în privinţa asta, se potrivesc perfect.

Acest capitol este bazat pe sesiunile înregistrate audio din interviul exclusiv pe care Harvey Louis Carignan i l-a acordat lui Christopher Berry-Dee în Centrul Corecţional Minnesota, în 1996, şi pe mai mulţi ani de corespondenţă

.ARTHUR JOHN SHAWCROSS - SUA

Pentru o clipă, ochii i-au îngheţat. Până cu o secundă mai înainte, un zâmbet rar mascase furia mocnită a lui Shawcross; acum, masca echilibrului mental îi alunecase de pe chip pentru prima dată, iar focul nebuniei ucigaşe îi strălucea în ochi în timp ce se chinuia să-şi stăpânească pornirile criminale care clocoteau în adâncul lui.

Camera de interogatoriu a rămas tăcută ca un mormânt.

REACŢIA LUI SHAWCROSS CÂND A FOST ÎNTREBAT DE CHRISTOPHER BERRY-DEE DESPRE UCIDEREA LUI JACK BLAKE, ÎN VÂRSTĂ DE ZECE ANI în străfundurile Centrului Corecţional Sullivan, Fallsburg, New York, respiră cel mai cunoscut criminal în serie al statului, iar numele său este Arthur John Shawcross. Supranumit de presă „Monstrul râurilor", l-am întrebat cum şi-a dobândit porecla.

—Pentru că acolo i-am omorât, a răspuns. Acolo ieşea monstrul din mine şi ieşea pe malul râului adesea.

Numele „Shawcross" provine din engleza veche - *crede cruci* - care s-ar traduce aproximativ „credinţă în cruce". Primele forme de scriere a numelui au fost „Shawcruce" şi „Shawcrosse". în prezent, există în jur de 5 000 de persoane care poartă numele Shawcross în Statele Unite şi chiar mai multe în Marea Britanie şi, după toate datele, sir Hartley Shawcross, fostul procuror general al Marii Britanii şi procuror.şef britanic în Procesele de la Nürnberg, era înrudit de departe cu criminalul nostru în serie.

„Art" a fost un nou-născut micuţ, cântărind doar 2,250 kilograme. S-a născut la 04:14 AM, miercuri, 6 iunie 1945, la spitalul Marinei SUA, Kittery, chiar peste drum de râul Piscataqua din Portsmouth, Mâine.

Pe certificatul de naştere, în dreptul numelui tatălui figurează caporal Arthur Roy Shawcross, 21 de ani, iar mama este Bessie Yerakes Shawcross, 18 ani. Părinţii lui locuiau în apartamentul 5 din strada Chapel nr. 28, Portsmouth, Mâine.

Şi tatăl lui era cunoscut poliţiei, ca veteran al Corpului Puşcaşilor Marini al SUA în al Doilea Război Mondial acuzat de bigamie. A debarcat în Guadalcanal cu un regiment de artilerie al Diviziei 1 Puşcaşi Marini, primind pentru asta mai multe medalii şi decoraţii. în februarie 1943, după finalul acţiunii, el şi camarazii săi au fost trimişi la odihnă şi recuperare în Australia, unde a cunoscut-o pe Thelma June la o petrecere. S-au căsătorit pe 14 iunie în acel an, în Melby, Australia, iar Thelma a născut ulterior un băiat, pe care l-au numit Hartley, după ilustrul lor omonim britanic.

Arthur Roy Shawcross a fost trimis în permisie în iulie 1944 şi s-a întors în SUA, unde a devenit bigam, după ce s-a căsătorit pe 23 noiembrie cu prietena lui din copilărie, acum însărcinată, Bessie Yerakes. Bessie, „Betty" pentru apropiaţi, era fiica unui cuplu de muncitori din Somersworth, New Hampshire. Tatăl ei, James Yerakes, era originar din Grecia, ia mama, Violet Libby, era de descendenţă mediteraneană necunoscută. La o săptămână

după ce Bessie a fost externată cu bebeluşul ei Arthur, soţul ei i-a trimis pe amândoi la ţară, în Watertown, New York, pentru a sta cu sora lui până când îşi termina el serviciul la Puşcaşii Marini. La scurt timp după demobilizare, cuplul şi-a găsit un loc pentru propriul cămin în pitorescul Brownville, cămin pentru 1 200 de cetăţeni din clasa de jos şi de mijloc, la o aruncătură de băţ de graniţa canadiană şi de lacul Ontario.

Micul Arthur era cel mai mare dintre cei patru copii ai cuplului. Fraţii săi au fost Jean, Donna şi James şi putem spune cu siguranţă că Arthur s-a dovedit a fi singurul măr stricat din coş. Educaţia sa a început destul de normal, la Şcoala Centrală Brownville-Glen Park, dar problemele sale de personalitate au apărut destul de repede. îşi ura fraţii, cu excepţia lui Jean, cu care avea fantezii sexuale.

Pe la cinci ani, Art îşi crease doi prieteni imaginari. Pe unul îl chema „Paul", aparent un flăcău de vârsta lui Arthur; celălalt „prieten" era un pic mai mic, o fetiţă blondă, fără nume. Luni de-a rândul a purtat discuţii lungi cu aceşti prieteni imaginari, lăsându-le colegilor şi profesorilor impresia că vorbea singur.

—Am fost nevoit să-mi fac prietenii ăştia, i-a spus el autorului, pentru că voiam să mă joc şi eu cu cineva. Nimănui nu-i plăcea de mine.

Poreclit acum „Oddie"[1] de colegii de clasă, micul Arthur a devenit subiectul glumelor răutăcioase şi al batjocurii. S-a retras într-o lume proprie obscură, rătăcind adesea din clasă în clasă ca într-un vis. Era bătaia de joc a copiilor mai puternici, care îl chinuiau de câte ori aveau ocazia, iar el ţipa şi îşi agita pumnii ori pleca îmbufnat acasă, unde se răzbuna chinuindu-şi fraţii mai mici.

Asistenţii sociali ai şcolii şi-au dat seama că au un copil-problemă şi, în urma investigaţiilor, au aflat curând că părinţii îl răsfăţau pe Arthur. De câte ori se purta urât, mama lui îl lovea uşor sau îl trimitea în camera lui. Şcoala era de părere că şi tatăl lui Arthur era excesiv de tolerant cu fiul său.

Evenimentele au luat o turnură mai serioasă când Arthur a fugit de acasă. Bineînţeles, a fost adus rapid înapoi, dar de

atunci a început să meargă la şcoală cu autobuzul înarmat cu un levier cu care să-i lovească pe copiii care l-ar mai fi supărat. Micul Shawcross învăţase că poate obţine cu o armă ce nu reuşea cu pumnii. Chiar înainte să împlinească opt ani, şcoala a cerut să fie evaluat din punct de vedere mental. Psihologii de la Clinica de Sănătate Mentală a districtului Jefferson au fost de părere că doamna Shawcross îi transmitea mesaje emoţionale amestecate copilului ei „arătos, bine îmbrăcat şi îngrijit". Se părea că relaţia mamă-fiu era foarte complexă, pentru că, în timp ce ea îşi trata fiul ca pe o păpuşică pe de o parte, pe de altă parte îl şi pedepsea cât ai clipi fără motiv, ceea ce, într-adevăr, îl făcea pe puşti foarte confuz.

Doamna Shawcross îşi învăţase fiul să fie îngrijit şi ordonat, iar ea şi soţul ei fost puşcaş marin impuseseră în familie valori de modă veche, dacă putem spune aşa, cu ceva tente de disciplină militară. Camera lui Arthur trebuia să fie impecabilă, hainele să fie mereu împăturite la dungă şi pentru cea mai mică abatere Arthur era lovit sau trimis în camera lui. De partea cealaltă, pentru a le câştiga bunăvoinţa, Arthur îşi copleşea părinţii cu cadouri, amintindu-şi întotdeauna de zilele lor de naştere sau de aniversări, cu toate astea părând în continuare confuz. Căpătase o frică de zgomote neobişnuite, dar treptat confuzia a lăsat locul resentimentelor. Fura bani de la mama lui pentru a-şi plăti agresorii la şcoală. Nu avea nici un prieten, se purta urât cu fratele său mai mic şi era foarte greu de convins să spună adevărul, din cauza faptului că părea să-i fie tot timpul frică. în plus, psihiatrii erau de părere că Arthur credea că tatăl său îi favoriza pe ceilalţi copii şi că mama sa îl respingea.

Deja interesul lui Arthur pentru şcoală dispăruse, progresul a încetinit, după care a început să regreseze, ajungând printre ultimii din clasă. Profesorii au pus acest lucru mai degrabă pe seama atitudinii sale decât pe lipsa inteligenţei, dar băieţii mai mari au continuat să-l agreseze şi să-l hăituiască. Tot cam pe atunci a căpătat un fel de tic, un clipit caracteristic pe care îl are şi în prezent. A început să scoată şi un sunet ca un behăit de miel şi să apeleze adesea la limbajul unui bebeluş. A început să

aibă coşmaruri şi să facă în pat, ceea ce a continuat până în primii ani ai adolescenţei. Apoi a fugit din nou de acasă, doar pentru a fi târât înapoi, urlând şi protestând. Deşi data nu e sigură, în casa Shawcross a avut loc un eveniment crucial care a întors pe dos viaţa familiei, cu consecinţe de durată.

Arthur avea nouă ani când bunica sa maternă a primit o scrisoare de la Thelma June, din Australia. în scrisoare, Thelma susţinea, destul de corect, că Arthur Roy Shawcross era în realitate soţul ei, cu care avea un fiu acum în vârstă de zece ani. Bineînţeles, când a văzut scrisoarea, Bessie Shawcross a considerat că secretul soţului ei era de neiertat şi, din acel moment, a urât fiecare clipă petrecută în compania lui. Mai mult, a decis să-i facă viaţa un coşmar. Deja un copil hipersensibil şi confuz, Arthur se ţinea de acum departe de casă, cât de mult putea. îi era ruşine cu tatăl său şi nu suporta certurile constante care deveniseră parte integrantă din viaţa părinţilor săi.

A început din nou să fugă de acasă, petrecând ore în şir cu bunica pe care o adora şi, cu toate că la bază era un puşti foarte grijuliu şi drăguţ, începuse să dezvolte o latură mult mai întunecată. în realitate, mintea i se împărţea în două, iar el copia comportamentul mamei lui, care afişa două seturi complet diferite de atitudini şi de emoţii.

Prin 1960, adevăratele probleme comportamentale au început să apară când tânărul Arthur era în clasa a Vil-a la Liceul General Brown. A început să tortureze animale mici în timpul liber, să jupoaie peşti vii şi să se joace cu corpul lor. Urmărea suferinţa animalelor şi cât de mult le lua să moară. Prindea iepuri în capcane, rupându-le gâtul pe îndelete. Prindea lilieci, pe care îi vâra în maşini parcate, privind apoi şoferii care intrau în panică. Lega pisici una de alta, strivea veveriţe, arunca cu săgeţi în broaşte prinse de ţinta de darts şi jumulea găinile de vii. La un moment dat, a cărat un sac până la un lac din apropiere şi l-a aruncat în apă. „Cine zice că pisicile nu ştiu să înoate?", i-a spus unui alt elev. Când pisoiul îngrozit a reuşit să scape şi să înoate spre mal, l-a ridicat şi l-a aruncat şi mai departe. După patru încercări de a se salva, pisoiul s-a înecat.

în această perioadă de sadism juvenil, Shawcross a învăţat că uciderea animalelor avea un dezavantaj: făceau gălăgie, iar excrementele şi urina care li se scurgeau din corp îi pătau hainele. Pentru a preveni toate acestea, a recurs la o practică bizară, care a devenit ulterior parte din modul său de operare, când a trecut la femei şi copii: astupa orificiile corporale ale animalelor cu frunze şi alte resturi. Pe la 15 ani, metamorfoza s-a desăvârşit, iar Arthur a devenit spaima cartierului, mai ales pentru ceilalţi copii. Nu ştia de frică, era foarte puternic şi trăgea adesea cu puşca sa cu aer comprimat asupra oricui. Dacă îl enerva vreun alt adolescent, îl lovea fără milă cu o bâtă de baseball sau îl bătea cu pumnii până îl lăsa inconştient.

Arthur era de-acum incontrolabil şi toate încercările profesorilor săi de a-l disciplina se încheiau cu el ieşind val-vârtej din clasă, strigând „Băgaţi-vă clasa asta în cur!" şi alte asemenea obscenităţi. La 17 ani, spre marea uşurare a profesorilor, a abandonat şcoala. Acum, cu atât timp la dispoziţie, a început să se dedea la tot felul de găinării, furând orice nu era asigurat. A dat spargeri, a jefuit case de vacanţă, a furat bani din casa de marcat a benzinăriei unde a lucrat o scurtă perioadă. Spărgea magazine locale, furând alimente şi bani şi fura aproape zilnic în timp ce cumpăra mărunţişuri.

într-o noapte de duminică din decembrie 1963 a intrat prin efracţie în subsolul unui magazin Sears Roebuck şi a fost arestat de poliţişti după ce a declanşat o alarmă. Judecătorul însă a fost îngăduitor, condamnându-l la 18 luni cu suspendare ca infractor minor. Scuza lui, care a părut să-l mişte pe judecător, a fost că furase pentru a cumpăra cadouri de Crăciun, ceea ce era adevărat.

Adolescentul sadic, golan şi spărgător afişa deja caracteristici comportamentale din ce în ce mai bizare, printre care vorbitul cu vocea piţigăiată a unui copilaş. Arthur căpătase şi un obicei ciudat, acela de a merge ca la probele de marş forţat, acoperind distanţe lungi într-un ritm rapid, legănându-şi exagerat braţele, ţinându-şi corpul drept şi rigid şi trecând în cea mai dreaptă linie peste orice obstacol îi apărea în drum. Un văr

de-ai lui îşi aminteşte: „Mai degrabă îşi rupea pantalonii într-un gard de sârmă decât să folosească poarta care era câţiva paşi mai încolo. Intra în vreo mlaştină şi se chinuia ca dracu' să iasă de-acolo. Chiar era dus cu pluta în perioada aia."

La 20 de ani şi deja un obişnuit al poliţiei, Shawcross a fost acuzat că a atacat un băiat de 13 ani, după o bătaie cu bulgări de zăpadă. Părea să prefere compania copiilor mult mai tineri decât el şi era adesea surprins jucându-se pe ascuns cu jucăriile acestora. Ucigaşul în devenire era şi predispus la accidente. Pe lângă ocazionalele crize urmate de pierderea memoriei, şi-a pierdut cunoştinţa în timpul unei sărituri cu prăjina, s-a ales cu o fisură de craniu când a fost lovit de un disc de atletism, s-a electrocutat din cauza unui întrerupător defect, a fost lovit de un baros, a căzut de pe o scară de la 12 metri înălţime şi a ajuns a cincea oară în spital după ce a fost lovit de un camion.

Cam tot atunci, deşi data nu este cunoscută, Arthur a întâlnit-o pe Sarah Louise Chatteron. S-au căsătorit în septembrie 1964, la Capela Baptistă Sandy Creek, şi au avut un copil, pe care l-au botezat Michael. Dar fericita poveste a avut parte rapid de un final trist. Sarah avea să declare ulterior că „Arthur era foarte imatur şi se prefăcea tot timpul bolnav sau rănit ca să lipsească de la muncă. Sexul era mizerabil. Pur şi simplu nu putea să o ducă la capăt." Cei doi s-au separat în august 1966, Shawcross dând vina pe Sarah pentru despărţire. S-a plâns că refuza să-i ofere sex oral, care era preferatul lui, dar nici unul dintre ei nu a menţionat actele lui constante de adulter.

Din nou singur, Shawcross a început să-şi petreacă timpul prin restaurante fast-food şi localuri de noapte. Şi-a făcut praf Pontiacul tunat, iar apoi a cunoscut-o pe Linda Ruth Neary, cu care a început să se întâlnească, dar, pe 7 aprilie 1967, a fost recrutat în armată. Dacă putea rezolva cineva problemele psihologice ale lui Arthur, cu siguranţă armata era aceea, iar tânărul soldat Arthur John Shawcross, 22 de ani, număr matricol 52967041, şi-a început instrucţia la Fort Lee, Virginia.

Prima dată când a avut de-a face recrutul cu justiţia militară a fost momentul în care un sergent l-a criticat că e un „pierde-

vară". înregistrările oficiale militare arată că Shawcross i-a răspuns: „Ai impresia c-o frec?" A fost amendat cu 27 de dolari pentru insolenţă. Şi-a terminat instrucţia de bază la Fort Benning, Georgia, şi a fost desemnat specialist în aprovizionare şi piese de schimb. Când nu s-a prezentat la apelul escadronului de muncă, a fost amendat cu 11 dolari şi consemnat la post 14 zile. După aceea a acceptat disciplina militară, iar dosarul său nu mai reţine alte pedepse. La diversele teste de inteligenţă rezultatele sale variau de la submediocru la uşor peste. Evaluările de eficienţă se încadrau între „mulţumitor" şi „bine", dar ajungeau în cea mai mare parte la „excelent". Era un exemplu timpuriu al comportamentului său îmbunătăţit într-un mediu structurat.

în timpul unei permisii s-a căsătorit cu Linda Neary, în octombrie 1967, după care a plecat cu un avion de transport C-130 în Vietnamul de Sud, unde a făcut un stagiu oarecum banal de 12 luni în Compania de Aprovizionare şi Transport a Diviziei 4 Infanterie din Pleiku. în această perioadă, Vietnamul de Sud suferea sub Ofensiva Tet, când armata Vietnamului de Nord şi gherilele Viet Cong au lansat atacuri coordonate practic asupra tuturor oraşelor din sud. Cu nici o umbră de speranţă că războiul avea să se sfârşească prea curând, trupele americane erau solicitate la maximum, având nevoie de toţi soldaţii pe care-i puteau aduna.

O privire în dosarul militar al lui Arthur ne arată că nu a avut parte de nici o acţiune, cu excepţia bombardamentelor ocazionale la care erau supuşi americanii. El însă ne spune o poveste complet diferită, susţinând că a fost încartiruit în Podişul Central şi că a fost un singuratic, „genul Rambo", o armă de linia întâi, luptând în miezul acţiunii. într-una dintre scrisorile către autor spunea cu entuziasm:

Altă dată am plecat în patrulă şi am împuşcat un puşti legat de un copac. Şi el a omorât un soldat, cu una dintre puştile noastre Ml. Cu ăsta au fost trei. în altă patrulă [sic] *am omorât două femei la un râu, după ce uciseseră doi soldaţi. Aveau o hartă a bazei, plus puşti AK47 şi muniţie, mâncare şi 280 000 de*

dolari în centuri. Am împărţit banii cu câţiva tipi, am distrus puştile şi muniţia şi am dus restul la bază. Am lăsat cadavrele să fie luate de ape.

în altă scrisoare, acest „Rambo" de odinioară descrie cum ar fi comis alte atrocităţi. Acestea sunt relatări dezgustătoare, care trebuie privite cu scepticism:

Am împuşcat o femeie care ascundea nişte muniţie într-un copac. N-a murit imediat. Am legat-o, i-am pus un căluş [sic], *după aia am cercetat zona* [sic]. *Am găsit coliba cu o altă fată înăuntru, pe la vreo 16 ani. I- am tras una cu patul armei şi am cărat-o până unde era cealaltă fată. Era o grămadă de orez, muniţie şi alte chestii în colibă. Am legat-o pe cea mai tânără de un copac, încă mai avea căluşul, şi i-am legat şi picioarele. Nu mi-au zis absolut nimic. Aveam o macetă care era foarte ascuţită. I-am tăiat gâtul fetei. Apoi i- am luat capul şi l-am înfipt în parul din faţa colibei ăleia.*

Fata aia legată de copac a făcut pe ea, apoi a leşinat. Am dezbrăcat-o şi după aia... Mai întâi i-am făcut sex oral. Ea nu înţelegea ce făceam, dar corpul ei, da! Am dezlegat-o, apoi am legat-o iar, de alţi doi pomi mai mici... A leşinat de câteva ori. Am tăiat-o cu grijă de la gât până între picioare. A ţipat şi s-a căcat pe ea. Mi-am luat puşca Ml 6, am tras-o de un sfârc şi după aia i-am pus puşca la frunte şi am apăsat pe trăgaci. I-am tăiat capul şi l-am înfipt într-un par în locul de unde luau apă.

La revenirea la bază în Oklahoma, maistrul clasa a IV-a Shawcross s-a ocupat cu repararea armelor şi cu vizite fără tragere de inimă la psihiatrul unităţii. A fost lăsat la vatră în primăvara lui 1969 şi s-a mutat cu soţia lui în Clayton, pe malul râului St. Lawrence. Şi-a cerut prompt drepturile de rănit în război şi, deşi inspectorul Administraţiei Veteranilor nu a găsit nici o dovadă care să susţină cererea lui Arthur, insistenţa constantă a fostului soldat i-a adus în cele din urmă o pensie de dizabilitate de 73 de dolari pe lună, doar pentru a-l lăsa în pace pe inspector.

La şapte luni după plecarea din armată, Arthur Shawcross divorţa din nou şi curând au început iar problemele cu poliţia. S-a angajat la o fabrică de hârtie, cel mai mare angajator din oraş, şi

a răsplătit firma care îi oferise o slujbă dându-i foc, provocând pagube de 28 000 de dolari, în trei luni, un hambar cu fân a luat foc în mod misterios, iar Arthur a fost cel care a dat alarma. Trei zile mai târziu a incendiat o fabrică de îmbuteliere a laptelui. Aceasta îi aparţinea celui de-al doilea mare angajator al oraşului şi, de data asta, Arthur cel căruia îi păsa de comunitate a avut cel puţin amabilitatea să sune la pompieri, apoi a stat pe margine admirând maşinile roşii în vreme ce isprava lui transforma clădirea în scrum.

La scurt timp după fabrica de lapte, a dat un jaf de mântuială la o benzinărie. Proprietarul acesteia îl ştia din vedere pe Shawcross şi l-a sunat pe şerif, iar Arthur a fost arestat, recunoscându-şi toate faptele, inclusiv incendierile. Adus în faţa curţii, judecătorul districtului, Jefferson Milton Wiltse, un judecător bătrân şi irascibil din şcoala „biciuieşte-i şi spânzură-i", l-a condamnat la cinci ani de detenţie la Attica.

* * *

La începutul detenţiei, Shawcross a fost supus unei evaluări psihologice. S-a stabilit că este „un adolescent imatur cu o personalitate schizoidă, care s-a decompensat [dezintegrat sau colapsat] într-un ego funcţionând sub influenţa stresului de şomaj, a stresului slujbei, a respingerii soţiei. Trebuie privit ca un piroman schizoid care necesită supraveghere, suport emoţional şi trimitere imediată la o clinică de boli mintale. Tentativa de omucidere proiectată după cel puţin două dintre incendieri nu trebuie subestimată.
Este un risc evident pentru eliberarea condiţionată [...] va necesita tratament psihiatric plus supraveghere strictă."

Shawcross a fost eliberat condiţionat luni, 18 octombrie 1971, după ce ispăşise doar 22 de luni de închisoare. La început a lucrat la Frink Sno-Plows în Clayton, dar a fost concediat după patru zile, când s-a aflat că avea cazier pentru furt şi incendiere. Imediat după Crăciun, Departamentul de Lucrări Publice Watertown l-a angajat prin Programul Federal pentru Angajări de Urgenţă. Un supervizor i-a desemnat un colţ îndepărtat al gropii de gunoi de 25 de hectare de la capătul străzii Water.

întâmplător, prima lui victimă locuia la mai puţin de doi kilometri distanţă.

La începutul lui 1972, Shawcross a atacat şi violat o fată de 16 ani, într-o cameră din subsolul vechii gări din Watertown, dar, din fericire pentru el, victima nu a raportat incidentul la poliţie. Apoi s-a întâlnit cu o veche prietenă de şcoală, pe nume Penny Nichol Sherbino. Era o femeie scundă, atrăgătoare, cu ochi căprui strălucitori şi părul roşcat şi cu o vioiciune sănătoasă demonstrată de râsul şi de chicotitul ei bucuros. S-au întâlnit o scurtă perioadă înainte să se căsătorească pe 22 aprilie 1972 şi să se stabilească într-o locuinţă cochetă cu etaj din complexul Cloverdale Apartments, la nr. 233 din Clover Street.

Duminică, 7 mai, la 15 zile după nuntă, Arthur a luat-o pe Clover Street spre golful Kelsey, unde voia să pescuiască. Aşezat într-un triunghi de păduri şi smârcuri şi mărginit de Autostrada Interstatală 81 şi de drumurile statale 37 şi 12E, golful se afla la doar 1,6 kilometri distanţă de casă. Era încă dimineaţă când Jack Blake, un copil de zece ani, a venit la el în fugă întrebându-l dacă voia viermi pentru momeală. Jack a plecat la pescuit cu Shawcross în ziua aceea şi nu a mai fost văzut niciodată în viaţă.

Părinţii lui Blake erau nişte oameni duri, dar îşi iubeau copiii, iar Mary Blake îşi avertizase fiul uşor impresionabil să stea departe de Arthur Shawcross. Nu-i plăcea deloc bărbatul care se lăuda mereu cu ce făcuse el în Vietnam şi îi arăta băiatului poze cu femei dezbrăcate.

„Era un tip ciudat", a spus ea. „Se tot plimba cu o bicicletă albă, de dame."

Când Jack nu s-a mai întors acasă în ziua aceea, Mary a raportat la poliţie dispariţia fiului ei, explicând că Jack a vrut să meargă la pescuit cu Shawcross şi că, în ciuda avertismentului, probabil plecase trecând peste cuvântul ei.

Astfel, Shawcross a fost bănuit încă de la început. A negat că fusese cu Jack în ziua aceea şi, fără alte dovezi care să-l contrazică, a fost eliberat după două interogatorii cu poliţiştii care acum credeau că Jack fugise de acasă.

Vineri, 26 mai, Shawcross a avut iar de-a face cu poliţia. De data asta a fost prins cu un băieţel de opt ani, în timp ce îl pălmuia şi îi vâra iarbă cosită sub tricou şi în pantaloni. Shawcross a fost amendat cu zece dolari şi a primit o mustrare din partea judecătorului.

Tragedia a lovit din nou Watertown miercuri, 2 septembrie 1972, când Shawcross a violat-o şi strangulat-o pe Karen Hill. Copila blondă de doar opt ani locuia la nişte prieteni de familie, în Pearl Street, după ce casa părinţilor ei fusese distrusă, culmea, în urma unui incendiu.

Riscul ca un cetăţean american să cadă pradă unui psihopat sexual criminal este de aproximativ 350 de milioane la 1. Cu toate acestea, în cazul lui Karen riscul a crescut considerabil când un asemenea monstru a intra în scenă în timp ce ea se juca în faţa casei într-o duminică frumoasă şi senină.

în jur de 3:30 după-amiază, un bărbat cu semnalmentele lui Shawcross a fost văzut de copii traversând cu Karen podul de fier Pearl Street de peste râul Black, la o aruncătură de băţ de locul în care stătuse Karen. Cu toate că nu ştia numele bărbatului, unul dintre copii, mai exact o adolescentă, i-a recunoscut bicicleta albă cu apărătorile ei maro şi coşul de cumpărături, pe care el o sprijinise de parapetul sudic al podului. Copiii curioşi au privit de la distanţă cum omul acela a ridicat-o pe Karen peste balustradă şi a lăsat-o jos cu grijă, pe malul abrupt, aparent ca să-i arate peştii.

Când s-a dat alarma după dispariţia lui Karen, copiii au mers la poliţie să spună ce văzuseră. La ora 22:00, poliţiştii echipaţi cu lanterne au descoperit un cadavru contorsionat. Era cu faţa în jos, acoperit de o dală de beton, înghesuit în gura unei conducte de canalizare de pe partea sudică a podului.

Au fost aduşi câinii poliţişti, care au luat urma în sus pe Pearl Street până în Starbuck Avenue, apoi la stânga pe Clover Street, fix până pe veranda din faţa uşii lui Arthur. Acesta a fost arestat pe loc. La autopsie, medicul legist a descoperit că fata fusese violată vaginal şi anal. Murise în urma sufocării sub aluviuni. Pe lângă respectivele detalii deosebit de tulburătoare

ale acestei crime, Shawcross îndesase iarbă şi alte resturi în nasul, gura, vaginul şi rectul copilului.

Dar ce se întâmplase cu Jack Blake? în timpul interogatoriului din ancheta uciderii lui Karen Hill, Shawcross a făcut aluzii la dispariţia băieţelului, deşi nu a recunoscut nimic. Cu toate acestea, insinuările lui au determinat poliţia să reia căutările. Eforturile ofiţerilor au fost răsplătite miercuri, 6 septembrie, după o primă căutare pe malul golfului Kelsey, care a durat patru ore. Detectivul Gordon Spinner şi şeriful adjunct John Griffith au observat fâşii lungi jupuite din scoarţa unui copac şi aşezate ordonat peste o movilă de pământ reavăn. împingând scoarţa cu piciorul, Spinner a sărit înapoi dezgustat de muştele de carne care s- au ridicat de pe o grămadă în putrefacţie. Cadavrul descompus aproape complet era dezbrăcat şi un smoc de păr blond rămăsese ataşat de craniu. Mai multe oase se aflau în poziţii nefireşti, indicând că animalele mâncaseră din rămăşiţele înfiorătoare. Poliţiştii au găsit şi un dinte rupt şi hainele lui Jack în pădure. Salopeta albastră, tenişii lui negri, jacheta verde cu mânecile înnodate şi un tricou pe care era scris cu pixul „Blake", cu sloganul „Fac lucrurile diferit, pentru că sunt diferit", toate erau împăturite ordonat la vreo zece metri de mormântul superficial.

Shawcross nu a recunoscut niciodată această crimă până la interviul acordat în închisoare autorului. Punând laolaltă informaţiile care sunt acum disponibile, se conturează următorul scenariu despre ce s-a întâmplat în acea zi fatidică.

Jack a mers la pescuit în golful Kelsey cu ucigaşul său. Au traversat o cale ferată şi au luat-o printre mlaştinile şi copacii din apropiere. La un moment dat, monstrul din Shawcross a ieşit la iveală şi i-a ordonat lui Jack să se dezbrace. Cu greu şi temându-se pentru viaţa lui, Jack a făcut ce i s-a spus, dar apoi puştiul îngrozit a luat-o la fugă. Probabil ce a urmat a semănat cu momentul în care o pisică fugăreşte un şoarece prin toată zona aceea mlăştinoasă izolată.

Jack nu a avut nici o şansă în faţa agilităţii fostului soldat. în picioarele goale, băiatul a ajuns până la calea ferată - s-au găsit

aşchii din traverse în tălpile sale - şi, încercând disperat să sară peste un gard de sârmă ghimpată, a căzut înapoi, în braţele lacome ale lui Shawcross. De acum, soarta puştiului era pecetluită. Shawcross spune că l-a violat pe Jack, i-a tăiat penisul şi testiculele, apoi le-a mâncat. Ulterior, i-a spus psihiatrului, dr. Richard Theordore Kraus, că i-a scos şi inima şi a mâncat-o parţial. Nu există nici o dovadă care să confirme sau nu spusele lui.

Pe 17 octombrie 1972, Shawcross a pledat vinovat pentru acuzaţia mai puţin gravă, cea de omor, şi, după deliberări, care au durat 20 de minute, a fost condamnat la pedeapsa maximă de doi până la 25 de ani pentru uciderea lui Karen Hill, de dezgustatul judecător Wiltse, care avusese ghinionul de a-l mai fi avut o dată în faţă pe Shawcross.

* * *

Shawcross a ispăşit 14 ani şi jumătate în închisoare, unde a avut de suferit din plin din pricina celorlalţi deţinuţi, a căror admiraţie colegială pentru crimele tovarăşilor nu se referea şi la violarea şi uciderea copiilor. Bătăile şi abuzurile au început pentru Shawcross din momentul încarcerării sale la Attica, iar acest tratament l-a urmărit prin tot sistemul penal, până când a ajuns în Stormville, New York, în Centrul Corecţional Greenhaven, renumit pentru duritatea sa.

Aflată în ţinutul aspru dintre râul Hudson şi graniţa cu Connecticut, la vreo 65 de kilometri nord de New York, această închisoare îi are în grijă pe mulţi dintre cei mai răi criminali ai statului, 742 dintre deţinuţi (33% din efective) fiind violatori şi ucigaşi. Pentru Shawcross, un ucigaş pedofil condamnat, chiar nu era cel mai sigur loc de pe pământ. Psihiatrii închisorii l-au diagnosticat ca „pedofil schizofrenic periculos, suferind de o personalitate intermitent explozivă" şi au observat că „auzea voci când era deprimat şi se angaja în fantezii ca sursă de satisfacţie. Are, de asemenea, o fixaţie oral-erotică, din nevoia de protecţie maternă."

Plasat pentru binele său în unitatea de izolare A-I, Shawcross a fost un deţinut-problemă într-o unitate cu 41 de oameni. în cea mai mare parte a condamnării sale, s-a prefăcut

permanent bolnav sau cu probleme psihiatrice, pentru a obţine atenţie. Cu toate astea, Shawcross nu era naiv şi, la fel ca mii de alţi infractori condamnaţi, a înţeles rapid că cea mai probabilă cale spre eliberarea condiţionată era linguşirea ofiţerilor asistenţi, a psihiatrului şi a capelanului închisorii, în consecinţă, Shawcross a început să se poarte exemplar, devenind un deţinut-model. Şi-a luat echivalentul diplomei de absolvire a liceului şi certificatul de tâmplar calificat.

Acum, după ispăşirea unei bune părţi din condamnare, Arthur afişa toate caracteristicile bine-venite ale unui om „îndreptat". înţelesese că era mai bine să accepte responsabilitatea uciderii lui Karen Hill, fie şi doar în beneficiul psihiatrilor şi, pe lângă participarea la slujbele religioase, a căpătat şi o slujbă de consilier în departamentul pentru sănătate mintală al închisorii. Acolo a învăţat limbajul psihiatrilor şi al psihologilor, asigurându-şi astfel susţinerea celor trei membri ai comisiei de eliberare condiţionată a statului, care i-au oferit libertatea.

Arthur Shawcross a ieşit pe poarta închisorii Greenhaven pe 28 aprilie 1987. Deşi primise evaluări excelente din partea unui grup de experţi, opinia lor favorabilă nu era împărtăşită de multă lume. Raportul unui ofiţer superior, Robert T. Kent, observă: „Cu riscul de a părea dramatic, acest om poate fi cel mai periculos individ eliberat în această comunitate în ultimii ani". Evaluarea lui Kent era mult mai aproape de adevăr, dar care a fost adevăratul motiv al eliberării unui om atât de periculos ca Shawcross? Răspunsurile se află probabil în politică şi în supraaglomerarea sistemului penitenciar american. Pe lângă cei aproximativ 89 000 de deţinuţi din închisorile federale, New York este al treilea stat din SUA în privinţa numărului de deţinuţi, cu circa 65 000 de persoane încarcerate în orice moment. New York este depăşit doar de Texas (circa 99 500) şi California (circa 123 000). De aceea nu este surprinzător să aflăm că întregul sistem penal pârâie pe la încheieturi.

Supraaglomerarea este o problemă serioasă, la fel ca şi problemele fiscale. Cheltuielile cu investiţiile în sistemul penal al

statului New York se apropie vertiginos de suma de 1,2 miliarde de dolari anual, întreţinerea fiecărui deţinut costând contribuabilii în medie 53 de dolari pe zi. Luând aceste sume în calcul, nu este surprinzător nici că politica dictează ca, dacă există cea mai mică şansă ca un deţinut să se fi „îndreptat", autorităţile să-l vrea afară din închisoare cât mai repede posibil. Ocupând în ierarhia crimelor abia un loc modest la categoria „omor", Shawcross nu era decât un număr în sistem şi, la fel ca zeci alţii de teapa lui, a fost eliberat pur şi simplu pentru a face loc unuia dintre cei 18 000 de noi deţinuţi din fiecare an.

Probabil că Arthur a fost recunoscător că trecuse razant pe lângă o condamnare pe viaţă doar din considerente economice, putând costa districtul Jefferson o mică avere dacă nu ar fi fost judecat rapid. Recunoscându-se vinovat, şi- a deschis drumul către o sentinţă mult mai uşoară şi, pentru a pune capac, din nou din motive financiare, a obţinut o eliberare timpurie şi necugetată. Acestea au fost greşeli care aveau să coste statul New York milioane de dolari în anii ce au urmat, dar, mai grav, vieţile a cel puţin 12 femei au fost sacrificate pe altarul birocraţiei.

* * *

Shawcross, acum în vârstă de 42 de ani, grizonant şi mătăhălos, se transformase dramatic, nemaifiind soldatul bine făcut care intrase în sistemul penal în urmă cu 14 ani şi jumătate. Divorţat a treia oară, a ieşit pe poartă ajungând direct în braţele unei prietene prin corespondenţă, Rose Mărie Walley.

încercările sale de a se stabili în câteva comunităţi au fost sortite eşecului din cauză că reputaţia sa de criminal îl urmărea la fiecare pas. Agenţiile locale de aplicare a legii şi presa avertizau imediat cetăţenii că un pedofil criminal umbla pe străzile oraşelor. în cele din urmă, Rose şi Arthur s-au stabilit în Rochester, un oraş conservator şi cu populaţie circumspectă. Rochester îşi datorează existenţa râului Genesee, căruia Nathaniel Rochester i-a folosit puterea pentru morile sale de la începutul secolului al XIX-lea. Apele râului cad într-o cascadă care este o versiune mai mică a Niagarei, la 130 de kilometri vest. Apoi îşi sapă drumul printr- un defileu adânc, întorcându-se

spre lacul Ontario. Cu toate că sunt afectate de poluarea industrială, cheile râului încă le mai oferă pescarilor şi îndrăgostiţilor un sanctuar împădurit. Arthur Shawcross a fost unul dintre cei atraşi de frumuseţile locului, găsindu-l ideal pentru pescuit.

După ce au stat o scurtă perioadă la un hostel, Shawcross şi Rose Walley s-au mutat pe Alexander Street, la nr. 241, într-o casă din cărămidă şi piatră brună, la numai două străzi de Monroe Avenue, una dintre cele mai aglomerate artere din oraş. Pentru a plăti chiria, Rose s-a angajat ca asistentă la spitalul local, în timp ce Arthur şi-a găsit de muncă la „Fred and Tony Brognia Produce", un angrosist de fructe şi legume din piaţa publică, în partea de sud a oraşului.

Cu toate că era un „mincinos nenorocit", Arthur s-a dovedit a fi un angajat bun. Punctual sau chiar ajungând la muncă înaintea programului, mergea o oră pe zi pe o bicicletă de dame Schwinn Suburban albastră, care avea un coş mic, steagul american pe ghidon şi două coşuri adânci de o parte şi de alta a roţii din spate, în care îşi punea ustensilele de pescuit. Programul său de lucru din timpul săptămânii era între 7:00 şi 15:30, lăsându-i serile libere pentru a-şi vedea de pasiunile sale sau pentru a se odihni.

Cam în această perioadă, Shawcross şi-a reluat obiceiul de a zbura din floare în floare. A avut o aventură cu Clara Neal, o femeie de 58 de ani care avea zece copii şi 17 nepoţi. Din când în când, împrumuta una dintre maşinile ei, fie mica limuzină Dodge Omni albastru metalizat, fie Chevroletul gri, folosindu-le pentru vreo escapadă sau pentru a merge la pescuit; cu toate astea, şi-a găsit timp să se căsătorească cu Rose.

Fraţii Brognia au aflat curând de la Arthur că fusese condamnat, pentru că i-a spus lui Tony că fusese închis pentru uciderea unui bărbat care chipurile îi omorâse soţia într-un accident rutier. în acelaşi timp, i-a spus lui Fred că fusese asasin al mafiei din New York. Confruntând cele două poveşti, fraţii şi-au dat seama rapid că angajatul lor minţea. După ce au vorbit cu un

poliţist local, care i-a informat în privinţa trecutului penal al lui Arthur, fraţii Brognia au aranjat concedierea lui.

Arthur s-a apucat apoi să vândă hotdogi pe Main Street, după care a obţinut o slujbă permanentă ca preparator de salate la „G&G Food Services", care asigura servicii de catering pentru şcoli şi spitale. Arthur lucra în schimbul de noapte, fiind plătit cu 6,25 dolari pe oră, iar acest regim de
muncă nocturnă pare să fi declanşat teroarea în Rochester. * * *

Dorothy „Dotsie" Blackburn era o tânără de 27 de ani, mama unui băieţel de şase luni şi a altor doi copii. Era o femeie minionă, zveltă, cu ochii căprui şi părul lung, castaniu. Micuţă şi delicată, avea înţelepciunea străzii, cu două condamnări pentru vagabondaj în 1985. A fost văzută ultima oară în viaţă marţi, 15 martie 1988, după ce a luat prânzul cu sora ei la Runcone's Grill, pe Lyell Avenue.

Trupul lui Dotsie a fost descoperit în dimineaţa zilei de 24 martie, plutind cu faţa în jos în Salmon Creek, un pârâu care curge pe lângă terenurile fermelor şi pădurile de la marginea de est a oraşului Rochester. Lucrătorii care curăţau resturile şi gunoaiele ce înfundaseră un canal de scurgere au crezut că au găsit un manechin acoperit cu un strat de nămol. Au înţeles repede că aveau în faţa lor cadavrul îngheţat al unei femei.

Faţa ei avea sprâncenele groase, distincte, buzele pline, dinţi uşor neregulaţi, iar ochiul stâng era închis. Avea părul lung, de culoare închisă, şi purta blugi, un hanorac cu glugă şi un singur pantof alb, marca „Soda Pops". Bluza bleumarin era ridicată, dezvăluind abdomenul gol. La autopsie, legistul a stabilit că murise în urma strangulării manuale şi a notat că fusese muşcată de mai multe ori de zona clitoridiană şi vaginală.

în timpul interviului pe care i l-am luat, Shawcross a susţinut că mersese cu Dodge-ul Clarei Neal şi a recunoscut că o ucisese pe Dotsie în parcul Northampton pentru că îl muşcase de penis în timpul unei felaţii.

„Râdea de mine că nu-mi puteam ridica măciuca", mi-a spus el. „Am pocnit-o peste cap şi m-a muşcat. M-am enervat ca dracu'. Asta m-a făcut s-o omor. După aia i-am aruncat hainele

într-un tomberon, am curăţat scaunul de sânge şi am plecat acasă."

* * *

Anna Mărie Steffen, 27 de ani, era o femeie sfrijită care se prostitua pentru a-şi susţine dependenţa de droguri căpătată în urma morţii surorii sale paralizate. A fost văzută ultima dată în viaţă mergând pe Lyell Avenue sâmbătă, 9 iulie. Shawcross a întâlnit-o în apropiere de restaurantul Princess, pe Lake Avenue, şi a mers cu ea în spatele YMCA. Ulterior, a dus-o cu maşina în Driving Park şi, în timpul unei partide de sex oral, a apucat-o de gât şi a sugrumat-o, după care i-a aruncat trupul de pe marginea defileului râului Genesee.

Cadavrul ei a fost găsit pe 11 septembrie 1988, de Hector Maldonado, care căuta recipiente returnabile pentru a face rost de bani pentru ţigări. Victima zăcea pe partea stângă, chircită într-o poziţie semifetală. Pantalonii Calvin Klein erau traşi şi întorşi pe dos până la glezne. Un maiou alb cu bretele roşii era legat la încheietura mâinii drepte. Poliţiştii au mai găsit în apropiere o pereche de şlapi albaştri. Un smoc de păr fusese smuls de pe scalp, iar ochii lipseau din orbite.

* * *

Dorothy Keeler era o vagaboandă dependentă de alcool. în ciuda neîncrederii în străini şi a antipatiei sale pentru bărbaţi, Dorothy s-a lăsat abordată de Shawcross. A fost în apartamentul lui, unde el a angajat-o pentru menaj, iar pe 29 iulie 1989, minţind-o că voia s-o ia la pescuit, a atras-o pe Insula Seth Green, unde cei doi s-au dezbrăcat complet pentru a face sex. Ulterior, el a acuzat-o că i-ar fi furat lucruri din casă. Când femeia a protestat şi a ameninţat că îi va spune lui Rose Walley despre aventura lor, Shawcross a omorât-o în bătaie cu o bucată de lemn.

Trei pescari de somon au descoperit cadavrul pe 21 octombrie, descriindu-l ca pe „o grămadă de oase în haine". Corpul era ghemuit în poziţie fetală. Pantalonii erau descheiaţi şi traşi spre glezne. Trei pulovere acopereau oasele torsului şi o coastă era fracturată. Capul lipsea, pentru că Shawcross se întorsese la locul crimei pentru a se masturba lângă cadavru.

Tăiase capul şi îl aruncase în râul Genesee. „A plutit un pic", povesteşte el, „s-a învârtit puţin dus de curent şi după aia a dispărut. Chiar când plecam, a ieşit din nou la suprafaţă. Parcă se uita la mine şi zâmbea. După aia s-a dus de tot."

* * *

Patricia Ives, cunoscută şi ca „Patty Nebuna", era o dependentă de droguri de 25 de ani care abandonase şcoala şi avea un băieţel ce fusese plasat în asistenţă maternală. Cândva atrăgătoare, semănând chiar foarte bine cu vedeta Julia Roberts, tânăra era acum un schelet ambulant. O prostituată cunoscută, zdrenţăroasă şi neîngrijită, avea un păr lung şi murdar, o paloare accentuată şi semne ale acelor de seringă de la coate până la degete. Se credea că are SIDA şi probabil herpes.

Un martor care a trecut cu maşina prin intersecţia dintre Lake şi Driving Park pe la 19:30 în seara zilei de vineri, 29 septembrie 1989, a fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă. Ulterior, le-a spus poliţiştilor că o cunoştea şi că era însoţită de un bărbat alb pe o bicicletă cu anvelope balon, în coşurile din spate ale bicicletei erau puse undiţe. Martorul a mai spus şi că i-a văzut pe cei doi trecând printr-o gaură din gardul din spatele terenului de tenis de la YMCA.

Proxenetul şi iubitul lui Patty, un pungaş care se bucura de porecla „Billy Faţă de Şobolan", i-a raportat a doua zi dispariţia. Cadavrul lui Patty a fost găsit vineri, 27 octombrie, de nişte copii care căutau o minge de baseball pe care o pierduseră. Copiii au văzut un picior ieşit de sub o grămadă de cartoane sub un arţar uriaş aflat chiar pe buza defileului. Corpul, îmbrăcat în pantaloni negri şi un hanorac gros, zăcea cu faţa în sus. De pe deget îi lipsea verigheta, nu avea nici şosete, nici încălţări, iar viermii devoraseră mare parte din cadavru.

Shawcross a spus că a omorât-o pentru că îi umblase în portofel. „Erau nişte copii care se jucau în apropiere", a povestit el. „I-am pus mâna peste gură şi am ţinut-o de nas. Nu s-a zbătut, nu a ţipat şi nu s-a luptat."

* * *

June Stott era cea mai mică dintre opt fraţi şi surori şi avea un uşor retard. Era o femeie timidă, fără adăpost, care auzea

voci misterioase şi îşi făcea veacul în Lyell Avenue. în vârstă de 30 de ani, June nu era nici prostituată, nici dependentă de droguri, era doar un suflet rătăcit şi singur care credea că demonii o urmăreau tot timpul. Shawcross o cunoştea, pentru că fusese la el acasă de câteva ori să mănânce. Luni, 23 octombrie 1989, Shawcross a văzut-o stând pe o bancă între Dewey Avenue şi Saratosa. I-a propus să meargă la pescuit împreună pe malul râului Genesee, iar ea a acceptat.

Pe malul apei, a încercat să facă sex cu ea şi, când ea l-a refuzat, amenințându-l că merge la poliție, a strangulat-o. După ce i-a scos hainele şi le-a aruncat în apă, a luat Dodge- ul Omni al Clarei, s-a întors unde o luase pe June, şi-a luat bicicleta şi s-a dus acasă. Două zile mai târziu a revenit la locul crimei şi a târât cadavrul în păpurişul de pe malul apei, unde l-a despicat de la gât până la anus, cu un cuţit pe care i-l găsise în buzunar. Apoi i-a scos măruntaiele ca unui peşte, aruncându-le în apă.

Pe 23 noiembrie, Mark Stetzel îşi plimba câinele în Charlotte, o suburbie din nordul oraşului Rochester, şi, printre şlepurile ruginite trase pe uscat, a observat un obiect acoperit de gheaţă, care fusese târât în stufăriş. Era o bucată înghețată dintr-un covor, sub care se afla cadavrul descompus al lui June Stott. La câţiva metri era o cârpă murdară de sânge. Cadavrul era cu faţa în jos, dar lividitatea sugera că fusese întors aşa la mult timp după ce survenise decesul. Piciorul drept era îndoit spre interior de la genunchi, ridicând astfel fesele şi sugerând posibilitatea unui contact sexual anal, posibil post-mortem. Trupul era despicat de la stern până între picioare, vaginul era plin de sânge închegat, iar labiile lipseau.

Shawcross a spus: „I-am tăiat vaginul şi l-am mâncat. După aia am acoperit-o cu covorul, am luat celelalte chestii care mai erau pe acolo, le-am aruncat în râu şi am plecat."

Când l-am întrebat de ce nu aruncase şi cadavrul în apă, mi-a răspuns: „Păi, îmi cam plăcea de ea".

* * *

Maria Welch era mama unui băieţel de cinci luni pe nume Brad. Avea 22 de ani, 1,57 metri înălţime şi vreo 45 de kilograme, pielea albă, ochi căprui şi părul castaniu, vopsit

adesea blond. A fost văzută ultima dată în viaţă de o altă prostituată în apropiere de Lyell Avenue, duminică, 5 noiembrie 1989, la miezul nopţii. Iubitul ei de 60 de ani, Jim Miller, i-a raportat dispariţia a doua zi. Le-a spus poliţiştilor că purta tenişi albi, o jachetă scurtă albastră, blugi, un tricou mov şi un lănţişor de aur la gât. Avea un unicorn tatuat pe antebraţ, o frunză de marijuana şi un trandafir pe glezna stângă, acoperind numele „Leo", o frunză pe piciorul drept, lângă gleznă şi „L-O-V-E" pe degetele mâinii stângi.

Cadavrul Măriei nu a fost găsit până la arestarea lui Shawcross. Acesta i-a spus autorului că o luase pe Maria din faţa restaurantului Marques din Lake Avenue.

„Am mers mai jos şi am parcat", povesteşte el. „Am stat o vreme de vorbă, pentru că-i era frig. Am dat căldura la maximum. I-am dat 30 de dolari. S-a descălţat, şi-a scos şosetele şi pantalonii. După aia s-a dezbrăcat de tot. Eu mi- am descheiat doar pantalonii. Am întrebat-o dacă e pe stop şi mi-a zis că nu. Dar când mi-am băgat mâna în ea, am simţit un tampon Cotex şi sânge. N-am făcut-o niciodată aşa. I-am cerut banii înapoi şi mi-a zis să mă duc dracu'. Am sugrumat- o până a leşinat. Aveam nişte funie în maşină şi i-am legat mâinile la spate şi picioarele, de mâini. A trebuit să-i scot Cotexul şi să-i vâr un prosop. S-a trezit şi m-a întrebat ce i- am făcut. După aia a vrut s-o dezleg. Transpiram ca naiba, îmi tot ştergeam capul şi faţa. I-am scos prosopul şi era aproape curat. Atunci am călărit-o. Transpiraţia îmi curgea pe faţa ei. Atunci mi-a zis «Te iubesc». Am sărutat-o şi după aia am omorât-o."

* * *

Francis „Franny" Brown era o tânără de 22 de ani dependentă de droguri. Mamă de la 18 ani a unei fetiţe, vorbise cu o vecină chiar înainte să dispară sâmbătă, 11 noiembrie 1989, din cartierul felinarelor roşii de pe Lyell Avenue.

Un pescar care mergea pe Seth Green Drive i-a descoperit cadavrul la ora 3:00 dimineaţa, miercuri, 15 noiembrie, în lumina slabă a dimineţii, a crezut că e un manechin de croitorie. Cadavrul era dezbrăcat, cu excepţia unei perechi de cizme albe „Go-Go" în picioare. Părul până la umeri încadra o faţă ce fusese

odată atrăgătoare, iar pe fese avea tatuat stângaci „KISS OFF". Corpul era decorat şi cu alte tatuaje, inclusiv o cruce pe glezna dreaptă, o aripă pe umărul stâng şi un fluture pe una dintre încheieturile mâinilor. Era într-o poziţie îngenuncheată, uşor descentrată, şi părea să se ţină de un bloc de ciment. Poliţiştii au fost de părere că probabil fusese aruncată de la marginea râpei şi se oprise pe trunchiul unui pom.

Shawcross a explicat că făcuseră „sex, 69 oral. A vrut să i- o trag adânc în gât şi am făcut-o, da' a fost luată de val. Nu am mai ieşit ca să poată să respire. Mi-a urinat în gură şi am continuat să împing. E o reacţie necontrolată când o faci aşa. S-a sufocat. Am folosit-o şi după aia, cât a mai fost caldă. Am şi sărutat-o şi i-am supt limba şi sânii. N-am avut orgasm. M- am îmbrăcat şi am ieşit din maşină. Am deschis uşa pe partea ei şi am aruncat-o peste marginea râpei."

* * *

Kimberley Logan, o negresă de 30 de ani uşor retardată şi mută, a fost văzută ultima dată vorbind cu un bărbat cu semnalmentele lui Arthur lângă locuinţa ei, vineri, 15 noiembrie. Mai târziu în ziua aceea, Jimmie James i-a călcat literalmente pe gât corpul bătut şi plin de vânătăi care fusese împins parţial sub rulota lui parcată într-o curte din Megis Street. Kim fusese strangulată. Frunze şi alte lucruri îi fuseseră îndesate în nas şi gură. Hainele erau lângă ea, împăturite cu grijă.

Shawcross a negat întotdeauna această crimă. Cu toate acestea, în urma interviului meu cu Shawcross, acest caz este acum rezolvat, spre satisfacţia Departamentului de Poliţie Rochester.

* * *

Perioada crimelor din Rochester trebuie să fi fost un vis devenit realitate pentru un profiler, dat fiind că indiciile se potriveau perfect în matricea minţii criminale. Majoritatea victimelor erau prostituate care lucrau în cartierul felinarelor roşii de Lake pe Avenue şi Lyell Avenue. Femeile au fost fie strangulate, fie omorâte în bătaie şi fiecare fusese lăsată dezbrăcată complet sau parţial, la marginea oraşului, în apropiere sau chiar în apele îngheţate ale râului. Cele mai multe

victime aveau resturi vegetale îndesate în urechi, nas, anus şi vagin. Hainele au fost găsite mai mereu împăturite cu grijă şi în apropierea cadavrelor, a căror stare de descompunere varia între schelet şi bine conservat. în mai multe cazuri, cadavrele prezentau semne că animalele sălbatice mâncaseră din ele ori o făcuse chiar ucigaşul.

Recunoscând aceste şabloane şi faptul evident că un criminal în serie era liber în comunitate, poliţia din Rochester a dublat efectivele Departamentului de investigare a crimelor. Supravegherea permanentă realizată de întreaga Unitate Tactică a Secţiei de Poliţie Rochester a fost concentrată în districtul rău famat, unde cele mai multe victime fuseseră văzute ultima dată în viaţă. Au fost interogate sute de prostituate. Culmea, în timpul investigaţiilor, deşi avertizată să fie mai atentă decât de obicei, June Cicero a ignorat din păcate sfatul şi a fost ucisă de Shawcross la doar câteva minute după ce vorbise cu detectivii de la Moravuri. La rândul lor, detectivilor li s-a reamintit cât de important era ca scena crimei să fie păstrată intactă şi căutarea dovezilor să nu fie pusă în pericol de excesul de zel. Echipamente de mii de dolari au fost achiziţionate pentru uzul criminaliştilor. Au fost completate formulare NYSP/ HALT şi FBI/VICAP şi s-a cerut ajutorul profilerilor FBI şi NYSP pentru realizarea unui profil psihologic complet al criminalului în serie. Toate acestea însă în zadar, deoarece crimele au continuat cu aceeaşi înverşunare.

* * *

Elizabeth Gibson, o fostă regină a frumuseţii, s-a căsătorit în ziua în care a terminat şcoala. O tânără inteligentă, a căzut în patima drogurilor şi a început să plătească cu cecuri neacoperite pentru a-şi putea achiziţiona cocaina. A sfârşit ca o prostituată obişnuită, ultima dată fiind văzută oferindu-şi serviciile pe Lyell Avenue sâmbătă, 25 noiembrie. Cadavrul a fost găsit două zile mai târziu de un vânător într-o pădure aflată la 15 kilometri est de Rochester. Fusese sufocată. Poliţiştii au descoperit urmele unor anvelope în pământul noroios şi fragmente de vopsea albastră pe un copac şters de un vehicul. Ulterior, s-a dovedit că

vopseaua corespundea Dodge-ului Omni al Clarei, maşina pe care o împrumuta adesea Shawcross.

în aval pe râul Genesee avusese loc o întâlnire deja familiară. Shawcross o acuzase pe Elizabeth că i-ar fi furat bani din portofel. Aceasta s-a luptat, încercând să-i vâre degetele în ochi şi înfigându-şi adânc unghiile în faţa lui. în timpul luptei, a lovit cu piciorul schimbătorul de viteze al maşinii. Shawcross a spus: „Am încercat s-o reanimez. Am plâns un pic." Apoi, după ce i-a aruncat trupul în pădure, s-a
întors în oraş, lăsându-i hainele pe drum.

* * *

Darlene Trippi, 32 de ani, era o brunetă minionă care se cunoştea cu Shawcross îndeajuns de bine încât să-şi facă daruri de Crăciun. De fapt, cu doar câteva zile înainte de dispariţia ei, Shawcross o vizitase acasă, aducând nişte carne de vânat; culmea, discutaseră la o cafea crimele care bântuiau oraşul Rochester în acea perioadă.

Foarte iubită de părinţi, care au ales să nu stăruie asupra carierei de prostituată a fiicei lor, a fost văzută ultima dată în viaţă de sora ei vineri, 15 decembrie, oferindu-şi serviciile la un colţ de stradă. Shawcross a apărut şi, fără să-i trezească nici o bănuială, a dus-o pe malul râului Genesee, unde, spune el, ea l-a făcut „inutil" după o partidă de sex nereuşită. „M-am enervat şi am strâns-o de gât", a spus el. Arestat, Shawcross le-a indicat poliţiştilor unde se afla cadavrul îngheţat al lui Darlene. Zăcea într-un canal de scurgere, la 8
kilometri dincolo de Salmon Creek.

* * *

Penultima victimă a lui Shawcross a fost June Cicero, 34 de ani, o femeie cu un caracter puternic, dar care avea o problemă cu drogurile. Venise în Rochester din Brooklyn, New York, în 1973, şi după 16 ani era bine cunoscută pe străzile din Rochester, fiind considerată o adevărată mamă de multe dintre prostituatele tinere din districtul rău famat. Având experienţa străzii şi considerată un fel de femeie fatală de ofiţerii de la Moravuri, June a dispărut brusc fără urmă din „Salteaua

Oraşului", numele dat de localnici cartierului cu reputaţie îndoielnică, duminică, 17 decembrie 1989, seara târziu.

Echipajul unui elicopter al poliţiei i-a zărit cadavrul îngheţat zăcând în apele reci ale pârâului Salmon, miercuri, 3 ianuarie 1990. Era dezbrăcată, cu excepţia unui pulover alb, a unei perechi de şosete albe şi a unui singur cercel cu o piatră roz.

Shawcross a fost văzut de poliţistul din elicopter stând pe parapetul podului din apropiere şi aruncând ceva în pârâu înainte să se urce în maşină şi să plece. Acest incident a fost cel care a dus la arestarea lui. în timpul investigării locului crimei, criminaliştii au adus o lampă Luma-lite 2000A. Această lampă specială emană un fascicul fosforescent, evidenţiind urme care ar trece nedetectate prin procedurile obişnuite. Scăldate într-o strălucire ciudată, mici particule din zăpadă s-au dovedit a fi ţesut uman. „Era ca un rumeguş uman", povesteşte un criminalist.

Shawcross a povestit că a dus-o pe June la râu, unde ea i-a spus că e „o mămăligă".

„Am pocnit-o peste gură", a spus el. „Am sugrumat-o pentru că voia să sune la poliţie."

Cu cadavrul ei în portbagajul maşinii Clarei, a luat-o pe Şoseaua 31 spre Northampton Park. Acolo a oprit şi a aruncat corpul mutilat în apele îngheţate ale pârâului Salmon, care trece direct printr-un viaduct pe sub şosea. Pe drum, a oprit la un Dunkin' Donut, unde a băut o cafea, în timp ce a stat de vorbă cu poliţiştii din zonă care discutau despre seria de crime.

* * *

Felicia Stephens era o femeie micuţă, de 1,65 metri înălţime, în jur de 50 de kilograme, cu părul negru şi ochii căprui. Se prostitua şi a avut ghinionul să urce în maşina lui Shawcross, pe Lyell Avenue, în seara zilei de joi, 28 decembrie 1989. Trei zile mai târziu, un paznic din Northampton Park a observat în zăpadă o pereche de pantaloni negri din denim, îngheţaţi. Actele de identitate din buzunare au arătat că îi aparţineau Feliciei Stephens.

Mai târziu, în urma unei căutări mai amănunţite, poliţiştii i-au găsit şi cizmele gri şi au presupus că fusese îngropată în

apropiere. într-adevăr, duminică, 31 decembrie, un vânător a sunat la 911 după ce a descoperit corpul unei femei într-o fermă părăsită aflată la vreo 300 de metri de locul în care fuseseră găsite hainele.

Shawcross a susţinut ulterior că, în afară de cizme şi de o haină de blană, Felicia nu mai purta nimic altceva când îşi vârâse capul în maşina lui, în Lyell Avenue. „Fugea de peştele ei", a spus el. „M-am speriat destul de rău şi am ridicat geamul. Am târât-o câteva străzi, după aia am oprit, şi ea a intrat în maşină şi m-a întrebat de sex. Am dus-o jos la râu şi am sugrumat-o şi pe ea."

* * *

Prinderea şi ulterior judecarea lui Arthur Shawcross s-au datorat unei combinaţii de noroc şi muncă asiduă, în aceeaşi măsură. în final, totuşi felul de a gândi al acestui psihopat a fost cel care i-a pecetluit soarta, pentru că joi, 4 ianuarie 1990, Shawcross s-a oferit literalmente pe tavă şi astfel a fost arestat.

în acea după-amiază, un elicopter al Poliţiei Statale New York survola colţul de est al parcului Northampton, la vreo patru kilometri de locul în care fuseseră găsite hainele lui June Cicero cu doar câteva zile înainte. Detectivul-şef John P. McCaffrey era unul dintre cei doi observatori din elicopter. A văzut ceva ce i s-a părut a fi un cadavru prins în gheaţa pârâului Salmon. Aproape în acelaşi moment, atenţia celuilalt observator a fost atrasă de un bărbat alb corpolent, care părea că urinează sau se masturbează peste parapetul podului. Omul s-a oprit, a privit în sus şi a aruncat un recipient de plastic în pârâu, după care s-a urcat într-un Chevrolet gri. Vehiculul a fost găsit curând în faţa unui azil din Spencerport şi i-a condus pe poliţişti la Arthur Shawcross.

După ce au aflat cazierul suspectului, poliţiştii l-au interogat pe Shawcross în locuinţa sa. A negat vehement orice legătură cu crimele şi s-a luat decizia de a-l lăsa în pace până a doua zi, în aşteptarea unor investigaţii suplimentare. între timp, locuinţa a fost pusă sub supravegherea unei patrule de poliţie. A doua zi de dimineaţă, detectivii Lenny Boriello şi Dennis Blythe l-au luat pentru o discuţie la secţia de poliţie, în câteva ore, Shawcross îşi

recunoştea faptele, iar acum ispăşeşte două pedepse a câte 250 de ani de închisoare. Singura ieşire din închisoare a lui Arthur va avea loc între patru scânduri.

* * *

Din momentul încarcerării sale, Arthur Shawcross a refuzat constant orice interviu şi au fost necesari ani întregi de corespondenţă înfrigurată pentru a-l face să se răzgândească. Când a făcut-o, confirmarea a venit în forma unei simple note scrise de mână: „O să ne întâlnim".

Pregătindu-mă pentru interviu, am discutat cu toţi cei care au avut de-a face cu viaţa şi cu crimele lui Arthur, mai ales cu Clara Neal, care, în înţelepciunea ei, crede că Art ar trebui să fie eliberat.

„O să-l ţin pe pastile, ca să nu mai omoare pe nimeni niciodată", promite ea. „Plus că ne căsătorim în curând. Chiar îl iubesc. E un om atât de minunat de blând!"

Luni, 19 decembrie 1994, la ora 10:15, a început primul interviu în Centrul Corecţional Sullivan. înainte de a fi lăsat în prezenţa criminalului în serie, gardienii mi-au explicat că Shawcross încă era considerat o maşină de ucis extrem de periculoasă.

„Se poate întoarce la apucăturile de criminal într-o fracţiune de secundă", mi-au spus. „Dacă se albeşte la faţă şi apoi devine încordat sau dacă începe să transpire, ieşi de acolo cât de repede poţi. E îndeajuns de puternic să-ţi rupă gâtul pe loc."

Cântărind în jur de 130 de kilograme, Arthur Shawcross are 1,80 metri înălţime. Cu un cap de forma unui cartof, acoperit cu un păr fin argintiu, un nas mare şi ochi mici şi apropiaţi, ca de porc, este o apariţie destul de intimidantă. Braţele masive atârnă din umerii lăsaţi, extrem de puternici, iar pieptul i se scufundă în pântecele care i se revarsă peste curea. De la brâu în jos, formele lui Shawcross se inversează. De la colacii de grăsime care îi înconjoară talia, coboară picioarele scurte şi îndesate, care se termină în două labe ale piciorului foarte mici. Una peste alta, lasă impresia că este un fel de Hopa-Mitică şi că se poate răsturna în orice clipă.

Pentru primul din seria de patru interviuri, ne-am întâlnit faţă în faţă într-o încăpere mică, încuiată. Nimeni altcineva nu a mai fost prezent în timp ce Shawcross era absorbit de prânzul pe care îl mânca. îşi îndesa lacom mâncarea în gură, aruncând priviri furişe de parcă îi era frică să nu-i ia cineva farfuria.

După ce şi-a şters grăsimea şi firimiturile de la gură, a fost întrebat de ce mâncase părţi corporale ale atâtor victime. Shawcross a zâmbit şi a răspuns:

—Da, domnule, le-am mâncat. Carnea de om, ei bine, ah, are gust de carne de porc. Mănânc carne, carne negătită, şi ăsta e gustul. Mănânc hamburgeri cruzi. Mănânc friptură crudă şi mănânc carne de porc crudă. Nu ştiu de ce am mâncat din oameni, da' am făcut-o. Punct.

Pentru un moment îndelungat, Shawcross a tăcut. Degetele butucănoase se jucau nervos cu paharul de plastic. Ochii scanau tavanul, de parcă s-ar fi uitat după o muscă invizibilă, apoi a adăugat:

— Mda, am mai mâncat dintr-una cu os cu tot. Tocmai mi-am amintit.

„Doamne", mi-am spus, „cum poate cineva «tocmai» să-şi amintească aşa ceva?"

Deşi adevărul este că Shawcross n-a tras niciodată la furie cu arma în Vietnam, el voia totuşi să se laude cu faptele lui din acea perioadă. Discuţiile despre subiectul său preferat au fost o bună modalitate de a-i câştiga încrederea, iar Shawcross s-a ridicat la nivelul aşteptărilor. A povestit că omorâse aproape 50 de persoane în timpul aşa-ziselor „misiuni de căutare şi distrugere". A susţinut că avea misiunea de a distruge orice fiinţă umană îi apărea în cale.

în ciuda improbabilităţii acestor fapte îngrozitoare, lui Arthur îi plăcea evident să vorbească despre ele, fie şi numai pentru a şoca. Dacă era presat, acest pigmeu intelectual venea cu o multitudine de motive, adesea contradictorii, în încercarea de a mai atenua comportamentul său odios. Acestea variau de la tot felul de abuzuri din copilărie, mai ales incestul, până la propria imagine despre faptele în stil Rambo din Vietnam:

—Armata m-a învăţat cum să ucid. Dar nu m-a învăţat cum să nu ucid. Am fost propriul Dumnezeu. Am fost judecător, juriu şi călău. Am ucis, măcelărit şi distrus complet 53 de fiinţe umane în viaţa mea. Vreau doar să ştiu de ce.

Scuza lui Arthur pentru uciderea prostituatelor era la fel de bizară. La început, a spus că Dumnezeu i-a poruncit să le ucidă pentru că toate aveau SIDA. întrebat despre faptul evident că violase şi omorâse şi doi copii, plus două femei destul de respectabile, s-a închis în sine şi nu a mai oferit vreun răspuns. Şi, pe măsură ce interviul progresa, greşea la fiecare pas.

A recunoscut că omorâse multe dintre femei după ce făcuseră sex cu el. în altă ocazie şi-a strangulat victima pentru că îl muşcase de penis în timpul unei felaţii, toate acestea contrazicând ideea că i se poruncise să le ucidă pentru că aveau SIDA. A transformat într-o masă informă de carne un alt suflet lipsit de şansă care-şi prinsese accidental capul în geamul maşinii lui. A mers mai departe, spunând că, după ce a târât victima cale de două cvartale, a oprit, iar ea s- a urcat calmă în maşină şi l-a întrebat dacă vrea să facă sex. Dar, din nou, şi-a găsit altă scuză:

—Am avut 80 - 100 de femei, inclusiv târfe. Voiam să aflu de ce eram impotent, cam aşa ceva.

O fată fusese ucisă pentru că îl acuzase, chipurile, pe Art că îi furase din poşetă. Alta, pentru că îi furase bani din casă şi apoi amenințase că îi va spune doamnei Shawcross că soţul ei o înşela. Apoi Arthur a argumentat că suferea de o tulburare genetică rară şi că din cauza asta ajunsese ucigaş în serie, schimbând foaia aproape imediat şi aruncând vina pe cele patru soţii ale sale care nu doriseră să facă sex cu el, astfel că fusese nevoit să iasă şi să caute târfe pe care să le omoare. în cele din urmă, a spus că lumina puternică îi provoacă dureri teribile de cap şi asta e cauza problemelor sale.

în încercarea de a sonda abisul întunecat din mintea lui Shawcross, l-am întrebat despre sentimentele pe care le-a avut înaintea şi în timpul comiterii crimelor. Cum era şi de aşteptat, răspunsul său nu m-a dezamăgit.

— Era o combinaţie între liniştea împrejurimilor, lumina stelelor şi eu transpiram şi de-astea. Nu pot să controlez treaba asta. Le-am strâns de gât pe cele mai multe - şi nu-i ca la televizor, unde mor şi atât. în realitate, poa' să-şi ţină respiraţia trei minute şi chiar până la şapte minute înainte să se sugrume *[sic].* O femeie, ei bine, chiar când o strângeam de gât, mi-a zis: „Ştiu cine eşti". După aia s-a lăsat moale şi n-a mai simţit ni'ca. Doar a rămas ca o cârpă.

întrebat de ce multe dintre trupurile victimelor sale prezentau urme de lovituri, în timp ce altele fuseseră spintecate şi golite de organele interne, iar altora le îndesase resturi vegetale în orificiile corporale, a început să se agite. A început să se joace cu degetele şi mâinile şi să privească pe furiş prin cameră.

După câteva momente şi-a revenit şi mi-a răspuns:

— Da, domnule. Unele dintre cadavre, da, aveau vânătăi pe ele. Unde m-am aşezat în genunchi peste ele cu greutatea mea sau le-am târât în stufăriş, la marginea apei. Le-am spintecat pen'că putrezesc mai repede aşa. Le-am curăţat cam ca pe peşti şi chestii. Alte chestii. Mă rog, n-am nevoie să vorbesc despre asta deocamdată.

Apoi a avut tupeul să-mi ceară să-i fiu cavaler de onoare la cununia cu Clara Neal!

* * *

Lynde M. Johnston, şeful detectivilor din Secţia de Poliţie Rochester, a fost foarte interesat de progresul interviurilor mele cu Shawcross, care este suspect şi în cazul uciderii lui Kimberley Logan, o tânără de culoare de 30 de ani cu care se împrietenise. Acum în spatele gratiilor, lui Arthur îi dă mâna să refuze infatuat să răspundă întrebărilor poliţiei, iar poliţiştii, cu cazul încă deschis şi nerezolvat, au nevoie de orice mână de ajutor.

Secţia de Poliţie Rochester mi-a permis accesul la dosarul Logan, ca parte din documentarea pentru această carte. Era evident din fotografiile de la locul crimei şi din rapoartele din urma autopsiei că existau asemănări tulburătoare între crima Logan şi omuciderile confirmate ca fiind comise de Arthur Shawcross.

Un interes special a fost acordat referinţelor mai multor martori la un suspect ale cărui semnalmente se potriveau cu Shawcross. Acest bărbat în tricou roşu se aflase în zona Megis Street în momentul respectiv. Când a fost arestat, Shawcross a negat că ar fi cunoscut-o pe Kimberley Logan şi că ar avea vreun tricou roşu. Poliţiştii nu au găsit un astfel de articol de îmbrăcăminte în urma percheziţiei casei lui Shawcross, aşa încât tricoul a rămas veriga lipsă, pentru că nu s-au mai găsit nici un fel de alte dovezi.

Kimberly era o tânără mută, naivă, uşor retardată, genul de persoană care s-ar fi putut împrieteni cu oricine, inclusiv cu Arthur. De partea sa, Shawcross avea deja profilul unui criminal în serie la momentul morţii lui Kimberley; într- adevăr, decesul ei a survenit între uciderea lui Frances Brown, pe 11 noiembrie 1989, şi cea a lui Elizabeth Gibson, în 25 noiembrie 1989. Mai mult, uciderea lui Kimberley s-a deosebit prin câteva caracteristici specifice modului de operare al lui Shawcross - lovituri, strangulare, fără urme care să evidenţieze un viol, vânătăi masive, gura şi nasul pline cu resturi vegetale, hainele găsite împăturite lângă cadavru şi o tentativă de a acoperi trupul pentru a nu fi descoperit prea devreme. Desigur, aceste încercări de a ascunde cadavrele nu reuşiseră întotdeauna, dar Arthur ştia că dovezile cu valoare criminalistică se deteriorau cu atât mai repede cu cât erau victimele mai mult expuse distrugerilor provocate de intemperii şi de animalele sălbatice. Cu alte cuvinte, era „conştient criminalistic".

Cu Shawcross în „cadru", să zicem aşa, probabil că a fost mai mult norocul decât munca de detectiv care a adus la lumină o fotografie a lui Shawcross purtând un tricou roşu. Deţinătoarea unei asemenea comori nu era alta decât logodnica lui Arthur, Clara Neal, care, în efortul ei autentic de a dovedi că Arthur era un „bărbat iubitor şi grijuliu", a prezentat un album cu fotografii ale lui Arthur, făcute în perioada „zburdălniciei" sale criminale. Răsfoindu-l, am văzut
0 fotografie Polaroid a bărbatului ei îmbrăcat într-un tricou roşu-aprins; un articol de îmbrăcăminte pe care el a negat să-

1fi avut şi unul care se potrivea descrierii martorilor. Când i-a fost arătată poza, Shawcross a răspuns:

—E un căcat! N-am avut niciodată aşa ceva, iar acum mă calci pe nervi!

Cu ajutorul acestei reacţii categorice înregistrate audio, poliţia Rochester a reuşit să închidă dosarul Logan.

După cum s-a dovedit, cazul a ridicat mai multe întrebări decât a rezolvat. De ce, dat fiind că a recunoscut toate celelalte crime din Rochester, a negat Shawcross uciderea lui Kimberley Logan? Poliţia Rochester nu a făcut niciodată publice detaliile înfiorătoare ale crimei Logan, aşa că şansele ca o crimă la indigo să fie comisă cu un *modus operandi* identic, în aceeaşi perioadă şi în acelaşi oraş, erau de una la câteva milioane. Era o enigmă, într-adevăr.

Soluţia acestei enigme stă în rasismul lui Shawcross. De nenumărate ori de-a lungul anilor şi-a exprimat ura faţă de populaţia de culoare. A spus că îi repugnă ideea de a face sex cu o negresă, dar, confruntat cu dovada tricoului roşu, Shawcross a dat înapoi şi, într-una dintre scrisorile sale, explică:

Am făcut sex - sex grozav - cu cinci doamne negre şi toate sunt azi în viaţă. [Fără să ţină seama de faptul că o ucisese pe Felicia Stephens, care era de culoare.] Unele poate se droghează, dar, la dracu, e alegerea lor [sic]. *Nu urăsc negrii, doar pe unii dintre ei, albii la fel, plus hispanicii! Poţi să-i transmiţi poliţiei Rochester să pupe ce nu atinge soarele* [sic], *Kimberley Logan nu a intrat în viaţa mea. Nu am văzut-o sau întâlnit-o niciodată în realitate. Pot să dau oricui un test cu poligraful pe subiectul ăsta şi să vorbesc cu poliţiştii. Nu e victima sau cadavrul meu.*

Când i-am oferit posibilitatea de a face un test cu detectorul de minciuni împreună cu ocazia de a vorbi cu poliţiştii, Shawcross a refuzat categoric. Cu toate acestea, contrazicându-se din nou complet, a continuat cu altă scrisoare:

Nu le-am făcut felul nici uneia dintre fetele şi femeile alea lângă casă. Am ieşit lângă casă cu 6-8 doamne şi nu am omorât

nici una. Mai ales cu muta. Mi-a părut rău de asta. Ne aveam bine ca prieteni [sublinierea autorului.]

Până şi o examinare fugitivă a acestei declaraţii categorice arată că Shawcross minte din nou. în realitate, a ucis-o pe Dorothy Keeler, care îi făcea curăţenie în apartament. Darlene Trippi îl ştia pe Shawcross îndeajuns de bine încât să-i facă mici cadouri. Şi nimeni nu i-a spus vreodată lui Shawcross că Kimberley Logan era mută, iar ea era singura victimă cu această dizabilitate.

De la bun început, Shawcross a spus destul de limpede că nu va discuta în nici un caz crima din 1972 asupra lui Jack Blake. Arthur nu este sub nici o formă un tip inteligent, dar are un soi de şiretenie animalică şi simte instinctiv iscoadele de la un kilometru, aşa că abordarea subiectului nu a fost o sarcină uşoară. Dar trebuia făcută, pentru că doamna Blake, deşi pusă în faţa dovezii că fiul său este mort, încă mai crede că, într-o bună zi, Jack se va întoarce acasă.

—Ei zic că Shawcross mi-a omorât băiatul, plângea ea în timpul unei discuţii pline de emoţii în locuinţa ei. Eu cred în Dumnezeu, sunt o femeie bună, Christopher, şi nu voi avea odihnă până nu voi afla adevărul de la domnul Shawcross. Atunci voi putea pune capul pe pernă.

în timpul celui de-al treilea interviu cu Shawcross, a venit vorba despre cei 14 ani şi jumătate petrecuţi anterior în închisoare. I-am spus că, pentru a-i documenta viaţa amănunţit, aşa cum chiar el îşi dorea, nu ajungea să ştergem pur şi simplu anii aceia ca şi cum nu ar fi existat. Următoarele rânduri sunt transcrise cuvânt cu cuvânt după înregistrarea audio a interviului, şi sunt foarte greu de citit: AS: Deci ce vrei să ştii despre asta? CBD: 14 ani de închisoare, Art. Ce facem cu ei? AS: Nimic. N-o să mă duci acolo, deci nici nu încerca,

în puia mea! NU MERGE ÎN PULA MEA ACOLO! CBD: OK. Deci iau guma de şters şi dispar 14 ani? AS: Da, domnule.

CBD: Şi Jack Blake?

Când am pus această întrebare, ştiam că mă avânt pe tărâm nesigur, pentru că, dacă aflau „chiriaşii" închisorii că

Shawcross violase şi omorâse în trecut doi copilaşi, ar fi luat- o de la capăt cu problemele cu ceilalţi deţinuţi, care l-ar fi omorât cât ai zice peşte.

într-o clipă, expresia lui Shawcross s-a transformat. Pielea i s-a strâns şi o paloare ciudată i-a trecut peste faţă. Broboane de sudoare i-au apărut pe frunte, scurgându-se în şiroaie strălucitoare până sub gulerul bluzei de puşcăriaş. Şi atunci, înfuriat la culme, a sărit brusc şi mi-a apucat braţul ca într-o menghină.

— Băi, muie, nu ştii cu cine ai de-a face, a mârâit el. Nu ştii CINE sunt sau CE sunt.

— Nu e nevoie să faci asta, am replicat. OK, ai o problemă cu Jack şi acum ai o problemă cu mine. Strică tu interviul ăsta şi Clara o să se caţăre pe pereţi, prietene.

Simpla menţionare a numelui Clarei a fost de parcă i-aş fi acţionat un întrerupător din cap. Expresia i-a revenit la normal, iar el şi-a relaxat strânsoarea, lăsându-şi mâna să cadă deoparte. Acum părea confuz şi clătina capul dintr-o parte în alta a negaţie. Ochii ucigaşului au început să se umezească, iar el să mormăie un soi de scuză:

AS: OK, a spus cu vocea tremurând. Da, l-am omorât, OK. I-am zis să se ducă acasă şi n-a vrut. Şi atunci m-am cam enervat. Da, l-am omorât şi l- am îngropat sub nişte resturi şi am plecat la peşte. E vina lui că a murit. N-are nimic de-a face cu mine... îmi pare rău.

CBD: Şi hainele. Cu hainele lui Jack ce s-a întâmplat?

AS: Şi le-a scos şi i-am zis să le strângă şi chestii de- astea.

CBD: De ce?

AS: Habar n-am. Poate ca să-l fac să tacă, ştii? Fă-l să creadă că o să le ia din nou pe el. Ceva de genu' ăsta. Nu ştiu. M-am întors şi i-am făcut chestii a doua zi.

întrebat dacă în copilărie părinţii îl obligau să-şi împăturească hainele după ce se dezbrăca, Arthur a replicat că era una dintre regulile casei.

Am revenit apoi la Jack Blake.

CBD: Ce ai făcut cu corpul lui, Art?

AS: Nu vorbesc despre asta.

CBD: De ce?

I-am reamintit că, dacă încheiam interviul, Clara avea să fie furioasă, pentru că se aştepta ca el să fie complet sincer în timpul interviurilor.

CBD: Şi cu micuţa Karen Hill cum e? De ce ai omorât- o?

AS: Tot de-aia, ştii. Şi-a cam cerut-o, ştii? Sex şi chestii d-astea.

Şi am început şi ea începe să plângă şi vrea la mama, aşa că am sufocat-o. Nu cu mâinile. I-am acoperit gura cu pământ şi chestii.

CBD: Dar ai făcut sex cu ea. Vaginal şi anal, Arthur.

AS: Mda. Da' asta a fost după ce a murit. După aia am plecat acasă.

Apoi a venit ultima întrebare:

CBD: Art, cum se face că ai îndesat frunze şi crenguţe în urechile şi nările victimelor tale? Lucruri de genul ăsta?

AS: Habar n-am, pe bune, habar n-am. Cre' că voiam doar să o fac lată.

Cu acest răspuns, interviurile au luat sfârşit. Shawcross s-a ridicat încet în picioare şi mi-a strâns mâna pentru ultima dată. S-a supus percheziţiei făcute de gardieni după „vizita cu contact deplin" primită din partea lumii exterioare. Apoi „Monstrul râurilor" a fost dus înapoi, în adâncurile închisorii.

Nu s-a uitat înapoi şi nu şi-a luat rămas-bun.

* * *

în inima acestui rău zace Arthur Shawcross, iar lumea ar fi fost un loc mult mai sigur fără comportamentul lui antisocial. Odată prins şi reţinut pentru uciderea lui Karen Hill şi Jack Blake, responsabilitatea pentru viaţa lui şi pentru binele comun al societăţii cădea pe umerii altora.

Judecător în procesul crimelor din Rochester a fost onorabilul Donald J. Wisner. într-o întrevedere din timpul unei pauze mi-a spus, după un moment de reflecţie, că procurorii ar fi trebuit să-l acuze pe Shawcross de crimă cu premeditare pentru cele două cazuri mai vechi, atunci când avuseseră ocazia. într-adevăr, procurorul ar fi putut merge şi mai departe, cerând o

pedeapsă mai mare pentru circumstanţe agravante, ceea ce ar fi însemnat asigurarea că nu va mai putea fi eliberat niciodată.

—Ar fi primit mai mult ca sigur o sentinţă pe viaţă, dacă aşa ar fi stat lucrurile, a spus judecătorul. în loc de asta, încercând să salveze statul de cheltuiala cu un astfel de proces, au ales să-l acuze de o faptă mai puţin gravă. Acum, după război, mulţi viteji se arată.

Procurorul din cazul crimelor din Rochester a avut cam aceeaşi părere, susţinând spusele judecătorului Wisner până la capăt. Charles „Chuck" Siragusa - acum judecător la Curtea Supremă, era, şi încă mai este, scârbit de faptul că Shawcross fusese eliberat după 14 ani şi jumătate, pentru a ucide iar şi iar. Poate cel mai jenant comentariu pe marginea acestui episod a venit din gura lui Edwin Elwin, directorul Diviziei Statale de Eliberări Condiţionate. Aflând despre seria de crime ale lui Shawcross de după eliberarea lui din închisoare, Elwin a spus indiferent că Shawcross „a îndeplinit condiţiile pentru eliberare. Urâm când unul dintre oamenii noştri o ia razna."

Psihiatrul închisorii Greenhaven, dr. Robert Kent, şi-a format opinia că „Shawcross a fost probabil cel mai periculos individ care a fost eliberat în ultimii ani", iar evaluarea sa a fost susţinută de dr. Y.A. Haveiwala, un alt psihiatru de la Greenhaven, care a completat mai multe evaluări ale criminalului. Shawcross, care refuzase şedinţele de terapie în grup, nu i-a putut spune dr. Haveiwala de ce omorâse copiii şi de ce o violase pe Karen după moartea acesteia; mai exact, Shawcross chiar şi-a exprimat îngrijorarea că ar fi putut ucide din nou după eliberare. Dr. Haveiwala a concluzionat că Shawcross prezenta „un risc serios de încălcare a condiţiilor de eliberare, cu o tulburare de personalitate antisocială [sociopat] şi tulburare de personalitate schizoidă cu conflicte psihosexuale". Din nefericire, colegii celor doi au crezut că ştiu mai bine.

Fişele psihiatrice din închisoare ale lui Shawcross sunt un ghiveci de aşa-zise interpretări profesioniste, croşetate cu presupuneri bazate sau nu pe oarece informaţii, cu acea unică inconsistenţă: că ar putea, sau nu, să ucidă din nou. Cu toate

astea, acest monstru a fost eliberat cu zece ani înainte de expirarea sentinţei de 25 de ani.

Dar a costat totul atât de puţin pe cât anticipase sistemul judiciar? Răspunsul trebuie să fie un „nu" categoric, căci costul în vieţi umane curmate de Shawcross este incomensurabil. în vreme ce acest grad de suferinţă nu poate fi cuantificat, povara pe bugetul public poate fi estimată, iar cifrele sunt de-a dreptul astronomice. Celor 35 000 de dolari cheltuiţi pentru a-l aduce pe Shawcross în faţa justiţiei pentru primele două crime şi celor 250 000 de dolari pentru a-l ţine închis la Greenhaven, plus cheltuielile ocazionale, cum ar fi consultaţiile psihiatrice, li se mai adună şi nota de plată pentru crimele din Rochester. Poliţia din Rochester a desfăşurat 2 210 de interogatorii pe parcursul investigaţiilor. Au fost făcute 3 255 de verificări ale numerelor de înmatriculare a câte 12 dolari, iar poliţiştii au urmărit 150 de suspecţi. Costurile cu personalul la datorie se adună la 420 447 de dolari. Cheltuielile cu orele suplimentare au fost de 121 916 dolari. Serviciile nonpersonal au adăugat 27 196 de dolari. în total, cheltuielile s-au ridicat la uluitoarea sumă de 893 612 dolari.

Totuşi Secţia de Poliţie Rochester a adăugat o anexă, observând că totalul ar fi fost mult mai mare - probabil cu aproximativ 2 milioane de dolari - dacă ar fi fost incluse şi alte costuri precum „timp şi zone de patrulare modificate în funcţie de un şablon specific; instruirea personalului de investigaţie; ore petrecute de personalul administrativ cu gestionarea proiectului; orele de voluntariat petrecute în anchetă de angajaţii Secţiei de Poliţie Rochester". în final, pentru a-l ţine pe Shawcross în închisoare până la vârsta de 80 de ani, statul va cheltui încă 750 000 de dolari, făcându-l într-adevăr un criminal în serie foarte costisitor.

în prezent, Arthur Shawcross repară încuietori pentru închisoare, găteşte pentru deţinuţi şi şi-a făcut din nou loc în secţia de psihiatrie, unde consiliază alţi deţinuţi. Susţine că suferă de ceea ce numeşte „o tulburare genetică rară" şi, la prima impresie, am putea crede că este doar încă ceva de care

să-şi sprijine teoria circumstanţelor atenuante. Dar oare aşa este? Afirmaţia, confirmată de mulţi dintre cei mai de seamă specialişti americani, care subscriu la teoria că anomaliile XYY pot fi cauza unui comportament violent şi criminal, este că Shawcross suferă cu siguranţă de un dezechilibru biochimic extrem de rar, legat de o tulburare genetică de tip XYY. Se susţine că această combinaţie poate fi cel puţin parţial cauza motivelor care l-au făcut să comită asemenea acte de violenţă antisociale.

Privind în retrospectivă la anii săi formatori, existau încă de atunci dovezi bine documentate că Shawcross dădea semnele unui comportament antisocial. Ştim că a fost agresat în şcoală, înainte ca metamorfoza să se încheie şi să devină el însuşi un agresor sadic. Sămânţa răului fusese deja sădită în această perioadă; într-adevăr, această tulburare genetică era deja în el la momentul concepţiei, şi pe seama ei poate fi pus faptul că a fost singurul membru al familiei sale de bază care s-a apucat de astfel de fapte extreme.

întrebat despre acest subiect, medicul-şef al închisorii a refuzat să confirme că Shawcross ar avea astfel de probleme. Dar dr. Kraus, care l-a evaluat luni de-a rândul pe Shawcross, a găsit dovezi clare că suferea de o tulburare XYY. întrebările adresate celor mai de seamă specialişti ai lumii, în căutarea clarificării fenomenului XYY legat de comportamentul antisocial, deloc surprinzător, nu au adus răspunsuri clare. Sunt două tabere, fiecare cu propriile păreri de neclintit. Cu nivelul nostru actual de cunoştinţe, pare că anomalia cromozomială nu poate avea o influenţă decât asupra unei fracţiuni neînsemnate din populaţia criminală. Trebuie luaţi în calcul milioanele de oameni din întreaga lume care au fost diagnosticaţi cu o anomalie XYY şi care nu dau nici un fel de dovadă de tendinţe antisociale. în consecinţă, în timp ce o tulburare XYY poate explica parţial comportamentul lui Shawcross, nu ne poate oferi şi o imagine completă.

într-un individ tipic există 100 de milioane de celule nervoase, iar prezenţa unui cromozom suplimentar în fiecare

celulă este echivalentă cu prezenţa a 100 de milioane de cromozomi suplimentari în masculul XYY, care nu există în masculul normal XY. Respectatul genetician dr. Arthur Robinson a testat la un moment dat 40 000 de nou-născuţi pentru anomalia XYY şi a afirmat că în jur de 2 000 de masculi XYY se nasc anual în Statele Unite. Cercetarea sa arată că două treimi sunt slabi, înalţi şi ciudaţi, cu un IQ între 80 şi 140. Robinson spune: „Aceste persoane sunt emotive, uşor de distras, hiperactive şi intolerante la frustrări. 50% sunt incapabile să înveţe (în comparaţie cu 2 - 8% în populaţia generală), iar cele mai multe suferă de întârzieri în dezvoltarea limbajului." Multe dintre aceste caracteristici de personalitate se potrivesc în mod straniu profilului lui Shawcross.

Dr. Kraus comenta: „Studiile arată că masculii XYY riscă de 10 până la 20 de ori mai mult, în comparaţie cu incidenţa lor în populaţie, să fie închişi într-un spital de boli mintale sau în închisoare - un risc care nu e de neglijat". Masculii XYY sunt mult mai predispuşi la probleme de învăţare şi sunt descrişi drept „copii-problemă", care dau dovadă de devieri grave de comportament acasă şi la şcoală. Studiile arată cum „cel puţin o parte dintre băieţii XYY dovedesc dizabilităţi comportamentale care îi transformă nu doar într-o problemă serioasă în gestionarea familiei, ci îi şi îndepărtează cu totul de ceilalţi membri ai familiei".

Această concluzie se potriveşte cu prima parte a vieţii a lui Arthur Shawcross şi cu convingerea sa relatată adesea că era „diferit" de toţi ceilalţi membri ai familiei. Caracteristicile personalităţii asociate cu aceşti copii includ şi descrierea lor drept nişte pierde-vară sau singuratici, tentaţi să fugă de acasă, care, pe măsură ce cresc, sunt frecvent agitaţi, experimentează atracţii pedofile, piromane, ameninţă cu moartea, agresează copii, fură şi trec prin momente bruşte de violenţă şi agresivitate. Toate acestea sunt caracteristici care se regăsesc bine documentate în viaţa lui Shawcross.

într-un articol intitulat „Human Behavior Cytogenetics"[2], publicat în *Journal of Sex Research,* dr. John Money adaugă greutate afirmaţiei dr. Kraus. Acesta scrie: „Pare perfect evident

că un cromozom suplimentar în nucleul fiecărei celule a creierului, într-un fel sau altul, face individul mai vulnerabil riscului de a dezvolta anomalii sau tulburări mintale şi comportamentale".

Deci, pare că o eroare cromozomială XYY este cel puţin o parte a problemelor lui Shawcross. Dar dezechilibrul biochimic? în căutarea unui diagnostic pentru cazul lui Shawcross, dr. Kraus şi-a întors atenţia către analizele de sânge şi urină, unde a dat peste un fapt prea puţin cunoscut, legat de criptopirol. într-adevăr, atât de puţin se ştia despre criptopirol, încât jumătate dintre cei cărora le-a cerut dr. Kraus sfatul nici măcar nu auziseră de el, iar laboratorul de biochimie al Universităţii Rochester nici nu ştia cum se scrie, răspunzând: „... pare ceva din filmele cu Superman, nu?"

în timpul analizelor de laborator ale fluidelor corporale ale lui Shawcross, dr. Kraus a aflat că, în timp ce concentraţiile de cupru, zinc, fier şi histamine erau în limitele normale pentru o persoană sănătoasă, unul dintre rezultatele analizei de urină indica valori neaşteptate. Criptopirolul indica „H 200,66 mcg/100 cc" faţă de valoarea normală, între 0 şi 20. „H" era prescurtarea laboratorului pentru „High"[3]. Denumirea criptopirolului vine din grecescul *kryptos,* „ascuns", iar „piro" este un prefix pentru foc. Derivaţia este grecească şi latină în acelaşi timp, iar „pirol" este o combinaţie care înseamnă „ulei încins". Astfel, criptopirolul devine „ulei încins ascuns", a cărui structură chimică este similară cu a altor substanţe chimice cunoscute ca toxice pentru funcţionarea creierului, cum ar fi LSD. Prezenţa criptopirolului în cantităţi crescute, deşi nu este considerată un semn al vreunei boli anume, este, la valori anormale, considerată un marker biochimic al unei disfuncţii psihiatrice, într-un fel destul de asemănător cu o valoare crescută indicată de un termometru clinic. Acest metabolit biochimic (5 hidroxi-criptopirol lactam) este prezent în mod normal în organismul uman fie în cantităţi foarte mici, fie deloc, şi poate fi detectat în urină, care poate avea o nuanţă mov.

Simţind că în sfârşit a dat de ceva, neobositul dr. Kraus a mai pierdut câteva nopţi, descoperind astfel că orice valoare a criptopirolului de 20 mcg/100 cc era un motiv de îngrijorare. Valorile lui Shawcross explodaseră la 200 mcg/100 cc. Criptopirolul are legătură şi cu bila, iar când este prezent în cantităţi excesive, se poate combina cu vitamina B6 şi cu zincul, provocând un defect metabolic denumit „pirolurie". Acesta s-a dovedit a fi un alt indiciu în încercarea de a-l înţelege pe Shawcross, pentru că piroluricii funcţionează bine în condiţii controlate de stres scăzut, dietă adecvată şi predictibilitate. în afară de perioadele iniţiale de adaptare, care sunt comune tuturor noilor deţinuţi, Shawcross s-a simţit întotdeauna ca acasă în sistemul structurat al închisorii, unde se bucură de o dietă echilibrată. în schimb, piroluricii par să sufere în condiţii necontrolate. Incapabili să- şi controleze furia, odată provocaţi, suferă schimbări bruşte de dispoziţie, nu suportă zgomotele neaşteptate şi puternice, sunt sensibili la lumina puternică şi tind să fie „păsări de noapte". De obicei sar peste micul dejun, nu reuşesc să-şi amintească ce visează şi au o slabă memorie pe termen scurt, ceea ce îi face nişte mincinoşi nepricepuţi. Uneori suferă de o lipsă a pigmentului pielii şi sunt, prin urmare, palizi. Părul albeşte prematur şi au o abilitate diminuată de a gestiona stresul. Astfel, pot fi foarte periculoşi şi constituie un risc public.

Toate acestea pun personalitatea şi comportamentul lui Shawcross într-o lumină interesantă. Dr. Kraus argumentează că simptomele manifestate de Arthur Shawcross se corelează perfect cu cele ale cuiva cu niveluri anormal de ridicate ale acestei substanţe toxice. Dezorientarea parentală, testele EKG anormale, nervozitatea generală, pierderea progresivă a ambiţiei, performanţele şcolare proaste şi potenţa sexuală scăzută, toate sunt prezente în istoricul său personal.

Anomalia este corelată şi cu iritabilitatea vizibilă, accesele de furie, incapacitatea de a-şi controla furia odată provocată, schimbările de dispoziţie, problemele serioase cu controlul stresului, comportament violent şi antisocial, toate aliniate cu

riscul crescut de a deveni violent, lucru evident în comportamentul acestui om.

* * *

Pare că nu prea există dubii că Shawcross s-a născut cu un handicap, în mod cert în sens genetic şi biochimic. Sindromul 47 XYY, legat de valorile anormale ale criptopirolului, a creat încă de la concepţie o bombă umană cu ceas, iar asta poate explica cu siguranţă de ce a fost singura sămânţă stricată în familia cu patru copii şi faptul incontestabil că a dat dovadă de un comportament antisocial de la o vârstă fragedă. Bineînţeles, Shawcross a ştiut dintotdeauna că era cumva diferit de toţi ceilalţi, mai ales de membrii familiei sale, dar nici în cele mai negre coşmaruri n- ar fi aflat de ce sau cât de diferit putea fi. În primii 25 de ani de viaţă, istoricul său sexual evidenţiază o înclinaţie către copii mult mai mici decât el. A avut cu siguranţă fantezii sexuale legate de sora lui, Jean, iar cu predispoziţia sa înnăscută spre violenţă, probabil că a fost inevitabil ca înclinaţiile sale pedofile să se transforme în violuri şi omucideri, ca într-un computer programat greşit. Uciderea lui Jack Blake şi Karen Ann Hill stau mărturie groaznică în acest sens.

Un inadecvat sexual întreaga sa viaţă, Shawcross şi-a învinovăţit soţiile pentru dezamăgirile la acest capitol. Milioane de bărbaţi apelează la prostituate din diverse motive, aşa încât, probabil, la eliberarea sa din închisoare, Shawcross a trecut spre lumea mai uzată a prostituţiei, pentru a-şi satisface, la rândul lui, nevoia.

Există, de asemenea, dovezi care sugerează că oamenii cu tulburările genetice şi chimice atribuite lui Shawcross se pot metamorfoza în indivizi extrem de periculoşi, mai ales în orele nopţii. „Monstrul râurilor" ieşea noaptea şi, când fiara răzbătea la suprafaţă, prostituatele erau cele care primeau pedeapsa ucigaşă.

Retrospectiv, cu toate informaţiile de acum, nu s-ar putea spune oare că raţionamentul şi modul de operare ale lui Shawcross erau predictibile? îmbrăcămintea - nu doar a lui, ci şi a victimelor - era importantă pentru el. Hainele îl obsedau subconştient şi le menţionează mereu în declaraţiile date poliţiei,

în scrisori şi în timpul interviurilor. Poate că nu vom şti niciodată de ce erau hainele atât de importante pentru acest om, dar împăturirea lor cu grijă a fost un semn distinct de neşters al crimelor sale, probabil din motivul pe care mi l-a dat într-unui dintre interviuri: „împătureşte-le hainele şi vor crede că le vor îmbrăca din nou", a fost remarca sa calculată. Când era copil, mama lui Arthur îl obliga să fie ordonat şi îngrijit, mai ales în privinţa hainelor, aşa încât probabil această caracteristică era o moştenire din copilărie, pe care a dus-o cu el până a inclus-o în modul său de operare.

Care este explicaţia pentru practica sa dezgustătoare - şi, în acelaşi timp, unică - de a îndesa resturi vegetale în urechile, nasul, gura, vaginul şi anusul multora dintre victime? Din nou, ar putea fi o rămăşiţă din primii ani de viaţă, când se delecta torturând şi omorând animale, peşti şi păsări. Atunci, copil fiind, a învăţat că, îndesând tot felul de materiale în victimele sale, nu le împiedica doar ţipetele de durere, ci le reţinea urina şi excrementele care îi puteau păta hainele. Shawcross şi-a ucis toate victimele lângă apă, iar acest aspect al modului său de operare este mult mai uşor de explicat, pentru că era încă din copilărie un pescar iscusit, şi în aceste perioade de izolare pe malul râului avea timp din plin pentru fanteziile sale sexuale. De aici afinitatea lui Shawcross pentru apă. Malul râului era teritoriul său unde se simţea sigur.

Shawcross s-a întors de mai multe ori la cadavrele victimelor sale. De multe ori stătea lângă trupurile în putrefacţie şi le povestea viaţa sa. Le-a spus cum îl scârbiseră nevestele sale. Le-a explicat că iubea copiii şi că nu era vina lui că îi ucisese pe micul Jack Blake şi pe Karen Hill.

De cel puţin două ori, Shawcross şi-a spintecat victimele şi le-a mâncat părţile intime. La June Cicero, penultima victimă, s-a întors de trei ori, a doua oară pentru a spinteca trupul îngheţat, în apele pârâului, pentru a-şi lua înfiorătorul trofeu.

— Mi-a luat ceva, a explicat el. Am tăiat din ea, după aia am dezmorţit carnea în mers, sub radiatorul maşinii. Am mâncat-o

crudă. Am vrut să le arăt poliţiştilor unde era osul, da' n-au vrut să ştie.

Ai spune că nici Stephen King n-ar fi putut descrie mai bine scena în vreunul dintre romanele sale de groază. Şi apoi, a treia oară când s-a întors la cadavrul lui June Cicero, Shawcross s-a masturbat peste parapetul podului, act observat de un ofiţer de poliţie şi care i-a pecetluit soarta.

Shawcross nu simte nici o remuşcare pentru crimele sale; într-adevăr, dă vina fără excepţie pe alţii pentru actele sale antisociale - pe soţiile sale, pe Dumnezeu, pe armată şi, mai recent, pe ceea ce crede că e anomalia sa genetică şi biochimică. Aruncând vina în acest mod, este capabil să-şi justifice faptele până în extrema autoaprecierii, ceea ce îl pune pe un loc aparte în galeria criminalilor în serie, argumentând că este o fiinţă umană specială şi, astfel, material de studii ştiinţifice. Aici ar putea avea dreptate, fie şi doar pentru posibilitatea de a-i examina mai îndeaproape genele şi structura biochimică în speranţa unei înţelegeri mai clare în privinţa a ceea ce este el.

Următorul fragment este dintr-o scrisoare trimisă de Shawcross autorului. Este publicată aici cu permisiunea lui:

Am fost întrebat dacă am ucis. Da, de mult prea multe ori pentru oricine. Se zice că am consumat carne de om. Gândeşte-te la vremuri de demult: ai să vezi că oamenii vânau oameni (încă o mai fac prin zone izolate ale lumii). Gândeşte-te la animalul căruia îi spunem porc ori vier. De ce zic unele cărţi că nu putem mânca acest animal? Pentru că are acelaşi gust cu carnea de om. Am mâncat carne de bărbat sau de femeie... Aşa că data viitoare când te aşezi ca să mănânci bacon, şuncă sau o friptură suculentă ori vreun cotlet de porc, gândeşte-te la gustul, aroma cărnii de om. Dar asta nu se întâmpla decât când mă enervam foarte rău - foamea prădătorului.

Am fost un dumnezeu pentru mine. Am fost judecător, jurat şi călău. îmi plac oamenii, am omorât, măcelărit şi distrus în total 53 de fiinţe umane în viaţa mea. De cel

Imaginează-ţi asta: am fost învăţat să stau câteva ore la rând fără să mişc; am fost învăţat să caut şi să distrug inamicul despre care mi s-a spus că e inamic.

Prostituatele pe care sunt acuzat că le-am ucis erau în felul lor inamicul meu, pentru că pot ucide cu bolile lor sociale şi cu SIDA şi să scape! M-au întrebat dacă regret. Răspunsul meu este că regret foarte mult,
până acolo unde mă întreb de ce am fost ales pentru o astfel de sarcină.

Guvernul Statelor Unite m-a învăţat cum să ucid; ce nu m-a învăţat a fost dorinţa să n-o fac! încă mai am sentimentele alea - dar pastilele pe care le iau acum mi le înăbuşă până când mă calmez. De ce nu înainte?

De ce sunt cum sunt? Studiaţi-mă - căutaţi răspunsul înainte să moară prea mulţi! Sunt ca un prădător, capabil să vânez şi să distrug fără motiv în orice moment... Am fost împins şi ameninţat, dar cumva pilulele îmi opresc sau îmi încetinesc dorinţa să lupt. Ştiu că atunci când mă lupt n-o să am nici un control - o să fiu din nou prădătorul.

Cei mai mulţi îmi spun că o să mor în închisoare! (Şi ce dacă.) îţi alegi când şi unde să mori?... Mulţi cred că, după ce mor, o să ajungă în rai. Nu-i aşa! Sufletul aşteaptă să fie chemat: citeşte Biblia, dacă în asta crezi. Cât despre mine, o să trăiesc din nou şi o să continui spre următoarea trecere. Sunt un spiritualist... Moartea nu e decât o tranziţie a vieţii. Oamenii pe care i-am omorât sunt în următoarea tranziţie. Vor trăi din nou, dar într-un fel mult mai bun decât cel pe care l-au lăsat în urmă!... Am trăit în multe părţi ale lumii, chiar şi în Anglia, în Kent mai exact. Mlaştinile mi-au fost casă acum 700 de ani.

Ce s-a întâmplat în casa în care am crescut e mai bine să rămână nespus, dar nu pot! Când eram copil, nu aveam nici un control asupra cui era partenerul meu sexual! Nu pot să zic că nu mi-a plăcut, indiferent cine era, o verişoară, o soră sau chiar o fată mai mare.

Orice bărbat, femeie sau copil de peste zece ani poate să ucidă intenţionat. Cum am ucis fără să folosesc droguri şi fără luptă? Să-ţi explic. Corpul are multe puncte de presiune: unele te relaxează, altele te excită şi altele provoacă sau anihilează

durerea. Unele dintre ele te pot paraliza, iar altele, oricum ar fi, te pot
ucide! Mulţi dintre voi, oamenii, mă înfăţişaţi ca pe un nebun descreierat. E liberul vostru arbitru. Ce credeţi s-ar putea să nu fie aşa.

Priveşte cerul, de acolo am venit! Şi tu la fel, dar nu vrei să recunoşti! Timpul meu e pe sfârşite în această tranziţie. O să plec în curând mai departe, simt ce simt. Dacă toţi bărbaţii, femeile şi copiii ar avea tot ce au ceilalţi, crimele şi războaiele nu ar exista.

Nu uita: priveşte cerul, venim să vă salvăm de voi.

Sunt sau sunt?

SEMNAT ARTHUR SHAWCROSS 19 SEPTEMBRIE 1994 *Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive, înregistrate audio şi video, făcute de Christopher Berry-Dee cu Arthur John Shawcross, în Centrul Corecţional Sullivan, Fallsburg, New York, luni, 19, şi vineri, 30 septembrie 1994, şi pe corespondenţa purtată vreme de trei ani.*

Shawcross primeşte scrisori, iar adresa sa este: Inmate # 91-B-083, Sullivan Correctional Facility, PO Box AG, Fallsburg, NY12733-0016.

Arthur John Shawcross a murit în data de 10 noiembrie 2008, la Albany Medical Center, din cauza unui stop cardiac, (n.red.)

JOHN MARTIN SCRIPPS - MAREA BRITANIB

„N-o să mă spânzure. Sunt britanic."
JOHN SCRIPPS, CU PATRU ZILE ÎNAINTE DE A FI EXECUTAT ÎN ÎNCHISOAREA CHANGI DIN SINGAPORE, PE 19 APRILIE 1996
Numit de presă „Turistul din iad", Scripps a devenit primul occidental care avea să fie spânzurat în Singapore pentru crimă şi doar al doilea pentru orice alt fel de infracţiune. Cetăţeanul olandez Johannes van Damme a fost executat în 1994 de autorităţile din Singapore pentru trafic de droguri. A fost arestat pe 27 septembrie 1989, după ce asupra lui s-au găsit patru kilograme de heroină. A fost condamnat la moarte pe 26 aprilie 1993.

Scripps este primul britanic spânzurat după abolirea pedepsei capitale în 1964. Ultimele execuţii au avut loc în Marea Britanie pe 13 august în acel an. Peter Anthony Allen, 21 de ani, a fost spânzurat în închisoarea Walton, Liverpool, iar John Robson Walby, alias Gwynne Owen Evans, 24 de ani, în închisoarea Strangeways, Manchester. Au fost condamnaţi împreună pentru uciderea lui John West, un şofer de dubă din Workington, Cumberland, în timpul unui jaf.

John Martin Scripps s-a născut în Hertford pe 9 decembrie 1959. Familia lui s-a mutat în Londra când era mic, iar el îşi aminteşte o copilărie fericită, în care a fost foarte apropiat de sora lui, Janet. La vârsta de nouă ani şi-a pierdut tatăl, care s-a sinucis după ce a aflat că soţia lui urma să-l părăsească pentru un alt bărbat. John şi-a găsit tatăl în casă, cu capul în cuptorul pe gaz. Cam în aceeaşi perioadă mama lui a fost diagnosticată cu cancer la gât şi, deşi a învins boala, lumea lui John s-a dezintegrat.

Conform FBI, 70% dintre criminalii în serie au trecut printr-o traumă la un moment dat în copilărie.

„Trauma rămâne vie în timp şi devine o fantezie a răzbunării", spune Ian Stephen, un psiholog criminalist care lucrează pentru poliţie şi serviciul penitenciar din Strathclyde. „în cazul lui Scripps, furia ar fi putut fi determinată de faptul că a fost lipsit de tată, părăsit."

John a devenit din ce în ce mai introvertit. S-a izolat de prieteni şi a început să nu se mai poată concentra să înveţe să citească şi să scrie. A învăţat aceste lucruri ulterior, în închisoare, dar scrisul său a rămas foarte copilăresc.

La 14 ani a dispărut dintr-o tabără de antrenament din Franţa, organizată de Unitatea Finchley a forţei de cădeţi ai armatei. Un an mai târziu se găsea în faţa tribunalului pentru minori, acuzat de pătrundere prin efracţie şi furt.

Prima condamnare ca adult a fost pentru expunere indecentă în 1978, când a fost amendat cu 40 de lire de Curtea Magistraţilor din Hendon. Ulterior începe un catalog macabru de infracţiuni precum spargeri în Londra, urmate de închisoare în

Israel, după ce a furat de la un coleg de kibbutz. în 1982 a fost închis din nou pentru spargere şi agresiune în Surrey.

A reuşit să scape de sistemul penal şi a început o călătorie a crimelor prin Asia de Sud-Est şi America. în Mexic a cunoscut-o pe Maria Arellanos, în vârstă de 16 ani, cu care s-a şi căsătorit. Dar în 1985 era din nou în Marea Britanie, urmând a fi condamnat pentru spargere. închisoarea nu l-a putut opri, iar el a scăpat din nou, întorcându-se la activităţile sale de mic traficant de droguri în Asia de Sud-Est şi America.

Justiţia i-a luat din nou urma în 1987, când a fost închis nouă ani în Londra pentru infracţiuni legate de trafic de heroină. în anul următor, tânăra sa soţie mexicană a divorţat de el. în timpul unei învoiri în iunie 1990 a dispărut a treia oară şi a plecat la Bangkok.

Interogat ulterior de ofiţerii vamali, Scripps a spus că a zburat la Bangkok pentru a se întâlni cu o fată cu care coresponda. La sosirea în capitala thailandeză, s-a cazat la Liberty Hotel trei zile, într-o cameră ieftină, costând în jur de zece lire pe noapte. însoţit de iubită, a frecventat câteva baruri şi a vizitat atracţii turistice locale. Dragostea părea să plutească în aer, iar cuplul a făcut o excursie la Ayuthaya, fosta capitală istorică, unde cei doi au stat două zile. Apoi au plecat spre Pattaya, cunoscut ca „Oraşul Păcatelor", iar de acolo, în Phuket, unde au stat la Nilly's Marina Inn, pe plaja Patong. Scripps a petrecut zece zile în Thailanda înainte să decidă să se întoarcă la Londra. Cheltuise 1 000 de lire în timpul sejurului său în Orient, inclusiv 270 de lire pe haine şi un pic peste 100 pe 48 de ceasuri contrafăcute. Cumpărase
de asemenea şi o cantitate de heroină.

* * *

La ora locală 1:20, Scripps a urcat la bordul zborului Gulf Air GF 153, cu destinaţia Muscat, în Sultanatul Oman. La sosire, s-a îndreptat spre zona de tranzit a Aeroportului Internaţional Seeb, pentru a-şi aştepta zborul de legătură spre Heathrow, Londra. Călătorea cu un paşaport britanic emis pe numele Jesse Robert Bolah. Acest document cu numărul #348572V fusese furat.

Pierzându-şi timpul într-un bar din aeroport, l-a cunoscut pe Christopher Davis, cu care a stat de vorbă în aşteptarea zborului. în timp ce se pregătea de îmbarcare, Scripps a fost supus unei verificări de rutină care a inclus şi o percheziţie corporală. Caporalul Saeed Mubarak de la Poliţia Regală Oman i-a găsit în buzunare două pachete învelite în bandă adezivă roşie. Temându-se ca pachetele să nu conţină explozibil, a cerut ajutorul inspectorului Saeed Sobait. Cei doi ofiţeri au percheziţionat bagajul de mână al lui Scripps, în care au găsit un pachet mai mare, conţinând o pudră albă. Problema celor doi era că pudra albă nu putea fi testată fără reţinerea pasagerului. S-a decis astfel să-i dea căpitanului unul dintre pachete - care, s-a dovedit ulterior, conţinea 50 de grame de diamorfină - şi paşaportul. Lui Scripps i s-a permis apoi să se îmbarce spre Londra, în realitate fiind reţinut şi în responsabilitatea echipajului zborului Gulf Air.

Scripps a urcat agitat la bordul aeronavei Tri-Star şi a ocupat locul 39H. Pe la jumătatea zborului, profesorul Gareth Russell, ocupantul locului 39K, a observat că pasagerul de lângă el a aruncat ceva pe jos şi apoi l-a împins cu piciorul sub scaun.

Imediat ce aeronava a intrat în spaţiul aerian britanic, pilotul a luat legătura cu serviciul vamal şi, la câteva secunde după oprirea avionului, o echipă de ofiţeri vamali condusă de David Clark a urcat la bord. Pachetul pe care îl aruncase Scripps sub scaun a fost găsit. După un test rapid care a ieşit pozitiv pentru opioide, a fost acuzat conform Articolului 3(1) din Legea utilizării greşite a drogurilor din 1971, de încălcarea Secţiunii 170(2) din Legea vămilor şi accizelor din 1979.

John Scripps a fost reţinut în noaptea aceea, pentru a li se permite ofiţerilor vamali şi poliţiştilor să-i percheziţioneze locuinţa din Gordon Road nr. 6, Farnborough, unde locuia cu unchiul său, Ronald White. A fost găsită o mapă cu mai multe acte, printre care un paşaport vest-german pe numele de Robert Alfred Wagner şi un card de identitate belgian pe numele Benjamin George Edmond Stanislas Balthier, cu fotografia lui

Scripps. Persoanele pe ale căror nume se emiseseră documentele fuseseră date dispărute fără urmă de mulţi ani.

Mai târziu în aceeaşi zi, Scripps a fost interogat din nou şi întrebat ce sursă de venituri avea, cum de îşi permitea să călătorească prin toată lumea şi cum şi-a putut face rost de o valiză Samsonite foarte scumpă. A răspuns plin de tupeu: „Poate pentru voi e foarte scumpă, dar pentru mine nu e. Dacă nu vă permiteţi o valiză ca asta, e fiindcă lucraţi ca slugi ale statului pentru un salariu fix şi nu sunteţi dispuşi să ieşiţi şi să munciţi la orice oră."

Pe 31 august, la ora 22:00, Scripps a fost eliberat în custodia lui John Martin şi instruit să confirme cauţiunea pe 29 octombrie 1990. Nu s-a prezentat în data stabilită şi în 28 noiembrie a fost arestat de detectivul Malone în locuinţa mamei sale din Grove Road nr. 11, Sandown, pe Insula Wight. Poliţia a găsit din nou droguri şi l-a acuzat de deţinerea a 50 de grame de diamorfină de puritate 80%. Valoarea de piaţă a acestei cantităţi a fost estimată la aproximativ 9 473 de lire, în timp ce restul de 191,5 grame de heroină pe care încercase să le treacă prin aeroport au fost evaluate la 38 551 de lire. Ştiind acum că Scripps deţinea droguri în valoare de peste 48 000 de lire, poliţiştii înţelegeau cum îşi permitea el acest stil de viaţă.

Deoarece Scripps reuşise să fugă de o pedeapsă anterioară de şapte ani de închisoare pentru infracţiuni legate de droguri, a fost pus în arest în închisoarea Winchester, până la data procesului. Le-a spus avocaţilor că va pleda nevinovat. Apărarea lui era destul de simplă. Avea să fie achitat sau nu în funcţie de afirmaţia sa că găsise pachetul roşu cu heroină pe jos, în Aeroportul Muscat, şi îl predase poliţiei. A negat categoric că ar fi fost găsit vreun drog asupra lui în Muscat. Mai mult, a argumentat că urmele de heroină găsite în buzunarele pantalonilor pe care-i purta în acel moment au dus la cererea de a deschide pachetul cu droguri pe care îl găsise. A negat să fi avut orice cunoştinţă despre urmele care s-ar fi găsit în buzunarul unei cămăşi. Şi dacă ar fi reuşit să scape cumva din încurcătura aceasta, tot n-ar fi scăpat de tot, pentru că poliţiştii

găsiseră heroină asupra lui când îl arestaseră în Sandown, iar în portofel avea nu mai puţin de 2 000 de lire. Aceste lucruri sugerau că intenţiona să vândă drogul pe Insula Wight, o altă acuzaţie pe care Scripps a negat-o.

Deţinutului V48468 Scripps i s-a oferit un avocat din oficiu, iar cazul #T910602 a fost judecat de Curtea Coroanei din Winchester pe 6 ianuarie 1991. Reprezentat de Bruce Maddick QC, Scripps şi-a recunoscut brusc vinovăţia, încercând să obţină clemenţă. în ciuda acestei manevre, a fost condamnat la 13 ani de închisoare. în mod uimitor, a stat închis doar trei ani şi zece luni, reuşind încă o evadare.

Scripps şi-a început condamnarea în închisoarea Albany, pe Insula Wight, şi timp de şase săptămâni, între martie şi aprilie 1993, a fost instruit în meseria de măcelar de ofiţerul James Quigley.

„I s-a arătat cum se dezosează sferturile anterioare şi posterioare de vită, carcasele de porc, cum se scoate slănina şi cum se tranşează puiul", spune James Quigley, adăugând: „A învăţat foarte repede cum să tranşeze, dezmembreze şi dezoseze animale."

Ce nu au bănuit autorităţile nici o clipă era că, în timp ce iniţiau un deţinut în tainele meseriei de măcelar, îl şi echipau cu abilitatea de a ucide şi de a tranşa fiinţe umane, chemare macabră căreia el i-a cedat în cele din urmă.

Odiseea finală a lui Scripps a început pe 28 octombrie 1994, când nu s-a mai întors în închisoarea Mount din Bovington, Hertfordshire, după o învoire de patru zile. În săptămâna dinaintea învoirii şi-a vândut fără să se ascundă toate lucrurile, pentru a-şi finanţa evadarea. S-a lăudat chiar câtorva deţinuţi că urma să evadeze. Administraţia închisorii a aflat despre asta, dar nu a făcut nimic.

Când nu s-a mai prezentat la finalul perioadei de învoire, guvernatorul închisorii, Margaret Donnelly, a spus: „Nu mai era considerat un risc. Nu avea un istoric violent. Era liniştit şi rezervat."

Ce nu ştia, din câte se pare, guvernatorul, era că Scripps fugise după fiecare permisie primită vreodată. Şi, departe de a fi liniştit şi rezervat, mierosul traficant era pe cale să devină un criminal în serie diabolic.

După ce a fugit, Scripps a fost cuprins de o dementă a crimelor în jurul lumii. Prima escală, înaintea seriei de crime, a fost Olanda, unde s-a întâlnit cu un fost vânzător de droguri pe care îl cunoscuse în închisoarea Winchester. A mers apoi în Belgia şi în Spania, şi a ajuns la finele lui noiembrie în Mexic, unde a încercat să se împace cu Maria Arellanos. I-a spus că fusese eliberat din închisoare din motive de procedură, că se întorcea în Thailanda ca să cumpere haine de mătase şi că voia să deschidă cu ea un butic în Cancun. I- a spus că era acum un om profund religios şi, pentru a o convinge, a devenit un adorator al Fecioarei din Guadalupe, protectoarea Mexicului.

Pentru a finanţa această aventură, Scripps s-a împrietenit cu Timothy McDowell, un excursionist britanic aflat în vacanţă în Belize, care călătorise în Mexic în 1994. Se bănuieşte că l-a omorât în bătaie pe absolventul de Cambridge în vârstă de 22 de ani, i-a tranşat corpul şi l-a aruncat într-un râu plin de aligatori. La scurt timp după crimă, contul victimei a fost devalizat de 21 000 de lire, banii fiind transferaţi în contul lui Scripps din Londra. Suma a fost ulterior transferată într-un al treilea cont, în Statele Unite, în numele lui Simon Davis, unul dintre multele aliasuri ale lui Scripps.

* * *

Gerard George Lowe, 33 de ani, a ajuns pe Aeroportul Changi din Singapore în dimineaţa zilei de 8 martie 1995. îmbrăcat lejer, în bermude kaki şi un tricou portocaliu, nu se deosebea cu nimic de toţi ceilalţi călători care se îngrămădeau la debarcare şi pe holurile terminalelor. Era doar un alt turist, şi asta era ideea. Călătorind singur într-o ţară străină, Lowe căuta un chip familiar. Şi, cum se întâmplă în aeroporturi când oamenii încearcă să se orienteze, a ajuns să stea de vorbă cu un necunoscut. Englezul înalt, cu vocea blândă, pe la vreo 30 şi ceva de ani, s-a prezentat politicos: Simon Davis. Lowe i-a spus că era inginer sud-african proiectant de fabrici de bere, care

venise la cumpărături în Singapore pentru a profita de preţurile mici ale camerelor şi aparatelor video. Când i-a observat cârdul de credit auriu, Scripps a ştiut că îşi găsise următoarea victimă.

Pentru Scripps a fost evident că noua sa cunoştinţă era un om chibzuit, aşa că i-a propus să împartă o cameră de hotel. A propus hotelul River View. Acesta este un popas destinat afaceriştilor din clasa de mijloc, cu o zonă de recepţie placată cu marmură lucioasă şi un butic ordinar unde se vând orhidee de plastic şi parfum „Hong Kong Girl". Hotelul era plin, iar cei doi au fost nevoiţi să aştepte câteva ore să primească o cameră. „Păreau foarte normali", după cum a declarat Roberto Pregarz, managerul hotelului, la procesul lui Scripps. „Zâmbeau şi râdeau. Nu era nimic ciudat."

După câteva minute de la înregistrare, cei doi bărbaţi au luat în primire camera 1511. După ce au despachetat, Lowe s-a aşezat la o măsuţă rotundă de unde putea admira priveliştea panoramică a oraşului şi, luând un stilou, a început să-şi facă lista de cumpărături.

Scripps a ales acest moment pentru a se furişa în spatele lui Lowe şi a-l lovi o singură dată, teribil, în moalele capului, cu un ciocan de camping de 1,3 kilograme. După ce a fost prins şi apoi încarcerat în închisoarea Changi, Scripps a spus despre crimă: „Cred că [Lowe] a fost un pic surprins când l- am lovit. La început a crezut că nu-i fac nimic. M-am enervat pentru că m-am gândit că e homosexual. L-am aruncat în perete şi el a început să se lase în jos. Tremura şi a făcut pe el. L-am cam burduşit un pic şi l-am făcut să-mi spună PIN- ul cârdului. în baie era conştient. I se scurgea apă din gură. Gâlgâia sau aşa ceva."

Fără urmă de emoţie, Scripps a adăugat: „Ei bine, i-am tăiat gâtul şi l-am lăsat să sângereze ca un porc până a murit".

Următorul dialog dintre mine şi John Scripps a avut loc când era în închisoare, aşteptând să fie executat:

CBD: Deci hai să ne înţelegem, John. L-ai izbit pe acest om nevinovat de perete, apoi l-ai bătut până aproape de inconştienţă sau aşa ceva. Apoi l-ai târât în baie, l-ai pus în cadă, punându-i capul pe genunchi. Ai pornit apa şi l-ai

înjunghiat în ceafă, pentru a-l paraliza. Apoi i-ai tăiat gâtul sau ce i-ai făcut şi l-ai lăsat să sângereze până la moarte. Ştia ce i se întâmplă, John?
JS: Vrei nenorocitul de adevăr?
CBD: Da.
JS: Da.
CBD: Da, ce?
JS: Vrei să scoţi apă din piatră seacă?
CBD: A ştiut domnul Lowe ce se întâmpla?
JS: Da! S-a pişat şi s-a căcat pe el. Puţea ca dracu'. Se căca pe el. Da. Sigur. Ah, futu-i! Pe bune, nu pot să vorbesc despre asta. N-a fost bine şi am borât. Pe bune, s-a căcat pe el, da' nu prea avea ce să facă, nu?
CBD: Probabil că nu, John. Ce ai făcut după ce l-ai omorât?
JS: L-am făcut bucăţi, ca să pot scăpa de cadavru.
CBD: E adevărat că ai folosit ferăstrăul cel mic al briceagului Swiss Army?
JS: Aia e o aiureală. Am un briceag pentru camping. Da' oricine îţi poate spune că n-ai cum să foloseşti un ferăstrău atât de mic să tranşezi un corp.
CBD: OK. Ce ai folosit?
JS: Un cuţit de dezosat de 15 centimetri. M-au învăţat ce cuţite să folosesc, să ştii.
CBD: Da, ştiu că spui adevărul. Continuă!
JS: Ei bine, după ce s-a scurs sângele, i-am tăiat capul. Exact ca la porc. E aproape acelaşi lucru. Tai prin beregată şi răsuceşti cuţitul prin ceafă. Nu e cine ştie ce dacă o faci cum trebuie... I-am tăiat antebraţele de la coate. După aia i-am tăiat braţele din umeri. Pur şi simplu, tai prin încheieturi. Nu-ţi trebuie nici un ferăstrău.
CBD: Şi?
JS: Păi, picioarele. Aăă, la un porc ai picioarele şi trebuie să foloseşti un ferăstrău ca să faci... cred că se numeşte „tăietură pătrată". Dar, sincer... Am înfipt cuţitul şi am răsucit şi am tăiat până când picioarele s-au desprins din şold, cred. Când am ajuns la genunchi, am tăiat prin ei pur

şi simplu şi au sărit şi am putut plia picioarele. Chestii grele, nu?

După ce a împachetat bucăţile de corp în sacii negri de gunoi pe care Gerald Lowe îi adusese pentru a împacheta cumpărăturile sale din duty-free, Scripps a pus pachetele în singurul dulap al camerei. A dat din plin cu deodorant Lynx prin cameră, în încercarea de a acoperi mirosul propriei vome: s-a dovedit a fi fost degeaba, deoarece cuplul care a stat în camera 1511, în zilele care au urmat, a reclamat un iz dubios care se simţea în cameră. în sfârşit, Scripps s-a spălat pe mâini şi a curăţat baia. Din nou, nu a fost prea scrupulos şi a ratat câţiva stropi pe perdeaua de duş, pe uşă şi pe vasul de toaletă. Aceste urme s-au dovedit a fi probe cruciale când a fost dus în cele din urmă în faţa curţii pentru a răspunde acuzaţiei de crimă.

Crima, comisă într-o manieră atât de meticuloasă, poate fi cu greu considerată o crimă pasională. Este o acţiune eminamente practică, îndeplinită cu obiectivitatea studiată a unui profesionist. Este nevoie de gândire, planificare şi talent pentru a te ocupa de fiecare detaliu eficient şi cu sânge-rece. Cu toate că a lăsat urme ale măcelului în baie, după eveniment, Scripps a demonstrat o stăpânire de sine clinică şi tacticoasă. A început prin a falsifica semnătura victimei pe o hârtie de calc.

Următoarea sa mişcare a fost o vizită la un magazin de computere, unde i-a spus vânzătorului că era Gerald Lowe şi voia să cumpere nişte laptopuri. Pe la 9 seara era înapoi în restaurantul hotelului River Garden, în faţa unei fripturi şi a unei sticle de vin alb. Era o seară liniştită. Şirul de lumini multicolore din jurul terasei se reflecta în apa râului Singapore. John Scripps făcuse pace cu lumea.

A doua zi de dimineaţă, Scripps l-a informat pe recepţionerul hotelului că însoţitorul său a plecat şi că va plăti el factura. Apoi a luat la rând mallurile sclipitoare din Singapore, într-o adevărată nebunie a cumpărăturilor. A colindat din magazin în magazin, folosind de fiecare dată cârdul Gold al lui Lowe. Prima sa achiziţie a fost o pereche de pantofi Nike şi nişte

ciorapi, precum şi un aparat de înregistrare video, pe care a aranjat să i-l trimită surorii sale, în Anglia.

în dimineaţa zilei de 9 martie, Scripps a folosit cârdul de credit pentru alte cumpărături costisitoare. A retras şi 8 400 de dolari singaporezi de la o bancă şi a transferat telegrafic 11 000 de dolari americani într-unui dintre conturile sale din San Francisco, deschis pe numele John Martin. A folosit cârdul pentru a cumpăra un bilet de 30 de dolari singaporezi la un spectacol al Orchestrei Simfonice din Singapore, care a prezentat un program cu bucăţi din Brahms şi Ceaikovski. în sfârşit, într-o tentativă extraordinar de ciudată, dar pragmatică de a-şi maximiza câştigul, a cumpărat cinci bilete la loteria Big Sweep.

în noaptea aceea a pus bucăţile de cadavru tranşate într- o valiză şi a luat un taxi până în Portul Singapore unde, la adăpostul întunericului, a aruncat conţinutul macabru în apele de lângă Cheiul Clifford. A doua zi, cu portofelul doldora, a luat avionul spre Bangkok.

* * *

Sheila Damude, o femeie de 49 de ani, administratorul unei şcoli din Victoria, Columbia Britanică, venise în Bangkok pentru o vacanţă de două săptămâni alături de fiul ei, care era într-un an de pauză pentru a face turul lumii. Darin, 22 de ani, îşi rupsese piciorul în timpul unei excursii cu prietenii, iar ea voia să-i ofere puţină atenţie maternă. Au decis să facă o excursie până pe „Insula Paradisului" Phuket.

Pe 15 martie, mama şi fiul au ajuns pe Aeroportul Phuket şi încercau să-şi adune gândurile, în debandada obişnuită a sosirilor, când Scripps s-a apropiat şovăitor de ei.

—Am zburat cu acelaşi avion. Aveţi probleme? i-a întrebat.

în doar câteva minute, Scripps a obţinut informaţia că Sheila şi fiul ei voiau să ajungă pe plaja Patong, dar nu ştiau cât ar putea costa un taxi.

Cu simţurile sale de prădător cât se poate de treze, Scripps, eternul călător experimentat, le-a spus de „Nilly's Marina Inn", unde camera i-ar fi costat în jur de 18 dolari americani pe noapte. Micul hotel de lux se afla într-o zonă liniştită, la capătul sudic al plajei Patong, una dintre cele mai populare ale insulei.

Le-a propus să împartă cu el un taxi, pentru a mai economisi bani. Mama şi fiul au făcut un schimb de priviri şi au încuviinţat din cap. Erau evident foarte impresionaţi de acest tânăr serviabil şi, curând, se aflau pe şoselele prăfuite spre plaja Patong.

Scripps s-a cazat la Nilly's Marina Inn ca Simon Davis, un mic negustor din Londra. Nu a observat nimeni că, dintr-o greşeală care dezvăluia multe, semnase neatent cu iniţiala prenumelui său real - „ J" Davis. Călătorul perfect, mai stătuse şi altă dată acolo, de fiecare dată atrăgând priviri admirative din partea angajatelor care se refereau la el cu apelativul „Mr. John".

Cei doi Damude au urcat cu liftul până la etajul al doilea, unde li s-a prezentat un apartament de lux spaţios, cu vedere la golf, o priveliştе ca din *Miami Vice,* cu jet-skiuri şi şalupe năpustindu-se spre nisipurile albe. Scripps a luat o cameră apropiată, de partea cealaltă a coridorului, cu vedere la zona împădurită din spatele hotelului.

Apartamentul familiei Damude avea două paturi duble mari, un minibar bine aprovizionat, telefon cu linie directă internaţională, televizor color, aer condiţionat şi o zonă de bucătărie. Baia şi duşul erau separate şi exista chiar şi un seif în care îşi puteau asigura bunurile de valoare.

Camera era destul de luxoasă, mai ales pentru preţul ei, dar priveliştea era de nepreţuit. Dincolo de plaja lungă şi nisipoasă şi un drum îngust erau apele de cristal ale Mării Andaman. Când au ieşit pe balcon, au văzut doi palmieri înalţi crescuţi din solul nisipos, sub care două localnice spărgeau nuci de cocos. Fetele au privit în sus şi au început să chicotească când l-au văzut pe atrăgătorul Darin. în acele momente, cei doi credeau că au ajuns în rai, dar peste numai o zi aveau să fie aruncaţi în iad.

între timp, după o plimbare scurtă pentru a vedea fascinanta viaţă de noapte din Patong, cei doi Damude şi-au petrecut seara explorând magazinele de mătăsuri. Scripps a închiriat o motocicletă Honda de 450cc şi a sfârşit pe faleză, la The Banana Bar. Trepidând în ritmul muzicii, locul era plin de fete care îşi vindeau trupul pe un preţ mai mic decât al unui prânz. A dansat câteva ore şi a făcut sex cu o femeie tânără pe plajă,

înainte să încheie noaptea. Poliţia Turistică i- a admirat motocicleta galben-verde parcată ilegal în faţa hotelului şi a decis că nu era o idee bună să amendeze un turist în vacanţă.

Dimineaţă, Sheila şi Darin au coborât la micul dejun, pe care l-au luat în aer liber, la soare. După masă s-au uitat după semne de viaţă prin acvariul oarecum posomorât al hotelului, iar Sheila a căutat prin stativul cu cărţi poştale ceva potrivit de trimis acasă, soţului ei. A fost ultima dată când cei doi au fost văzuţi în viaţă. Se crede că au revenit în camera lor pentru a-şi planifica ziua.

în jurul orei 11:00, turiştii care se vânturau prin faţa micului hotel învecinat au observat un şuvoi de apă colorată în roşu venind dintr-o scurgere care ducea de la Nilly's Marina Inn în canalizarea de sub şosea.

Pentru că nu a fost acuzat niciodată de uciderea Sheilei şi a lui Darin Damude, John Scripps a refuzat să discute cu mine acest caz. Cu toate acestea, folosind toate dovezile cunoscute, este posibil de reconstruit ce s-a întâmplat după ce mama şi fiul au revenit în camera lor.

Scripps a ciocănit la uşă şi a intrat sub un pretext oarecare şi, în câteva secunde, i-a paralizat pe amândoi cu o armă cu şocuri electrice. O astfel de armă a fost găsită asupra lui când a fost arestat. Cu victimele imobilizate, şi-a scos ciocanul şi i-a lovit până i-a omorât - mostrele luate de pe ciocanul său s-au potrivit cu petele de sânge de pe covorul din camera celor doi Damude - după care le-a tranşat corpurile, folosindu-se de abilităţile de măcelar învăţate atât de bine în închisoarea Albany.

După ce a furat paşapoartele şi cârdurile de credit ale celor două victime, a plecat într-o nouă sesiune de cumpărături. Craniile, torsurile şi câteva membre aparţinând celor doi au fost găsite între 19 şi 27 martie, împrăştiate prin împrejurimi. De asemenea, în această perioadă, o thailandeză care ieşise să-şi plimbe câinele a găsit alte rămăşiţe macabre, parţial ascunse într-un puţ de mină de staniu dezafectat. Identitatea victimelor a fost ulterior confirmată cu ajutorul amprentelor dentare.

Occidentul a devenit mai puţin sensibil la astfel de crime multiple comise cu sânge-rece. Detaliile înfiorătoare ale crimelor înfăptuite de, spre exemplu, Kenneth McDuff, Harvey Carignan ori Peter Sutcliffe au devenit mult prea familiare. Când cea mai recentă crimă senzaţională ajunge pe prima pagină a ziarelor, avem sentimentul că am mai citit despre ea. Cadavrele dezmembrate, victimele anonime, crimele aparent lipsite de motiv şi actele bizare de violenţă au devenit ceva obişnuit.

însă, în Singapore, violenţa şi crimele sunt neobişnuite. în acest oraş-stat ordonat draconic, în care până şi asfaltul pare să fie spălat cu şampon şi în care sticla zgârie-norilor străluceşte fără pată în soare, infracţiunile iau forme mai igienice.

Pedepse de o duritate renumită îi aşteaptă pe cei care îndrăznesc să arunce gunoaie ori guma de mestecat pe stradă. Aici, taxiurile sunt echipate cu un avertizor care se declanşează automat dacă şoferul depăşeşte limita de viteză de 80 de kilometri pe oră. Singaporenii s-au întâlnit şi ei cu crimele. Au şi ei partea lor de crime domestice, în medie mai puţin de 50 de omucideri pe an la o populaţie de 2,5 milioane. Crimele comise sub impulsul momentului par întotdeauna mai uşor de înţeles.

Superintendentul interimar Gerald Lim a fost cel desemnat la conducerea anchetei crimelor comise de John Scripps. în momentul uciderii lui Lowe, acesta era ofiţer superior de investigaţii în Divizia de Anchete Speciale a Departamentului de Investigaţii Criminale, iar ancheta sa a început pe 13 martie 1995, în Portul Singapore, cu descoperirea unor picioare care se iţeau dintr-un sac negru de gunoi, legate cu o pereche de chiloţi albaştri mari, marca Woolworths.

Un barcagiu a făcut următoarea descoperire - două coapse albe, păroase şi legate cu fâşii textile portocalii, săltând printre ambarcaţiunile de agrement, în apropiere de Cheiul Clifford.

în sfârşit, pe 16 martie, torsul umflat al unui bărbat a fost pescuit din apă. Aceste rămăşiţe înspăimântătoare aparţineau aceluiaşi bărbat alb, dar capul şi braţele trupului nu au fost recuperate niciodată.

Lim avusese de-a face cu bătăile teribile dintre constructorii imigranţi şi cu crime domestice, dar acum era vorba de ceva complet şi înfiorător de diferit. A examinat carnea verzuie, în putrefacţie, întrebându-se cine ar fi putut fi capabil de nimicirea atât de rece şi de calculată a unei alte fiinţe umane. Iar acest cadavru nu era lipsit doar de cap şi braţe, ci şi de nume.

Dat fiind că majoritatea turiştilor care vizitează Singapore se cazează la hotel, prima oprire a detectivului a fost registrul centralizat al hotelurilor. în câteva ore a fost trimis un fax către toate hotelurile din Singapore, cu întrebarea dacă lipseau oaspeţi sau dacă existau cazuri în care aceştia plecaseră fără să achite nota de plată. Hotelul Riverview a răspuns imediat. Doi oaspeţi - Gerard Lowe şi Simon Davis - plecaseră din camera 1511 fără să plătească. Dar mai era ceva, a spus managerul. Recepţionerii de serviciu şi-au amintit că englezul fusese văzut trăgând de o valiză grea prin foaier, în noaptea dispariţiei sale şi a însoţitorului său, şi că, la întoarcere, câteva ore mai târziu, avea mâinile goale.

Pe 14 martie, poliţia din Johannesburg, Africa de Sud, a primit plângerea unei îngrijorate doamne Vanessa Lowe, care spunea că soţul ei dispăruse. Nu o mai sunase din Singapore pentru a o asigura că e bine, ceea ce, le-a spus ea, era complet neobişnuit. Temerile sale au ajuns curând la urechile lui Gerald Lim, iar acesta a invitat-o în Singapore, pentru a identifica trupul dezmembrat şi câteva articole de îmbrăcăminte.

înainte de sosirea Vanessei Lowe, Lim stabilise că „Simon Davis" folosise cârdul de credit Gold al victimei. Davis era acum principalul suspect şi fusese emis un mandat de arestare pe numele lui. Poliţiştii erau acum convinşi că îl ucisese pe Lowe pentru bani.

Când a sosit femeia înnebunită de îngrijorare, superintendentul Lim a aşteptat-o la aeroport şi, cât de delicat a putut, a rugat-o să identifice cadavrul. Femeia i-a indicat cu curaj mai multe semne de pe trupul răposatului ei soţ. A recunoscut cicatricea operaţiei de apendicectomie de pe abdomen, pistruii de pe spate şi o umflătură osoasă de deasupra genunchiului

drept. A identificat de asemenea şi chiloţii folosiţi de Scripps pentru a lega coapsele victimei sale, iar fâşiile portocalii fuseseră rupte dintr-un tricou al soţului ei.

Dintr-un motiv inexplicabil, Scripps s-a întors în Singapore pe 19 martie şi, după o încăierare scurtă în faţa ghişeului Biroului Imigraţie, a fost arestat. Când poliţiştii au deschis rucsacul bărbatului care îşi spunea Simon Davis, au fost uluiţi de ce au găsit. înăuntru, alături de un prosop de plajă „Enjoy Coca-Cola", o casetă Pink Floyd, un şampon Paul Mitchell şi câteva prezervative, era ceea ce ei au numit „trusa criminalului".

Scripps avea un pistol cu şocuri electrice de 10 000 de volţi „Z-Force III", un ciocan de 1,5 kilograme, un spray lacrimogen, două perechi de cătuşe, câteva cătuşe pentru degetele mari, două cuţite cu zimţi şi două cuţite Swiss Army. Şi asta nu era tot. Altă geantă a sa era plină cu haine potrivite unei femei între două vârste - fuste, rochii şi chiar şi nişte cercei cu perle. Ascunse printre ele erau paşapoartele a doi cetăţeni canadieni - Sheila şi Darin Damude ambele cu fotografiile lui Scripps lipite grosolan. Avea asupra lui peste 40 000 de dolari americani în bani gheaţă şi cecuri de călătorie, cârduri de credit şi alte bunuri care le aparţinuseră
lui Lowe şi celor doi Damude.

* * *

în echivalentul singaporez al procedurilor preliminare unui proces, ancheta preliminară a strâns nu mai puţin de 77 de declaraţii scrise de la martorii acuzării, susţinând acuzaţia de crimă, şi 11 alte acuzaţii variind de la falsificare, vandalism şi escrocherie până la deţinerea de arme şi de mici cantităţi de droguri reglementate. Douglas Herda, din partea Poliţiei Regale Canadiene, a cerut să-l interogheze la rândul lui pe Scripps în legătură cu uciderea Sheilei şi a lui Darin Damude în Phuket. Autorităţile din Singapore i-au respins cererea.

Procesul lui John Scripps a început pe 2 octombrie 1995, în noul tribunal supertehnologizat al statului Singapore. Măsurile de securitate au fost extreme pe toată perioada procesului, cu Scripps aşezat între doi ofiţeri înarmaţi, într-o cuşcă de sticlă şi metal. Picioarele i-au fost prinse cu cătuşe de o

bară metalică. Nu a pledat în vreun fel, dar „nu şi-a recunoscut vinovăţia", ceea ce, conform legilor din Singapore înseamnă că a contestat acuzaţiile. în Singapore, procesele nu sunt cu juraţi, un singur judecător ascultând mărturiile.

Primul martor a fost James Quigley, care a declarat că îl învăţase pe Scripps meseria de măcelar în închisoarea din Albany. Chao Tzee Cheng, expert patolog al statului, a spus că maniera în care fusese tranşat corpul lui Lowe indica faptul că autorul nu putea fi decât un medic, un veterinar ori un măcelar.

— Le-am spus poliţiştilor: „Uite ce e, aveţi de a face cu un criminal în serie", a declarat el în mărturia sa.

Acuzarea a susţinut că Scripps, folosind un nume fals, s- a cazat în aceeaşi cameră de hotel cu Lowe şi l-a ucis.

în ceea ce a echivalat cu o recunoaştere, Scripps a declarat în faţa curţii că l-a întâlnit pe Lowe în Aeroportul Changi, pe 8 martie, şi că s-au înţeles să împartă o cameră de hotel. A recunoscut că l-a ucis în cameră după ce a fost trezit de un Lowe pe jumătate dezbrăcat, zâmbind şi mângâindu-l pe fese.

—Nu sunt homosexual, a spus Scripps, şi atunci mi s-a părut că domnul Lowe era homosexual. Am luat-o razna; am răbufnit şi am început să înjur. Am mai avut câteva experienţe de genul ăsta în trecut şi eram destul de înspăimântat.

Scripps a spus că a folosit ciocanul „pentru a-l lovi pe Lowe de mai multe ori în cap, până când a leşinat pe podeaua acoperită cu mochetă. Mâna mea dreaptă era plină de sânge. Totul s-a întâmplat foarte repede."

După ce şi-a dat seama că Lowe era mort, a declarat Scripps, a cerut ajutorul unui prieten britanic, căruia a refuzat să-i dea numele. Acesta a scăpat de cadavru fără a-i spune cum. A negat că el ar fi tranşat trupul.

Apărarea, condusă de Joseph Theseira, a încercat să demonstreze că Scripps nu intenţionase să-l ucidă pe Lowe, iar crima fusese un act de ucidere din culpă, pentru care pedeapsa maximă era detenţia pe viaţă.

Din punctul de vedere al acuzării, Scripps comisese o crimă premeditată, cu intenţia de a jefui victima.

în a patra zi a procesului, procurorul Jennifer Mărie, a spus că Scripps exersase semnătura lui Lowe, acest lucru sugerând premeditarea crimei. A prezentat curţii obiecte reţinute din bagajele acuzatului, printre care o agendă şi hârtie de calc cu încercări de semnătură cu numele lui Lowe.

într-un exerciţiu pedant, apărarea a interogat doi ofiţeri de poliţie, încercând să demonstreze că aceştia căutaseră insuficient urme de sânge lângă patul din camera de hotel unde Scripps susţinea că Lowe căzuse şi sângerase până la moarte. Ambii poliţişti au spus că nu erau urme de sânge pe covor, ci doar în baia mică. Acuzarea a argumentat că aceste dovezi susţineau afirmaţia conform căreia crima fusese premeditată. Trezindu-se evident într-o fundătură, Pereira a insinuat că, dacă poliţia nu a găsit urme de sânge pe covor, cauza ar putea fi testele insuficient de minuţioase şi faptul că nu fusese cercetat locul exact în care căzuse Lowe.

în timpul procedurilor curţii, pe 24 octombrie, Scripps a spus că, aflându-se în custodia poliţiei, după ce fusese arestat, a încercat să se sinucidă tăindu-şi venele cu un ciob de sticlă, pentru a scăpa de spânzurătoare.

— Eram convins că urma să fiu spânzurat, a spus bărbatul de 35 de ani în a cincea sa zi în boxa martorilor. Mă tot gândeam la Lowe şi la filipineza care a fost spânzurată.

Se referea la Fior Contemplación, menajera filipineză care fusese spânzurată pe 17 martie 1995, după ce recunoscuse două crime.

Acum, Scripps şi-a săpat practic groapa, în momentul în care a fost de acord cu sugestia judecătorului T.S. Sinnathuray că unui măcelar bun i-ar fi luat vreo cinci minute să tranşeze un animal. Apoi a intervenit procurorul.

—Cunoştinţele pe care le aveţi ar putea fi folosite pentru a tranşa un corp uman?

—Oasele sunt similare, a răspuns Scripps.

Trecând la subiect, Jennifer Mărie l-a mai întrebat o dată:

—Aţi dezmembrat corpul domnului Lowe?

Scripps şi-a privit picioarele încătuşate şi a răspuns neconvingător:

—Nu, nu am abilităţile pe care le-aţi menţionat.

în a şasea zi la bară, Scripps a fost întrebat de procuror de ce nu a reclamat uciderea lui Lowe la poliţie.

—Pentru că acest om a murit de mâna mea, a spus el, iar în Singapore, conform legii, asta înseamnă automat pedeapsa cu moartea. Asta am înţeles atunci.

— Deci cine este misteriosul om care l-a tranşat pe domnul Lowe? a întrebat procurorul.

—Este un prieten britanic care stătea într-un hotel de pe Sentosa. în timp ce el făcea asta, eu am fugit.

Scripps a spus că îl cunoştea pe acest „prieten" de opt-zece ani şi că îşi amintea că lucrase odată într-un abator.

—Este un om foarte periculos, a spus el cu sfială. Mă tem pentru siguranţa familiei mele.

Judecătorul l-a avertizat atunci pe Scripps că refuzul său de a dezvălui până şi cele mai simple informaţii despre prietenul său îi poate afecta apărarea.

—Sunteţi în faţa unei acuzaţii de crimă, i-a reamintit judecătorul, pentru care, în această ţară, se primeşte pedeapsa capitală. La sfârşitul zilei trebuie să mă întreb: a fost acuzatul, John Scripps, la un hotel de pe Sentosa?

Lăsându-se pe spate în scaun, judecătorul a oftat când Scripps a refuzat să descrie măcar hotelul, refuz care a determinat procurorul să-l acuze că minte şi că faptele prietenului său erau o „invenţie de la cap la coadă". Au fost de asemenea evidenţiate discrepanţele dintre declaraţiile anterioare date de Scripps poliţiştilor pe 29 aprilie şi mărturia sa în faţa curţii.

— Nu aţi menţionat nici o tentativă de agresiune homosexuală cât timp aţi fost în închisoare în 1987 şi nici aşa-zisa agresiune din 1994 a domnului Lowe, nu-i aşa? Părerea mea este că acest incident din 1994 nu a existat, a spus Mărie. Este doar încă o invenţie.

Cu Scripps acum în corzi, procurorul a început să-l toace. Presat să-şi explice deplasările dintre 8 şi 11 martie, Scripps a spus că memoria nu-l ajuta deloc.

—Aveţi o memorie bună? a fost întrebat.

—Nu, a răspuns el agitat. Sunt dislexic. încurc lucrurile.

Pe 6 noiembrie, a spus Jennifer Mărie în pledoaria finală, „comportamentul acuzatului ulterior crimei sugerează că era calm, rece şi calculat, departe de omul confuz, ameţit şi cuprins de amnezie, rătăcind într-o lume fantasmagorică, pe care încearcă el să-l înfăţişeze acum lumii. Este un om care deţine controlul deplin al facultăţilor sale. Când a jefuit practic cârdul de credit al lui Lowe, cumpărând o pereche de pantofi sport moderni, un aparat de înregistrare video şi un bilet la un concert simfonic, a devenit un om care nu are scrupule să mintă continuu, permanent şi chiar sub jurământ în faţa curţii." Apoi a adăugat: „Scuza acestui om, că l-a ucis pe domnul Lowe din cauza unor avansuri homosexuale este doar una dintr-un lung şir de minciuni destinate să mascheze o crimă premeditată a unui lacom criminal în serie la vânătoare de turişti. Iar doamna Lowe a declarat sub jurământ - o soţie bună şi iubitoare - că soţul ei venise aici într-o vacanţă de cumpărături. Este mai mult decât cert că nu era homosexual. Acuzatul nu doar i-a ucis şi tranşat soţul; acum îi terfeleşte şi onoarea."

în pledoaria finală a apărării, Edmond Pereira a spus: „Cerem Curţii să concluzioneze că acuzatul nu este vinovat de crimă, ci de ucidere din culpă, care nu echivalează cu o crimă. Omorul a survenit în urma unei lupte declanşate brusc în febra momentului, a unei altercaţii neaşteptate." Apoi a adăugat: „Nu este un om cu înclinaţii violente".

Pereira i-a cerut de asemenea judecătorului Sinnathuray să facă abstracţie de informaţiile din Thailanda. „Nu există nici o dovadă care să sugereze că acuzatul este responsabil pentru moartea celor doi canadieni", a spus el, catalogând informaţiile drept „cel mult circumstanţiale şi vătămătoare".

Se spune că pe 7 noiembrie 1995, îmbrăcat în haine kaki, tuns perie în stilul puşcăriaşilor şi aşteptând verdictul în picioare,

în cuşca de sticlă a tribunalului, Scripps glumea şi râdea cu gardienii săi.

„Karma e karma. Cum o vrea Dumnezeu!"

Dar atitudinea i s-a schimbat în câteva minute.

Judecătorul s-a adresat sălii arhipline:

— Sunt convins dincolo de orice îndoială raţională că Scripps l-a ucis cu intenţie pe Lowe. Că după aceea a dezmembrat corpul lui Lowe şi că tot el a fost cel care a scăpat ulterior de părţile corporale, aruncându-le în râul din spatele hotelului.

Anunţând verdictul „vinovat", judecătorul T.S. Sinnathuray l-a condamnat pe Scripps la moarte prin spânzurare. Condamnatul nu mai era la fel de volubil când a fost scos din sală pentru a fi dus să-şi primească pedeapsa.

După verdict, avocatul apărării, Edmond Pereira, le-a spus ziariştilor:

— Scripps are dreptul la un apel, drept care poate fi exercitat în termen de 14 zile. Va fi sfătuit să facă uz de acesta.

în particular, într-un interviu din cursul documentărilor pentru această carte, judecătorul a spus că este convins că Scripps îi ucisese pe cei doi Demude, dar a adăugat că a decis vinovăţia lui Scripps independent de dovezile thailandeze.

—Pe baza probelor nu a fost deloc greu să concluzionez că Scripps este cel responsabil de moartea Sheilei şi a lui Darin şi de aruncarea trupurilor lor tranşate în diverse locuri din Phuket. Trupurile lui Lowe, al Sheilei şi al lui Darin au fost tranşate de aceeaşi mână. Probele thailandeze au fost relevante material, pentru că au contrazis apărarea lui
Scripps că l-a omorât pe Lowe fără intenţie, în timpul unui conflict declanşat brusc.

La aflarea veştii, acasă în Sandown, pe Insula Wight, mama lui, Jean Scripps, în vârstă de 58 de ani, a spus:

— Eu l-am adus pe John pe lume. Doar eu am dreptul de a-l scoate din această lume. Nu pot să cred cum s-a transformat băiatul meu dintr-o fiinţă umană blândă în monstrul descris la proces.

Pe 4 ianuarie 1996, John Martin Scripps şi-a semnat practic sentinţa capitală, când a scris conducerii închisorii să-i retragă apelul programat pentru audieri pe 8 ianuarie, dar a confirmat că va pleda pentru clemenţă. Era singura uşă întredeschisă, iar el avea între şase şi opt săptămâni la dispoziţie pentru a-şi pune la punct actele.

* * *

Pedeapsa cu moartea a existat în timpul perioadei coloniale în Singapore şi a fost păstrată şi după ce oraşul-stat a devenit o republică independentă în august 1965. în prezent, pedepsele capitale pot fi date în cazul mai multor infracţiuni prevăzute de legislaţia penală - mai exact de Legea securităţii interne, 1960; Legea pentru utilizarea greşită a drogurilor, 1973 şi modificată în 1975; şi Legea privind regimul armelor. Infracţiunile pasibile de pedeapsa capitală includ crima, trădarea, rănirea sau privarea de libertate a preşedintelui, posesia ilegală a armelor de foc şi a explozivilor şi sperjurul având drept consecinţă execuţia unei persoane condamnate la moarte. Amendamentul din 1975 la Legea pentru utilizarea greşită a drogurilor a făcut pedeapsa cu moartea obligatorie pentru posesia a mai mult de 15 grame de heroină, sau a unor cantităţi fixe din alte droguri.

Infracţiunile capitale sunt judecate de înalta Curte. Acuzatul are dreptul de a contesta condamnarea prin apel la Curtea Penală de Apel şi dreptul la asistenţă legală garantat prin lege. Dacă apelul a fost respins, un deţinut poate cere permisiunea să apeleze la Comisia Judiciară a Consiliului Coroanei din Anglia, care serveşte ca ultima instanţă de apel a statului Singapore. în cazul în care Consiliul Coroanei confirmă o sentinţă, deţinutul mai poate trimite o cerere de clemenţă preşedintelui statului Singapore.

Pe 14 februarie 1996, o purtătoare de cuvânt a înaltei Comisii Britanice în Singapore l-a vizitat pe Scripps în închisoare. Ulterior a declarat presei: „Nu va depune apel. Este nerăbdător să se termine. Aşteaptă pur şi simplu ziua."

Această declaraţie l-a surprins pe Edmond Pereira, făcându-l să spună: „Există câteva instrucţiuni pe care mi le- a dat Scripps, dar în acest moment nu pot face nici un comentariu,

deoarece chestiunea nu a fost finalizată, dar, chiar dacă un deţinut refuză să ceară clemenţă, cazul tot trebuie să ajungă înaintea preşedintelui. Dacă însă nu cerem clemenţă, aceasta nu ne va fi acordată."

Cât timp a fost ţinut în carceră la Changi, Scripps şi-a petrecut vremea uitându-se la televizor şi citind. A primit săptămânal vizita unui preot şi, o dată la două săptămâni, pe cea a unui reprezentant consular care îi verifica starea şi transmitea mesaje familiei.

Ziarul singaporez *Sunday Times* a scris pe 10 martie că Scripps a refuzat să ceară graţierea preşedintelui Ong Teng Cheong. „A fost dorinţa lui să lase legea să-şi urmeze cursul", concluziona articolul.

* * *

S-a anunţat că John Scripps urma să moară în zorii zilei de vineri, 19 aprilie. Refuzase o cerere a detectivilor de la Scotland Yard de a-l interoga în legătură cu uciderea turistului britanic Timothy McDowell în Mexic, în 1994. Şi-a petrecut ultimele două zile în celulă, scriindu-i poezii de dragoste alambicate fostei soţii mexicane, Maria, descrisă ca unica iubire adevărată din viaţa sa. A fost închis într-o celulă fără ferestre de 2 x 2,5 metri, luminată 24 de ore pe zi şi supravegheat permanent de o cameră video. Avea la dispoziţie o gaură în podea pe post de closet şi un covoraş de paie pe care să doarmă.

Sora sa, Janet, şi mama Jean şi-au luat rămas-bun de la el în celulă, cu 12 ore înaintea execuţiei. Refuzaseră oferta de a asista la moartea lui. Într-un interviu acordat autorului, Janet a spus: „Cum îi spui aşa adio fratelui tău? De fapt, n- am spus-o. Pur şi simplu, nu am putut."

într-o mâzgăleală de semianalfabet, pe o bucată de hârtie, Scripps a scris că s-a lăsat în mâinile lui Dumnezeu, care l-a trădat. „Puteţi să-mi luaţi viaţa dacă vă consolează cu ceva, da lăsaţi-le *[sic]* celor pe care-i iubesc liniştea şi fericirea."

Pentru ultima sa masă a cerut o pizza şi o cană de ciocolată caldă. Apoi a mai cerut o bucată de hârtie, pe care a scris un ultim mesaj incoerent:

Acum sărac. Acum bogat. Banii potolesc foamea da ce faci cu golul dinăuntru? Ştiu că dragostea e dincolo de mine. Aşa că mă las în mâinile lu' dumnezeu. Dumnezeu care m-a trădat. Puteţi să-mi luaţi viaţa dacă vă consolează cu ceva da lăsaţi-le celor pe care-i iubesc liniştea şi fericirea. O să mai fiu vrodată om. Numai' timpu' va spune. Ce m-a enervat cel mai tare a fost când ţi se spune în fiecare zi că nu eşti un membru al rasei umane.

Potrivit procedurilor, execuţiile prin spânzurare sunt duse la îndeplinire în secret pe un mare eşafod, în închisoarea Changi, eşafod pe care pot fi executaţi simultan până la şapte deţinuţi. Condamnatului i se pune o glugă neagră pe cap, iar pentru spânzurarea propriu-zisă este folosită metoda „cu cădere lungă".

înălţimea se calculează astfel încât să producă o forţă de 571 de kilograme asupra gâtului şi a coloanei cervicale a condamnatului, în timp ce acesta cade prin trapă. Această valoare, împărţită la masa prizonierului în kilograme, dă lungimea în metri a căderii. Astfel, pentru ca moartea să fie instantanee, corectitudinea acestor calcule este crucială.

De asemenea, în Singapore, spânzurarea simultană a mai multor condamnaţi este o practică normală, deşi detalii specifice nu sunt comunicate mass-media. Versiunea „oficială", dată publicităţii ulterior fiecărei execuţii, a fost aceasta:

John Scripps a fost trezit de gardieni în jurul orei 3:30 AM şi escortat într-o cameră de aşteptare unde el şi alţi doi prizonieri, doi traficanţi de droguri singaporezi, au fost pregătiţi. A vorbit cu un preot şi cu un capelan al închisorii înainte de îndeplinirea termenului, când a plecat curajos spre moarte.

Familiile partenerilor de eşafod ai lui Scripps au primit scrisori identice, în care fuseseră schimbate doar numele.

Procedura care ar fi trebuit să meargă fără probleme s-a dovedit ulterior a se fi desfăşurat într-o confuzie totală, după demisia neaşteptată a preotului care asistase la execuţie. Ca parte din datoria sa clericală, acesta fusese martor al majorităţii execuţiilor din ultimii zece ani la Changi, dar a fost atât de oripilat de moartea lui John Scripps, încât a demisionat imediat

după aceea. Şi, departe de a fi plecat curajos spre moarte, Scripps s-a luptat până-n pânzele albe.

Într-adevăr, gardienii au venit după John Scripps la 3:30. I s-a ordonat să-şi dezbrace uniforma de închisoare, pentru a nu o murdări cu urină şi excremente, şi i s-a spus să se îmbrace cu hainele sale civile. John a refuzat, aşa că uniforma a fost smulsă de pe el.

Ar fi trebuit să fie cântărit pentru a calcula căderea; totuşi îmi spusese că le va oferi gardienilor săi o execuţie pe care să n-o uite vreodată, pentru că îi ura pe gardienii închisorii care îi reaminteau zilnic că nu era un membru al rasei umane. Extrem de important, a refuzat să fie cântărit pentru cădere, cu toate consecinţele care ar fi afectat desfăşurarea execuţiei sale.

O cădere prea lungă l-ar fi putut decapita; una prea scurtă l-ar fi sufocat în laţ. în cazul lui, 12 gardieni au avut nevoie de 20 de minute pentru a-l târî în celula provizorie de lângă eşafod. în timpul luptei s-a ales cu nasul rupt, fracturi de obraz şi de maxilar, ochii vineţi şi multiple echimoze.

Aproape de ora execuţiei, John a fost auzit plângând. Ceilalţi doi condamnaţi erau deja imobilizaţi şi cu glugile pe faţă, pe trapă, când a fost adus el. S-a zbătut din nou până a fost imobilizat cu legături de piele. „Neutralizat", gol şi legat fedeleş, şi-a pierdut controlul funcţiilor corporale. Imediat, i s- a vârât între dinţi un căluş de cauciuc. Apoi i s-a tras gluga peste cap, după care a urmat laţul, care a fost strâns bine sub urechea stângă; călăul a tras de un levier, iar John Scripps a plonjat în eternitate.

Trupul său s-a legănat tăcut sub eşafod timp de jumătate de oră înainte de a fi dat jos. Consecinţele necalculării unei înălţimi adecvate au fost mai mult decât evidente, capul fiindu-i aproape desprins de corp.

La 10:30, Scripps a părăsit închisoarea pentru ultima dată. înfăşurat într-o pânză albă şi pus într-un sicriu de carton, trupul său s-a alăturat celorlalte două cadavre într-un vechi camion verde, acoperit cu o prelată, şi dus la o casă de pompe funebre din Sin Ming Drive. Cei doi singaporezi au fost lăsaţi pe drum la

un crematoriu. Când Jean Scripps, însoţită de fiica ei, a văzut cadavrul, aproape a leşinat. Cu haita de reporteri bătând la uşa capelei, cele două au reuşit să scape în cele din urmă, iar John a fost incinerat mai târziu în aceeaşi zi, pe cheltuiala statului singaporez.

Ca o ultimă ironie, John Scripps şi-a petrecut noaptea aceea la hotelul Riverview. Urna cu cenuşa sa trebuia înmânată unuia dintre reprezentanţii familiei Scripps; s-a tras la sorţi pentru a decide cui îi va reveni responsabilitatea. La sosirea în Anglia, în timpul unui serviciu funerar privat la care au participat doar familia şi prietenii apropiaţi, cenuşa a fost împrăştiată într-un loc secret.

* * *

John Martin Scripps o luase pe urmele turiştilor spre Thailanda şi Phang-Na, cunoscută ca „Insula James Bond", unul dintre locurile unde s-a filmat *Pistolul de aur*. în timp ce se afla acolo, şi-a imprimat fotografia pe o farfurie suvenir.

—Nu-mi vine să cred că i-a omorât, spune Nipa Eamsom-Ang, recepţionera de la Nilly's Marina Inn. Nu era nebun. îmi plăcea foarte mult de el. Tot timpul zâmbea, zâmbea, zâmbea.

Localnicii spun că a început să se teamă de fantome de când a fost condamnat Scripps, deşi a părut încurcată când am întrebat-o dacă afacerile hotelului au avut de suferit în urma celor întâmplate.

Oricine l-a cunoscut pe Scripps e de acord că părea „un tip chiar plăcut". în timpul procesului a părut a avea bun- simţ, chiar decent, şi a discutat politicos despre vreme cu gardienii săi. La un moment dat, când judecătorul a strănutat, s-a întors şi a şoptit „Sănătate!".

Preotul romano-catolic căruia John îi spunea „părintele Frank" a spus: „încerc să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat când a măcelărit cadavrele acelea". Conchide: „E imposibil. Nu-l pot vedea decât aşa cum era cu mine - tânăr, arătos, politicos şi bine-crescut."

Este o percepţie mult prea familiară. Lumea crede de cele mai multe ori despre criminalii în serie că sunt oameni timizi, tăcuţi şi drăguţi şi greu de scos din sărite. Realitatea este că

vorbim despre personalităţi ţinute sub control, care pot avea crize de furie ocazionale, în situaţiile potrivite.

Deci care a fost motivul lui Scripps? Atracţia banilor a fost cea care l-a împins să ucidă? Ciudat, luându-i în calcul acţiunile, mulţi observatori cred că e puţin probabil. Şi-a jefuit victimele, dar e mai mult de-atât, după cum spune Brian Williams, ofiţer de legătură pentru Poliţia Regală Canadiană în Bangkok: „Poţi jefui pe cineva fără să-l ucizi şi-l poţi ucide fără să-l faci bucăţi după aceea. Omul ăsta a mers atât de departe încât nu-mi pot imagina decât că a savurat din plin tot ce făcea."

Brian Williams poate avea dreptate în evaluarea lui de bun-simţ, dar, până la urmă, totul se reduce la un motiv destul de comun şi cred că e vorba de câştigul financiar.

Scripps a fost un ucigaş rece şi calculat, care şi-a planificat modul de operare aproape perfect. Aptitudinile sale de măcelar doar s-au adăugat modalităţii extrem de eficiente în care a scăpat de cadavre. Că ar fi „savurat" tranşarea lor rămâne o discuţie deschisă.

John Scripps nu a fost nici nebun, nici dement în sens medical ori legal. Când l-a ucis pe Gerard Lowe, în camera lor de hotel din Singapore, s-a amăgit dacă a crezut că sistemul judiciar al Republicii Singapore nu va condamna un englez la moarte. Ca un călător experimentat în Asia de Sud-Est, trebuie să fi ştiut că unele ţări din regiune au o atitudine fără echivoc faţă de crimă şi traficul de droguri, infracţiuni care atrag obligatoriu pedeapsa capitală.

în ceea ce le priveşte, autorităţile statului Singapore sunt dure cu criminalii. Superintendentul adjunct de poliţie Chin Fook Leon mi-a spus într-un interviu: „Impunem pedeapsa maximă cu moartea indiferent de rasă, culoare sau religie, încâlci codul penal din Singapore, suferi consecinţele", a avertizat el.

Valoarea intimidantă a sentinţei capitale în Singapore e luată automat în calcul dacă există vreo intenţie de a încălca legea. Există chiar şi informări tipărite în roşu şi alb, afişate vizibil prin tot oraşul. Singaporezii susţin că rămâne la alegerea

fiecăruia. încâlci legile ţării, trebuie să suferi consecinţele, iar această atitudine intransigentă se aplică întotdeauna.

Cinci thailandezi care au intrat ilegal în Singapore ca muncitori şi au fost ţinuţi ca „oaspeţi" ai statului s-au gândit să abuzeze de ospitalitatea gazdelor jefuind mai multe şantiere între noiembrie 1991 şi ianuarie 1993. în comiterea acestor infracţiuni au omorât un cetăţean din Myanmar şi doi indieni.

Panya Marmontree (22 de ani), Prawit Yaoabutr (22 de ani), Manit Wangjaisuk (31 de ani), Panya Amphawa (29 de ani) şi Prasong Bunsom (32 de ani) au fost condamnaţi la moarte pe 16 ianuarie 1995. Apelurile lor au fost respinse în 10 iulie şi au fost spânzuraţi în închisoarea Changi vineri, 16 martie 1996.

Ambasadorul Thailandei, Excelenţa Sa Adisak Panupong, mi-a spus: „Concetăţenii mei ştiau foarte bine legile şi pedepsele din Singapore şi, încălcându-le, ştiau şi care vor fi consecinţele. Decizia a fost a lor."

John Scripps mai vizitase Extremul Orient înainte de a-l ucide pe Gerard Lowe şi deci ştia şi înţelegea legile foarte bine. Era conştient de riscul pe care şi-l asumă comiţând infracţiuni grave atât în Singapore, cât şi în Thailanda, precum şi de consecinţele arestării şi ale acuzării de trafic de droguri şi crimă. Când l-a ucis pe Gerard Lowe, a făcut-o pentru profitul financiar, iar autorităţile singaporeze au considerat că, prin comiterea acestei crime pe teritoriul lor, şi- a validat practic execuţia. Se leagă cu impresia pe care a lăsat-o prin comportamentul său în dispreţul legii că omuciderea era admisibilă. Din punctul de vedere al autorităţilor singaporeze, acestea erau standardele *lui,* aşa că a fost tratat în consecinţă.

Alegerea pedepsei, fie închisoarea pe viaţă, fie moartea, a fost de asemenea determinată de acţiunile lui John. Nu victima sa, poliţia, sistemul de justiţie din Singapore, departamentul penitenciarelor şi nici călăul nu au fost cei care au dat startul şirului de evenimente care au dus la moartea lui decisă în justiţie. A depins doar de John Scripps. Şi, dacă ar fi scăpat de laţ în Singapore, care i-ar fi fost soarta în Thailanda? Ar fi fost executat cu o armă automată.

Legislaţia thailandeză a fost acum extinsă pentru a include impunerea pedepsei capitale şi pentru alte infracţiuni pe lângă omucidere. Legea regală a drogurilor care provoacă dependenţă (1979) a introdus opţiunea pedepsei capitale pentru posesia a mai mult de 100 de grame de heroină, menţinând obligatorie pedeapsa cu moartea pentru producerea, importul şi exportul heroinei. Cu toate că Thailanda evită pedepsele capitale în privinţa europenilor condamnaţi, cărora de obicei le sunt comutate pedepsele prin graţieri regale, numărul celor condamnaţi la moarte şi al execuţiilor având ca subiect cetăţeni europeni a crescut constant.

în concluzie, pare că John juca un joc mortal, pariindu-şi viaţa. Nu doar că a riscat pedeapsa capitală pentru trafic internaţional de droguri, dar a comis şi două omucideri în circumstanţe agravante, care atrag automat condamnarea la moarte în Thailanda.

Dimensiunea finală a nepăsării lui Scripps a fost oferită de ofiţerii antidrog din Singapore, care au descoperit o cantitate importantă de heroină într-o cutie de valori pe care o închiriase în oraş. Era rezerva lui, care, doar ea, ar fi fost de ajuns pentru a-l trimite în închisoare pentru tot restul vieţii. Pare că îşi pecetluise oricum soarta.

Acest capitol este bazat pe un interviu exclusiv dintre Christopher Berry-Dee şi John Martin Scripps, în închisoarea Changi, Singapore, în săptămâna premergătoare execuţiei sale de pe 19 aprilie 1996.

MICHAEL BRUCE ROSS - SUA

„Nu ar fi putut spune sau face nimic.
Erau morţi din secunda în care i-am văzut. I-am folosit. I-am abuzat, apoi i-am omorât. I-am tratat ca pe nişte gunoaie infecte. Ce dracu' vrei să mai spun?"
MICHAEL ROSS, ÎNTR-UN INTERVIU CU AUTORUL

Şi iată-l, singurul criminal în serie condamnat în Connecticut, împleticindu-se pe coridor, înconjurat de trei gardieni imaculat îmbrăcaţi, în cămăşi scrobite, pantaloni la dungă şi bocanci lustruiţi perfect. Poartă cătuşe la mâini şi

picioare, uniforma largă de deţinut acoperind corpul dolofan. Michael Ross are înjur de 1,75 metri şi vreo 65 de kilograme. Pare studios, cu ochelarii pe nas, şi este politicos.

Michael are o inteligenţă strălucitoare. Cu un IQ de 150, a intrat în Ivy League la Universitatea Corneli. Are o înfăţişare proaspătă, cu o faţă bucălată, un zâmbet obraznic şi ochi răutăcioşi, dând impresia necioplitului „tipic american". După aparenţe, Michael este băiatul din vecini; genul cu care un tată ar fi de acord să se întâlnească fiica sa. Dar, după cum ştiu toţi taţii, aparenţele pot fi înşelătoare, în viaţa reală, este un sadic sexual şi un criminal în serie, care a violat şase fiice înainte de a le ucide.

Pe parcursul mai multor interviuri pentru această carte a mai adăugat victime în palmaresul său odios, recunoscând pentru prima dată că a mai violat şi ucis alte două fete şi că a făcut sex anal cu cadavrul alteia.

* * *

Michael Ross s-a născut în Brooklyn, Connecticut, pe 26 iulie 1961, în zodia Leului. A fost primul dintre cei patru copii ai lui Daniel şi Patriciei Ross, ceilalţi fiind Donna, Kenneth şi Tina. Căsnicia părinţilor a fost una zbuciumată, iar Patricia, o femeie la limita schizofreniei care avea să fugă mai târziu de două ori de soţul ei, nu a ascuns niciodată faptul că a fost obligată să se mărite pentru că rămăsese însărcinată cu Michael. De la bun început, copilul ei a fost unul nedorit.

Familia şi prietenii au descris-o pe Patricia ca pe o femeie care putea fi acum fermecătoare şi în secunda următoare, o fiinţă rece şi calculată. Petrecuse ceva timp în spitalul de boli mintale din Norwich. Destui oameni care o cunoşteau asistaseră direct la felul în care o femeie volatilă şi manipulatoare dăduse frâu liber resentimentelor la adresa propriei familii, în special la adresa lui Michael, pe care îl considera vinovat de dezastrul vieţii ei.

Michael îşi aminteşte de schimbările de dispoziţie ale mamei sale, de care se temeau toţi copiii. Nu puteau înţelege cum putea râde după ce li se făcea rău pentru că îi hrănise cu carne stricată. Sau de ce să distrugă cu o cutie de vopsea

hainele celor două fiice. Răzbunătoare, rea şi sadică, Patricia a încercat să-l păcălească pe micul Michael să-şi împuşte căţelul, după ce l-a convins că suferea, în urma unei scurte boli. A dat foc saltelei pe peluza din faţa casei pentru că îl prinsese masturbându-se. Aşa că, după toate datele, Patricia era „Mama din Iad".

Şi totuşi cei patru copii îşi iubeau mama, pur şi simplu pentru că era „mama" lor. Au învăţat să-i accepte schimbările de dispoziţie şi să nu-i stea în cale când era nervoasă. La fel ca animalele nedorite, care răsplătesc chiar şi cele mai slabe urme de afecţiune cu devotament şi loialitate, copiii erau nevoiţi să o iubească doar pentru a supravieţui.

Michael Ross a explicat acest lucru într-un interviu înregistrat audio, iar autenticitatea poveştii a fost confirmată de una dintre surorile sale:

Aveam ceea ce numeam „testele mama". Primul care se trezea dimineaţa cobora, în timp ce restul copiilor aşteptau în linişte perfectă, ascultând ce fel de primire vom avea din partea mamei. Şi, în funcţie de primire, ştiam ce să facem mai departe. Şi o să-ţi dau un exemplu. Vezi tu, într-o zi, sora mea Tina aşeza masa şi, ăăă, eram şase membri ai familiei, ştii. Deci a deschis maşina de spălat vase, ca să ia şase pahare, câte trei în fiecare mână. Ştii cum se face. Ştii, paharele se ciocnesc unul de altul. Mama a luat-o razna. A început să ţipe şi să urle şi aşa am ştiut că urma o zi urâtă. Ştiai cum era, dar noi o iubeam. Copiii familiei Ross nu aveau timp de distracţie şi dejoacă şi chiar erau descurajaţi să-şi facă prieteni ori să participe la activităţi în afara şcolii. Date fiind aceste restricţii, formaseră un grup extrem de unit, pentru autoconservare şi ajutor reciproc, însă Michael a fost îndepărtat deoarece fratele şi surorile sale îl percepeau greşit ca pe „băiatul mamei".

La rândul său, micul Michael era foarte mândru de tatăl lui şi de ferma de ouă a familiei din Brooklyn, Connecticut. Eggs Inc avea să fie cea mai importantă parte a anilor de formare ai lui Michael. La vârsta de zece ani avea deja un set de sarcini de îndeplinit, printre care să frângă gâtul puilor bolnavi sau cu diformităţi. Michael muncea din greu, era un puşti confuz care îşi

dorea cu disperare să se ridice la nivelul aşteptărilor tatălui, căutând în acelaşi timp aprobarea mamei schizoide şi luptându-se permanent pentru rarele ei momente de afecţiune. întrebat dacă a fost abuzat fizic în copilărie, iată ce a avut de spus:

Mi-e greu să-ţi spun ce nu era în regulă cu familia mea, pentru că nu cunosc alternativa. Aşa am fost crescut. Uneori luam bătaie, dar nu cred că asta era. Era mai mult un abuz emoţional, adică, vreau să spun, cum era când ne bătea tata, trebuia să mergem în garaj unde aveam o stivă de lemne şi să luăm un băţ. Da' nu puteai să alegi unul care să se rupă repede, pentru că se enerva foarte tare. Da' nici nu-ţi alegeai o bâtă. Nu voiai să iei o bătaie soră cu moartea, înţelegi. Şi aşa, eu aveam băţul meu pus deoparte, ascuns în spate, ca să nu-l ia din greşeală cine ar fi venit să ia lemne pentru foc. Dar vreau să spun că e ceva aiurea când un copil se duce în magazie şi îşi alege băţul; băţul său special de luat bătaie. Şi îl ascunde, ca să nu i-l ia cineva din greşeală. Şi dacă luai bătaie, ştii, nu ţipai, pentru că tata se enerva şi mai tare. Michael îşi iubea părinţii, în ciuda abuzului fizic şi psihologic la care îl supuneau aceştia, dar efectele unui astfel de tratament asupra unei minţi în plină dezvoltare sunt adesea iremediabile în lipsa unor măsuri drastice luate pentru a îndrepta problemele.

Mulţi psihologi şi psihiatri sunt acum de acord că în cazul în care interacţiunile şi contactele cu alţi copii de aceeaşi vârstă sunt restricţionate în etapele timpurii din dezvoltarea copilului, abilitatea de a interacţiona într-o etapă ulterioară în viaţă este nedezvoltată. Mai exact, copiii trebuie să simtă dragoste şi să se simtă apreciaţi, altfel nucleul limbic al creierului nu se dezvoltă normal şi pot rezulta anomalii mentale majore. Copiii îşi pierd abilitatea de a forma legături sentimentale cu alţii sau orice legături care pot părea doar superficiale, iar această anomalie poate dura pe tot restul vieţii.

Michael Ross a avut cu certitudine această problemă, şi nu este nimic surprinzător să aflăm dintr-un studiu FBI asupra criminalilor sexuali în serie că 53% dintre familiile subiecţilor au avut probleme psihiatrice, 42% dintre subiecţi
au fost supuşi abuzului fizic şi 74% - abuzului psihologic. * * *

în septembrie 1977, după ce a absolvit liceul numit - culmea! - Killingly High School[4], viitorul lui Michael arăta indiscutabil luminos în timp ce-şi conducea maşina spre campusul Universităţii Corneli din Ithaca, New York. Depăşise orice aşteptări şi era evident mândru de sine, dat fiind că doar 10% dintre elevii liceului vocaţional Killingly, cu specializare în agricultură, mergeau la facultate. Şi mai puţini încă în şcoli din Ivy League.

La Corneli, Ross s-a înscris la cursurile de Ştiinţa animalelor, începând o traiectorie de studiu care avea să se potrivească foarte bine ambiţiei sale de a deveni a treia generaţie care să conducă ferma avicolă a familiei. Aceasta era o obsesie pentru Michael şi, pentru o vreme, colegii săi de frăţie chiar i-au spus „Regele Ou".

Michael a intrat în AgPAC, Consiliul Sindicatului Studenţilor la Agricultură, şi a făcut parte din Collegiate Fu ture Farmers of America.[5] În această perioadă a predat, a fost consilier, cercetător asistent universitar şi liderul unui grup de studiu. Alpha Zeta, una dintre cele două frăţii din campus dedicate activităţilor agricole, l-a recrutat pe Ross, iar el s-a înscris în 1977. A stat în casa frăţiei în anii doi şi trei, alături de fraţii săi, majoritatea tineri din familii de fermieri din diverse orăşele.

De la încarcerarea sa pentru crime în serie, mai mulţi vechi prieteni de-ai lui Michael de la Corneli au spus că îi plăcea frăţia, viaţa socială a acesteia şi şansa de a împărtăşi interese comune cu ceilalţi. Colegii de an îşi amintesc totuşi că Michael era un singuratic, rezervat şi uneori oarecum arogant.

Corpul studenţilor de la Corneli era de trei ori mai mare decât toată populaţia oraşului său natal, Brooklyn, iar campusul a devenit un uriaş loc de joacă pentru Michael Ross. Liber de influenţa impredictibilă a mamei lui, putea face acum orice voia, fără teama de represalii. A fost înnebunit literalmente de distracţia de care avea parte, aruncându-se cu capul înainte în petreceri până acolo încât a început să ia Ritalin de trei ori pe zi pentru a-şi ţine sub control hiperactivitatea. Avea să continue să folosească acest medicament stimulant timp de şase ani. Bea

foarte mult şi începuse să experimenteze sexual, culcându-se adesea cu fete diferite patru nopţi pe săptămână.

în anul trei, Michael şi-a întâlnit prima dragoste adevărată, o fată frumoasă pe nume Connie Young. S-au cunoscut la o petrecere, iar el a condus-o acasă sub lumina lunii şi s-au sărutat privind o echipă de înotători antrenându- se în valurile cu sclipiri argintii ale lacului Beebe. Au hoinărit printre statuile fondatorilor universităţii, iar el i-a explicat că ele trebuie să se mişte şi să dea mâna când trece un virgin printre ei. în seara aceea, se pare că statuile nu s-au mişcat, căci „Connie era mai fierbinte decât un cuptor", îşi amintea Michael.

Connie şi-l aminteşte pe Michael ca un „întreprinzător" şi un tip căruia îi plăcea întotdeauna să fie „în centrul atenţiei". La început, n-a avut nici o problemă cu felul lui de a fi, pentru că părea o promisiune care merita osteneala. Cu siguranţă i-a trecut cu vederea aroganţa şi lăudăroşenia constantă cu ferma de ouă a tatălui său. în ochii lui Connie era un tip atrăgător, chiar dacă un pic plictisitor. Se exprima clar, o scotea în oraş, la masă şi la dans. îşi aminteşte că avea întotdeauna bani şi îi plăcea, la rândul lui să o scoată şi să se afişeze cu ea. Pentru oricine îi cunoştea, păreau cuplul perfect şi majoritatea s-au bucurat când au auzit că s-au logodit.

O scurtă perioadă, Connie a împărţit patul cu el, apoi au început certurile. Frăţia l-a dat afară din casă pe Michael pentru că încălca regulile împărţind camera cu o fată. în consecinţă, cei doi au închiriat un mic apartament, unde Michael s-a retras în sine. Presiunea şcolii şi solicitările relaţiei apropiate cu Connie începuseră să-şi facă efectul. Se adăugau şi problemele din ce în ce mai mari din căsnicia părinţilor săi, iar asta îi întuneca gândurile despre viitor, căci problemele de acasă nu-i părăsiseră, de fapt, niciodată mintea.

Nefericirea lui Connie pricinuită de schimbarea de atitudine a iubitului ei s-a agravat când el a început să lipsească de la cursuri. Ea era o studentă conştiincioasă, încercând să termine cei patru ani de facultate în trei, dar Michael Ross părea să-şi fi pierdut interesul. începuse să stea toată ziua în apartament,

uitându-se la televizor şi răsfoind reviste pornografice. Şi-a schimbat specializarea în Economie agricolă, iar notele au scăzut. A devenit un trântor, aşteptând de la Connie să facă toate treburile din casă şi să gătească şi, în ciuda faptului că era extenuată după cursuri, îi cerea să facă sex cu el de cel puţin patru ori pe zi.

Iniţial, Connie i-a făcut pe plac lui Michael, de teama de a nu fi respinsă. îl iubea mult şi îl lăsa chiar să facă sex dur cu ea, deşi o durea teribil. Apoi, pentru că evenimentele de zi cu zi deveneau din ce în ce mai neplăcute, a început să se întrebe dacă nu cumva o căsnicie cu Michael nu era o idee tocmai bună. Credea deja că era maniac sexual şi că boala se agrava. Cu absolvirea apropiindu-se în primăvara lui 1981, Michael nu suporta perspectiva de a o lăsa pe Connie la Corneli şi a devenit şi mai neliniştit şi agitat, retrăgându-se pentru perioade mult mai lungi într-o lume fantastică plăsmuită de mintea lui.

Chiar şi în preadolescenţă, experimentase constant fantezii despre femei, în care le ducea într-un aşa-numit „loc special, subteran", unde le ascundea şi le ţinea ca să se poată îndrăgosti de el. Din cazierul său juvenil se ştie că la vârsta de 15 ani molestase câteva fete din cartier. Acum adult, fanteziile lui Michael deveniseră mai extreme sexual şi din ce în ce mai violente. în timpul acestor fantezii, spune că era întotdeauna agresorul, iar la momentul absolvirii sale Connie se alăturase deja victimelor sale fără chip din vis. Le teroriza pe fetele din fanteziile sale forţându-le să se dezbrace şi să îngenuncheze în faţa lui. Michael simţea o plăcere sexuală enormă violându-şi victimele fanteziei. Savura senzaţia de dominare care le însoţea frica şi i se părea că are control şi asupra femeilor reale, deşi aceste gânduri ciudate erau încă blocate undeva în interiorul minţii sale.

Indiferent de ce şabloane mentale cumplite se dezvoltau în capul lui Michael în acea perioadă din viaţa lui, părea că gândirea lui subconştientă distorsionată se întâlnea cu realitatea anostă a vieţii cotidiene. Aici s-au intersectat cele două drumuri, pentru că nu doar că Ross a suprapus frumosul chip al lui Connie

pe victimele din fanteziile sale, dar pretenţiile sale la partide de sex din ce în ce mai ciudate au început să scape de sub control. Pe lângă toate astea, se masturba în neştire. Deşi nu ştia, suferea de satiriazis, o dorinţă intensă şi persistentă a bărbatului de a face sex. La femei, această disfuncţie se numeşte nimfomanie.

Tot mai des, Michael se trezea rătăcind fără ţintă prin campus. începuse să-l excite să urmărească studentele, rămânând suficient de mult în spatele lor încât să nu fie observat. El explică: „Mă excita atât de tare chestia asta, încât întotdeauna aveam erecţie". Pentru a-şi satisface această dorinţă aproape incontrolabilă, era nevoit să se masturbeze şi mai des, riscând altfel să-şi piardă minţile şi să-şi pună fanteziile în practică.

Michael Ross a trecut acel prag în aprilie 1981, când s-a trezit alergând în spatele unei studente, apucând-o şi târând- o într-o mică dumbravă unde a forţat-o să-i pună în realitate fantezia, dezbrăcându-se în faţa lui şi făcându-i sex oral. După ce a ejaculat, a fugit în noapte, jurându-şi că nu va mai face vreodată un lucru atât de îngrozitor.

Doar trei nopţi mai târziu a fost vizitat de aceiaşi demoni incontrolabili şi, copleşit de dorinţa sexuală, a atacat o a doua fată. în timpul acestui atac i-a trecut studentei o sfoară în jurul gâtului, desfătându-se cu puterea crescută pe care i-o oferea această formă de constrângere. Studenta îngrozită era ca un animal pe care el îl putea controla cu o smucitură rapidă a mâinii. Din fericire, cineva s-a apropiat de locul în care se aflau cei doi înainte ca el s-o violeze, iar Ross a fugit în întuneric, cu frustrările sexuale clocotind încă în el.

Michael credea cu tărie că aceste acte scandaloase vor înceta după ce va pleca de la Corneli şi se ruga să reziste până în ultima lună fără să mai atace pe cineva, îşi aminteşte el. în acelaşi timp, spune că s-a simţit şi furat de plăcerea sexuală supremă, care-i fusese refuzată în timpul atacurilor precedente. Cântărind punctele pro şi contra pe foaia echilibrului său mental, afirmă că s-a simţit obligat să se satisfacă pe deplin, cel puţin o

dată înainte de a absolvi, dar şi-a promis că acesta avea să fie ultimul atac, după care nu
avea să mai facă rău vreunei femei niciodată.

* * *

Marţi, 12 mai 1981, Ross a urmărit o studentă atrăgătoare de 25 de ani, pe nume Dzung Ngoc Tu. A urmărit- o pe delicata tânără începând din sala de cursuri şi a violat-o într-o zonă izolată a campusului. în timpul atacului, tânăra l- a recunoscut şi i-a spus asta, semnându-şi practic condamnarea la moarte. Pentru a nu fi arestat, Michael nu avea acum de ales şi a trebuit să o omoare, aşa că a strangulat-o, după care i-a aruncat trupul de pe un pod în lacul Beebe.

înfiorător în legătură cu această crimă a fost că, în urma autopsiei, medicul legist a stabilit drept cauză a morţii înecul, acest lucru indicând că Dzung încă mai trăia când fusese aruncată în apa îngheţată. Deşi Ross a fost întotdeauna suspect în acest caz, nu s-a lăsat niciodată interogat de poliţie. Cazul a fost rezolvat într-un final, după ce a recunoscut crima, în timpul unuia dintre interviurile care stau la baza acestui capitol.

* * *

Michael a fost convins că părinţii săi au venit la ceremonia de absolvire doar de dragul aparenţelor şi a decis, din acel moment, să nu se mai întoarcă la ferma familiei. Cu mult noroc, în ciuda notelor sale proaste, a reuşit să se angajeze în iunie 1981 la Cargill Inc, din Minnetonka, la periferia oraşului Minneapolis.

Cargill este o companie agricolă internaţională, cea mai cunoscută pentru vânzarea de cereale, iar Ross s-a angajat la una dintre reprezentanţele mai modeste ale firmei, în Louisburg, un orăşel de provincie aflat la vreo 50 de kilometri nord-est de Raleigh, Carolina de Nord. Ca manager de producţie stagiar la divizia de produse avicole, Michael a fost instruit să supervizeze îngrijirea şi gestionarea unui sfert de milion de ouătoare. Era o slujbă care-i venea de minune şi, după toate datele, perspectivele unei cariere la Cargill erau excelente.

în timpul perioadei de tranziţie între absolvire şi slujba permanentă, Michael a încercat să o convingă pe Connie să se

transfere la Universitatea Carolina de Nord, unde să-şi termine studiile. în ultimele luni, relaţia lor se deteriorase atât de grav, încât era acum de-a dreptul paranoic în legătură cu separarea şi se temea că ea avea să plece definitiv în curând. Cu toate acestea, spera în taină că se vor căsători într-o zi. Connie avea planurile ei, iar căsătoria nu se afla printre ele; în plus, se întâlnea acum cu altcineva.

Apoi lumea lui Michael a explodat, când a aflat prin telefon că mama şi tatăl său se separaseră pentru a treia oară, domnul Ross lăsând baltă casa şi afacerea familiei. Patricia a luat un avion spre Louisburg, iar Michael a fost încântat, dacă nu surprins, să o vadă pe mama sa atât de repede după ce aflase veştile proaste. Michael s-a înşelat când a crezut că vizita era un semn că relaţia cu părinţii lui s-ar fi putut îmbunătăţi. Voia să creadă că mama sa putea ţine ferma familiei pe picioare măcar până avea să se întoarcă el acasă şi să preia frâiele, fie şi doar de dragul tatălui său. Gândul acesta nici nu-i trecea prin mintea tulbure a doamnei
Ross, căci ea îşi vizita, de fapt, fiul dintr-un singur motiv. Avea nevoie ca Michael să-şi cedeze partea din Eggs Inc, astfel ca ea să poată scăpa de companie, îmbogăţindu-se în plus de pe urma vânzării ei.

Păcălit să semneze transferul părţilor sale din firmă, şi aflând curând adevăratul motiv al vizitei neaşteptate a mamei sale, Michael a simţit nu doar că îşi trădase tatăl, ci şi pe sine însuşi.

Apoi viaţa i-a mai dat o lovitură, când Connie a venit în Carolina de Nord cu alte veşti proaste. Pentru ea, călătoria a fost una scurtă. I-a explicat că nu-i plăceau părinţii lui şi, chiar dacă ar fi ajuns să conducă afacerea cu ouă, pentru ea acesta nu era exact viitorul pe care şi-l dorea. Relaţia lor a încetat marţi, 25 august 1981, pe Aeroportul Raleigh Durham, când cei doi s-au strâns plângând în braţe, luându- şi rămas-bun. Pentru Michael era imposibil de crezut că relaţia sa cu Connie se terminase, aşa că, lesne de înţeles, a plecat înnebunit pe Autostrada 401 spre Louisburg.

în jurul orei 18:30 a trecut prin orăşelul Rolesville, unde a zărit o tânără care îşi plimba în cărucior copilul de şapte luni, pe Main Street. într-o fracţiune de secundă, impulsurile sale sexuale incontrolabile au ieşit iar la suprafaţă şi, după ce a parcat maşina, Ross a fugit spre femeie, oferindu-se să-i care cumpărăturile.

Rolesville era o comunitate mică şi prietenoasă, cu numai 353 de rezidenţi, iar infracţiunile violente practic nu existaseră până la apariţia lui Ross pe Main Street. Tânăra mamă, obişnuită cu un mediu atât de sigur, nu a ezitat când a fost abordată de acest bărbat săritor şi cumsecade. I-a mulţumit lui Ross pentru ofertă şi i-a cedat sacoşele. Au mers pe jos spre casa ei, aflată la câteva străzi, şi, în timp ce intrau în curtea din spate, Ross a lăsat sacoşele să-i cadă, şi-a scos cureaua de piele şi a aruncat-o peste capul femeii. A târât-o într-un lan de soia din apropiere, ameninţând-o că îi va izbi bebeluşul cu capul de un copac dacă nu se oprea din plâns.

Tânăra inocentă devenea acum depozitarul lunilor de furie înăbuşită şi de frustrări sexuale ale lui Ross. A lovit-o cu pumnii peste faţă şi a sugrumat-o cu cureaua, punând-o în genunchi pentru a cerşi îndurare. Apoi, cu mâinile încleştate în jurul gâtului ei, a ejaculat.

După ce şi-a recăpătat răsuflarea, Ross s-a aşezat pe pământ, cu victima sa zvârcolindu-se în faţa lui. Cumva se simţea înşelat, căci voise să-şi satisfacă dorinţele perverse ejaculând în timp ce ea murea, nu înainte. înfuriat, comportându-se ca un animal sălbatic, a rupt hainele femeii, lovind-o iar şi iar, înainte să o stranguleze cu mâinile goale în timp ce copilul ţipa în apropiere. Şi, la fel de brusc precum apăruse, Michael Ross a dispărut. Abia după o oră şi-a recăpătat femeia cunoştinţa. în dureri groaznice, s-a târât peste stradă până la un vecin care l-a sunat pe şeful poliţiei locale, Nelson S. Ross. Ofiţerii au ajuns aproape imediat şi au organizat blocaje rutiere la graniţele districtului, dar Michael plecase de mult. Nu a fost acuzat de această infracţiune decât după arestarea sa în Connecticut, trei ani mai târziu.

întrebat dacă îşi aminteşte atacul din Rolesville, Michael a spus: „Nu prea mi-o amintesc nici pe ea, nici multe dintre celelalte victime. E ca un film vechi, alb-negru; un colaj de chipuri străine, atâta tot. Nu mi-aş fi amintit de femeia asta nici dacă mi-ai fi arătat poza ei a doua zi. Nici ea, nici vreuna dintre celelalte n-ar fi putut face nimic odată ce am pus ochii pe ele. Erau moarte. Adio! Că asta a trăit, n-are nici o legătură cu mine. Că a trăit? Ei bine, pur şi simplu aşa a fost voia lui Dumnezeu."

Când l-am întrebat dacă victima din Rolesville s-a luptat, încercând să scape, Ross a răspuns: „Nu. Ar fi putut scăpa sau aşa, dar nu s-a întâmplat. Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc nici un fel de luptă cu ea sau ceva de genul ăsta. Nu-mi amintesc... ăăă... nici un fel de luptă. îmi aduc aminte totuşi despre victima din Rolesville, spunând că o să izbesc copilul cu capul de un copac sau de un zid. Deci îmi imaginez că probabil le-am spus lucruri la fel de oribile şi... ăăă... celorlalte, ca să le opresc şi să nu se gândească să facă ceva."

Ross şi-a continuat pur şi simplu viaţa de zi cu zi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ciudat în Rolesville. Apoi, pe 17 septembrie 1981, părinţii săi au depus actele de divorţ la Curtea Superioară a districtului Windham. O săptămână mai târziu, firma la care lucra Michael, Cargill, l-a trimis într-o delegaţie în Illinois, unde trebuia să viziteze Bursa de Mărfuri Chicago. înainte de finalul acestei călătorii, Ross avea să fie arestat prima oară.

Luni, 28 septembrie, s-a hotărât să verifice operaţiunile Cargill din La Salle, o localitate aflată la vreo 17 kilometri sud-vest de Chicago. A închiriat o maşină la Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago şi s-a îndreptat spre vest pe câmpurile agricole din centrul statului Illinois. Chiar înainte de ora 23:00, o tânără atrăgătoare de 16 ani din La Salle mergea de-a lungul unei străzi care trecea pe lângă un grup de case, când a observat o maşină care a trecut încet pe lângă ea. Mai observase vehiculul de câteva ori înainte, iar acum începea să se teamă pentru siguranţa ei.

Pe neaşteptate, adolescenta a fost luată pe sus din spate şi i-a fost îndesată o batistă în gură. A fost târâtă într-o pădure din

apropiere, unde atacatorul i-a trecut o curea în jurul gâtului şi i-a cerut bani. Ea i-a dat cei 22 de cenţi pe care-i avea şi, când el a slăbit un pic strânsoarea curelei, a ţipat. Era deja la doar câteva momente de un viol îngrozitor, când a apărut salvarea ei. O femeie care locuia în apropiere tocmai oprise televizorul, vrând să se ducă mai devreme la culcare, când a auzit un zgomot care i-a îngheţat sângele în vine. Deschizând fereastra bucătăriei, a auzit un gâlgâit şi foşnete în tufişurile din apropiere, aşa că a sunat la poliţie. Norocul a fost acum de partea adolescentei, pentru că patrula de poliţie era la doar 100 de metri depărtare şi a sosit la faţa locului în câteva secunde. Când a văzut raza reflectorului poliţiei luminând pădurea, Ross a fugit înapoi la maşina sa, dar, de data asta, norocul îl părăsise.

Sergentul Lewis de la Poliţia La Salle povesteşte cum a fost arestat Ross: „Ce s-a întâmplat... Când am dus fata acasă, Ross parcase exact pe strada pe care locuia ea. Şi, pe drumul spre casă, ea a văzut maşina şi a spus «Asta e maşina, asta e maşina!». Aşa că noi ne uitam la maşină, iar el vine şi zice: «Care-i problema?»"

După arestarea lui Michael pentru lipsire de libertate, sergentul Lewis spune că a fost derutat de diferenţa dintre conduita lui şi ceea ce făcuse.

„Era foarte smerit", îşi aminteşte Lewis. „Nu te privea în ochi când vorbeai cu el. Era un puşti foarte educat şi talentat. Nu părea genul de tip care să se ducă în alt oraş şi să facă chestii de genul ăsta. în mare, şi-a ţinut gura şi a fost supus şi fără vlagă când l-am dus la secţie."

Partea proastă a atacului din La Salle a fost că Ross a primit o amendă de 500 de dolari după ce a pledat vinovat şi marţi, 8 octombrie, a fost concediat. Partea bună a fost că, rămas fără alternativă, s-a întors în Brooklyn, unde a încercat să se împace cu Connie. Evident, a fost foarte încântat când ea l-a invitat să petreacă Crăciunul în casa părinţilor ei din Vermont. A fost şi mai încântat când ambii au fost invitaţi să- şi petreacă Anul Nou cu mama lui, în Brooklyn.

Din păcate, vizita la doamna Ross a fost un dezastru total. Mama lui nu a suportat vederea unei tinere atât de frumoase în casa ei, iar Michael a fost foarte supărat de faptul că tatăl său se refugiase într-o baracă dărăpănată din apropiere. Aşteptata reluare a relaţiei sale cu Connie a eşuat a doua oară, iar ea a plecat spre Ithaca, New York, să-şi viziteze „o prietenă". Acesta a fost catalizatorul care l-a determinat pe
Ross să violeze şi să ucidă din nou.

* * *

Tammy Lee Williams, în vârstă de 17 ani, locuia cu familia ei pe Prince Hill Road, în Brooklyn, la doar doi kilometri de ferma de ouă a lui Ross. Crăciunul acela, printre cadourile de la părinţii ei, a primit un carneţel. O tânără cu spiritul liber, care abandonase liceul, venea şi pleca când voia şi nu era deloc neobişnuit pentru ea să o ia pe jos de-a lungul Route 6, să-şi viziteze iubitul care locuia în Danielson, la vreo cinci kilometri distanţă.

Luni, 4 ianuarie 1982, la ora 10:15, Tammy a părăsit apartamentul iubitului ei întorcându-se pe jos spre casă, după ce îi promisese că avea să îl sune să-i spună că ajunsese cu bine acasă. Nu şi-a ţinut promisiunea, pentru că pe drum s-a întâlnit cu Michael Ross. Acesta a fost surprins să vadă o tânără mergând pe marginea unui drum aglomerat într-o zi atât de geroasă. Profitând de moment, ceea ce evidenţiază ucigaşul oportunist, a parcat maşina şi a fugit spre Tammy, oferindu-se să o ducă până în oraş. Când ea a refuzat, a târât-o ţipând şi zbătându-se în pădurea din apropiere, unde a obligat-o să se dezbrace şi să îngenuncheze. A violat-o şi a strangulat-o, apoi i-a ascuns cadavrul sub o grămadă de pietre şi crengi, într-o mlaştină. Spune că i-a luat opt minute să o sugrume, pentru că îi tot apăreau crampe musculare la mâini. De fiecare dată a trebuit să-şi slăbească strânsoarea şi să-şi maseze degetele, înainte să o lase în sfârşit fără suflare.

Tatăl lui Tammy a raportat dispariţia fiicei sale a doua zi şi, pe 6 ianuarie, un şofer a găsit carneţelul lui Tammy pe Route 6, la intersecţia cu Brickyard Road. Michael Ross a povestit că l-a aruncat din maşină cu câteva minute înainte să ajungă înapoi locuinţa mamei sale, la scurt timp după crimă.

Pe 30 iunie 1984 i-a condus pe ofiţerii de poliţie la cadavrul descompus al lui Tammy Williams şi ulterior a spus că ea îl recunoscuse şi se prefăcuse că îi plăcea violul, pentru a nu fi omorâtă. A mai spus şi că s-a întors de câteva ori la trupul neînsufleţit, în săptămânile care au urmat crimei, pentru a se masturba.

în ianuarie şi februarie 1982, gândurile lui Ross s-au întors continuu la Connie. Acţionând din impuls, s-a hotărât să plece spre Ithaca pentru a o vizita, fără să o anunţe de intenţia sa. Când a ajuns, a găsit-o pe Connie în pat cu un alt bărbat. Ai ieşit furios şi a plecat spre sud în căutarea unei alte victime.

* * *

Ziua Muncii a căzut, în 1982, într-o luni, iar Paula Perrera a plecat mai devreme de la Liceul Central Valley, pentru că nu se simţea bine. Cum nu avea bani pentru biletul de autobuz, a plecat pe jos, ultima dată fiind văzută în viaţă în apropiere de magazinul auto Montgomery, pe Route 211, imediat după prânz. Mama Paulei, Christine Canavan, a raportat mai târziu în aceeaşi zi, la Poliţia Crystal Run, dispariţia fiicei de 16 ani.

Deşi Ross a fost tot timpul principalul suspect în cazul Perrera, nu au existat niciodată suficiente dovezi pentru a fi acuzat de uciderea ei, la asta contribuind şi faptul că a refuzat să răspundă întrebărilor anchetatorilor poliţiei. Situaţia s-a schimbat când Ross a fost intervievat ulterior în închisoare ca parte a documentării pentru această carte. Confruntat de mine cu documente ale poliţiei şi cu un articol de presă, a făcut o mărturisire completă, înregistrată video, dând detalii despre crimă pe care doar ucigaşul Paulei le-ar fi putut cunoaşte. Cazul este acum considerat rezolvat.

A povestit că a văzut-o mergând pe Route 211 şi că s-a oferit să o ducă spre casă. într-un loc din apropierea unei zone mlăştinoase împădurite, aflat lângă un punct de oprire de pe autostradă, a oprit şi şi-a violat victima, după care a strangulat-o. A ascuns cadavrul lângă un zid scund din piatră, apoi a plecat spre casă. Mărturisirea sa a închis ancheta acestei crime. întrebat în timpul interviului ce purta Paula, a răspuns că nu-şi poate aminti detaliile, şi a aruncat

foile pe jos, spunând: „Ei bine, e doar o altă crimă, nu?" * * *

Ross a început lucrul la Croton Egg Farms pe 5 martie 1982. Cea mai mare firmă avicolă din lume, cu sediul în orăşelul Croton, aflat în nord-estul oraşului Columbus, Ohio, l-a angajat pe postul de cosupervizor pentru 30 de angajaţi.
De asemenea, era responsabil de 14 hale şi de peste un milion de păsări.

Un coleg controlor, Donald Harvey, şi-l aminteşte pe Ross: „Era un dezastru la muncă şi plănuiam să-l concediem destul de repede. Era foarte autoritar. Şi nu-i păsa de cel căruia îi dădea un ordin. Pur şi simplu, nu ştia să lase de la el. Voia să ştie toată lumea că educaţia lui le era superioară tuturor, iar oamenii erau zilieri şi puşti care abandonaseră şcoala."

Duminică, 25 aprilie 1982, Ross a observat-o pe Susan Aldrich într-o spălătorie din Johnstown, un orăşel de lângă Croton, şi a urmărit-o până acasă. Susan habar nu avea că este urmărită, iar el habar nu avea că ea era o poliţistă în afara programului. A bătut la uşa ei şi i-a spus că i se stricase maşina, rugând-o să îl lase să folosească telefonul. Imediat ce Susan s-a întors cu spatele, i-a astupat gura cu palma, peste umăr, ca să nu ţipe, apoi a împins-o pe podea. Femeia s-a zbătut şi a reuşit să strige că soţul ei e poliţist şi că trebuie să ajungă acasă în orice moment. După ce a bătut-o cu sălbăticie, Ross a fugit înapoi la maşină, a smuls amenda pentru parcare din parbriz şi a plecat.

Maşina lui Ross fusese parcată în apropierea spălătoriei, acela fiind locul în care primise amenda. Poliţiştii au găsit şi un martor care îl văzuse fugind din direcţia casei lui Susan Aldrich spre maşina lui, aşa că au pus lucrurile cap la cap şi au luat urma proprietarului maşinii prin Serviciul de înmatriculări. într-un act de justiţie poetică, soţul lui Susan a fost cel care l-a arestat pe atacatorul ei.

Ross a fost săltat de la slujbă pe 3 mai şi consemnat pe cauţiune la domiciliul mamei sale până la pronunţarea sentinţei. în acest timp, el a mers la psihiatru, la Learning Clinic din

Brooklyn. încerca să câştige puţină simpatie din partea doctorului, care ar fi putut influenţa decizia curţii din Ohio.

Luna care a urmat a fost un alt dezastru pentru Michael Ross, căci, deşi îi înapoiase un număr de fotografii lui Connie, aceasta încă mai avea inelul său de logodnă, pe care el îl voia înapoi. Cu toate astea, cu o zi înainte ca el să apară să-l ia, Connie a plecat în colţul opus al ţării pentru a se căsători cu noul ei iubit. Când a aflat, Ross a înnebunit de furie. Dar, dacă acea palmă peste faţă fusese atât de grea, o altă schimbare în familie avea să îl înfurie şi mai tare.

Financiar vorbind, divorţul mamei sale fusese destul de profitabil. Când Patricia şi-a etalat noul iubit, înainte de a demara în trombă în proaspăt achiziţionatul şi strălucitorul ei Cadillac, a fost prea mult pentru Michael. Aceste decepţii emoţionale atât de apropiate una de alta au fost suficiente pentru a-l arunca din nou în spirala crimelor.

* * *

Ultima dată când îşi aminteşte cineva să o fi văzut pe Debra Smith Taylor, în vârstă de 23 de ani, a fost marţi, 15 iunie 1982, pe la miezul nopţii. Conducea spre casă alături de soţul ei, când maşina lor a rămas fără benzină pe Autostrada 6, în apropiere de Hampton, la doar 13 kilometri de casa doamnei Ross. Un poliţist a dat întâmplător de maşina staţionată şi i-a condus pe cei doi până la un service din Danielson, unde locuia iubitul uneia dintre victimele anterioare ale lui Ross, Tammy Williams. Poliţistul îşi aminteşte că cei doi Taylor se certau, iar Debra era atât de nervoasă încât a spus că poate să meargă singură până acasă. După ce l-a lăsat de izbelişte pe soţul său, a traversat pe jos Danielson Town Green, până la foişor, unde a acceptat recunoscătoare oferta unui drum cu maşina spre casă, venită din partea unui tânăr cu ochelari care s-a apropiat şi i-a vorbit.

Doi vânători au descoperit scheletul Debrei Taylor pe 30 octombrie, într-una dintre pădurile întinse aflate la est de Route 169, în Canterbury. Locul era la mai puţin de 15 kilometri de ferma lui Ross. Cadavrul era atât de descompus, încât nu a putut fi identificat decât după fişele dentare şi bijuterii.

* * *

în prima săptămână din august 1982, Ross s-a întors în Ohio pentru a-şi primi sentinţa pentru atacul comis cu patru luni înainte. Psihiatrul care l-a examinat a spus că Michael era un om „cu realizări peste medie" şi că avea „prea mult timp liber la dispoziţie". în raportul său, psihiatrul sugera şi că Ross ar fi trebuit să-şi găsească un hobby, ca de exemplu să piloteze un avion. Oricum, judecătorul l-a trimis pe Ross direct la închisoarea Districtuală Licking, unde să ispăşească o condamnare de şase luni pentru atacul asupra lui Susan Aldrich. A fost amendat şi cu 1 000 de dolari. Daniel şi-a luat fiul eliberat din închisoare pe 22 decembrie, l-a dus înapoi în Connecticut şi i-a oferit un loc în care să stea.

Michael Ross minţise când se angajase la Croton Egg Farms declarând că nu avusese niciodată probleme cu poliţia şi a făcut exact la fel în mai 1983, când s-a angajat la Prudential Insurance Company of America. Avea să devină unul dintre cei 40 de agenţi care vindeau asigurări de sănătate, de viaţă, auto, pentru proprietăţi şi accidente, precum şi titluri de valoare, din sediul companiei din Norwich, Connecticut. Cu un venit stabil, Ross a închiriat un apartament pe North Main Street, numărul 58, în Jewett City. S-a stabilit acolo, iar proprietara şi-l aminteşte ca pe un tânăr la locul lui, inteligent şi extrem de cordial, pe care s-a bucurat să-l aibă lângă ea, în casa ei mare, victoriană.

Şi colegele lui Ross de la muncă l-au plăcut imediat. Li se părea drăguţ şi neexperimentat sentimental. A avut câteva relaţii de scurtă durată când s-a ivit ocazia şi, după ce a cunoscut-o, într-o deplasare pentru culegere de date pentru firmă, pe Debbie Wallace, recent divorţată, s-a gândit că problemele lui din trecut rămăseseră definitiv în trecut.

Ross povesteşte că, pe parcursul acestei relaţii, se masturba mare parte din timp, fantazând şi urmărind femei. Pe unele le urmărea aleatoriu. în privinţa altora, mergea până la a le învăţa programul zilnic. Intra în apartamente doar pentru a privi femeile dezbrăcându-se şi strecurându-se în pat. A şi violat o femeie în această perioadă, lăsând-o apoi să fugă.

Cu toate că era adesea plecat până dimineaţa, Debbie Wallace nu avea nici o idee despre comportamentul pervers al lui Michael. Credea că va fi un tată bun pentru cei trei copii ai săi; cu toate astea, ca şi Connie, Debbie era încăpăţânată, independentă şi avea o voinţă puternică. Era temperamentală, plină de energie, iar sexul cu Michael era excelent. Şi relaţia lor era volatilă, iar certurile frecvente se terminau adesea în violenţe fizice. De Ziua Recunoştinţei în 1983, cei doi s-au certat violent pe tema aranjamentelor pentru cină.

De la bun început, Patricia Ross nu le-a plăcut pe Connie şi pe Debbie, aşa că şi-a invitat fiul la masă, refuzând însă să extindă invitaţia şi pentru Debbie. Ross nu ştia ce să facă. Se simţea prins între cele două femei, aşa că el şi Debbie s-au certat, iar rezultatul a fost că el şi-a petrecut ziua singur.

Cam în perioada în care Ross învăţa despre domeniul asigurărilor, Robin Dawn Stavinsky, o tânără de 19 ani, se muta din Columbia în Norwich, unde spera să-şi găsească un loc de muncă destul de bine plătit ca să-i permită să meargă la facultate.

în august 1983, ea s-a angajat ca operatoare telefonică la DPM Enterprises. Miercuri, 16 noiembrie 1983, la ora 21:30, a dispărut după ce se pare că se certase cu şeful ei. Deşi era frig şi întuneric, Robin a refuzat să meargă cu maşina unei colege şi a decis să meargă pe jos până la casa iubitului ei, lucru care s-a dovedit a fi o greşeală fatală.

în seara aceea, Ross conducea pe Route 52, între New London şi Norwich, când a văzut-o pe Robin mergând grăbită şi nervoasă pe marginea drumului. A oprit, a coborât şi s-a oferit să o ducă cu maşina. Când ea l-a refuzat categoric, s-a enervat şi a târât-o în timp ce se zbătea într-un petic de pădure deasă aflat la numai câteva sute de metri de sediul Diviziei de infracţiuni periculoase a Poliţiei Statului Connecticut. Ross începuse să o strangulеze pe Robin de când a pus mâna pe ea şi, până să se pregătească să o violeze, tânăra era aproape inconştientă. Ross îşi aminteşte că deja nu îl mai excita ideea de sex şi că plăcerea a venit doar din actul uciderii, din retrăirea momentului, din

reîntoarcerea ocazională la locul crimei pentru a se masturba, până când cadavrul a fost descoperit, opt zile mai târziu.

O persoană care alerga prin împrejurimile spitalului Uncason-Thames din Norwich a găsit cadavrul parţial îmbrăcat al lui Robin Stavinsky, sub o grămadă de frunze. Poliţia a recuperat restul hainelor victimei dintr-un râu, după arestarea lui Ross.

Uciderea brutală a lui Robin Stavinsky avea să reprezinte o cumpănă cumplită în cariera de ucigaş a lui Ross. Până atunci ucisese de frica de a nu fi identificat de victimele care ar fi supravieţuit. Cu toate astea, sperase întotdeauna că într- o zi va obţine plăcerea sexuală supremă, aceea de a ejacula în momentul morţii victimei sale. Până atunci, crimele nu-i îndepliniseră decât parţial fantezia. Emoţiile copleşitoare, cărora li se adăugau senzaţiile de putere, dominare şi actul uciderii erau acolo, dar simţea că Robin Stavinsky îl păcălise. Nu-i oferise nici unul dintre revoltătoarele criterii, căzând inconştientă şi neajutorată în timp ce era târâtă în tufişuri. Cu toate acestea, a strangulat-o şi a violat-o după ce a murit. Ulterior a spus: „Am fost surprins, ştii? A fost un sentiment mişto, dar nu cel mai bun."

* * *

Alte două adolescente, ambele de 14 ani, au dispărut în estul statului Connecticut în duminica Paştelui din 1984. Leslie Shelley şi April Brunais, prietene nedespărţite şi vecine în Griswold, au decis să plece pe jos până în Jewett City. Ambele fete ştiau că părinţii lor nu le-ar fi permis să se întoarcă pe jos pe întuneric, aşa că fiecare a spus că părinţii celeilalte aveau să le aducă acasă cu maşina. A fost o minciună infantilă care avea să le coste viaţa.

Când s-a lăsat întunericul, fetele au sunat acasă; amândurora li s-a spus să vină pe jos, drept pedeapsă. La ora 22:30, când nici una dintre ele nu se întorsese acasă, părinţii îngrijoraţi au sunat la poliţie, care a făcut greşeala de a le cataloga iniţial dispariţia drept „fugă de acasă".

Momentul exact în care Ross a oprit şi le-a oferit fetelor un drum cu maşina nu este cunoscut. Se ştie însă că April, care era cea mai încrezătoare dintre ele două, a urcat în faţă, în timp ce

micuţa şi fragila Leslie s-a aşezat în spate. Amândouă au tresărit evident când Ross a trecut de strada lor şi, în ciuda protestelor, nu a vrut să oprească. April a scos un briceag mic, cu care şi-a ameninţat răpitorul, dar Ross a dezarmat-o cu uşurinţă. Mergând spre est pe Autostrada 138, s-a îndreptat spre Voluntown şi Beach Pond, o întindere imensă de apă, cu un baraj ce oprea râul Pachaus, care separă statele Rhode Island şi Connecticut.

După ce a parcat într-un loc încă nedeterminat, Ross i-a rupt blugii lui April, tăindu-i în fâşii pe care le-a folosit pentru a lega mâinile şi picioarele victimelor sale. A închis-o pe Leslie în portbagaj şi a târât-o pe April câţiva metri, după care a forţat-o să îngenuncheze. Nu există nici o îndoială că Leslie şi-a auzit îngrozită prietena luptându-se cu Ross. April s-a zbătut aprig pentru viaţa ei înainte de a fi violată şi strangulată.

Ross şi-a întors apoi atenţia spre Leslie. Ulterior, a spus că fata a avut un impact serios asupra lui.

„Ea [*Leslie Shelley*] era delicată, cu un păr blond, fin. A fost calmă cât am vorbit cu ea în maşină. I-am spus că nu vreau s-o omor şi a plâns când a aflat că prietena ei era deja moartă. Da, cred că a început să tremure şi părea împăcată cu soarta când am întors-o pe partea cealaltă. Asta e crima care mă frământă. Nu-mi aduc aminte cum am strangulat-o, dar moartea ei a fost cea mai reală şi mai greu de negat. Cu celelalte a fost ca şi cum altcineva o făcea, iar eu priveam de departe prin ceaţa unei fantasme. Asta era reală şi cumva nu era reală. Era o fantezie, dar nu chiar fantezie. Moartea ei? Leslie? Nu era nimeni altcineva şi, pentru prima dată, am văzut că eu eram. Mă vedeam pe mine însumi făcând lucrurile alea şi nu mă puteam opri. Parcă era o barieră invizibilă între noi. N-am vrut să o omor."

în acest punct al întâlnirilor sale cu mine, Ross a arătat primele semne de apăsare şi de remuşcare. A tăcut, a plecat capul şi a tras în piept o gură zdravănă din aerul stătut al închisorii. Când şi-a reluat oribila relatare a uciderii lui Leslie Shelley, ochii îi înotau în lacrimi de crocodil:

„Nu am putut decât să privesc cum o omoram şi vrei să ştii ceva nesimţit de scandalos? Ei bine, am plâns după aia. Şi mai

ştii ceva? Ah, nu ştiu, dar nimeni nu ştie asta. Ei bine, am vrut să fac sex cu ea chiar după ce am violat-o şi am omorât-o pe April, dar n-am putut s-o mai scol. Aşa că a trebuit să stau cu Leslie încă vreo oră, vorbind şi chestii de- astea. Apoi, pentru că a început să plângă şi să spună că o să aibă probleme acasă pentru că întârziase, a trebuit s-o omor. Dar am violat-o anal după ce a murit, ca să eliberez tensiunea. Vezi tu, nimănui nu i s-a mai spus asta vreodată."

Apoi a zâmbit sfios, înainte să adauge: „Ştii că mă numesc criminal în serie? Păi, am omorât doar opt femei. Mare lucru! Sunt mult mai mulţi tipi cu care te-ai putea întâlni şi care au omorât cu câteva zeci mai multe decât mine. Iar în contextul ăsta, eu sunt chiar un tip de treabă. Pe bune, sunt un tip foarte de treabă."

Si cu asta a izbucnit într-o criză de râs incontrolabilă, după care mi-a explicat că a aruncat trupurile lui April şi Leslie în alt loc din apropiere de Beach Pond, revizitând din când în când zona pentru a se masturba peste rămăşiţele lor.

„Pur şi simplu stăteam acolo, uitându-mă la trupurile lor în descompunere. Ca în fanteziile din copilărie, erau acolo pentru mine şi îmi ofereau plăcere când aveam nevoie."

Ross i-a condus pe poliţişti la trupurile lui April Brunais şi Lesley Shelley la scurt timp după arestarea sa din 28 iunie 1984, deşi locul exact al crimei nu a fost niciodată stabilit. Scăparea a fost atribuită unei „neglijenţe" a Poliţiei Statului Connecticut şi dovedită ulterior în faţa curţii ca o tentativă deliberată de a evita o dispută pe teme de jurisdicţie cu
agenţiile de aplicare a legii din Rhode Island care au trebuit să plătească nota pentru această anchetă a crimelor.

* * *

Ross era acum pe ultima sută de metri, pierduse controlul mental, iar munca sa la Prudential Insurance Company suferea în consecinţă. Confruntat cu perspectiva concedierii, dat fiind că nu mai aducea clienţi noi, Michael mai avea de rezolvat şi relaţia turbulentă cu Debbie Wallace, care devenise şi mai agitată. Tatăl lui Debbie murise în timp ce ea şi Michael erau în vacanţă şi,

după înmormântare, pe drumul de întoarcere, se certaseră. A urmat o ruptură urâtă şi, din
nou, el s-a simţit singur şi respins.

* * *

Pentru Wendy Baribeault, o tânără de 17 ani, vineri, 15 iunie 1984, era ultima zi de examene la Norwich Free Academy. După şcoală, s-a oprit acasă la mama ei, înainte să ia un autobuz înapoi spre Jewett City pentru o vizită la un magazin din cartier. Era o după-amiază plăcută, aşa că a decis să se întoarcă pe jos şi, în jur de ora 16:30, a fost văzută de un şofer mergând de-a lungul aglomeratei Route 12. Dar nu era singură, căci un alt martor a declarat că era urmată îndeaproape de un bărbat, tot pe jos. Acesta era un alb în jur de 1,80 metri, proaspăt bărbierit, de constituţie medie şi brunet. Alţi martori l-au văzut pe acest bărbat ieşind dintr-o berlină albastră, cu ştergător la lunetă, şi îşi aminteau că mergea grăbit spre tânăra cu semnalmentele lui Wendy.

Când Wendy nu a mai ajuns acasă, mama ei a dat-o dispărută a doua zi. Sute de poliţişti şi de localnici au lansat o căutare în împrejurimi şi, două zile mai târziu, trupul ei a fost găsit de un pompier. Cadavrul se afla într-o pădure deasă, ascuns într-un zid vechi de piatră, la doar 400 de metri de casă. Fusese violată şi strangulată.

Ross a explicat ulterior că intenţionase să se ducă la muncă în ziua aceea, dar se tăiase când se bărbierea şi îşi pătase cu sânge gulerul singurei cămăşi curate. După ce a sunat scuzându-se că nu se simţea bine, s-a îmbrăcat în haine obişnuite şi a rămas în casă, studiind materiale pornografice şi masturbându-se. în jurul orei 14:00 a plecat cu maşina şi, mai târziu, a văzut-o pe Wendy singură pe marginea drumului, îndreptându-se spre casă.

După ce a întors şi a parcat la intrarea pe un drum de pietriş, a traversat şoseaua în fugă şi a întrebat-o pe Wendy dacă voia să meargă în seara aceea la un grătar. Când aceasta l-a refuzat, Ross a tras-o într-o poiană din pădurea din apropiere, unde a întors-o pe burtă, înainte de a o strangula. A ejaculat aproape imediat, aşa că a sugrumat-o din nou. Tânăra s-a zbătut

şi l-a lovit, contorsionându-se în fel şi chip. Michael a avut din nou o criză de crampe musculare la mâini în timp ce se lupta să-şi sufoce victima. Când s-a oprit să-şi maseze degetele, ea s-a ridicat şi s-a răsucit sub el până când a reînceput să o strângă de gât. în cele din urmă, un ultim zvâcnet al picioarelor i-a dat de înţeles că fata murise.

* * *

Cunoscut pentru că dezarma suspecţii cu zâmbetul său copilăros şi felul său încurajator de a se purta, detectivul Mike Malchik, de la Poliţia Statală, îşi folosise abilităţile de investigator pentru a rezolva cele mai grele anchete ale unor omucideri, inclusiv 40 sau mai multe considerate „nerezolvabile" de colegii săi. O figură legendară în Connecticut, poliţistul blond cu ochi albaştri lucra mai mereu singur şi fără a fi plătit pentru aceste treburi, atât de dedicat era meseriei sale. Cazul lui Wendy Baribeault nu a fost o excepţie.

Mike găsise deja câteva legături solide între uciderea Debrei Taylor şi cea a lui Tammy Williams şi, când le-a introdus în ecuaţie şi pe Robin Stavinsky şi Wendy Baribeault, a ştiut că trebuie să caute un psihopat sexual şi un criminal în serie care nu avea să se oprească până nu era arestat şi dus în faţa justiţiei.

Experienţa lui Mike Malchik în cazuri de omucidere era atât de vastă, încât nu a avut nevoie să ceară sfatul FBI, dar, pentru a-şi confirma bănuiala, a vorbit cu un coleg de la Centrul Naţional de Analiză a Crimelor Violente din Quantico, Virginia. Malchik ştia deja ce tip de suspect căuta. Era un tânăr alb, brunet, în jur de 30 de ani. Era un „guler alb", care lucra în Norwich, dar locuia mai la sud, şi călătorea frecvent pe Route 12 între locul de muncă şi locuinţă. Griswold era un pariu solid pentru localizarea suspectului, iar acum exista şi un bonus - informaţia că bărbatul conducea o berlină albastră, de fabricaţie străină.

Folosind ceea ce el numeşte „intuiţie de bază", Mike s-a gândit că cel care a ucis-o pe Wendy Baribeault ar fi vrut să părăsească locul faptei şi să ajungă acasă cât mai repede, aşa că a dedus că ţinta sa era un localnic. A sunat la Serviciul de

înmatriculări Auto şi a cerut un tabel cu toate vehiculele şi proprietarii lor din localitate. Pentru acest serviciu, Departamentul de poliţie a fost taxat cu 12 dolari, care s-au dovedit bani cheltuiţi cu cap pe un instrument de investigaţii eficient. Când lista a început să curgă din faxul său, Malchik a pornit să caute o maşină străină de culoare albastră. La numărul 27 pe listă era vehiculul deţinut de un anume Michael Bruce Ross, cu domiciliul în Jewett City.

Ross a părut intrigat când Malchik a ajuns în faţa casei sale joi, 28 iunie, pentru a-i pune câteva întrebări. L-a invitat pe detectiv la o cafea înăuntru şi s-a bucurat de atenţia pe care i-o acorda poliţia. în ceea ce-l privea, Mike credea de fapt că tânărul atât de plăcut nu putea fi un ucigaş în serie. Pe când se pregătea să se întoarcă la partenerul său, detectivul Frank Griffen, care îl aştepta în maşină, Ross l-a întrebat pe Malchik dacă un astfel de criminal ar fi declarat nebun şi ar putea scăpa de scaunul electric dacă ar fi condamnat. A fost o întrebare atât de specifică, încât l-a făcut pe Malchik să revină în sufrageria lui Ross.

Agentul ştia că descrierea maşinii albastre nu se potrivea exact vehiculului lui Ross, parcat în faţa casei. Poliţistul căuta un *hatchback* cu ştergător la lunetă şi, cu toate că Ross avea clar o Toyota albastră, aceasta era o berlină şi nu avea nici un ştergător la lunetă. După alte câteva minute de discuţii generale, Malchik s-a ridicat pentru a doua oară. A parcurs doar câţiva paşi, când un instinct puternic l-a făcut să se întoarcă şi să-i pună la rândul lui o întrebare lui Ross.

în stilul actorului de televiziune Peter Falk, interpretul lui Columbo, Mike a întrebat: „Unde aţi fost vineri, 15 iunie, ziua în care a dispărut domnişoara Baribeault?"

Uimitor, s-a gândit Malchik, Ross a derulat imediat filmul deplasărilor sale din ziua aceea, aproape la minut, cu excepţia unei ore înainte şi după 16:30. Acesta era intervalul în care martorii o văzuseră pe Wendy mergând singură pe marginea drumului, cu Ross urmărind-o. Malchik s-a gândit că era remarcabil că cineva îşi putea aminti locurile şi orele exacte în

care fusese cu două săptămâni înainte, aşa că a socotit că 15 iunie trebuie să fi fost o zi specială pentru Ross. L-a întrebat atunci ce făcuse în ziua precedentă şi în cea de după această dată importantă. Ross nu şi-a putut aminti nimic, iar detectivul a îngheţat, pentru că implicaţiile erau de-acum evidente. Ross încercase să-şi construiască un alibi pentru ziua crimei şi se dovedise a fi prea isteţ pentru binele său.

Malchik i-a cerut apoi suspectului său să-l însoţească până la centrul de coordonare, care fusese instalat într-o încăpere din Primăria Lisbon. Ross s-a gândit că un drum cu o maşină de poliţie fără însemne ar putea fi „distractiv", aşa că s-a schimbat pentru călătoria de zece minute cu un tricou alb şi nişte pantaloni subţiri, închişi la culoare, aceleaşi haine pe care le purtase când o omorâse pe Wendy Baribeault.

Odată ce a luat loc în camera de interogatorii a poliţiei, Ross a început curând să turuie despre viaţa sa amabilului poliţist. Malchik era deja convins că avea un criminal în serie în faţa lui. însă, în agitaţia centrului de comandă, să obţină o mărturisire completă era cu totul altă poveste. La un moment dat, chiar când Ross era pe punctul de a recunoaşte unele lucruri, o femeie de serviciu a dat buzna în încăpere şi a început să spele podeaua. Această întrerupere neaşteptată a rupt vraja, iar Malchik a luat-o de la capăt încercând să scoată ceva de la suspectul său.

Dintr-odată, Ross a întrebat: „Mike, tu crezi că am ucis-o pe Wendy?"

Malchik a răspuns că aşa credea şi, după asta, Ross a recunoscut 11 atacuri sexuale şi şase crime.

Amintindu-şi acea primă întâlnire, în timpul interviului acordat ulterior în închisoare, Ross a spus: „îmi amintesc când mi-a bătut detectivul la uşă. Căuta un *hatchback* albastru, cu ştergător, iar eu nu aveam un *hatchback* albastru. Aveam o berlină albastră fără ştergător. Şi... ăăă... se pregătea să plece şi i-am zis ceva. Nu mai ştiu exact ce am spus, dar a fost ceva ce l-a făcut să se oprească. Şi a zis că poate ar fi mai bine să-mi mai

pună câteva întrebări, şi după aceea se pregătea să plece. Şi am mai zis ceva, deci probabil că nu voiam să plece."

Amintindu-şi de interogatoriul lui Mike Malchik, Ross a explicat: „Ştii, nu e cel mai simplu lucru din lume. «Bună ziua, domnule ofiţer de poliţie, am ucis o groază de oameni!», ştii? A fost greu, ştii? Dacă ai asculta înregistrarea mărturisirii, ah, mi-a fost foarte greu să recunosc că am făcut-o şi atunci am lăsat să-mi scape una. Apoi el trebuia să o scoată pe următoarea de la mine. Şi apoi puteam să vorbesc despre aia. Da, a fost greu la început să spun că am omorât-o pe asta sau pe cealaltă. Adică le-am spus de două despre care nu ştiau. Adică nici măcar nu m-au întrebat de ele, fiindcă le credeau fugite de-acasă."

Când l-am întrebat de ce recunoscuse că le-a ucis pe April Brunais şi Lesley Shelley, din moment ce nici nu fusese întrebat de ele, Ross s-a plâns: „Păi, poliţia a zis că era ceva în neregulă cu mine şi era un loc numit Whiting, pentru criminali nebuni. Mda, m-au păcălit la faza asta şi m-am gândit că o să am parte de tot ajutorul de care aveam nevoie şi asta voiam să aud: «Hei, ştii că e ceva în neregulă cu tine şi o să facem ceva în privinţa asta, pentru că au încetat crimele». Mda, Malchik a spus totul corect, aşa că m-am gândit «Asta e, ce naiba...» şi le-am zis tot."

Ca să fim cinstiţi, Mike Malchik şi-a onorat promisiunea faţă de Ross, pentru că, într-adevăr, crimele au încetat, iar legea a făcut în cele din urmă ceva în legătură cu problema lui Ross. Dacă ar fi fost posibil, I-ar fi executat.

* *

Procurorul Districtului Wyndham, Harry Gaucher, l-a acuzat pe Ross doar pentru crimele din 1982 asupra lui Tammy Williams şi a Debrei Smith Taylor. Fie din lipsa dovezilor fizice care să demonstreze partea de viol a unei infracţiuni capitale agravante, care ar fi atras pedeapsa cu moartea, fie de frică să nu piardă procesul, Gaucher i-a permis lui Ross să pledeze vinovat doar pentru crimă.

Pe 13 decembrie 1986, judecătorul l-a condamnat pe Ross la două sentinţe pe viaţă consecutive. Urma să stea nu mai puţin de 120 de ani după gratii. însă cazurile lui Wendy Baribeault, Robin Stavinsky, April Brunais şi Lesley Shelly au nimerit sub

jurisdicţia unui procuror mai tenace. Procurorul- şef al Districtului New London, C. Robert „Bulldog" Satti, din Brigada „biciuieşte-i şi spânzură-i", îşi dorea să fie primul procuror din ultimele decenii care să trimită un criminal pe scaunul electric al statului Connecticut.

Satti ştia, de asemenea, că se lupta cu un declin al pedepsei capitale, balanţa înclinând în favoarea închisorii pe viaţă. Dar procurorul a rămas ferm pe poziţie, deoarece era convins că, dacă a existat vreodată vreun om care să merite scaunul electric, acela trebuie să fi fost Michael Bruce Ross. în afară de moralitatea executării unui om în liberalul stat Connecticut, mai exista un alt element de luat în calcul. „Nea Scânteie" nu mai fusese folosit de când Joseph „Mad Dog" Taborsky fusese electrocutat marţi, 17 mai 1960, dată de la care se deteriorase continuu. Dacă voia să-l execute pe Michael Ross, statul trebuia să plătească cel puţin 30 000 de dolari pentru a aduce scaunul în stare de funcţionare şi pentru a redecora zona martorilor şi camera morţii.

în ceea ce-i privea, avocaţii apărării trebuiau să convingă juraţii că Ross nu era legal responsabil de crimele pe care le mărturisise. Faptul că Ross nu se califica pentru o apărare având la bază tulburările mintale le făcea sarcina foarte dificilă. în plus, cazului i se făcuse atâta publicitate înaintea procesului, încât în vara lui 1987 a fost mutat în Bridgeport, unde procurorii au arătat că Ross era un violator, un monstru calculat, cu sânge-rece, care îşi plănuise atacurile şi îşi omorâse victimele doar pentru a scăpa de închisoare.

în iunie 1987, după patru săptămâni de mărturii, celor opt bărbaţi şi patru femei din juriu le-au luat doar 87 de minute să-l găsească pe Ross vinovat de crimă. La stabilirea pedepsei, trei săptămâni mai târziu, au avut nevoie de mai puţin de patru ore pentru a demonstra că se putea impune pedeapsa cu moartea. Pe 6 iulie, cu 20 de zile înainte să împlinească 28 de ani, Ross a fost condamnat la moarte. Conform legilor statului Connecticut, ar fi putut evita această pedeapsă dacă judecătorul ar fi găsit un singur lucru salvator, pe care juraţii să-l fi crezut, care să indice

remuşcări sau alţi factori atenuanţi. Nu a existat o asemenea şansă, pentru că Ross părea că nu are conştiinţă şi că nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

* * *

Ross mi-a explicat că nu îi este frică să moară pe scaunul electric. Spune că viaţa e prea bună pentru el, dar se teme ca, atunci când ziua fatidică va sosi, să nu spună ceva greşit ori să arate slăbiciune în faţa morţii. Şi îi mai este frică de ceva ce el spune că e mai rău decât moartea.

"întotdeauna am simţit că trebuie să am controlul asupra mea şi, chiar şi azi, simt nevoia de a fi în control. Ce mă sperie cel mai mult nu este viaţa în închisoare sau pedeapsa cu moartea, ci nebunia. Mă sperie că aş putea pierde contactul cu realitatea. Uneori simt că derapez şi pierd controlul. Dacă deţii controlul poţi face orice, dar, dacă-l pierzi, nu mai eşti nimic."

întrebat dacă simte vreo remuşcare sau orice altceva în legătură cu crimele sale, a răspuns sec: „Nu! Nu simt nimic pentru ele. Chiar aş vrea să simt ceva. Nu simt nimic. îmi pare foarte rău pentru familii. Adică simt de multe ori. De exemplu, când o văd pe doamna Shelley, mama uneia dintre fetele alea pe care le-am omorât, plângând în boxa martorilor. Şi mai e şi doamna... ah, nu-mi amintesc numele, dar este altcineva în boxă, vorbind despre fiica ei. A mers la morgă şi a văzut-o la morgă. Dar pentru fete nu simt nimic şi n-am simţit niciodată."

Ross a explicat apoi de ce nu s-a predat poliţiei când a început să comită primele infracţiuni, la Universitatea Corneli, dacă ştia că are nevoie de ajutor.

„M-am convins singur că nu se va mai întâmpla. Şi, ştiu că sună dur, dar, dacă privesc înapoi, nu înţeleg cum am făcut-o. Mă prefăceam că n-am făcut eu, de fapt, lucrurile alea. Chiar şi aici, acum, ştiu că, dacă aş fi eliberat, aş ucide din nou. Nu am nici un motiv să cred altceva. Dar nu pot, cum stau acum aici, să mă văd dorind să fac asta. Nu mă pot vedea făcând-o. Adică e ca şi cum aş fi pe niveluri diferite."

întrebat dacă are amintiri detaliate despre crime, Ross a chicotit şi apoi a spus: „Da şi nu. Obişnuiam să visez zi şi noapte legat de crime. Mă masturbam până când... hm... îmi apăreau

răni de la masturbare. Până sângeram. E ciudat. îmi place mult. Este chiar o experienţă plăcută. Dar, când se termină, e o chestie foarte efemeră. Bănuiesc că e ca atunci când eşti drogat. Ştii că n-am luat niciodată droguri, dar poţi să atingi culmile şi după aia să cazi şi să te faci praf. E aproape la fel. Nu e un lucru uşor cu care să trăieşti."

O întrebare inevitabilă a fost ce-i trecea prin cap când îşi viola şi omora sărmanele victime. Răspunsul său a fost: „Nimic". Dar, după un moment de gândire, a adăugat: „Exact asta e atât de ciudat. Toată lumea crede, ştii, teoria procurorului că sunt un violator şi că le-am omorât ca să nu mă poată identifica. Uite, în cele mai multe cazuri, s-a întâmplat ziua în amiaza mare. Adică nu sunt un tip prost.
Poţi să fii sigur că, dacă era să fac aşa ceva, sigur-sigur n-aş fi făcut-o aşa. Nu-mi trecea nimic prin cap, decât după ce erau deja moarte."

„Iar atunci parcă treceam printr-o uşă. Şi... ăăă... îmi amintesc că primul lucru pe care-l simţeam era inima mea bătând. Adică bubuind. Al doilea lucru erau mâinile care mă dureau, unde le strangulam întotdeauna cu mâinile. Iar al treilea era, cred, frica şi genul de imagine a realităţii în care era cadavrul ăsta în faţa mea."

„Şi, din nou, nu vreau să te induc în eroare, pentru că ştiam ce se întâmplă, dar era ca la un alt nivel. Adică de parcă aş fi privit toate astea. Şi, după ce se termina, ştii, totul se linişteşte cumva, se aşază, şi ăla era momentul în care mi se făcea frică şi chestii. Ascundeam cadavrele şi le acopeream sau ceva."

Ross trăieşte în celula sa de pe coridorul morţii, care e de fapt o temniţă veche vopsită într-un brun ca de noroi. „Coridorul morţii" - scrise cu vopsea albă pe uşa de oţel dincolo de care se află şapte condamnaţi ai statului Connecticut. La ultima mea vizită la închisoare, doar Ross şi Robert Breton erau acasă. Sedrick Cobb, Ivo Colon, Richard Reynolds, Todd Rizzo şi Daniel Webb se bucurau de aerul curat din curte şi de lumina soarelui.

Ross este mândru de celula lui. Este plină de teancuri de cărţi şi de materiale de scris; ba chiar se laudă că i-a mai fost

alocată o celulă unde sunt depozitate şi mai multe cărţi ale sale. Michael se laudă şi cu zecile de tinere frumoase care îi caută atenţia, uneia dintre ele, la fel de frumoasă ca o vedetă, semnându-i chiar o fotografie cu dedicaţia „Cu dragoste". Scrisorile ei dezvăluie că s-ar mărita cu el cât ai clipi, dar el probabil ar ucide-o şi mai repede.

Michael Ross nu este unic printre cei de teapa lui, dar, spre meritul său, se luptă să înţeleagă de ce a ajuns să comită asemenea crime oribile. într-adevăr, se străduieşte să înţeleagă forţele care l-au împins de la bun început spre un comportament antisocial atât de sever. în acest scop, a participat voluntar la o serie de tratamente care includ castrarea chimică şi chirurgicală, ultima formă fiind refuzată de stat.

Mulţi experţi recunoscuţi au părut convinşi că acest tratament ar putea separa fiara de Michael Ross cel normal şi o bună perioadă i s-a prescris Depo-Provera pentru a-i reduce enorma energie sexuală. Simultan cu acest medicament i s-a prescris şi Prozac, un antidepresiv puternic, iar acest cocktail i-a redus cu siguranţă dorinţele sexuale anormale. Din păcate, folosirea excesivă a Depo-Provera l-a îngrăşat cu câteva kilograme şi, în consecinţă, au apărut modificări patologice în funcţionarea ficatului şi la nivelul hormonilor, iar depresia a reapărut.

Ross pretinde că înainte să-i fie prescrise aceste medicamente se masturba constant. Ocazional, când se afla în prezenţa vreunei femei din corpul gardienilor, experimenta o dorinţă copleşitoare de a o ucide. Depo-Provera i-a redus pornirile sexuale şi Michael spune: „Ştii când îţi rămâne în cap o melodie şi o auzi iar şi iar. Şi dacă ai melodia asta care să-ţi cânte iar şi iar, cât e ziua de lungă, te poate scoate din minţi. Şi imaginează-ţi doar să te gândeşti să violezi şi să omori şi să nu poţi să scapi de gândurile astea. Ei bine, la fel ca melodia, te poate scoate din minţi. Indiferent ce faci să scapi de ea, îţi rămâne în cap. Şi aşa sunt eu. Nu vreau aceste gânduri."

întrebat dacă, de fapt, credea că această melodie era monstrul, a răspuns: „Nu, cred că e separat. Doarme un timp,

şi... ăăă... nu ştii niciodată unde s-a dus şi asta e foarte adevărat. Adică uneori e acolo şi mai ales cu Depo-Provera o pot simţi aici. [*Ross îşi pune mâna la ceafă.]* Nu ştiu cum o să înţeleagă cineva asta, dar înainte era în faţa minţii şi îşi băga nasul tot timpul, ca un coleg de cameră enervant, care se bagă ca musca-n lapte şi nu poţi scăpa de el."

într-o scrisoare, Ross descrie ce s-a întâmplat cu el după ce s-a obişnuit cu medicamentele:

Aş da orice ca să-mi limpezesc mintea. Tratamentul m-a ajutat puţin, dar acum corpul meu s-a obişnuit cu medicamentele, iar gândurile şi pornirile au revenit. Acum, enervantul coleg de celulă s-a mutat înapoi şi pare să fie mai rău, pentru că acum am văzut cum era fără el. Astăzi mă simt ca un orb din naştere căruia i s-a dăruit vederea, dar i-a fost luată o lună mai târziu. E foarte greu de înţeles ce e normal pentru toţi ceilalţi, dacă nu ai avut parte tu însuţi de asta.

Se întâmplă rar ca experţii psihiatri ai apărării şi ai acuzării să fie de acord atât cu diagnosticul, cât şi cu ramificaţiile acestuia, dar cazul lui Ross a fost neobişnuit şi a existat un consens asupra ideii că suferea de sadism sexual, o boală mintală care a dat naştere unei dorinţe nestăpânite în Ross de „a comite activităţi sexuale violente în mod repetat". Fără ca membrii juriului să ştie, psihiatrii criminalişti ai ambelor părţi au fost de acord şi că omorurile comise de Ross au fost rezultatul nemijlocit al impulsurilor sexuale agresive incontrolabile cărora le-a căzut pradă. Dar procurorii, conştienţi de daunele pe care le-ar fi putut produce acuzării propriul psihiatru, asigurând efectiv dovezi coroborate cu apărarea, nu au mai chemat la bară nici un expert psihiatru. Astfel, juraţii au fost ţinuţi în întuneric cu privire la o probabilă circumstanţă atenuantă care ar fi eliminat ameninţarea pedepsei cu moartea pentru Michael Ross.

Contrar acestei argumentări, procurorii au reuşit să convingă juraţii că Ross era sănătos psihic şi, în consecinţă, pe deplin responsabil pentru crimele sale. Sugestia lor pentru juriu a fost că Ross fusese evaluat de un psihiatru care concluzionase că nu suferă de o psihopatologie care să-i ofere circumstanţe

atenuante, ceea ce era în mod clar neadevărat. Uluitor este că avocaţii nu au întrebat de ce expertul procuraturii nu a fost chemat să depună mărturie. Dacă ar fi făcut-o, ar fi ieşit la iveală faptul că acesta se retrăsese, ceea ce ar fi fost o lovitură pentru acuzare. A fost o inducere în eroare elaborată, căci i-a făcut pe juraţi să creadă că exista o diferenţă de opinii între psihiatrii acuzării şi ai apărării. Acest lucru a dus la dezbateri care au exclus în mod greşit dovezi, rezumate distorsionate şi instrucţiuni care au permis juriului să tragă concluzii care nu erau justificabile.

Dar ce s-a întâmplat cu psihiatrul acuzării? Din nou, fără ştirea juriului, dr. Robert B. Miller fusese de acord cu evaluarea expertului apărării şi, în raportul său către procurorul general, trimis cu un an înaintea procesului, concluzionase: „Dacă este să oferim un diagnostic specific stării domnului Ross la momentul infracţiunilor, acesta ar fi, DSM-111,302.84, sadism sexual". A adăugat că, în pofida acestui diagnostic, avea convingerea că Ross putea totuşi să- şi armonizeze comportamentul cu rigorile legii.

Mai târziu, dr. Miller a povestit că a suferit de insomnii, fiind influenţat de articolele din presă şi de grozăvia crimelor. Toate acestea, susţine el, i-au colorat şi nuanţat opinia altfel profesională. Acum, propria conştiinţă cântărea greu, căci diagnosticul său putea face un om să ajungă pe scaunul electric. Era ceva cu care doctorul a spus că nu putea să trăiască, iar dacă statul insista, era ca şi cum l-ar fi pus pe el să acţioneze maneta scaunului.

Pentru a-şi rectifica eroarea de raţionament şi pentru a-şi elibera conştiinţa, cu numai câteva zile înaintea procesului, dr. Miller i-a scris judecătorului, explicând motivul pentru care se retrăgea din acest caz. în timp util, acest subiect neplăcut a fost adus în faţa Curţii Supreme a Statului Connecticut, iar procuratura a fost criticată aspru. în motivare, judecătorii au decis în favoarea lui Ross, indicând că boala sa, sadismul sexual, era până la urmă o circumstanţă atenuantă. „Acuzarea", au spus aceştia, „a recurs la conotaţii inflamatorii ale diagnosticului de

sadism sexual, pentru a transforma o circumstanţă atenuantă întruna agravantă, [...] iar sentinţa curţii este anulată."

Astfel, Ross câştigase şi, fără un expert care să contrazică apărarea, legea se pronunţase acum că Ross avea circumstanţe atenuante pentru crimele sale, pentru că suferea de porniri sexuale copleşitoare, incontrolabile, şi că toate violurile şi crimele fuseseră un act continuat.

Evident, Ross a afirmat cu succes că nu numai că nu-şi putea controla dorinţele sexuale, dar nici nevoia de a provoca suferinţă. Cu alte cuvinte, era o bombă cu ceas ambulantă - 99% instabilă mai tot timpul, declanşându-se la cel mai mic şoc. Dar există oare o esenţă cât de cât reală în afirmaţiile sale că problema seamănă cu un coleg de cameră enervant care trăieşte în capul lui? Există o oarecare logică în a spune că aceia ca Michael Ross sunt, pur şi simplu, „conectaţi" greşit.

Zona hipotalamică a sistemului limbic este partea cea mai primitivă şi mai importantă a creierului. Hipotalamusul deserveşte ţesuturile corpului încercând să menţină echilibrul metabolic al acestuia şi asigurând un mecanism pentru descărcarea urgentă a tensiunilor. Pare să acţioneze oarecum ca un întrerupător, pe de o parte, căutând sau menţinând experienţa plăcerii, pe de altă parte, evitând sau scăpând de condiţiile neplăcute, nocive. în consecinţă, senzaţiile provocate de această parte a creierului sunt de foarte scurtă durată; nu i se poate reproşa nimic, iar senzaţiile generate pot dispărea complet în doar câteva secunde, deşi ar putea dura mult mai mult. în mare, este felul în care îşi descria Ross gândurile.

Astfel, sistemul limbic mijloceşte o varietate largă de senzaţii simple. Deoarece controlează capacitatea de a simţi plăcere şi neplăcere, poate genera şi folosi aceste senzaţii pentru a-şi satisface o serie de nevoi, fie sexuale, nutriţionale sau emoţionale. Cu alte cuvinte, poate răsplăti sau pedepsi creierul în întregime şi, în consecinţă, individul. Dacă, de exemplu, hipotalamusul experimentează plăcere, fie satisfăcându-şi pofta de o ciocolată, fie de sex - chiar şi nevoia de sex sadic sau de a ucide -, va declanşa senzaţii

„recompensatoare", astfel că persoana continuă activitatea dorită. Dacă începe să simtă aversiune, dezactivează recompensa. Dar, dacă întrerupătorul se blochează la jumătatea drumului între răsplată şi pedeapsă, ca să spunem aşa, nevoile limbice rămân nesatisfăcute şi individul va experimenta depresia, furia sau chiar mânia ucigaşă.

Persoana care simte dorinţă sexuală şi se abţine poate simţi tensiune. Paradoxal, singura cale de a reduce această tensiune este intensificând-o până la orgasm, obţinându-se astfel eliberarea. în circumstanţe normale, acest lucru ar fi considerat destul de acceptabil; însă, dacă satiriazisul se suprapune cu sadismul sexual, ia naştere o altă problemă, complet diferită. Adăugaţi la acest pachet şi o tulburare de personalitate antisocială şi se creează o situaţie instabilă care poate exploda oricând, fără nici un motiv aparent.

Chiar şi în cazul persoanelor normale, senzaţiile provocate de hipotalamus se declanşează adesea reflexiv şi fără grija sau înţelegerea consecinţelor. Hipotalamusul caută plăcerea şi satisfacţia şi, indiferent dacă stimulul este setea sau foamea de sex, mesajul simplu al hipotalamusului este „VREAU ACUM!". Nu îl interesează consecinţele pe termen lung ale acţiunilor sale, pentru că nu are simţul moralităţii, al pericolului, valorilor, logicii sau al binelui şi răului.

Dacă sistemul limbic este vătămat fizic, sentimentele de dragoste, ură, afecţiune şi chiar dorinţa şi reacţia sexuală pot fi desfiinţate sau pot deveni extrem de anormale. Nu este neapărat necesar ca zona să fie vătămată fizic pentru a experimenta acest tip de răspunsuri modificate, căci şi stimularea electrică a centrului limbic poate provoca impulsuri violente ce pot duce la crimă. Mai mult, dacă sunt vătămate anumite regiuni ale sistemului limbic (cum ar fi amigdala), rezultatul poate fi o activitate sexuală intensificată şi nediscriminatorie, inclusiv nevoia excesivă şi aproape constantă de masturbare. O nevoie pe care Ross o mai are şi astăzi.

Este interesant de notat că FBI a descoperit că 81% dintre criminalii în serie interogaţi se lăsau pradă masturbării compulsive.

La fel ca hipotalamusul, principiul plăcerii, sau dorinţa de satisfacere a nevoilor şi de a obţine plăcere, este prezent încă de la naştere. Un timp, după naştere, căutarea copilului după plăcere este intensă şi nelimitată, dat fiind că nu există alte forţe cu excepţia mamei şi a tatălui care să i se opună sau să- 1 ajute să obţină lucrurile dorite. Dacă legătura copilului cu mama este satisfăcătoare, iar mediul în care este crescut este sănătos, copilul trece printr-un proces de dezvoltare sănătos. Dacă se întâmplă opusul, copilul poate fi afectat psihologic definitiv şi ireparabil.

S-o luăm altfel; să ne imaginăm un amator construind un calculator complex fără nici un fel de experienţă şi înţelegând prea puţin din manualul de instrucţiuni. Inevitabil, într-un astfel de caz, se va ajunge la o grămadă de cipuri, şuruburi, plăci şi cabluri rămase, iar când computerul va fi pornit, va funcţiona cu siguranţă greşit şi va produce calcule eronate, indiferent de ce instrucţiuni va primi din tastatură. în timp ce maşinăria poate arăta normal la exterior, sistemele electromecanice şi circuitele din interior sunt defecte de la bun început. Pentru funcţiile de bază, ar putea merge destul de bine o vreme, dar ar ceda când i s-ar cere calcule mai
complicate. Asta pare să se fi întâmplat cu Michael Ross. * * *

Michael Ross trăieşte azi între viaţă şi moarte, deoarece Curtea Supremă din Connecticut i-a anulat pedeapsa cu moartea după ce a aflat circumstanţele atenuante ale comportamentului antisocial al ucigaşului. Dar încă nu a scăpat de tot. Cu dovezile oferite de Ross în timpul interviurilor pentru această carte legate de violul anal de după uciderea lui Leslie Shelley, procurorii cer un alt proces.

în ceea ce-l priveşte, Ross s-a oferit voluntar să fie executat, pentru că, spune el, nu vrea să mai supună familiile victimelor unui alt proces. Se naşte astfel întrebarea - de ce i- a

permis avocatului să ceară circumstanţele atenuante de la bun început?

Va executa însă statul Connecticut singurul criminal în serie condamnat? Opinia generală este că nu. Desigur, pedeapsa capitală este încă în vigoare, dar a găsi voinţa de a o folosi este cu totul altă poveste. Aşa cum explică un judecător pensionat, „Ross va trăi probabil mai mult decât toţi cei implicaţi în cazul său. Dacă într-adevăr vrea atât de mult să fie executat, ar trebui să se sinucidă."

Michael Ross este puştiul din vecini care s-a transformat într-un monstru, iar propriile cuvinte lasă o impresie de neşters: „Ştii, ei [medicii legişti] au găsit urme de strangulare în jurul gâtului lui Wendy Baribeault. Le-au numit urme multiple de strangulare, pentru că erau cam pe toată circumferinţa gâtului. Şi asta i-a derutat. Ştiam că s-a zbătut şi eu tot aveam cârcei la mâini. Am cam râs de ei la faza asta. Mi s-a părut amuzant."

Şi totuşi înfiorătorul său simţ al priorităţilor este ascuns de impresia pe care o lasă celor din afară. Karen B. Clarke, o ziaristă cu experienţă din New York, care l-a vizitat pe Michael la închisoarea Somers, spune: „Michael Ross pare atât de normal, încât ar putea fi băiatul de alături. Dacă aş fi fost noaptea pe o alee întunecată, aş fi auzit paşi în spatele meu şi m-aş fi întors, ei bine, aş fi fost uşurată să-l văd pe Michael Ross. Atât de normal arată tipul."

Acest capitol este bazat pe interviurile din Coridorul Morţii, înregistrate audio şi video, dintre Christopher Berry-Dee şi Michael Bruce Ross, în Centrul de Corecţie Osboume, Somers, Connecticut, începute luni, 26 septembrie 1994, ora 10:15, şi pe mai mulţi ani de corespondenţă.

Michael primeşte scrisori, iar adresa sa este: Inmate #127404, Death Row, Osboume Cl, PO Box 100, Somers, CT 06071.

Michael Bruce Ross a fost executat prin injecţie letală în data de 13 mai 2005, la Instituţia Corecţională Osborn din Somers, Connecticut. (n.red.)

RONALD JOSEPH „BUTCH" DEFEO JR. - SUA

„Te-am aşteptat, dracului, două ore! Drept cine naiba mă iei? Am lucruri mai bune de făcut."
PRIMIREA MAI PUŢIN CALDĂ FĂCUTĂ DE RONALD DEFEO, VINERI, 23 SEPTEMBRIE 1994, LUI CHRISTOPHER BERRY-DEE ÎN CENTRUL DE CORECŢIE GREENHAVEN, STORMVILLE, NEW YORK, ÎNAINTE DE INTERVIU Dacă nu ar fi fost senzaţionalul bestseller *The Amityville Horror*[6] şi seria de filme bazată pe acest roman, sătucul Amityville din Long Island şi povestea masacrului din casa DeFeo ar trezi cu greu vreun interes public. Aşa cum stau lucrurile, Amityville a ajuns să se identifice cu ceea ce a fost comercializată drept o extraordinară poveste de groază adevărată, dar care, la analiza finală, este doar povestea bine mediatizată, cu conotaţiile unei crime în masă, a unei case bântuite. A bântuit casa spiritul malefic al unei căpetenii indiene? A fost construită pe locul unui vechi cimitir indian? Se scurgea o mâzgă verde din pereţi şi curgea sânge la robinet? Este Ronald DeFeo Jr. fiul Satanei?

Din cauza evenimentelor groaznice care au avut loc în Amityville în noaptea de 13 noiembrie 1974, un lucru este sigur - Amityville nu va mai fi niciodată ca înainte, aşa că am pornit într-o călătorie la fel de groaznică pentru a afla de ce.

Călătoria mea a început în adormitul sat Amityville din Long Island, continuând cu mai multe convorbiri cu prietenii descreieraţi şi drogaţi ai lui Ronnie DeFeo. Am cunoscut nişte poliţişti corupţi şi violenţi, un judecător părtinitor din şcoala „biciuieşte-i şi spânzură-i", şi am analizat dovezi importante pe care poliţia „le-a pierdut" şi care apoi au fost în mod misterios găsite. în sfârşit, l-am întâlnit pe monstrul căruia i se spune „Oroarea din Amityville", în spatele zidurilor întunecate ale închisorii sale din nordul statului New York.
Aceasta este povestea adevărată a „Ororii din Amityville" *şi* puteţi crede fiecare cuvânt.

* * *

Ronald Joseph DeFeo Jr. s-a născut pe 26 septembrie 1951, la spitalul Adelphi din Brooklyn, New York. A fost primul dintre cei cinci copii ai familiei, iar tatăl său, Ronald Sr., pe atunci un

muncitor în industria textilă, avea 20 de ani. Louise, mama lui, era încă o adolescentă.

Ronald Jr. a fost un copil scund şi gras, colegii spunându-i „Butch", poreclă care i-a rămas până în prezent. Era un elev ursuz, dificil şi delăsător, care le făcea problemelor nu doar profesorilor, ci şi celorlalţi elevi, cu care se bătea tot timpul. Venea mereu acasă cu vânătăi şi, o dată, a fost chiar şi înjunghiat superficial în spate de un alt băiat care l-a atacat cu un cuţit.

La începutul anilor 1970, Ronald Sr. a început să lucreze pentru socrul său şi se pare că era bine plătit pentru ceea ce făcea. Hotărând că apartamentul lor din Brooklyn era de- acum prea mic şi cu Louise însărcinată cu al cincilea copil, s- au mutat în împrejurimile mai prospere din Long Island şi, după ce au căutat puţin, au ales liniştitul sat de coastă Amityville.

Numele „Amityville" sugerează linişte şi mulţumire şi, în cele din urmă, prietenie. Localitatea este casă pentru aproximativ 11 000 de oameni, mulţi dintre ei făcând naveta zilnic în New York, 55 de kilometri spre vest. Amityville încadrează golful Great South din Long Island şi este un centru popular pentru deţinătorii de ambarcaţiuni mici, pentru că proximitatea plajelor oceanului atrage un mare număr de rezidenţi pe timpul verii.

Istoria locului începe în anii 1650, când coloniştii din Connecticut şi estul Long Island au ajuns primii în zona numită acum Huntington. înainte de asta, regele Henric al Vll-lea al Angliei şi succesorii săi au pretins zeciuială oamenilor din zonă, ca drept de descoperire, în urma călătoriei lui John Cabot din 1496. „Până la masacrul DeFeo", spune un locuitor, „cam singurele infracţiuni au fost când vandalii dezlegau bărcile din danele golfului din apropiere."

Pe 28 iulie 1965, Ronald DeFeo Sr. a obţinut o bucată din visul american când a cumpărat de la Joseph şi Mary Riley o casă în stil colonial olandez, cu etaj şi mansardă. Plătind o sumă necunoscută încă, a achiziţionat splendida proprietate din Ocean Avenue numărul 112, cu piscină şi debarcader privat la un canal

protejat. Iniţial, familia a fost copleşită de dimensiunile casei şi ale anexelor, dar în scurt timp au început să-şi găsească locul şi s-au adaptat la viaţa din suburbii. însă nu toată lumea din Amityville s-a bucurat că gălăgioasa şi stridenta familie DeFeo alesese să vină în comunitatea lor liniştită, iar zvonurile că familia avea legături cu crima organizată nu au întârziat să apară.

Ca simbol al noii vieţi a familiei sale, domnul DeFeo a pus un indicator pe peluza din faţa casei, pe care scria „HIGH HOPES"[7]. Pentru a ieşi mai mult în evidenţă, a apelat la un pictor care să creeze portrete în mărime naturală ale membrilor familiei, care au fost expuse pe pereţi, de-a lungul scării. într-unui dintre ele, tatăl şi fiul, Ronald Sr. şi Butch, stau unul lângă celălalt, zâmbindu-i artistului, în timp ce tatăl îi toarnă un pahar de vin fiului său. în altul, cele două fiice sunt înfăţişate într-o poziţie plină de afecţiune, cu jumătăţi de zâmbete pe chip. în al treilea portret sunt cei doi fraţi mai mici, Mark ţinându-l pe John de umăr. Probabil firesc pentru o astfel de familie patriarhală, nu exista nici un portret al mamei, Louise.

Interiorul casei era şi mai explicit, cu mobilă scumpă, candelabru de cristal şi şemineu din alabastru. Toate acestea dădeau substanţă vieţii de familie din clasa de mijloc. Dar, dacă faţada pe care familia o prezenta lumii era o expresie „elegantă" a valorilor unei familii din clasa de mijloc, adevărata relaţie din interior era exact opusul.

Ronald DeFeo Sr. a fost fiul lui Rocco şi al Antoinettei DeFeo. După spusele celor care l-au cunoscut, Ronald era un bărbat impunător fizic, care îşi conducea familia cu mână de fier şi cerea să i se arate respect. La cea mai mică abatere, se transforma dintr-o persoană civilizată într-o fiară, iar toţi cei din casă ştiau că nu-l putea opri nimic când şi pierdea cumpătul.

Louise DeFeo era fiica cea mică a lui Michael şi a Angelei Brigante. Era o persoană blândă şi credincioasă soţului ei. Acesta nu-i împărtăşea sentimentele calde, crezând că soţia lui avusese o serie întreagă de aventuri, inclusiv un flirt cu pictorul care făcuse portretele de familie. Deşi nu exista nici o dovadă a

vreunui adulter, simplele bănuieli păreau să merite a fi pedepsite cu bătaia, iar ea experimenta asta în mod regulat.

Sub aparenţele succesului şi ale fericirii, Ronald DeFeo Sr. era un om iute la mânie, înclinat spre accese de furie şi violenţă. între el şi Louise izbucneau certuri violente, iar în faţa copiilor apărea ca o figură a autorităţii severe. Fiind cel mai mare dintre copii, tânărul Ronald a dus greul în faţa temperamentului şi a încercărilor tatălui său de a impune disciplina. Agresat fiind la şcoală, tatăl l-a încurajat să se apare. Sfatul se referea la şcoală, dar nu se aplica felului în care Ronald era tratat acasă. DeFeo nu tolera absolut deloc răspunsurile obraznice şi nesupunerea, ţinându-şi fiul cel mai mare din scurt şi refuzând să-i permită să-şi apere drepturile în felul în care i se poruncise s-o facă la şcoală.

După mutarea în Long Island, prima şcoală a lui Ronald a fost Junior High din Riverhead. Ajungând la vârsta adolescenţei, crescuse şi nu mai era chiar o ţintă sigură a abuzurilor tatălui său. Erau frecvente episoadele de urlete care degenerau adesea în meciuri de box, căci nici tatăl, nici fiul nu aveau nevoie de prea multe motive să sară la bătaie. DeFeo Sr. nu era chiar talentat în arta relaţiilor personale, însă era destul de iute la minte ca să înţeleagă că accesele de nervi şi de violenţă ale fiului său erau foarte imprevizibile şi diferite de ale sale. După ce la un moment dat Butch a bătut- o rău pe sora lui, Dawn, DeFeo Sr. şi soţia i-au făcut o programare la psihiatru. Fără nici un rezultat, pentru că Butch a avut o atitudine pasiv-agresivă faţă de terapeutul său şi a respins orice idee că ar fi avut nevoie de ajutor.

în lipsa soluţiilor, părinţii săi au recurs la tradiţionala strategie a împăcării copilului indisciplinat, cumpărându-i tot ce voia şi dându-i bani. Tatăl său i-a făcut cadou la 14 ani o şalupă sport de 14 000 de dolari, cu care să navigheze pe râul Amityville. De câte ori voia bani, Butch nu trebuia decât să ceară, iar dacă nu avea chef să ceară, lua pur şi simplu ce găsea prin casă.

Când această strategie nu a mai funcţionat, Butch a fost trimis la St. Francis Prep în Brooklyn, de unde a fost dat afară la sfârşitul clasei a IX-a. în cele din urmă s-a înscris la liceul Amityville şi la 17 ani a părăsit definitiv sistemul şcolar, în aceeaşi zi, tatăl lui i-a cumpărat o maşină.

La acel moment, începuse deja să folosească droguri precum heroina şi, de asemenea, să-şi facă mâna în tot felul de aranjamente care implicau furturi mărunte. Comportamentul său devenea din ce în ce mai psihotic şi nu se mai rezuma la izbucnirile de acasă.

într-o după-amiază, aflat la o partidă de vânătoare cu câţiva prieteni, a îndreptat puşca încărcată spre unul dintre vânători, un tânăr pe care îl cunoştea de ani buni. A privit cu o expresie de piatră cum chipul omului s-a albit înainte ca frica să-l facă s-o ia la sănătoasa. Butch şi-a coborât calm arma şi, când s-au întâlnit mai târziu în acea după-amiază, Butch l-a întrebat sarcastic de ce plecase atât de repede.

La 18 ani, Butch a fost angajat la firma de vânzări auto a tatălui său, reprezentanţă Buick. După părerea lui, era o slujbă uşoară, unde nu i se cerea să facă cine ştie ce. Indiferent dacă venea sau nu la muncă, primea o sumă de bani de la tatăl său la finalul fiecărei săptămâni, sumă care uneori ajungea şi la 500 de dolari. Folosea banii pentru maşină şi ca să cumpere alcool şi droguri.

în ianuarie 1971, Butch DeFeo a cunoscută o tânără pe nume Geraldine, în Ninth Bar din New York. S-au întâlnit o vreme, apoi, în decembrie 1973, ea a aflat că e însărcinată. Tatăl lui a început să-l preseze să se căsătorească şi, după naşterea fiicei lor, Stephanie, cei doi s-au căsătorit pe 17 octombrie 1974, la Garfield Grant Hotel în Long Branch, New Jersey.

Altercaţiile cu tatăl său erau din ce în ce mai frecvente şi mai violente. într-o seară izbucnise o ceartă între tatăl şi mama lui. Pentru a rezolva problema, Butch a luat o puşcă de calibru 12 din camera lui, a încărcat-o cu un cartuş şi a coborât în fugă la locul altercaţiei. Fără să ezite şi fără să le ceară celor doi să se

oprească, Butch a îndreptat ţeava puştii spre faţa tatălui său, urlând: „Lasă femeia în pace! Te omor, gras nenorocit! Gata!"

A apăsat pe trăgaci, dar, în mod misterios, arma nu s-a descărcat. Ronald Sr. a îngheţat şi a privit într-o uluire sumbră cum fiul său a coborât arma şi a ieşit pur şi simplu din cameră, nepăsător faţă de faptul că aproape îşi omorâse tatăl. Respectiva altercaţie s-a terminat fără victime, dar acţiunile lui Butch prefigurau violenţa pe care avea să o dezlănţuie curând, nu doar asupra tatălui său, ci a întregii familii.

Incidentul cu puşca pare să-i fi provocat lui Ronald Sr. un soi de transformare religioasă. A devenit un catolic evlavios, ridicând mai multe altare religioase în mijlocul terenurilor îngrijite care înconjurau proprietatea High Hopes, iar vecinii îl vedeau adesea rugându-se în faţa unui altar al lui Iosif cu pruncul Hristos, pe care îl ridicase pe peluza din faţa casei. * * *

în săptămânile premergătoare crimelor din Amityville, relaţia dintre Butch DeFeo şi tatăl său ajunsese în punctul- limită. Aparent nemulţumit de banii pe care îi „câştiga" muncind pentru tatăl său, Butch a născocit un plan ca să-şi fure şi mai mult familia. Cu două săptămâni înaintea masacrului, a fost trimis cu o treabă de unul dintre şefii de la reprezentanţa Buick, însărcinat cu responsabilitatea depunerii la bancă a 1 800 de dolari în numerar şi 20 000 de dolari în cecuri. A plecat spre bancă la ora 12:30, însoţit de un coleg. Au lipsit două ore. Când s-au întors, în sfârşit, au anunţat că fuseseră jefuiţi la un semafor, sub ameninţarea armei. Ronald Sr. a explodat de furie, ocărându-l pe angajatul care se gândise să-l trimită pe fiul său.

Au fost chemaţi poliţiştii, care au cerut, evident, să vorbească cu Butch. în realitate, el şi complicele său păstraseră banii şi îi împărţiseră în mod egal. Fără ca măcar să se prefacă a coopera, Butch a inventat semnalmente ale hoţului imaginar, devenind încordat şi nervos în faţa detectivilor. Ofiţerii au început să suspecteze că minte şi şi-au concentrat întrebările pe cele două ore în care lipsise, iar el a devenit agresiv.

— N-ar fi trebuit să daţi fuga înapoi la reprezentanţă după ce aţi fost jefuiţi de atâţia bani? au întrebat poliţiştii. Unde aţi fost în timpul ăsta?

în loc de răspuns, Butch a început să-i înjure, lovind cu pumnii capota maşinii pentru a arăta cât era de furios. Poliţiştii au renunţat pe moment, dar tatăl său deja trăsese concluzia că fiul minţea şi că furase chiar el banii.

în vinerea dinaintea crimelor din High Hopes, Butch a fost invitat de poliţişti să se uite la câteva fotografii în speranţa că l-ar putea recunoaşte pe jefuitor. Iniţial a fost de acord, dar s- a răzgândit în ultimul moment. Când a aflat, Ronald DeFeo Sr. l-a încolţit pe fiul său la muncă, cerând să-i spună imediat de ce nu cooperează cu poliţia.

— Îl ai pe dracu' în tine! a ţipat tatăl lui la el.

De data aceasta Butch nu a ezitat:

— Gras împuţit, a urlat el. O să te omor!

Apoi s-a urcat în maşină şi a plecat în trombă. Cu toate că incidentul nu a fost urmat de vreo bătaie, o confruntare finală era evident iminentă.

* * *

Giulgiul tăcut al nopţii acoperea satul Amityville în primele ore ale zilei de miercuri, 14 noiembrie 1974. Animalele din curţi şi câte o maşină care mai trecea din când în când erau singurele semne de viaţă din împrejurimile adormite. Dar în High Hopes, pe Ocean Avenue, ura şi cruzimea mocneau sub calmul aparent. Toată familia DeFeo se retrăsese la culcare, cu excepţia lui Butch. Stătea în liniştea camerei sale, gândindu-se la ce voia să facă, mai exact, să se asigure că nici tatăl şi nici restul familiei lui nu aveau să-l mai încurce vreodată.

Butch era singurul membru al familiei care avea propria cameră. Dispoziţia sa violentă şi faptul că era cel mai mare îi permiseseră acest mic lux. îi asiguraseră şi un loc de depozitare secret pentru un număr de arme pe care le colecţiona şi uneori le vindea. în acea noapte a scos din dulap o puşcă Marlin calibrul .35, cu încărcare manuală. S-a îndreptat pe furiş, dar hotărât, spre uşa dormitorului părinţilor. A deschis fără zgomot uşa, i-a privit pentru un moment dormind, fără să ştie ce groază avea să

îi devoreze. Apoi, fără să ezite, Butch a pus puşca la umăr şi a tras. Primele opt împuşcături mortale din seara aceea au fost trase în spatele tatălui său.

La ora 3:00 dimineaţa, Butch DeFeo terminase de anihilat propria familie. Fiecare membru lipsit de apărare fusese ucis brutal, cu sânge-rece. Câinele familiei, Shaggy, legat afară, lătra furios ca reacţie la exploziile sporadice de violenţă ce izbucneau în casă. Lătratul animalului nu l-a distras pe Butch câtuşi de puţin. Conştient că terminase ce îşi pusese în cap să facă, şi-a întors atenţia spre sine, pentru a se curăţa de sânge şi a plănui un alibi care să rezolve inevitabila anchetă a poliţiei care urma.

Mai întâi a făcut un duş şi şi-a tuns barba. Apoi, îmbrăcat cu blugi şi încălţat cu bocanci de piele, şi-a strâns hainele pline sânge, puşca cu husa acesteia, şi a luat unul dintre cartuşele folosite de pe jos. Punând totul într-o faţă de pernă, a urcat în maşină şi a plecat în lumina slabă a dimineţii. Prima oprire a fost la capătul Ocean Avenue, unde a aruncat puşca în apă. De acolo, a plecat spre Brooklyn şi a aruncat într-un canal faţa de pernă şi conţinutul acesteia. Apoi s-a prezentat la muncă, la reprezentanţa răposatului său tată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru el era ora 6 dimineaţa şi începea programul normal.

Butch nu a rămas prea mult la muncă. A sunat acasă de câteva ori şi, pentru că tatăl său nu a apărut la birou, s-a comportat ca şi cum s-ar fi plictisit pentru că nu avea nimic de făcut şi a plecat pe la prânz. Şi-a sunat iubita, pe Mindy Weiss, să-i spună că terminase munca mai devreme şi vrea să treacă pe la ea. Pe drum s-a întâlnit întâmplător cu un amic, episod pe care şi l-a amintit ulterior în închisoare, în timpul unui interviu:

„Ameţit de droguri, conduceam prin Amityville, iar Robert Kelske, un dependent de heroină, a tras lângă maşina mea şi a început să-mi pună tot felul de întrebări tâmpite. Faza asta nu mi-a spus nimic atunci, pentru că Kelske era un drogat şi un hoţ care spărsese cândva casele ambilor mei vecini, aşa că n-am fost atent deloc la întrebările lui."

DeFeo a ajuns acasă la iubita lui pe la 13:30. Mindy avea 17 ani şi era o chelneriţă atrăgătoare şi populară la Longfellow's Bar. La sosire, a menţionat într-o doară că a încercat să sune acasă de câteva ori şi, deşi erau maşini parcate în faţa casei, nu a răspuns nimeni. Pentru a demonstra acest lucru, a sunat şi de la Mindy, cu acelaşi rezultat predictibil.

Purtându-se ca şi cum ar fi fost uimit, dar fără a-şi face griji, Butch a plecat cu Mindy la cumpărături. De la mallul din Massapequa, au plecat apoi să se vadă cu Patricia şi Robert Geiger, de la care DeFeo a cumpărat cinci doze de heroină de zece dolari bucata, pe care şi le-a administrat. Spune: „M-am făcut praf şi am uitat ce se întâmplase acasă... Mi-am pierdut cunoştinţa, sau cam aşa ceva."

Imediat după ora 18:00, Butch a ajuns la Henry's Bar, în Amityville, unde s-a întâlnit cu Robert Kelske. Din nou, s-a prefăcut îngrijorat că nu-i răspundea nimeni acasă.

—Va trebui să mă duc acasă şi să sparg un geam ca să intru, a spus el.

—Păi, fă ce trebuie să faci, i-a răspuns senin prietenul său.

Ronald a plecat din bar într-o presupusă călătorie de descoperire, întorcându-se după câteva minute, agitat şi îngrozit.

—Bob, trebuie să mă ajuţi, l-a implorat el. Cineva i-a împuşcat pe mama şi tata!

Celor doi prieteni li s-au alăturat câţiva clienţi ai barului şi toţi s-au îngrămădit în maşina lui Butch, condusă de Kelske. Trecuseră aproximativ 15 ore de la comiterea crimelor. Imediat ce au ajuns, Kelske a intrat pe uşa din faţă şi a fugit sus, în dormitorul matrimonial. A revenit apoi jos, unde l-a găsit pe Butch tulburat de durere şi de groază. Joe Yeswit a găsit un telefon în bucătărie şi a sunat la poliţie.

Exact la ora 18:40, pe 13 noiembrie 1974, ofiţerul Kenneth J. Greguski, de la Departamentul de Poliţie al Satului Amityville, aflat în Greene Lane, a primit un apel de la dispecerat, să se prezinte în Ocean Avenue, la numărul 112, unde fuseseră raportate împuşcături. Ajungând la faţa locului, a văzut un grup

de tineri aşteptând în faţa casei, iar unul dintre ei s-a prezentat printre lacrimi ca Ronald DeFeo.

— Mama şi tatăl meu sunt morţi, i-a spus el poliţistului.

Poliţistul povesteşte: „Am intrat în casă şi am urcat la etaj. în dormitorul principal, am găsit un bărbat alb, întins cu faţa în jos, împuşcat mortal. Lângă el, se afla o femeie albă în aceeaşi poziţie, împuşcată mortal. Am trecut la al doilea dormitor, unde am descoperit doi băieţi, aflaţi în paturi separate. Erau întinşi cu faţa în jos şi fuseseră împuşcaţi mortal. Am coborât şi am folosit telefonul din camera de zi pentru a suna la secţie şi a-i informa că erau patru cadavre în casă şi că ar trebui să anunţe detectivii."

Continuându-şi povestea, poliţistul adaugă: „Aproape imediat, Ronald DeFeo mi-a spus că are două surori. Evident, mă auzise vorbind la telefon şi, după asta, am fugit înapoi la etaj şi am intrat şi în dormitorul a cărui uşă era închisă. Acolo, am găsit cadavrul unei fete. Era, ca toţi ceilalţi, întinsă cu faţa în jos şi mâinile depărtate. Şi ea fusese împuşcată mortal. Apoi am observat o scară, care am crezut că duce într-un pod, dar care ducea spre un alt dormitor, de la etajul al doilea, unde am mai găsit cadavrul unei fete. M-am întors imediat la parter, am sunat din nou la secţie şi le-am spus că mai aveam încă două cadavre. După aceea am mers în bucătărie. Am stat acolo cu Ronald DeFeo şi cu prietenul său, Robert Kelske, l-am luat pe Ronald de după umeri şi i-am spus să se calmeze. Am stat acolo şi am aşteptat până au apărut detectivul Cammaroto şi locotenentul Edward Lowe. Cei doi au cercetat scena crimei şi apoi au coborât şi ei la parter, iar la scurt timp după aceea au apărut detectivii de la Omucideri. Era o privelişte pe care n-am s-o uit niciodată şi care încă mă mai bântuie."

La autopsie, legistul, dr. Howard Aldeman, a determinat că Ronald DeFeo Sr., 43 de ani, a fost împuşcat de două ori în partea inferioară a spatelui. Gloanţele i-au trecut prin rinichi şi coloana vertebrală. Unul s-a oprit în gât, celălalt a străpuns corpul şi s-a oprit în saltea. Moartea a survenit cel mai probabil

instantaneu, din moment ce bărbatul a rămas pe saltea şi nu s-a târât jos din pat.

Louise DeFeo, 42 de ani, a fost împuşcată de două ori. Probabil că împuşcăturile care îi uciseseră soţul o treziseră pe mama lui Butch, iar aceasta a vrut să se întoarcă în pat cu faţa spre uşă. Primul glonţ i-a intrat prin spate, a ieşit prin piept şi i-a străpuns sânul stâng şi încheietura mânii, oprindu-se în saltea. Al doilea glonţ i-a distrus plămânul drept, diafragma şi ficatul. Cel mai probabil, a murit în câteva secunde, din moment ce nu s-a zbătut deloc.

Mark DeFeo, 12 ani, şi John DeFeo, 7 ani, au fost împuşcaţi cu câte un singur glonte. Medicul legist a stabilit că ucigaşul lor a stat la mai puţin de un metru de ei când a tras. Gloanţele au străpuns inima, plămânii, diafragma şi ficatul fiecărei victime. în plus, coloana vertebrală a lui John a fost atinsă, provocând mişcări involuntare ale părţii inferioare a corpului.

Allison DeFeo, 13 ani, a fost împuşcată o singură dată. La fel ca mama ei, se trezise şi se întorsese cu faţa spre uşă. Glonţul a intrat de jos în sus, dinspre obrazul stâng spre urechea dreaptă, străpungând creierul şi craniul. A ieşit, ricoşând din perete pe podea, unde a fost găsit. Moartea a survenit instantaneu, iar urmele de praf de puşcă din ochii lui Allison indicau faptul că era trează în momentul crimei, uitându-se în ţeava puştii.

Dawn DeFeo, 18 ani, a fost împuşcată o dată. Ucigaşul ei a stat la mai puţin de un metru distanţă şi a împuşcat-o în ceafă. Glonţul a intrat prin spatele urechii stângi şi i-a distrus partea stângă a feţei. Particulele de creier au ajuns pe pernă, iar aşternutul era pătat de sânge menstrual.

în opinia dr. Aldeman, dovezile duceau la concluzia că aceasta fusese o execuţie în stilul gangsterilor şi că fuseseră implicate minimum trei sau patru persoane pentru controlarea şi uciderea victimelor.

* * *

Din start, se ştia că Ronald DeFeo avea cazier. Era consumator de droguri, eliberat condiţionat după ce furase un motor de barcă. A fost interogat prima dată la locul crimei, la ora

18:55, de detectivul Gaspar Randazzo, care lucra la Omucideri de opt ani. Randazzo l-a întrebat pe unicul supraviețuitor ce făcuse în ziua aceea.

—Am mers la muncă şi, când m-am întors acasă, uşa era încuiată, i-a răspuns DeFeo. M-am gândit că s-a întâmplat ceva, pentru că uşile erau încuiate, şi am văzut afară maşinile părinţilor mei. M-am întors la bar şi am vorbit cu Robert Kelske. M-am întors acasă, am forţat o fereastră şi am găsit cadavrele alor mei. M-am speriat, aşa că am fugit afară şi am plecat cu maşina înapoi, la bar, să cer ajutor. Apoi ne-am întors toţi cu maşina şi Joe a sunat la poliţie.

Imediat după începerea interviului, a sosit pastorul McNamara, pentru ultima slujbă în memoria victimelor.

La 19:15, detectivii Gozaloff, Napolitano, Shirvell, Grieco, Harrison, Reichert şi detectivul sergent Barylski, toţi de la Omucideri, au ajuns la faţa locului. Li s-a permis să îşi instaleze centrul de comandă în casa învecinată, locuinţa familiei Ireland. Lui DeFeo i s-a cerut să părăsească scena, fiind escortat alături, unde detectivul Gozaloff a început să vorbească cu el.

întrebat cine i-ar fi putut ucide familia, Butch i-a spus detectivului că un bărbat pe nume Louis Falini avea pică pe ai lui. Era un asasin al mafiei şi el putea fi ucigaşul.

— M-am certat cu Falini, a spus el. I-am zis că e muist şi asta a creat probleme între el şi taică-meu.

DeFeo a promis că va coopera fără rezerve cu poliţia şi a fost de acord să meargă la Secţia 1, sunând în prealabil la Secţia de Poliție Amityville pentru a completa actele care eliberau Poliţia Amityville de jurisdicţia asupra crimelor.

La Secţia 1, detectivul Gozaloff l-a interogat mai în amănunţit pe DeFeo. Butch i-a explicat că lucra pentru tatăl lui, care era manager la Karl-Brigante Buick, în Brooklyn, şi că bunicul său, Mike Brigante, era proprietarul.

A descris în detaliu interiorul casei sale. în noaptea aceea, a spus că a stat treaz până târziu, urmărind un film numit *Castle Keep.* A adormit în faţa televizorului pe la 2 noaptea şi s-a trezit la ora 4 dimineaţa, cu dureri de stomac. îşi amintea că a trecut

pe lângă dormitoarele de la etaj şi a observat că scaunul rulant al fratelui său era în faţa uşii. Mark nu mai putea merge decât cu ajutorul cârjelor după un accident suferit la un meci de fotbal, a explicat Butch. A spus şi că a auzit apa trăgându-se la toaletă. Nu a mai putut să adoarmă, aşa că a decis să meargă mai devreme la muncă şi a continuat să descrie ce făcuse până în momentul descoperirii cadavrelor.

După ce Butch şi-a semnat declaraţia, detectivii au continuat să-l interogheze cu privire la membrii familiei şi în legătură cu sugestia că Falini putea fi ucigaşul. Butch le-a răspuns că Falini locuise la ei o perioadă, timp în care îi ajutase pe Butch şi pe tatăl său să amenajeze o ascunzătoare în pivniţă, în care Ronald Sr. ţinea o rezervă de bani şi de pietre preţioase. Cearta lui cu Falini pornise de la un incident în care Falini criticase felul în care lucra Butch pentru reprezentanţa tatălui său. Butch a recunoscut de bunăvoie inclusiv că ocazional consuma heroină şi că o dată a incendiat una dintre bărcile tatălui său, pentru a putea cere asigurarea în loc să plătească motorul pe care îl stricase iniţial. Detectivii şi-au terminat interogatoriul în jurul orei 3 dimineaţa, iar Butch s-a culcat pe un pat de campanie într-o cameră cu dosare din spatele secţiei de poliţie. DeFeo lăsase impresia unui martor foarte cooperant şi, deocamdată, detectivii nu aveau nici un motiv să-l reţină pentru crimă.

Circumstanţele au început să se schimbe totuşi pe măsură ce anchetatorii au intensificat analiza probelor fizice, atât la locul crimei, cât şi în laborator. Pe 15 noiembrie, în jurul orei 2:30, a fost făcută descoperire crucială, când detectivul John Shirvell a pornit la o ultimă cercetare a dormitoarelor. Camerele în care avuseseră loc crimele fuseseră scormonite temeinic, însă, până în acel moment, prin camera lui Ronald se trecuse superficial, o singură dată. Dar, la o privire mai atentă, detectivul Shirvell a observat două cutii rectangulare goale, fiecare etichetată ca fiind de cartuşe pentru puşti Marlin de calibru .22 şi, respectiv, .35. Shirvell nu ştia că arma crimei fusese un Marlin de calibru .35,

dar a ridicat oricum cutiile, în caz că aveau să devină probe importante. Şi cât de importante aveau să fie!

La scurt timp după întoarcerea la secţie, detectivul a aflat exact ce fel de armă fusese folosită, pentru că un expert în balistică identificase calibrul armei crimei. Detectivul sergent Della Penna examinase în timp-record cartuşele goale şi gloanţele care uciseseră familia DeFeo. Stabilise că reziduurile găsite la locul crimei erau particule parţial arse de nitroceluloză, un anumit tip de praf de puşcă. Gloanţele cu înveliş de plumb trase de criminal erau calibrul .35, fabricate de Remington Arms, şi fuseseră iniţial componente ale unor cartuşe Western Co calibrul .35.

Detectivii care anchetau crimele începeau de acum să ia în considerare posibilitatea ca Butch să-i fi minţit şi ca el să fie chiar principalul suspect, având mult mai multe informaţii despre crime decât le spusese până atunci. La 8:45 dimineaţa, detectivii George Harrison şi Napolitano l-au trezit pe DeFeo.

— L-aţi găsit pe Falini? a fost prima lui întrebare.

A aflat rapid că poliţiştii nu erau acolo să-i răspundă lui la întrebări, ci pentru a-i citi drepturile. Butch a protestat, spunând că încercase de la bun început să coopereze şi că nu era nevoie să i se citească drepturile. A mers până acolo încât să renunţe la dreptul său la un avocat, numai pentru a dovedi că era un martor nevinovat şi că nu avea nimic de ascuns.

Gozaloff şi Napolitano îşi terminaseră deja programul, aşa că au preluat munca alţi doi poliţişti, locotenentul Robert Dunn şi detectivul Dennis Rafferty. Aceştia s-au apucat hotărâţi de treabă şi, în anii ce au urmat crimelor din Amityville, au fost criticaţi sever de o Comisie de Anchetă a statului New York pentru folosirea de practici ilegale în scopul de a obţine mărturisiri din partea suspecţilor. Rafferty a început prin a-i citi drepturile lui DeFeo, apoi a continuat interogându-l despre ce făcuse şi unde fusese în ultimele două zile. Brusc, Rafferty s-a concentrat pe ora crimelor. Butch spusese în declaraţia scrisă că se trezise încă de la ora 4 dimineaţa şi că îl auzise pe fratele său în baie.

— Butch, toţi membrii familiei tale au fost găsiţi morţi, în pijamale, a spus Rafferty. Pentru mine, asta înseamnă că nu s-a întâmplat la, să zicem, ora 1 după-amiază, după ce ai plecat la muncă.

Rafferty a continuat să preseze până când a reuşit să-l determine pe Butch să-şi modifice declaraţia iniţială cu privire la momentul crimelor, stabilind că acestea au avut loc de fapt între orele 2 şi 4 dimineaţa.

De la această fisură, povestea prost construită a lui DeFeo a început să se năruie. Dunn şi Rafferty au revenit iar şi iar la discrepanţele dintre versiunea lui Butch asupra evenimentelor şi ceea ce indicau probele de la faţa locului. Odată ce ora crimei fusese stabilită, Butch a fost implicat în crime de propria declaraţie, confirmând prezenţa în casă în acel moment important. Reacţia sa la această încurcătură a fost o încercare disperată de a-i duce de nas pe cei doi poliţişti. Dar aceştia nu au muşcat momeala.

—Butch, e incredibil, i-a spus Rafferty. E aproape de necrezut. Ştii că avem o cutie de cartuşe calibrul .35 ridicată din camera ta. Toate victimele au fost împuşcate cu o armă de acelaşi calibru. Iar tu ai văzut tot. Trebuie să mai fie ceva. Arma ta a fost folosită, deci unde e nenorocita aia de armă? a urlat el, la doar câţiva centimetri de faţa lui Butch.

Din ce în ce mai disperat, DeFeo a continuat să mintă, deşi propriile minciuni îl îngropau şi mai adânc. Le-a spus anchetatorilor că, la 3:30 dimineaţa, Louis Falini l-a trezit şi i- a pus un revolver la tâmplă. Mai era un bărbat prezent în cameră, a spus el, dar, întrebat, nu l-a putut descrie în nici un fel. Potrivit noii versiuni, Falini şi însoţitorul său l-au condus pe Butch dintr-o cameră în alta, omorându-i unul câte unul pe toţi membrii familiei sale.

Poliţiştii l-au lăsat pe DeFeo să se desfăşoare în voie şi, continuând să vorbească, acesta nu a făcut decât să se învinovăţească povestind cum a strâns şi a îndepărtat probe de la locul crimei.

— Stai puţin, a spus Rafferty. De ce ai luat cartuşul dacă nu aveai nimic de-a face cu el? Nu ştiai că fusese folosită arma ta.

Simţind probabil că poziţia sa se prăbuşea rapid, Butch nu a răspuns imediat. Detectivii au jucat un joc de aşteptare şi l-au lăsat să vorbească mai departe. Obţinuseră deja destule dovezi ale implicării lui DeFeo, mai ales ideea absurdă că Falini şi complicele său îl luaseră cu ei să-i ucidă familia, în timp ce pe el îl lăsaseră în viaţă. După ce li s-a făcut o descriere clară asupra felului în care avuseseră loc crimele, potrivit lui Butch, Dunn a atacat decisiv:

— Probabil că te-au obligat să participi. Probabil că te-au obligat să-l omori măcar pe unul dintre ei - sau pe mai mulţi.

Butch a muşcat, iar capcana s-a închis.

— Nu s-a întâmplat aşa, nu? l-a întrebat Rafferty.

— Lăsaţi-mă un minut, a răspuns DeFeo, prinzându-şi capul în mâini.

— Butch, n-au fost niciodată acolo, nu-i aşa? Falini şi tipul celălalt n-au fost niciodată acolo.

Şi, în sfârşit, a venit mărturisirea:

— Nu, a spus Butch, totul a început atât de repede! După ce am început, n-am mai putut să mă opresc. A fost atât de repede!

Miercuri, 19 noiembrie 1975, la un an şi cinci zile după noaptea crimelor, judecătorul trimitea membrii juriului la deliberări, pentru a da curţii un verdict. Vineri, 21 noiembrie 1975, Ronald DeFeo Jr. a fost găsit vinovat pentru şase acuzaţii de omor fără premeditare. Două săptămâni mai târziu a fost condamnat la minimum 25 de ani de închisoare pentru fiecare acuzaţie. A devenit eligibil pentru eliberare condiţionată în 1999 şi insistă că este nevinovat.

* * *

în perioada în care au avut loc crimele din Amityville, districtul Suffolk, acoperind partea de est a Long Island, începând de la aproximativ 70 de kilometri est de Manhattan şi adiacent districtului preorăşenesc Nassau, avea o populaţie de peste 666 500 de oameni. Are unul dintre cele mai mari departamente de poliţie din statul New York, după

Departamentul de Poliţie New York City, Poliţia Statului New York şi Poliţia Districtului Nassau. Suffolk are şi unul dintre cel mai bine plătite departamente de poliţie din ţară. Această forţă de poliţie mai are un motiv de mândrie, pentru că se bucură de probabil cea mai mare rată din lume de rezolvare a cazurilor de omucideri în urma mărturisirilor scrise şi orale.

în aprilie 1989, o Comisie de anchetă a statului New York a publicat raportul unei *Anchete asupra procurorului general şi a Departamentului de Poliţie din districtul Suffolk*. în mai multe subrapoarte, comisia dezgropa un număr de probleme grave, printre care administrarea deficientă a anchetelor şi a urmăririlor penale ale crimelor, administrarea deficientă a anchetelor şi urmăririlor penale în cazul infracţiunilor cu narcotice, interceptări ilegale, lipsa anchetării şi pedepsirii angajaţilor procuraturii şi a personalului din agenţiile de aplicare a legii, deficienţe în supravegherea personalului din poliţie şi o întreagă pleiadă de alte probleme, inclusiv corupţie, obţinerea ilegală a mărturisirilor de către poliţişti peste măsură de zeloşi, cazuri de brutalitate a poliţiştilor şi „saltul între secţii", o practică ilegală a poliţiştilor menită să-l obstrucţioneze pe avocaţii care încercau să obţină accesul la clienţii lor. în urma descoperirilor incriminatoare ale comisiei, un ofiţer de poliţie superior s-a sinucis şi alte zeci s-au „pensionat".

între 7 şi 11 decembrie 1986, *Netusday* a publicat într-un serial de cinci părţi o anchetă asupra problemelor în cazurile de crimă din districtul Suffolk datând încă de la începutul anilor 1970. Ancheta includea afirmaţia că 94% dintre cazurile de omucidere din Suffolk au implicat mărturisiri scrise sau recunoaşteri verbale ale faptelor. Cifra a fost confirmată în faţa comisiei de fostul comandant al Departamentului Omucideri din Suffolk, nimeni altul decât detectivul locotenent Robert Dunn, unul dintre cei doi poliţişti care obţinuseră mărturisirea lui Ronald DeFeo.

Era o rată uimitor de mare comparativ cu alte jurisdicţii; atât de mare, de fapt, încât a provocat scepticism cu privire la felul în care obţineau poliţiştii aceste mărturisiri. De exemplu, în

ancheta *Netusday,* care compara 361 de inculpaţi pentru crimă în Suffolk, între 1975 şi 1985, cu 700 de cazuri din alte şase mari districte suburbane, rata de 94% mărturisiri a districtului Suffolk depăşea de departe ratele între 55% şi 73% din celelalte şase jurisdicţii. Media naţională era de 48%.

Fără îndoială, DeFeo a făcut „saltul între secţii", căci doi avocaţi, Richárd Wyslling şi Richárd Hartman, au încercat să- 1 vadă şi au fost duşi cu vorba de Poliţia districtului Suffolk. Ronald DeFeo spune, de asemenea, că a mărturisit crimele „în urma bătăilor" aplicate de detectivii Robert Dunn şi Dennis Rafferty, care l-au lovit cu o carte de telefoane. Pentru a verifica această acuzaţie, nu trebuie decât să ne întoarcem la prima zi în care DeFeo a apărut în faţa judecătorului districtual Signorelli. Acesta a fost atât de şocat de înfăţişarea inculpatului, încât a cerut un consult medical al acestuia. A doua zi, medicul raporta că a găsit echimoze în diverse părţi ale corpului şi pe picioarele inculpatului, o buză crăpată şi mai multe umflături la nivelul feţei. DeFeo nu prezenta nici unul dintre aceste semne când fusese luat în custodia poliţiei, în timpul interviului pentru această carte, care a avut loc la sediul poliţiei Yaphank pe 27 septembrie 1994, Dennis Rafferty a recunoscut, zâmbind: „Sigur, normal că l-am rezolvat bine de tot... la ce te aşteptai?"

Ronald DeFeo Jr. nu a fost singurul care a fost bătut bine de poliţie. Şi Robert Kelske, Chuck Tweskbury şi Barry Springer spun că au fost brutalizaţi şi că li s-a ordonat să recunoască în scris crimele. Patricia şi Robert Geiger au fost chiar acuzaţi de crimă.

Pe 16 noiembrie 1974, DeFeo a primit vizita reverendului McNamara, cel care le făcuse ultima slujbă membrilor familiei sale. La câteva ore după plecarea lui McNamara, registrele închisorii arată că unchiul lui Butch, Vincent Procita, i-a făcut acestuia o vizită. Rocco DeFeo, bunicul lui Butch, şi fratele său, ambii membri ai circuitului crimei organizate, îi ceruseră lui Procita să-l facă pe Ronald să semneze un act prin care să-l facă pe Rocco administratorul averii tatălui său. Lui Butch i s-a spus că dacă refuză, va fi ucis în închisoare. S-a supus şi a semnat.

A doua zi, DeFeo a fost vizitat de FBI şi interogat două ore în legătură cu legăturile familiilor DeFeo şi Brigante cu mafia. Agentul Robert Sweeney a explicat că fiica lui o cunoscuse pe Dawn DeFeo. A continuat spunând că FBI intercepta legal telefonul lui Michael Brigante. Una dintre convorbirile înregistrate era între Brigante şi Peter DeFeo, care spunea că Butch ştia prea multe şi că o să pună să fie ucis. Sweeney i-a oferit lui Butch intrarea în programul de protecţie a martorilor dacă le spunea ce ştia; Butch a refuzat.

Registrele închisorii arată că pe 19 noiembrie DeFeo a primit vizita a încă doi avocaţi. Alexander Hesterberg şi Jacob Sigfried i-au spus că Michael Brigante voia să mai semneze un act, care să-l facă de data aceasta administratorul averii doamnei DeFeo. Butch le-a povestit vizita agenţilor FBI, iar Jacob Sigfried a spus: „Un motiv şi mai bun să semnezi!" I s-a spus şi că mătuşa lui, Phyllis Procita, lucra la procuratură şi că, dacă nu îl lăsa pe Sigfried să-l apere invocând nebunia, nu avea să iasă viu din închisoare. înţelegând că viaţa sa era în pericol, DeFeo a fost de acord cu ambele sugestii.

La a doua înfăţişare din proces, Sigfried nu a venit, întrebat de judecător unde este avocatul lui, DeFeo i-a povestit de vizitele la închisoare, iar judecătorul a remarcat: „Până şi Stevie Wonder ar putea vedea despre ce e vorba". Evenimentele au luat o întorsătură chiar mai urâtă câteva săptămâni mai târziu, când judecătorul l-a numit pe William E. Weber ca avocat al lui DeFeo. Weber, care nu mai reprezentase niciodată un acuzat de crimă, era şi managerul campaniei judecătorului la următoarele alegeri din cadrul instanţei de tutelă şi succesiuni.

Weber a încasat un avans considerabil de la familiile DeFeo şi Brigante şi a început să pregătească apărarea invocând nebunia. A început chiar cu intenţii onorabile, contractând serviciile lui Herman Race, cunoscut ca unul dintre cei mai buni detectivi din Long Island. Fusese 20 de ani detectiv la Omucideri, iar prima lui sarcină a fost să examineze arma şi probele balistice pentru clientul său. A descoperit rapid urme de „recul" pe cămaşa de noapte a lui Dawn DeFeo, provocate de praful de

puşcă nears proiectat înapoi pe îmbrăcămintea ei. Singura concluzie care se poate trage din asta este că Dawn a tras cel puţin o dată cu arma în acea noapte fatidică. înarmat cu această informaţie, William
Weber le-a informat rapid şi încântat pe rudele lui DeFeo, care nu au primit vestea cu plăcere.

A doua zi, în timp ce avocatul parca în faţa casei sale, doi poliţişti l-au oprit şi l-au întrebat dacă are amenzi de parcare neplătite. I-au percheziţionat maşina şi în torpedo au găsit un pistol neînregistrat şi l-au arestat. Ulterior, la presiunea familiei Brigante, poliţia a decis neînceperea urmării penale. Pentru Weber a fost clar că trebuia să abandoneze definitiv pista cămăşii de noapte. Cu toate că Butch protesta pe motiv că nu e nebun, William Weber respecta instrucţiunile familiei clientului său care, după cum spunea DeFeo, „erau cei care decideau". Avocatul a contractat serviciile unui psihiatru, dr. Daniel Swartz, contra unui onorariu de 8 000 de dolari şi a unei opinii profesionale echivalente cu a spune că Ronald DeFeo Jr. era nebun.

La scurt timp după începerea procesului, procurorul Gerald Sullivan i-a cerut judecătorului Signorelli să se recuze, ceea ce a şi făcut. în locul lui, şi destul de ilegal, Sullivan l-a ales pe Thomas M. Stark, un judecător dur, pe care acuzarea se putea baza foarte mult. Judecătorul Stark a respins ulterior această problemă cu un gest al mânii.

"în retrospectivă, a fost chiar o greşeală, dar lucrurile stăteau altfel pe atunci", spune el.

Cu un psihiatru „în mânecă", avocaţii apărării au început acum să „pescuiască" oameni care îl cunoşteau pe DeFeo, încercând să-i facă să depună mărturie că, după părerea lor, Butch era nebun. într-o mărturie depusă sub jurământ, în faţa lui Esther B. Hopkins, notar public al statului Florida, datată 6 octombrie 1988, William Davidge spune:

„Am fost martor al apărării la cererea lui William Weber, avocat al apărării pentru DeFeo în districtul Suffolk, statul New York. Weber mi-a spus în timpul consultărilor că DeFeo era

vinovat, dar că va face să fie declarat nebun fabricând o apărare pe motiv de nebunie. Weber m-a obligat să declar fapte care să-i susţină apărarea. Nu am cooperat cu Weber în privinţa subiectelor legate de prietenia mea cu DeFeo şi familia sa care nu erau adevărate.

Weber m-a uimit, pentru că era ofiţer al curţii şi îl reprezenta pe DeFeo. Voiam să-l ajut pe DeFeo spunând adevărul. Weber mi-a indicat să-l descriu pe Ronald DeFeo ca nebun, povestind fapte care să sprijine apărarea pe motiv de nebunie.

Faptele descrise mi-au fost indicate direct în cursul mărturiei, în interogatoriul lui Weber din timpul procesului DeFeo, în încercarea de a-l plasa pe DeFeo într-un spital de boli mintale şi de a-l achita de toate acuzaţiile care i se aduceau. Weber mi-a dat sfaturi şi mi-a poruncit să depun mărturie aşa cum voia el, pentru a susţine apărarea pe motiv de nebunie, şi a refuzat să-mi permită să depun mărturie în orice alt fel decât cel indicat de el. La momentul mărturiei mele, nu ştiam că încalc vreo lege; nici nu puteam aprecia în ce fel era încălcată vreo lege, atât timp cât nu eram conştient de aşa ceva. Pot spune şi că fratele meu, Frank Davidge, mi-a adus la cunoştinţă că el şi William Weber au făcut o înţelegere în timpul unei discuţii secrete, în 1975."

Dacă William Weber a încălcat cu reticenţă aproape toate regulile, procurorul general nu a avut nici o reţinere în a le încălca pe toate. După ce i-a reuşit schema cu recuzarea unui judecător şi aranjarea ilegală a numirii altuia mai „convenabil", Gerald Sullivan avea acum nevoie de un motiv al crimelor. A crezut că a dat lovitura când a aflat că familia DeFeo adunase în casă o cantitate destul de mare de bijuterii, care acum lipseau din ascunzătoarea din pivniţă. S-a gândit deci că inculpatul le furase, iar când tatăl său descoperise furtul, Butch îl ucisese împreună cu restul familiei. Din păcate pentru Sullivan, bijuteriile fuseseră depozitate recent într-o cutie de valori la European Savings Bank din Amityville.

într-o încercare disperată şi chiar ilegală de a salva ce se mai putea, Sullivan a apelat la serviciile detectivului Rafferty, căruia i-a spus să-i viziteze pe câţiva prieteni de-ai lui DeFeo, inclusiv pe Lin şi Roger Nonnewitz. După ce a discutat cu ei pe un alt subiect, detectivul le-a cerut să depună mărturie că familia DeFeo avea alte bijuterii şi că Butch le furase. Cei doi Nonnewitz nu doar că au dezvăluit manevra în faţa curţii, dar au semnat şi declaraţii sub jurământ în care arătau că procurorii le-au cerut să comită sperjur. Judecătorul Stark a gestionat această problemă gravă cu obişnuitul său aer indiferent şi asta a fost tot.

Nu încape nici o îndoială că mărturisirea a fost obţinută de Poliţia districtului Suffolk de la DeFeo prin violenţă, iar el nu şi-a făcut nici un serviciu încercând să-l acuze pe presupusul asasin al mafiei, Louis Falini, care a avut un alibi solid pentru momentul crimelor. De asemenea, nu era nici o îndoială că Ronald DeFeo se afla în casă când fuseseră comise crimele. Dar, în absenţa motivului, de ce şi-ar fi ucis familia? Răspunsul este că el nu a avut un motiv, dar că sora sa Dawn avea unul chiar foarte solid. După o cercetare considerabilă, a fost posibil să descâlcim încrengătura de minciuni ţesută de DeFeo în jurul crimelor şi să ajungem mai aproape de adevăr.

în seara dinaintea crimelor, DeFeo a fost la soţia sa de care se despărţise, Geraldine. Pe la 8 seara, aceasta a primit un telefon de la doamna DeFeo, care era foarte agitată şi plângea. Doamna DeFeo a cerut să vorbească cu fiul ei, care a luat telefonul, apoi i-a informat pe cei prezenţi că erau nişte probleme între Dawn şi tatăl lor.

— Curva dracu', iar a început! a spus el.

Dawn nu era cea mai ordonată persoană din lume şi adesea lăsa mâncarea să i se strice în cameră, ceea ce atrăgea inevitabil roiuri de muşte în toată casa. Acum în vârstă de 18 ani, se înscrisese la Şcoala de Secretare Katherine Gibbs, după dorinţa părinţilor. Era îndrăgostită de prietenul ei, William Davidge, care se muta în Florida, iar ea voia să plece cu el. Părinţii ei erau complet împotrivă şi, după spusele prietenilor şi rudelor, ea a început să experimenteze consumul de droguri ca

evadare din situaţia de acasă, iar dacă era stârnită, la fel ca tatăl şi fratele ei mai mare, avea un temperament îngrozitor şi nu avea limite.

în declaraţia dată sub jurământ în faţa lui Theodore Yurak, notar public al statului New York, datată 27 iulie 1990, William Davidge afirmă că ştia că Dawn voia să plece cu el în Florida, că folosea droguri ca LSD şi mescalină şi că avea un „temperament violent care scăpa uneori de sub control". Davidge mai scrie şi că Dawn îşi ura profund părinţii şi fratele cel mai mare, pe care îl folosea pentru a face rost de bani.

Imediat după telefonul mamei sale, DeFeo şi fratele Geraldinei, Richard Romondoe, au plecat spre „Marile Speranţe". Când au ajuns, Butch i-a dat lui Dawn cheile maşinii sale şi i-a spus să se plimbe până se calmează. Din câte se pare, aceasta i-a urmat sfatul. Sub influenţa alcoolului şi a drogurilor, Butch şi Richard au coborât în pivniţă, lăsând uşa deschisă, ca să poată auzi ce se întâmpla sus. Au dat televizorul încet şi au început să joace biliard. Timpul părea să treacă foarte repede pentru cei doi, când, şocaţi, au auzit un „răcnet puternic".

Urcând scările în goană, au văzut cadavrele tuturor membrilor familiei cu excepţia lui Dawn, pe care au găsit-o la etajul al doilea, în cămaşă de noapte şi legănând puşca Marlin de calibru .35. Butch a înhăţat puşca şi, în lupta care a urmat, sora lui a fost împuşcată în cap. Butch şi Richard au aruncat arma şi alte dovezi incriminatoare, aşa cum a explicat Butch ulterior poliţiei.

Geraldine DeFeo şi-a amintit că, în zorii zilei în care au avut loc crimele, Butch a trezit-o şi i-a spus ce s-a întâmplat. Apoi a plecat şi atunci a fost ultima dată când l-a văzut până la proces. Şi-a amintit şi că fratele ei i-a confirmat relatarea, spunând: „Trebuie să plec şi să dispar, altfel o să plătesc pentru ceva ce n-am făcut eu".

Richard, care locuieşte acum în Florida, şi-a schimbat numele, s-a căsătorit şi are un fiu. „Ştiu ce am văzut", i-a spus el autorului, „şi Ronnie spune adevărul. Problema e că soţia mea nu ştie nimic despre toate astea, iar eu nu am încredere în poliţie."

Geraldine DeFeo a fost de atunci ameninţată, pusă la pământ, arestată şi eliberată de poliţie pentru conspiraţie în cazul crimelor din Amityviile. Poliţistul implicat a fost detectivul Dennis Rafferty.

Pentru ca afirmaţiile lui DeFeo că este nevinovat să fi stat în picioare, era vital ca două probleme criminalistice să fie rezolvate. Mai întâi de toate, era subiectul hainelor lui DeFeo, pătate cu o cantitate mică de sânge. Detectivul Rafferty a susţinut că era sângele lui Dawn, o concluzie la care ajunsese doar pentru că suspectul declarase că ridicase de jos un cartuş pătat de sânge pe care îl ştersese pe pantaloni. în ceea ce-l priveşte, DeFeo spune: „Asta o fost o minciună sfruntată a lui Rafferty. Sângele de pe hainele mele era al meu, de la loviturile încasate de la poliţiştii din Suffolk. Testele ADN pot să dovedească asta foarte uşor, pentru că încă mai au hainele."

Timp de mai mulţi ani, DeFeo a susţinut că sora sa a fost cea care a ucis familia şi că el a împuşcat-o pe Dawn în timpul luptei în care a încercat să-i ia arma, astfel încât al doilea subiect se învârte în jurul cămăşii de noapte a lui Dawn şi al urmelor de praf de puşcă nears, care indicau că ea trebuie să fi tras cu puşca de calibrul .35 cel puţin o dată în seara fatidică.

La autopsie s-a dovedit că singurul glonţ care o ucisese fusese tras de la aproximativ 1 metru. Acest lucru exclude orice posibilitate ca Dawn să se fi împuşcat singură, ceea ce naşte o altă întrebare: ce membru sau membri ai familie a împuşcat ea mortal?

în iunie 1992, cererea de moţiune a lui DeFeo pentru găsirea şi reexaminarea cămăşii de noapte a fost prezentată în faţa judecătorului Stark, care a spus că dacă DeFeo poate plăti testele, va cere examinări criminalistice suplimentare.

Gerald L. Lotto primise 10 000 de dolari de la bunica clientului său, Angela Brigante, pentru analiza ADN şi a prafului de puşcă. Suma se afla acum într-un depozit fiduciar şi, astfel, satisfăcea prima parte a deciziei judecătorului. Sarcina lui Lotto era acum să afle unde era cămaşa de noapte a lui Dawn. în replică, procurorul adjunct Karen Petterson a declarat în două

ocazii în faţa curţii, sub jurământ, că respectivul articol de îmbrăcăminte fusese distrus. Probabil că minciuna a apăsat-o, pentru că la câteva zile după aceea colega ei, Barbara Rose, i-a scris judecătorului o scrisoare care desfiinţa afirmaţia lui Petterson. Din nou, sub ameninţarea sperjurului, procurorul adjunct Rose a spus:

— Hainele nu mai sunt nici în posesia procuraturii districtului Suffolk, nici în posesia Departamentului de Poliţie al districtului Suffolk.

Pe 21 august 1991, un detectiv care lucra la un alt caz, a trebuit să viziteze Biroul probe şi dovezi al Poliţiei districtului Suffolk din Yaphank. în timp ce scotocea printre dovezi, în mod accidental, Dennis O'Doherty a dat peste două cutii etichetate „DeFeo". în ele se aflau cămaşa de noapte a lui Dawn, o pungă cu gloanţe şi hainele lui DeFeo - o pereche de şosete negre cu albastru, bocanci de construcţii, o uniformă de muncă maronie, o pereche de blugi, o cămaşă în carouri, trei feţe de pernă imprimate şi o faţă de pernă pătată de sânge.

La câteva zile după această descoperire, Karen Petterson i-a scris judecătorului Stark, scuzându-se şi explicând: „[...] hainele au fost găsite în urma eforturilor neîncetate ale procuraturii şi ale departamentului de poliţie", ceea ce era încă o distorsionare a adevărului. Cu banii pentru teste încasaţi şi hainele redescoperite, judecătorul Stark era obligat prin lege să-şi onoreze decizia, doar că a ales să n-o facă.

Probele respective încă există şi, intervievat în timpul documentării pentru această carte, Dennis Rafferty a spus: „Când o îngheţa iadul. Nu se va mai uita nimeni niciodată la chestiile [hainele] astea. O să avem noi grijă de asta!"

* * *

în realitate, Ronald DeFeo Jr. este un omuleţ scund, insignifiant, cu o reputaţie pătată de sânge. Cu faţa ca de dihor, cu o carură sănătoasă, şi-a argumentat furios nevinovăţia preţ de două ore în timpul acestui interviu, dar se îndoieşte că va fi vreodată eliberat. Deci ce să înţelegem despre Ronald DeFeo?

Ştim că era, şi încă mai este, un bătăuş analfabet: caracteristici comune multor indivizi care nu sunt criminali. Ştim

că a fost dependent de heroină: din nou, nu e chiar ceva neobişnuit în zilele noastre. Ştim că era obişnuit să mintă, un comportament normal pentru el. A inventat nenumărate versiuni ale crimelor, într-o manieră atât de caracteristică criminalilor în serie şi celor în masă. Totuşi nici una dintre aceste calităţi nu-l face un criminal. Marea problemă este că DeFeo a strigat „lupul!" de prea multe ori, deci cine să-l mai creadă acum? Este un mincinos de la cap la coadă.

Recent, Butch a susţinut că nu a aruncat puşca în apă. „Nu am aruncat puşca .35 Marlin în apă şi nici nu mi-am dat seama că [Richard] a aruncat-o acolo", scrie el. I-am arătat harta docului şi desenele făcute de poliţie, cu iniţialele lui, şi l-am întrebat cum au reuşit poliţiştii să localizeze puşca atât de repede, dacă nu le-a spus nimeni unde era. S-a contrazis iar: „Le-am spus că era în spatele casei, pentru că nu mai voiam să mă bată".

Presat în legătură cu desenele, şi-a schimbat iar povestea: „Puşca Marlin a fost găsită după ce eu am fost în închisoarea districtului Suffolk, aşa că nu aveam cum să le spun poliţiştilor. N-am ştiut niciodată unde fusese aruncată puşca şi ăsta e adevărul. Şi nu am semnat nici un desen. Mi-am scris doar iniţialele pe nişte hârtii galbene goale."

Ce ştim despre proces şi circul care l-a înconjurat? Dacă nu altceva, măcar ştim că o mulţime de întrebări, posibil de mare importanţă, au rămas atât nepuse, cât şi fără răspuns. Chiar şi în prezent, problemele ridicate de hainele pătate cu sânge şi de praful de puşcă de pe cămaşa de noapte a lui Dawn, care ar fi putut fi lesne rezolvate, rămân pe tărâmul misterelor.

Ştim despre discuţia ciudată dintre bunicul lui Butch şi un alt mafiot. Aceasta a fost înregistrată audio de poliţie şi includea, printre alte subiecte neinteresante, referinţe la asasinarea lui Butch în închisoare. Ştim că ancheta poliţiei a fost încheiată într-o manieră foarte dezordonată, evident doar pentru a termina treaba. Cu toate acestea, nici unul dintre aceste lucruri nu indică faptul că ar fi vorba de o condamnare nedreaptă.

Exceptând vreo probă nouă, surprinzătoare, care ar putea apărea pentru a risipi anxietăţile publicului legate de comportamentul autorităţilor, este evident că cel puţin unii dintre poliţişti, avocaţi şi un judecător implicaţi în acest caz au acţionat în afara limitelor eticii, dacă nu chiar ale legii. A presupune contrariul înseamnă a fi orbi la adevărata natură a sistemului de justiţie american. Oricât de tulburător ar fi, asta nu presupune în mod necesar o condamnare nedreaptă, însă William E. Weber pare să fie ieşit destul de bine din cazul DeFeo.

în compania câtorva sticle de vin, în seara de după condamnarea lui Butch, pe 4 decembrie 1974, Weber şi noii proprietari ai „Marilor Speranţe", George şi Kathleen Lutz, au pus la cale o poveste care a şocat lumea. Casa era bântuită, au spus ei, posedată de spiritul rău al unei căpetenii indiene a triburilor Shinnecock şi, bineînţeles, fusese construită pe locul unor vechi morminte indiene. Această poveste a devenit ulterior filmul *The Amityville Horror.* După ce şi-au dat seama despre câţi bani era vorba, soţii Lutz au decis să-l scoată pe Weber din schemă. în replică, acesta i-a dat în judecată în cadrul unei curţi din Brooklyn, prezidate de judecătorul Jack B. Weinstein.

în decizia sa, judecătorul spune: „[...] canoanele şi etica legii îl împiedică pe dl Weber să se implice în cazul penal şi apelurile dlui DeFeo, acesta implicându-se în acelaşi timp în înţelegeri cu producători de filme, cărţi etc."

în consecinţă, Weber a fost nevoit să accepte o înţelegere în afara curţii, pentru o mică sumă de bani, dar asta nu l-a împiedicat să ia 20 000 de dolari de la rudele lui DeFeo, pentru apelurile la condamnare. Nu l-a oprit nici să găsească alte moduri de a profita de pe urma tragediei din Amityville. S-a asociat cu profesorul Hans Holzer, un vânător de fantome din Anglia. Cei doi au scris împreună o carte intitulată. *Murder în Amityville*[8]*,* care, ulterior, a devenit filmul *Amityville II - The Possession.*

A fost vreuna dintre poveştile lui Butch adevărată? Şi, dacă da, pe care s-o credem? S-a trezit în plină execuţie mafiotă? Poate fi posibil luând în considerare faptul că medicul legist era

convins că fuseseră implicate cel puţin trei persoane în imobilizarea şi împuşcarea victimelor. Dar, dacă aşa au stat lucrurile, nu ar fi fost mai plauzibil ca Butch să fi fost împuşcat şi el odată cu restul familiei? Cine altcineva a ştiut despre puşca .35 Mar lin cu acţionare manuală, care îi aparţinea? Fusese oare un complot al unora care voiau un pion, un individ învăţat cu pasivitatea şi dependenţa, care să încaseze în locul lor? Atunci, de ce tăcerea lui Butch şi a prietenilor săi, la 20 de ani după comiterea crimelor?

Un răspuns ar putea sta în faptul că fiecare dintre prietenii apropiaţi ai lui Butch, inclusiv soţia separată de el, au fost ameninţaţi, agresaţi şi chiar atacaţi de poliţie la vremea aceea. Mulţi dintre poliţiştii implicaţi, inclusiv detectivul locotenent Robert Dunn şi detectivul Dennis Rafferty, făceau încă parte din efectivele Poliţiei districtului Suffolk în timpul documentării acestei cărţi. Probabil că aceşti martori au avut toate motivele să se teamă de represalii ale poliţiştilor care supravieţuiseră criticilor doar pentru a reveni imaculaţi, ani mai târziu. Un alt factor este că DeFeo venea dintr-o familie cu legături puternice cu crima organizată şi mafia. Nu e de mirare că Richard Romondoe, de exemplu, a dispărut şi trăieşte acum cu o identitate falsă. * * *

George şi Kathy Lutz s-au mutat în Ocean Avenue, la numărul 112, pe 18 decembrie. 28 de zile mai târziu au Jugit îngroziţi.

Aşa începe primul capitol al romanului lui Jay Anson, *The Amityville Horror.* Scrisă ca o lucrare de nonficţiune, cartea pretinde că relatează evenimentele de zi cu zi care i-au terorizat pe noii rezidenţi ai „Marilor Speranţe", făcându-i să- şi părăsească casa. Cartea a devenit rapid bestseller şi a fost transpusă într-un film de succes cu Rod Steiger, Margot Kidder şi James Brolin.

Povestea lor fantastică, niciodată destăinuită în detaliu, face această carte de neuitat, cu toate şocurile şi suspansul captivant din Exorcistul, Omen *sau al* Copilului lui Rosemary, *dar cu o diferenţă foarte importantă... povestea este adevărată...*

scrie pe spatele copertei cărţii. în realitate, întreaga carte şi filmul care a urmat au fost un pic mai mult decât ficţiune. Cu toate acestea, scurta şedere a soţilor Lutz în casă şi afirmaţiile despre activitatea supranaturală din „Marile Speranţe" au adus Amityville şi Ocean Avenue numărul 112 în reflectoarele lumii. Pentru mai mult de 30 de ani, casa a fost imaginea terorii, ştergând cu buretele orice timpuri mai fericite pe care le-a trăit vreo familie în fermecătoarea reşedinţă în stil colonial olandez. într-un final, notorietatea acumulată de soţii Lutz şi-a cerut preţul. Hărţuiţi de vizitatori şi ajunşi nişte paria în propria comunitate, au fost obligaţi să se mute. Pe 30 august 1976 au cedat casa către Columbia Savings and Loan, în loc să revină pentru a locui în ea ori s-o vândă unei familii, aşa cum se practică în mod normal.

Pe 18 martie 1977, Jim şi Barbara Cromarty au cumpărat casa pentru doar 55 000 de dolari, ignorându-i reputaţia teribilă. Când i-au aflat istoria recentă, au fost nevoiţi să schimbe numărul adresei în 108 şi să adauge o fereastră falsă pe faţada clădirii. Oricât de hotărâţi au fost să-şi reintegreze casa în comunitate, soţii Cromarty au fost copleşiţi de hoarde de turişti în căutarea fantomelor şi a demonilor, în final, pasionaţii s-au dovedit de nesuportat şi cei doi au scos casa la vânzare şi s-au mutat.

în lipsa lor, soţii Cromarty au lăsat proprietatea în grija lui Frank Birch. Nici domnul Birch, nici proprietarii nu au raportat vreo apariţie supranaturală în casă. Familia s-a mutat în cele din urmă înapoi şi a scos casa de la vânzare. Au rămas acolo până în 1987, când David Roskin, fiul Barbarei dintr-o căsătorie anterioară, a murit pe neaşteptate.

Pe 17 august 1987, Peter şi Jeanne O'Neill au cumpărat proprietatea din Ocean Avenue numărul 108 pentru o sumă nespecificată. Au trăit fericiţi acolo până în 1997, când s-au văzut nevoiţi să o vândă din cauza impozitelor mari, care însumau 7 000 de dolari anual. Potrivit prietenilor, au ales să cheltuiască banii pe educaţia copiilor decât pe impozite.

Pe 10 iunie 1997, Brian Wilson a cumpărat casa pentru 310 000 de dolari. în prezent, locuieşte acolo cu soţia şi doi copii, care merg la facultate. Domnul Wilson spune că este foarte mulţumit de casă şi nu are nemulţumiri. De fapt, a investit în proprietate, reparând debarcaderul şi îmbunătăţind locuinţa. Când am vizitat „Marile Speranţe", l- am întrebat pe Brian Wilson dacă, poate, vreodată, se va gândi să schimbe ferestrele fantomatice cu arcadă de la ultimul etaj.

A zâmbit şi mi-a răspuns:

— Poate.

Acest capitol este bazat pe un interviu exclusiv, înregistrat video, cu Christopher Berry-Dee şi Ronald Joseph „Butch" DeFeo, în Centrul Corecţional Greenhaven, Stormville, New York, vineri, 23 septembrie 1974, şi pe o corespondenţă extinsă.

Ronald DeFeo primeşte scrisori, iar adresa sa este: Inmate # 75-A-4053, Drawer B, Greenhaven CF, Stormville, NY12582-0010.

Ronald Joseph DeFeo Jr. a murit în data de 12 martie 2021, la Albany Medical Center. Cauza exactă a morţii încă nu a fost stabilită, (n.red.)

AILEEN CAROL WUORNOS - SUA

„Eu mă respect. întotdeauna m-am respectat. Ciudat, nu?"
AILEEN WUORNOS CĂTRE CHRISTOPHER BERRY-DEE

Aileen (Lee) Carol Wuornos a ajuns la Centrul Corecţional Broward, Pembroke Pines, Florida, pe 31 ianuarie 1992. Aflată la mijlocul distanţei dintre Fort Lauderdale şi Miami, Broward este o închisoare pentru femei al cărei Coridor al Morţii se află într-o clădire gri, decorată cu roz şi înconjurată de plante tropicale. Aici, Aileen Wuornos s-a alăturat altor cinci femei care trăiesc în celulele asemănătoare cu cabina strâmtă a unui submarin, cu o sală de duşuri în capătul coridorului, o curte exterioară închisă, cu un coş de baschet pentru exerciţii fizice şi alte celule individuale pentru viitoare rezidente. Tot pe „Coridor" se află şi o încăpere desemnată drept celulă „de priveghi" unde deţinutele sunt închise cu 24 de ore înaintea execuţiei. Pedeapsa capitală

este administrată acum prin injecţie letală, la închisoarea de Stat din Florida, Starke.

La momentul scrierii acestei cărţi, în Statele Unite există 47 de femei condamnate la moarte. Comiţând crimele singure sau cu un complice, au fost condamnate pentru uciderea soţilor, copiilor, iubiţilor sau a unor persoane complet străine. O mare parte dintre ele au un trecut bine documentat de abuzuri fizice ori sexuale, precum şi dependenţe de alcool sau de droguri. Peste jumătate dintre ele sunt albe. Multe sunt mame, cu copii de vârstă şcolară. Puţine au ucis pentru câştiguri financiare. Majoritatea trăiesc în blocuri de celule proiectate special, separat de restul deţinuţilor, în care mişcările le sunt extrem de limitate.

Comparativ cu omologii lor de sex opus, care se numără cu miile în sistemul penitenciar, femeile reprezintă doar aproximativ 2% din numărul infractorilor care au fost condamnaţi la moarte în SUA. California, Florida şi Oklahoma au cele mai multe femei care îşi aşteaptă execuţia, încă o mână de alte state, precum Idaho, au doar câte o femeie condamnată şi trebuie să se lupte cu o problemă unică, deoarece majoritatea statelor sunt obligate prin lege să separe deţinuţii bărbaţi de femei.

Nici o femeie nu a mai fost executată în Statele Unite de la execuţia Karlei Faye Tucker, pe 3 februarie 1998, în Texas. A fost prima femeie executată de Texas de la finalul Războiului Civil. Tucker a fost condamnată pentru uciderea lui Jerry Lynn Dean, 27 de ani, şi a concubinei acestuia, Deborah Thornton, 32 de ani, în apartamentul lor din Watonga Drive, în nord-estul Houstonului, pe 13 iunie 1983. Arma crimei a fost un târnăcop.

* * *

Aileen (Lee) Carol Wuornos s-a născut pe 29 februarie 1956, la spitalul Clin ton Detroit, Michigan, din părinţi adolescenţi: Diane Wuornos, doar 16 ani, şi omul bun la toate, Leo Dale Pittman, în vârstă de 19 ani.

Mariajul celor doi s-a dovedit a fi tumultuos, aşa că s-a sfârşit cu două luni înainte de naşterea lui Lee, Diane văzându-se nevoită să-şi crească singură fetiţa şi pe fratele ei mai mare, Keith. Lee nu şi-a cunoscut niciodată tatăl, care fusese închis

pentru răpire, viol şi abuz asupra unui copil. S- a spânzurat cu un cearşaf în închisoare. Lee avea atunci 15 ani.

Curând, responsabilităţile unei mame singure i s-au părut de nesuportat lui Diane şi, când Lee avea şase luni, mama ei a plecat şi nu s-a mai întors. Diane şi-a sunat totuşi părinţii, spunându-le să ia copilul.

Laurie Wuornos, muncitor într-o uzină Ford, şi soţia lui, Eileen Britta, au adoptat în consecinţă ambii copii. Locuinţa lor era o clădire urâtă, pe un singur nivel. Lemnăria avea de un galben trist, iar casa se afla în mijlocul unui pâlc de copaci, departe de şosea, în Troy, Michigan. Simplă şi altfel neremarcabilă, era însă un loc al secretelor. Vecinii care nu fuseseră nici măcar o dată în interior, nici măcar din poliţeţe, îşi amintesc draperiile mereu trase dincolo de ferestrele mici ale casei Wuornos. Lumea exterioară era ţinută cu îndârjire la distanţă.

Laurie şi Britta i-au crescut pe Lee şi pe Keith odată cu propriii copii, dar nu au spus niciodată că erau, de fapt, bunicii lor.

Dincolo de ferestrele întunecate, au avut loc ciocniri frecvente între mica Lee şi tatăl ei adoptiv. O terţă parte omniprezentă era o curea de piele lată, model Western, pe care el o ţinea agăţată într-un cuier din spatele uşii dormitorului. La cererea lui, cureaua era curăţată aproape ritualic de Aileen, cu săpunul şi balsamul pentru şei, care erau ţinute în sertarul şifonierului.

Dezbrăcată la piele şi aplecată peste masa din bucătărie, copila încremenită de frică era bătută frecvent cu cureaua aceea cu două feţe. Uneori se întindea pe pat cu faţa în jos şi mâinile depărtate, pentru a-şi primi biciuiala, în vreme ce tatăl ei ţipa că era inutilă şi că nu trebuia să se fi născut. „Nu meriţi nici măcar aerul pe care-l respiri!", striga el, în timp ce cureaua biciuia iar şi iar.

Când avea nouă ani, o explozie chimică pe care Lee şi o prietenă au declanşat-o accidental, i-a provocat arsuri grave pe faţă şi braţe. A stat în spital mai multe zile şi a rămas închisă în

casă luni de-a rândul după aceea. Arsurile se vindecau încet, iar Lee se temea că va fi diformă şi cu cicatrici tot restul vieţii. Astăzi, cele câteva semne abia vizibile pe frunte şi pe braţe mai poartă încă amintirea sumbră a accidentului.

Pe la 11 ani, Lee a aflat că părinţii ei îi erau de fapt bunici. Era deja incorigibilă, cu un temperament îngrozitor şi inacceptabil social. Exploziile ei nervoase, care erau impredictibile şi aparent neprovocate, au căscat inevitabil o prăpastie între ea şi „părinţii" săi.

La 14 ani a rămas însărcinată şi a fost trimisă la un adăpost pentru mamele necăsătorite, ca să aştepte naşterea copilului. Personalul adăpostului a caracterizat-o ca ostilă, necooperantă şi incapabilă să se înţeleagă cu celelalte mame.
A dat naştere unui băieţel, care a fost dat spre adopţie în ianuarie 1971.

în iulie acelaşi an, Britta Wuornos a murit. La aflarea veştii, Diane Wuornos i-a invitat pe Aileen şi pe Keith să se mute la ea, în Texas, dar ei au refuzat. Lee a abandonat atunci şcoala, a plecat de acasă şi a început să facă
autostopul şi să se prostitueze.

* * *

în martie 1976, Lee, acum în vârstă de 20 de ani, s-a căsătorit cu multimilionarul Lewis Gratz Fell. După toate normele, a fost o căsătorie cel puţin stranie. Grizonantul Fell, un personaj cunoscut în Philadelphia, avea 69 de ani. O luase pe Lee la autostop. S-au căsătorit în Kingsley, Georgia, la mai puţin de două luni după moartea bunicului ei, Laurie, care se sinucisese. Avea 65 de ani, mai tânăr decât noul soţ al lui Lee.

Majoritatea celor care o cunoşteau pe Lee au privit cinic mariajul ei, fiindu-le imposibil să-l judece altfel decât ca pe o mişcare pur mercantilă. Inocentul Lewis Fell habar nu avea în ce se băga, deşi unii au fost de părere că era o relaţie acceptabilă de ambele părţi. Cât despre Fell, acesta avea o femeie tânără la braţ, iar Lee se bucura de tot ce putea cumpăra cu bani.

La începutul lui iulie, ea şi Lewis au intrat în Michigan într-un Cadillac alb nou-nouţ şi s-au cazat la un motel. Lee le trimisese câtorva prieteni decupaje cu anunţul cununiei din

paginile mondene ale ziarului *Daytona Press,* ilustrat cu fotografia unui om care-i putea fi bunic, descriindu-l pe Fell drept preşedintele unui club de iahting, care făcuse avere investind în acţiuni la companiile de căi ferate.

Pe 13 iulie, Lee a ieşit în oraş şi a sfârşit în Bernie's Club din Mancelona, unde şi-a etalat trupul şi a început să se înghesuie la mesele de biliard. Undeva după miezul nopţii barmanul şi managerul, Danny Moore, a decis că era destul. Lee se îmbătase, făcea scandal, striga obscenităţi, îi ameninţa pe ceilalţi clienţi şi, în general, era deranjantă. Moore s-a îndreptat spre masa de biliard şi a anunţat că masa se închide. în timp ce aduna bilele, a auzit pe cineva strigând „Ai grijă!". S-a întors exact la timp pentru a o vedea pe Lee ţintindu-i capul cu o bilă. Bila a trecut la doar câţiva centimetri, dar a fost aruncată cu atât forţă încât a rămas înfiptă în perete.

Când a sosit adjunctul Jimmie Patrick de la Departamentul Şerifului districtului Antrim, acesta a arestat- o pe Lee pentru agresiune şi violenţă. A fost acuzată şi de nerespectarea unor mandate de aducere ale Departamentului de Poliţie Troy, care solicitase reţinerea ei pentru consum de băuturi alcoolice într-un autovehicul, folosire ilegală a permisului de conducere şi pentru că nu avea un permis de conducere eliberat în Michigan. A fost scoasă pe cauţiune de o prietenă care a apărut cu geanta ei, în care avea 1 450 de dolari. Trei zile mai târziu, fratele ei, Keith, murea la 21 de ani, de cancer la gât.

După cum era de aşteptat, căsnicia lui Lee şi Fell a fost de scurtă durată. încă de la început ea fusese împărţită între dorinţa de a se îmbăta şi a-şi pierde vremea prin baruri şi plictiseala vieţii alături de soţul ei bătrân, în apartamentul lui somptuos de pe malul mării. Când acesta a refuzat să-i mai dea bani, ea l-a bătut. Fell a obţinut un ordin de restricţie şi anularea căsătoriei. A declarat că Wuornos tocase banii şi îl bătuse cu un baston.

în hotărârea de divorţ scrie: „Pârâta are un temperament violent şi nestăpânit şi a ameninţat că îi va face rău fizic Reclamantului şi din faptele ei precedente deducem că îl va răni pe Reclamant şi va provoca distrugeri proprietăţii acestuia [...] în

cazul în care curtea impune restricţii asupra Pârâtei împotriva agresiunilor [...] ori împotriva vătămării Reclamantului şi a proprietăţii sale".

Mariajul lui Lee s-a încheiat oficial pe 19 iulie, cu hotărârea de divorţ emisă de Curtea districtului Volusia din Florida. Ea a amanetat inelul de logodnă cu diamant. Două zile mai târziu, Keith a fost incinerat la aceeaşi casă funerară ca şi Britta şi Laurie Wuornos. Lee a întârziat la ceremonie.

După ce îşi respinsese fiul în timpul vieţii, Diane l-a acceptat după moarte şi a venit din Texas la ceremonia funerară a acestuia. Ceilalţi participanţi au fost surprinşi să o vadă, aparent prea tulburată pentru a rămâne pe tot parcursul ceremoniei în memoria fiului pe care îl abandonase şi care nu de mult se înrolase în armată.

Pe 4 august, Aileen a pledat vinovată pentru acuzaţiile de agresiune şi violenţă, plătind o amendă şi cheltuieli de judecată de 105 dolari. Apoi asigurarea militară de viaţă a lui Keith a fost plătită şi, în calitate de cea mai apropiată rudă, Lee a încasat 10 000 de dolari. Banii au fost plătiţi imediat ca avans pentru un Pontiac negru strălucitor (care a fost curând rechiziţionat). A mai cumpărat şi câteva antichităţi şi un sistem audio uriaş, deşi nu avea o casă în care să le pună. Banii s-au dus în trei luni.

Din nou la voia întâmplării, a început o serie de relaţii eşuate şi de mici infracţiuni, precum falsuri, furturi şi un jaf armat oarecum ridicol care au trimis-o scurt timp la închisoare. Din când în când mai făcea sex pe bani, dar nici măcar ca prostituată pe autostrada interstatală nu era chiar căutată. Când a cunoscut-o pe Tyria „Ty" Jolene Moore, de 24 de ani, în 1986, într-un bar de gay din Daytona, Lee era
singură şi furioasă. Era gata de ceva nou.

* * *

Lui Aileen Wuornos i-a fost uşor să ajungă la Daytona Beach. Fugise de acasă, fugise din căsnicie. A trecut dintr-un stat în altul, mergând cu autostopul pe Autostrada 95, şi a ajuns în ceea ce i s-a părut a fi paradisul - soare, locuri de muncă şi viaţă ieftină. Puteai chiar să intri cu maşina pe plaja albă din Daytona. Mare, sex, succes şi gaze de eşapament. O iluzie americană

servită pe o plajă atât de exploatată, încât părea mai degrabă o parcare pe nisip.

Pentru o vreme, a fost nemaipomenit. Ty o iubea pe Lee şi i-a rămas alături. Şi-a lăsat chiar şi slujba de menajeră la un hotel pentru o perioadă şi i-a permis prietenei sale să o întreţină cu banii câştigaţi din prostituţie. La un moment dat, probabil predictibil, pasiunea celor două s-a mai răcit şi banii au început să se împuţineze. Totuşi Ty a rămas cu Lee, urmând-o ca un căţeluş, dintr-un motel ieftin în altul, cu mici popasuri prin hambare între ele.

Valoarea lui Lee pe piaţa prostituatelor, niciodată una spectaculoasă, a căzut şi mai mult. Existenţa lor, deja la limită, a devenit şi mai grea. Era, evident, nevoie de o schimbare, dar nu era uşor de plecat din Daytona. Nu aveau niciodată bani cu care să ajungă în Miami şi cele două femei înţeleseră de acum că locurile de muncă erau mai greu de găsit decât crezuseră iniţial. Au cheltuit toţi banii, iar visurile lor de o viaţă mai bună s-au stins la fel de repede. Disperarea a început să-şi facă loc în vieţile lor şi tentaţiile au urmat rapid. Este o formulă care duce adesea la încălcări ale legii, iar în cazul lui Lee acestea au însemnat infracţiuni grave.

Oamenii sunt ucişi în Daytona, la fel ca în orice alt oraş, din motivele obişnuite - bani, răzbunare, sex şi afaceri -, dar Daytona Beach pare să provoace o demenţă letală unică. Uitându-ne la ce are oraşul de oferit, cine cumpără şi care este produsul principal, este întotdeauna vorba de sex. Oraşul de coastă se află la aproape 100 de kilometri est de Orlando. O variantă bună de concediu ieftin pentru un muncitor. Turiştii bădărani din tot sud-estul ştiau asta, la fel şi Richard Mallory, 51 de ani, din Clearwater, Florida, care a dispărut joi, 30 noiembrie 1989.

Richard Mallory era un om discret, nu foarte comunicativ, un mister chiar şi pentru cei care ar fi trebuit să-l cunoască cel mai bine. Locuia singur într-un complex de apartamente numit „The Oaks". Puţini oameni ajungeau să-l cunoască, având în vedere stilul său de viaţă ciudat şi, în atelierul său de reparaţii

TV şi video, Mallory Electronics, aflat în mallul din Palm Harbour, absenţele sale erau frecvente şi neexplicate.

Era un bărbat atrăgător, cu un păr negru bogat, pieptănat pe spate, şi o frunte înaltă. De la cei 1,80 metri ai săi, mustăciosul Mallory scruta lumea prin ochii căprui din spatele ochelarilor cu ramă metalică. Era zvelt, cântărind 77 de kilograme, şi spunea că are *doar* 51 de ani.

Divorţat de mulţi ani şi despărţit recent de o iubită pe nume Jackie Davis, fusese atras dintotdeauna de sexul opus. îi plăcea să petreacă, fiind un vizitator frecvent al stabilimentelor dedicate plăcerilor carnale. îi plăcea cum arată femeile, cum miros şi cum se mişcă. îi plăcea cum se simţea în compania lor - puternic, în control, senzual. Era un client suficient de cunoscut al barurilor topless din Tampa şi Clearwater, astfel încât majoritatea stripteuzelor, dansatoarelor şi prostituatelor îl ştiau măcar din vedere, dacă nu după nume, deşi nimeni nu ştia că petrecuse zece ani în închisoare pentru violenţe sexuale. Dar acum zilele lui Richard petrecute în căutarea sexului erau pe cale să se sfârşească abrupt.

Mallory avea şi probleme financiare serioase. Avea restanţe de 4 000 de dolari la chirie, iar afacerile urmau a-i fi verificate de Fisc. Deţinea două dube, una albă şi cealaltă maro. însă, în noaptea în care a dispărut pe drumul spre Daytona, unde voia să-şi petreacă weekendul, conducea Cadillacul său Coupe de Viile 1977 cu două uşi, bej-deschis, cu interior maro şi geamuri fumurii. Era o maşină mai potrivită dacă erai în căutare de alcool şi plăceri. în seara zilei de joi, 30 noiembrie, şi-a închis atelierul de reparaţii, a mers acasă, şi-a aruncat câteva bagaje în maşină şi a plecat spre Daytona.

După ce schimbase câteva maşini la autostop, călătorind spre nord, Lee Wuornos ajunsese lângă Tampa, pe Autostrada Interstatală l-4, exact în locul în care trece pe sub I-17. Ploua torenţial, iar ea se adăpostise sub pasaj, aşteptând să se oprească ploaia. Mallory a observat-o şi a încetinit, apoi a dat cu spatele şi s-a oferit să o ia în maşină. Pe drum au discutat paşnic şi au oprit să cumpere câteva beri. Era în jur de ora 5 dimineaţa,

când Mallory a adus vorba despre sex. A ieşit de pe şosea, în pădurea de pe margine. Lee şi-a dezbrăcat hainele înaintea lui şi s-au îmbrăţişat şi sărutat o vreme.

Brusc şi aparent fără a fi provocată, Lee a scos un pistol de calibrul .22 şi a început să tragă în el. Primul glonţ l-a lovit în braţul drept şi i-a intrat în corp. Mallory a încercat cu disperare să se târască afară din maşină, când un al doilea glonţ l-a lovit în piept, urmat imediat de al treilea şi al patrulea. Mallory nu a murit imediat. Glonţul expandabil, cu înveliş de cupru, care l-a lovit în partea dreaptă a pieptului, i- a penetrat plămânul stâng, trecând prin el înainte de a se opri în cutia toracică. în drumul său, glonţul a provocat o hemoragie masivă, fatală. Mallory s-a luptat să rămână în viaţă încă 15 minute, timp în care Lee Wuornos a stat lângă el, privindu-l cum moare.

A doua zi, maşina lui Mallory a fost găsită abandonată lângă John Anderson Drive, în Ormond Beach. Adjunctul Bonnevier se afla într-o patrulă de rutină când a oprit şi a verificat vehiculul. A observat pete de sânge pe spătarul scaunului şoferului, dar nici urmă de şofer sau de vreun pasager. Cheile nu erau în contact, dar multe alte obiecte au fost găsite la mică distanţă de maşină. Parţial îngropat în solul nisipos, era un portofel albastru din plastic, în care se aflau permisul de conducere al lui Richard Mallory, diverse documente şi două cârduri de credit expirate de mult. Au mai fost găsite şi două pahare de plastic şi o sticlă de vodcă pe jumătate goală, pe lângă alte obiecte, sugerând că Mallory nu fusese singur. Scaunul şoferului era împins la maximum în faţă, într-o poziţie de condus care ar fi fost extrem de incomodă pentru un om de dimensiunile lui Mallory.

Doi tineri care căutau fier vechi au descoperit cadavrul lui Richard Mallory pe 13 decembrie, la peste opt kilometri dincolo de râu de locul unde fusese găsită maşina. Ofiţerii districtului Volusia, care au răspuns apelului la 911, au văzut un corp care fusese adus în stadiu de schelet de la claviculă până în creştet. Se afla sub o bucată de carton, de sub care se vedeau doar degetele. Era complet îmbrăcat, cu blugi şi pulover, şi cureaua

uşor strâmbă. Buzunarele blugilor fuseseră întoarse pe dos. Proteza dentară se afla pe pământ, alături de cadavru.

Charles James Lau, detectiv în Departamentul Şerifului din districtul Volusia, a supervizat o autopsie urgentă a cadavrului neidentificat, recuperând patru gloanţe din cutia toracică a acestuia. Palmele victimei au fost îndepărtate şi duse la laboratorul criminalistic pentru examinarea amprentelor, deoarece, după spusele lui Lau, „când ai un cadavru neidentificat, nu-l poţi amprenta din cauza descompunerii".

Până la jumătatea lui mai 1990, uciderea nefericitului Richard Mallory fusese uitată complet de Departamentul Şerifului din districtul Volusia. Aparent, nu era nici un motiv să creadă că fusese altceva decât o crimă izolată.

* * *

Ca mai toţi bărbaţii divorţaţi, David Spears, 47 de ani, era un vis împlinit. Previzibil, onest şi muncitor, era un om pe care te puteai baza. îşi câştiga existenţa lucrând în construcţii şi locuia în Winter Garden, lângă Orlando, făcând zilnic naveta în Saratosa, unde lucra la Universal Concrete. Un uriaş bărbos de 1,93 metri, timid, care vorbea încet, cărunt şi ars de soare, încă mai ţinea la fosta soţie, Dee, cât să-i cedeze regulat o parte din salariul său lunar.

Vineri, 18 mai 1990, chiar înainte de pauza de prânz, David a sunat-o pe Dee şi i-a spus că o va suna a doua zi, între 14 şi 14:30. Sâmbătă a plecat de la muncă pe la 14:10, în camioneta sa albă, şi nu a mai fost văzut niciodată în viaţă.

A întâlnit-o pe Lee Wuornos undeva în apropiere de intersecţia dintre Route 27 şi Autostrada I-4, la vreo 60 de kilometri de Winter Garden, şi s-a oferit să o ducă cu maşina. Ea i-a spus că voia să ajungă în Homosassa Springs. Era complet în afara traseului lui: cu toate acestea, a fost de acord să o ducă la destinaţie şi au sfârşit ieşind de pe şosea pe US 19, aproape de Homosassa Springs, intrând apoi atât de mult în pădure încât Spears s-a temut că maşina va rămâne blocată în noroi.

Camioneta lui David Spears a fost găsită pe 20 mai, abandonată lângă Drumul Districtual 318 şi I-75, în districtul Marion. Un fir de păr blond a fost găsit pe volan şi ambalajul rupt

al unui prezervativ, pe podeaua maşinii. Toate lucrurile sale personale, inclusiv uneltele, hainele şi o panteră unicat din ceramică, pe care o cumpărase pentru Dee, lipseau. Scaunul şoferului era tras mult prea aproape de volan pentru un om de înălţimea lui, indicându-le poliţiştilor că altcineva condusese camioneta după uciderea lui Spears.

Pe 1 iunie cineva a descoperit cadavrul unui bărbat neidentificat, într-o poiană mărginită de pini şi palmieri pitici. Mathew Cocking tocmai trecuse pe lângă o groapă de gunoi ilegală de pe Fling Lane, un drum de ţară în sudul Chassahowitzka, adiacent cu US 19.

Poliţiştii ajunşi la faţa locului au găsit un cadavru descompus, complet dezbrăcat, cu excepţia unei şepci de camuflaj care stătea vesel pe craniu. Pe sol, lângă cadavru, erau un prezervativ Trojan folosit, ambalajul negru rupt al acestuia şi câteva doze goale de bere Busch şi Budweiser. în primă fază, din cauza stării cadavrului, poliţiştii nu au putut stabili sexul, vârsta sau cauza probabilă a morţii. Cadavrul era întins pe spate, cu picioarele şi braţele depărtate, cu palmele în sus. Lee Wuornos îi furase victimei sale banii din salariu, banii pentru absolvire ai fiicei sale şi o sumă ascunsă în maşină, pentru situaţii de urgenţă, totalizând în jur de 600 de dolari.

Dr. Janet Pillow a făcut autopsia pe 4 iunie. Bărbatul, care cântărea 88 de kilograme în viaţă, fusese redus la 18 kilograme în momentul descoperirii. Şase gloanţe calibrul .22 au fost extrase din corpul lui. Două zile mai târziu, un alt cadavru era descoperit în districtul Marion.

* * *

Charles Carskaddon, 40 de ani, excavatorist şi uneori practicant de rodeo, plecase de la locuinţa mamei lui din Prairie, Missouri, spre Tampa, pentru a o lua pe Peggy, logodnica lui. Nu a mai ajuns niciodată. Cadavrul său dezbrăcat a fost găsit între Drumul Naţional 52 şi Autostrada l-75, în districtul Pascoe, miercuri, 6 iunie. Trupul era acoperit cu iarbă, frunze şi o pătură electrică verde. Fusese împuşcat de nouă ori cu un pistol de calibrul .22.

Cadillacul maro, model 1975, al lui Carskaddon, o maşină pe care acesta o restaurase cu pasiune, a fost găsit a doua zi, în apropiere de Autostrada l-75 şi Drumul Districtual 484, în Marion. Deşi plăcuţele de înmatriculare fuseseră luate, numărul de identificare al vehiculului era încă intact şi a dus la aflarea numelui proprietarului. Mama lui Carskaddon, Florence, le-a spus poliţiştilor că unicul ei fiu avea la el un pistol de calibrul .45, cu pat sidefat, o pătură mexicană, un pistol pentru şocuri electrice, o lanternă, ceas de mână, servietă, tricou negru şi cizme de cowboy din piele de şarpe. „Scosese percutorul armei, pentru că se temea să o folosească", a spus ea. Nici unul dintre aceste lucruri nu a fost găsit în maşină.

* * *

Peter Siems era un pensionar în vârstă de 65 de ani care lucrase în marina comercială şi locuia lângă Jupiter, Florida, în zorii zilei de 7 iunie, vecinii l-au văzut pe misionarul cu jumătate de normă punând bagaje şi un teanc de biblii în Pontiacul său Sunbird argintiu, model 1988. Au bănuit corect că bărbatul cu ochelari şi început de chelie pleca într-una dintre călătoriile sale de „răspândire a Cuvântului", ca membru al campaniei „Hristos este răspunsul". în drumul său, intenţiona să-şi viziteze şi rudele din Arkansas.

Pe 4 iulie, un Pontiac Sunbird argintiu gonea pe Drumul Naţional 315, în apropiere de Orange Springs, Florida. Maşina a trecut printr-o poartă metalică şi un gard de sârmă ghimpată, spărgându-şi parbrizul înainte de a se opri în tufe. Pentru o clipă, a părut că se va răsturna, dar a căzut înapoi pe roţi, cu aburi şuierând din radiator.

Rhonda şi Jim Bailey, care stăteau pe verandă bucurându-se de ziua însorită, au văzut accidentul spectaculos desfăşurându-se sub ochii lor. Au observat două femei târându-se din maşină, una dintre ele blondă şi scundă (Lee Wuornos) şi cealaltă, o brunetă înaltă (Tyria Moore). Blonda, ale cărei braţe sângerau, a început să arunce doze de bere în pădure şi să o înjure pe partenera ei, care nu spunea prea multe.

Martorii uluiţi au observat că femeile au luat o geantă frigorifică roşie cu alb de pe bancheta din spate şi, încă

certându-se, s-au îndepărtat împleticindu-se pe şosea. Când s-au apropiat nişte maşini, cele două au fugit în pădure şi s- au ascuns; doar pentru a reveni după ce maşinile trecuseră. Când nu a mai fost nici un pericol, cele două s-au întors la maşină.

Când Rhonda a fugit spre ele să vadă cum le putea fi de ajutor, blonda a implorat-o să nu sune la poliţie, spunând că tatăl ei locuia un pic mai sus, pe drum. Cele două femei au urcat înapoi în maşină şi, cu oarecare dificultate, au reuşit să iasă cu spatele pe şosea şi să plece. în câteva minute, una dintre roţile din faţă s-a dezumflat şi, cu maşina acum nefuncţională, Wuornos şi Moore nu au avut de ales decât să o abandoneze. Au smuls plăcuţele de înmatriculare şi le-au aruncat împreună cu cheile în pădure, după care au plecat mai departe.

Un şofer, crezând că femeile erau la ananghie, a tras pe dreapta şi s-a oferit să le ajute. A observat că blonda nu doar că sângera, dar era şi foarte beată. Când i-a cerut să le ducă cu maşina, omul s-a gândit mai bine şi a refuzat, moment în care Lee s-a enervat şi a devenit agresivă. Omul a plecat mai departe, dar a sunat la Departamentul de Pompieri Orange Springs şi le-a spus despre femeia rănită.

Două maşini de intervenţie au fost trimise la faţa locului, dar, când au ajuns, Lee Wuornos a negat că ar fi fost în maşină. „Nu ştiu nimic despre nici un accident", a mârâit ea. „Vreau ca oamenii să nu mai îndruge minciuni şi să ne lase în pace."

La ora 21:44, poliţistul Rickey a răspuns la apelul de urgenţă şi a găsit maşina. (Abia după vreo două luni au aflat detectivii exact unde avusese loc primul accident şi au auzit relatarea Rhondei şi a lui Jim Bailey.) Adjunctul Lawing de la districtul Marion a fost trimis să cerceteze vehiculul distrus şi abandonat. Proprietarul a fost identificat după numărul de înmatriculare al vehiculului ca fiind Peter Siems, dat dispărut. Au fost prelevate din vehicul urme de amprente însângerate şi s-au observat pete de sânge pe tapiţeria scaunelor şi pe mânerele uşilor. Printre obiectele ridicate din maşină de poliţişti se aflau doze de bere Busch şi Budweiser, ţigări Marlboro şi două

învelitori pentru recipiente de băuturi. Sub scaunul pasagerului din faţă era un bidon de soluţie pentru geamuri Windex, cu o etichetă de preţ de la Eckerd Drugs. Aparţinea unui magazin de pe Gordon Street din Atlanta, Georgia.

Portretistul poliţiei deja schiţase chipurile-robot ale celor două femei, pe baza descrierilor oferite de martorii incidentului cu Pontiacul Sunbird. înarmaţi cu aceste schiţe şi cu recipientul de Windex, detectivii au mers în Atlanta pentru a vorbi cu managerul de la Eckerd Drugs. La vederea celor două portrete-robot, acesta şi-a amintit că cele două femei fuseseră în magazinul său într-o seară de vineri. „Suntem într-o zonă rău famată a oraşului, într-un cartier predominant negru, iar albii nu se aventurează pe aici după căderea întunericului", a spus el. Managerul şi-a amintit că cele două femei cumpăraseră cosmetice şi o cutie neagră de prezervative Trojan, aceeaşi marcă cu cele găsite lângă cadavrul lui David Spear şi în portbagajul maşinii sale. Una dintre învelitorile de căni i-a dus pe detectivi la un magazin Speedway de lângă ieşirea de pe I-75 spre Wildwood.

Peter Siems şi soţia lui erau misionari. Nu beau şi nu fumau, iar rudele au declarat că cei doi nu fuseseră niciodată în Atlanta. John Wisnieski de la Poliţia Jupiter lucra la acest caz de când fusese raportată dispariţia lui Siems. Acesta a transmis un mesaj teletip naţional cu semnalmentele celor două femei, precum şi un rezumat al cazului, însoţit de portretele-robot, către Buletinul de Activităţi Infracţionale Florida. Apoi a aşteptat. Nu spera că îl va găsi pe Siems în viaţă. Cadavrul bărbatului nu fusese găsit, cârdurile sale de credit nu fuseseră folosite, iar din contul său bancar nu fuseseră retraşi bani.

* * *

Mereu zâmbitorul Eugene „Troy" Burress îşi sărbătorise a cincizecea aniversare în ianuarie 1990. Cu un dar al vorbirii natural, lucra cu jumătate de normă ca agent de vânzări pentru Gilchrist Sausage Company din Ocala, o staţiune din nordul Floridei, unde şi locuia. Avea şi propria firmă, Troy's Pools, în Boca Raton.

Pe 30 iulie 1988, Burress a plecat în delegaţie la Gilchrist, pe traseul care includea Daytona folosit de companie, vizitând mai mulţi clienţi din centrul statului Florida. Ultima oprire era planificată în Salt Springs, districtul Marion. Acesta era „ţinutul crimelor lui Wuornos", iar el nu a mai ajuns niciodată la destinaţie.

Cum nu a sunat la sediu după încheierea vizitei, managerul de la Gilchrist, doamna Jonnie Mae Thompson, a început să dea telefoane, descoperind că Burress nu ajunsese la ultima sa destinaţie. A început imediat să îl caute, iar la ora 2:00 a fost dat dispărut de soţia lui. Poliţiştii au reţinut semnalmentele unui bărbat uşor supraponderal, cu înălţimea în jur de 1,67 metri şi de 70 de kilograme, ochii albaştri şi părul blond.

De data aceasta, răspunsul a fost rapid, deşi tragic. La ora 4:00, poliţiştii districtului Marion au găsit camionul de livrări al Gilchrist, uşor de deosebit prin cabina şi remorca neagră cu sigla companiei, pe marginea Drumului Naţional 19, la 30 de kilometri est de Ocala. Maşina era încuiată, iar cheile lipseau, la fel şi Troy Burress.

O familie ieşită la picnic în Parcul Naţional Forestier Ocala i-a găsit cadavrul cinci zile mai târziu. Au dat întâmplător de el într-o poiană, foarte aproape de Drumul Naţional 19, la aproximativ 12 kilometri de camioneta abandonată. Clima caldă şi umedă din Florida accelerase procesul de descompunere, îngreunând identificarea la faţa locului. Identitatea cadavrului a fost confirmată ulterior de soţia lui Burress, după verighetă. Fusese ucis cu două focuri trase cu un pistol de calibru .22, unul în piept şi unul în spate. Un clipboard cu detaliile livrărilor şi chitanţe, care fusese scos din camion, a fost găsit lângă cadavru, dar încasările companiei lipseau.

* * *

Dick Humphreys, din Crystal River, Florida, nu a mai ajuns niciodată acasă după ultima sa zi de lucru la sediul din Sumterville al Departamentului de Sănătate şi Servicii de Reabilitare Florida. Un investigator specializat în protecţia copiilor abuzaţi şi răniţi, urma să se transfere la biroul

departamentului din Ocala. în vârstă de 56 de ani, era un bărbat experimentat, care fusese şef de secţie în Alabama.

Pe 11 septembrie 1990 a dispărut după ce a luat o blondă la autostop. în seara următoare, cadavrul său a fost găsit pe Drumul Naţional 484 în apropiere de I-75, în districtul Marion. Fusese împuşcat de şapte ori. Şase gloanţe de calibru .22 au fost extrase din corpul său, dar al şaptelea îi trecuse prin încheietura mânii şi nu a fost recuperat niciodată. îi lipseau portofelul şi banii.

Firenza lui Humphrey a fost găsită pe 19 septembrie, la peste 100 de kilometri în nord. Fusese parcată în spatele unui service abandonat, la intersecţia I-10 cu Drumul Naţional 90, în apropiere de Live Oak, districtul Suwannee. Plăcuţele de înmatriculare, cheile şi un sticker galben Highway Patrol Association fuseseră scoase din maşină, în timpul examinării iniţiale a vehiculului s-a observat că tot ceea ce îi aparţinuse lui Dick Humphreys dispăruse sau fusese distrus, la fel ca şi proprietarul. Printre obiectele lipsă erau racleta pentru gheaţă, hărţi, documentele personale, actele firmei şi certificate de garanţie. Pipa favorită a lui Dick Humphreys, care stătea într-un suport de lemn sculptat pe bordul maşinii, lipsea de asemenea. în schimb, Lee Wuornos lăsase o doză de Budweiser sub scaunul pasagerului.

înapoi la sediul poliţiei, o examinare mai amănunţită a interiorului maşinii a scos la iveală un bon de casă pentru băuturi cumpărate de la magazinul EMRO numărul 8237, aflat într-o parcare Speedway pentru camioane, de la intersecţia Drumului Naţional 44 cu I-75, în Wildwood. Ora de pe bon era 16:19, din 11 septembrie 1990, ziua în care dispăruse Dick. Vânzătoarea care fusese atunci de serviciu nu l-a putut identifica pe el, dar a recunoscut portretele-robot ale lui Wuornos şi Moore. După limbajul lor corporal, avea impresia că erau prostituate. Când au ieşit din magazin, a crezut că au plecat mai departe, astfel că nu a sunat la poliţie, cum ar fi trebuit, căci prostituţia este interzisă în parcările pentru camioane în Florida.

Cea mai mare parte a lucrurilor victimei, inclusiv pipa, care i-a fost înapoiată soţiei, au fost găsite o lună mai târziu, într-o zonă împădurită de pe Boggy Marsh Road, în sudul districtului Lake, în apropiere de US 27.

Pe atunci, oamenii legii care anchetau diversele crime începuseră deja să-şi confrunte probele. Detectivii din Marion şi Citrus şi-au comparat notele despre cazurile Burress şi Spears. Apoi au vorbit cu Tom Muck, din districtul Pascoe, după ce au citit în buletinul Departamentului de Aplicare a Legii Florida (DALF) că victima lui Muck ar putea avea legătură cu Spears. Acum erau trei crime, ceea ce însemna că aveau un criminal în serie în libertate.

Crimele aveau câteva caracteristici comune, inclusiv faptul că victimele erau bărbaţi vârstnici care fuseseră jefuiţi, iar doi dintre ei aveau buzunarele întoarse pe dos. Toate fuseseră executate cu un pistol de calibru mic. Gloanţele extrase din cadavre erau de calibrul .22, cu înveliş de cupru, expandabile, şi fuseseră trase cu o armă cu şase ghinturi spre dreapta.

O altă legătură a apărut când poliţiştii au împărţit între ei portretele-robot făcute la indicaţiile martorilor. Existau asemănări semnificative, sugerând că era vorba de aceeaşi femeie blondă şi scundă. Dacă acţiona singură, şi nu cu un bărbat, ofiţerii au argumentat că putea folosi foarte bine un pistol de calibru mic ca „egalizator".

Căpitanul Steve Binegar, comandantul Diviziei de Investigaţii Criminale a Departamentului Şerifului din districtul Marion, ştia despre cazurile Citrus şi Pascoe. în prezent, lucrează la închisoarea districtuală din Tallahassee, unde şi-a amintit că nu a putut ignora asemănările dintre crime şi a început să formuleze o teorie. Prima lui sarcină a fost să formeze un grup operativ interagenţii, cu reprezentanţi ai districtelor în care fuseseră găsite cadavrele.

„Nimeni nu oprea la autostop în zilele acelea", explică Binegar. „Deci făptaşul/făptaşii trebuie să fi fost iniţial neamenințători pentru victime. Când am aflat că două femei plecaseră din maşina lui Peter Siems, m-am uitat la

prezervativele Trojan. Apoi au venit portretele-robot şi vânzătoarea din parcarea pentru camioane care a spus că cele două femei păreau prostituate. Atunci le-am spus celorlalţi: «Trebuie să căutăm o târfă de autostradă, punct»."

Binegar a decis să apeleze la presă pentru ajutor. La sfârşitul lui noiembrie, Reuters a publicat o ştire despre crime, relatând că poliţia căuta două femei. Ziarele din Florida au preluat ştirea şi au publicat-o alături de portretele- robot ale celor două femei.

* * *

Walter Antonio, 60 de ani, din Cocoa, Florida, conducea spre Alabama, în căutarea unui loc de muncă. Logodit recent, purta un inel din aur şi argint cu diamant, un cadou de la logodnica sa. Pe 18 noiembrie, un poliţist aflat la vânătoare a descoperit cadavrul unui bărbat, gol cu excepţia şosetelor din picioare, în apropiere de intersecţia dintre US 19 şi US 27, în districtul Dixie. Walter Antonio fusese împuşcat de patru ori, de trei ori în piept şi o dată în cap, cu un pistol calibru .22.

Pontiacul său Grand Prix maro a fost găsit pe 24 noiembrie într-o zonă împădurită din apropiere de I-95 şi US 1, în nordul districtului Brevard. Lipseau cheile şi plăcuţele de înmatriculare şi, la fel ca de pe maşina lui Humphrey, un sticker. Peste numărul de identificare al vehiculului fusese lipită grosolan o bucată de hârtie, iar uşile erau încuiate. Pe jos, lângă maşină, au fost găsite doze goale de Budweiser, care fuseseră curăţate de amprente.

Detectivii au aflat că Antonio înregistra cu meticulozitate fiecare achiziţie de combustibil, păstrând bonurile din benzinării, pe care nota kilometrajul. Mulţumită acestui comportament metodic au putut deduce că, în săptămâna dinaintea dispariţiei sale, maşina sa parcursese peste 1 600 de kilometri.

Logodnica lui Antonio le-a dat poliţiştilor o listă a lucrurilor care se aflau în maşină, inclusiv o pereche de cătuşe, o insignă de adjunct în rezervă pentru voluntari, un baston de poliţie, o lanternă, un ceas de mână Timex, o valiză, o trusă de scule şi o şapcă de baseball. Toate aceste obiecte dispăruseră.

Actele de identitate şi hainele lui Walter Antonio au fost descoperite într-o zonă împădurită din districtul Taylor, la

aproximativ 61 de kilometri nord de locul în care fusese găsit cadavrul. Restul lucrurilor nu au mai fost găsite niciodată.

în puţin peste un an, Lee Wuornos lăsase în urma ei un şir de cadavre ale unor bărbaţi de vârsta a doua, pe toată reţeaua de autostrăzi din Florida.

* * *

După apelul din ziare al căpitanului Steve Binegar, telefoanele au început să sune şi, la jumătatea lui decembrie 1990, detectivii aveau mai multe piste care duceau către cele două suspecte. Un bărbat din Homosassa Springs, unde îi ceruse Wuornos lui David Spears să o ducă, a spus că două femei care corespundeau semnalmentelor închiriaseră o rulotă de la el cu vreun an înainte. După ce a căutat prin registre, a găsit numele „Tyria Moore" şi „Lee".

O martoră din Tampa a spus că două femei lucraseră la motelul ei aflat la sud de Ocala, în apropierea locului unde fusese ucis Troy Burress. Numele lor erau Tyria Moore şi Susan Blahovec, a spus ea şi au dat de înţeles că tocmai cumpăraseră o rulotă din Homosassa Springs. Femeia îşi amintea că blonda, Blahovec, era cea care domina cuplul şi credea că lucra ca prostituată în parcările pentru camioane. Le-a mai spus poliţiştilor că amândouă erau lesbiene.

Informaţiile celor doi martori au declanşat imediat alarma în grupul operativ - David Spears; Homosassa Springs; rulota; două femei... Troy Burress; Ocala; rulota; aceleaşi două femei. Ancheta începea să dea roade pe măsură ce firele subţiri începeau să se lege între ele.

între timp, portretele-robot publicate de presă ale blondei cu buze roşii şi părul sârmos şi al tovarăşei ei brunete, cu faţa rotundă şi şapcă de baseball, au început să o urmărească pe Moore zi şi noapte. Aceasta a fost scuza ei pentru a fugi din Daytona Beach şi a pleca acasă, în Ohio, de Ziua Recunoştinţei. Tyria, care nu făcuse niciodată vreun rău nimănui, avea la ce să se gândească, pentru că, deşi era ataşată emoţional de Lee, nu-i venea a crede că iubita ei era criminalul în serie pentru care statul lansase o operaţiune de căutare masivă.

Pasul decisiv a venit pentru detectivi din Port Orange, de lângă Daytona. Poliţia locală luase urma celor două femei şi a putut face o listă detaliată a deplasărilor cuplului de la sfârşitul lui septembrie până la jumătatea lui decembrie. Cele două stătuseră în principal la motelul Fairview, în Harbor Oaks, unde Blahovec se înregistrase sub numele Cammie Marsh Greene. Au locuit o scurtă perioadă într-un mic apartament, în spatele unui restaurant de lângă Fairview, dar au revenit ulterior la motel. Apoi Wuornos - alias Blahovec, alias Greene - s-a întors singură şi a rămas până pe 10 decembrie.

O verificare a bazei de date a poliţiei naţionale le-a oferit detectivilor permisul de conducere şi cazierul Tyriei Moore, ale lui Susan Blahovec şi ale lui Cammie Marsh Greene. Moore nu avea un cazier important, fiind achitată în 1983 de acuzaţia de pătrundere prin efracţie. Blahovec fusese arestată o dată pentru violare de proprietate, în timp ce Greene nu avea cazier. în plus, fotografia de pe permisul lui Blahovec nu semăna cu cea a lui Greene.

Actul de identitate al lui Greene a fost cel care a dus la rezultatul final. Poliţiştii din Volusia au verificat la birourile de amanet din zonă şi au aflat că, în Daytona, Cammie Marsh Greene amanetase o cameră Minolta Freedom de 35 mm şi un detector radar Micronta cumpărat de la Radio Shack (ambele aparate de tipul celor deţinute de Richard Mallory), la OK Pawn Shop din Daytona Beach. Cammie a luat 30 de dolari, s-a legitimat cu permisul de conducere şi a lăsat amprenta obligatorie în registrul de casă. Puţini oameni au un detector radar Radio Shack şi chiar mai puţini o cameră Minolta de 35 de mm, aşa încât combinaţia le-a atras atenţia detectivilor. în Ormond Beach, femeia amanetase mai multe scule care se potriveau descrierii celor luate din camioneta lui David Spear, deşi poliţia nu le-a putut recupera.

Amprenta s-a dovedit a fi cheia. Jenny Ahearn, de la Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor al DALF, nu a găsit nimic la prima căutare, dar a vizitat împreună cu colegii ei districtul Volusia, unde au început o căutare manuală a

amprentelor. într-o oră, a dat de o adevărată comoară. Amprenta apărea într-un dosar deschis pe numele unei Lori K. Grody acuzate de nerespectarea regimului armelor. Amprentele ei se potriveau unei urme palmare însângerate găsite în Pontiacul Sunbird al lui Peter Siems. Toate aceste informaţii au fost trimise la Centrul Naţional de Informaţii Criminalistice, iar Michigan, Colorado şi Florida au răspuns, confirmând că Lori K. Grody, Susan Blahovec, Cammie Marsh şi Aileen Carol Wuornos erau una şi aceeaşi persoană.

Deghizaţi în motociclişti, doi detectivi sub acoperire, Mike Joyner şi Dick Martin, au localizat-o în cele din urmă pe Lee Wuornos, marţi, 8 ianuarie 1991, la ora 21:19, ţinând-o apoi sub observaţie. Se afla în Port Orange Pub, pe Ridgewood Avenue, în Harbor Oaks, la aproape un kilometru de barul ei preferat, The Last Resort, unul dintre nenumăratele baruri de motociclişti de pe Autostrada Unu. Deodată, spre uluirea celor doi ofiţeri sub acoperire, doi poliţişti din Port Orange au intrat în bar şi au scos-o pe Wuornos afară. Joyner şi Martin au sunat imediat la centrul lor de comandă de la Pirate's Cove Motel, unde autorităţile din şase jurisdicţii se adunaseră pentru a finaliza ancheta. Aceştia au concluzionat că incidentul nu era o scurgere de informaţii, ci pur şi simplu era vorba de doi poliţişti atenţi care îşi făceau datoria. Bob Kelly de la Biroul Şerifului din districtul Volusia a sunat la secţia de poliţie Port Orange şi le-a spus să nu o aresteze sub nici o formă pe Wuornos. Ordinul le-a fost transmis imediat poliţiştilor şi Lee a fost lăsată să se întoarcă în bar.

Acţiunea s-a mutat înapoi la cei doi detectivi sub acoperire, care au început o conversaţie cu ea şi i-au cumpărat câteva beri. Lee a plecat în jurul orei 10 seara, ducând o servietă de piele şi refuzând oferta de a fi condusă acasă. încă o dată, măsurile de precauţie au fost aproape să fie spulberate când doi ofiţeri DALF au pornit în spatele lui Wuornos, urmărind-o cu luminile stinse în timp ce aceasta mergea pe Ridgewood Avenue. Poliţiştii de la centrul de comandă le-au transmis prin radio ofiţerilor DALF să se retragă, lăsând-o pe Lee să-şi continue drumul spre The Last Resort.

Joyner şi Martin au întâlnit-o la The Last Resort, unde Lee a băut şi a vorbit cu mai multe persoane până la miezul nopţii, când a plecat. Dar nu a ajuns prea departe. Lee Wuornos şi-a petrecut ultima noapte de libertate dormind pe un scaun vechi de maşină, capitonat cu vinilin galben, sub copertina de tablă a barului.

Filajul urma să continue a doua zi, dar, când au aflat că în seara aceea, în barul respectiv, urma o petrecere cu un mare număr de motociclişti, poliţiştii au decis că filajul ar fi fost imposibil. Folosind pur şi simplu o cască, Lee s-ar fi putut face nevăzută cu uşurinţă printre sutele de motociclişti de la petrecere, dispărând pentru totdeauna. în acel moment s-a hotărât arestarea ei. Joyner şi Martin au întrebat-o dacă vrea să folosească camera lor de motel să se spele şi să se aranjeze înainte de petrecere. La început a fost reticentă, dar apoi s-a răzgândit şi a plecat cu ei din bar.

Afară, pe treptele din faţa barului, Larry Horzepa de la Biroul Şerifului districtului Marion s-a apropiat de Lee şi i-a spus că este arestată cu un mandat emis pe numele Lori Grody. Mandatul era eliberat pentru o acuzaţie de port ilegal de armă, iar crimele nu au fost menţionate. Arestarea a fost ţinută secretă şi nu a fost făcută nici o declaraţie de presă legată de arestarea unui criminal în serie. Precauţiile au fost bine-venite, căci, pentru moment, poliţia nu avea arma crimei şi nici pe Tyria Moore.

însoţitoarea lui Lee a fost localizată pe 10 ianuarie, în locuinţa surorii ei din Pittston, Pennsylvania. Jerry Thompson din districtul Citrus şi Bruce Munster din districtul Marion au zburat până în Scranton, pentru a o interoga. I-au fost aduse la cunoştinţă drepturile, dar nu a fost acuzată de nici o infracţiune. Munster s-a asigurat că femeia ştia ce înseamnă sperjurul, a pus-o să jure şi s-a lăsat pe spătarul scaunului urmărind-o în timp ce aceasta îşi dădea declaraţia.

Tyria le-a spus că ştiuse de crime încă de când Lee venise acasă în Cadillacul lui Richard Mallory. Lee îi mărturisise că omorâse un om în ziua aceea, dar Moore o avertizase să nu mai spună nimic altceva. „I-am zis că nu vreau să ştiu", le-a spus ea

detectivilor. „Şi apoi, de fiecare dată când venea acasă după aia şi zicea anumite lucruri, povestindu-mi de unde luase vreo chestie, îi spuneam că nu vreau să ştiu." Tyria a avut bănuielile ei, recunoştea asta, dar voia să ştie cât mai puţine despre ce făcea Lee. Cu cât ştia mai multe, s-a gândit, cu atât mai presată avea să se simtă să raporteze autorităţilor. "îmi era frică", a spus ea. „Mereu spunea că nu mi-ar face vreodată rău, dar apoi nu o poţi crede, aşa că nu ştiu ce ar fi făcut."

A doua zi, Tyria Moore i-a însoţit pe Munster şi pe Thompson înapoi în Florida, pentru a ajuta ancheta. O mărturisire a crimelor ar fi închis efectiv cazul împotriva lui Wuornos, iar Munster şi Thompson i-au explicat în avion planul lor. Urmau să o cazeze într-un motel din Daytona şi să aranjeze să o viziteze pe Lee în închisoare, ca să-i spună că primise nişte bani de la mama ei şi că venise să-şi ia şi restul lucrurilor. Conversaţia lor urma să fie înregistrată. Trebuia să-i spună lui Lee că autorităţile i-au interogat familia şi că era de părere că avea să fie acuzată pe nedrept de crimele din Florida. Munster şi Thompson sperau că, din loialitate pentru Tyria, Lee va recunoaşte crimele.

Convinsă în continuare că fusese arestată doar pentru infracţiunile lui Lori Grody privind regimul armelor, primul apel telefonic a venit de la Lee pe 14 ianuarie. Când Tyria şi-a exprimat temerile, Lee a liniştit-o:

—Sunt aici doar pentru acuzaţia aia de port ilegal de armă din 1986 şi pentru o amendă rutieră şi, fii atentă, am citit ziarele şi nu sunt una dintre suspectele alea.

Era conştientă totuşi că telefonul din închisoare era monitorizat şi s-a chinuit să vorbească codat despre crime, pentru a-şi construi alibiuri.

— Cred că cineva de la muncă... de la tine de la muncă... a zis ceva gen că ar semăna cu noi. Şi nu suntem noi, înţelegi? E un caz de confuzie de persoane.

Convorbirile au continuat trei zile. Tyria Moore a devenit şi mai insistentă, spunând că poliţia era pe urmele ei, şi era deja evident că Lee ştia ce aştepta Tyria de la ea. Şi-a exprimat chiar bănuiala că Moore nu ar fi singură, că cineva le înregistra. Dar,

cu trecerea timpului, a devenit mai puţin atentă faţă de ce spunea. Nu avea să o tragă pe Moore după ea.

—Dă-i drumul şi spune-le ce trebuie să le spui... ce vor să audă, şi tot, şi eu o să te acopăr, pentru că eşti nevinovată. N-o să te las să ajungi în închisoare. Ascultă, dacă o să trebuiască să mărturisesc, o s-o fac.

Şi, în dimineaţa zilei de 16 ianuarie, a făcut-o.

în timpul declaraţiei date în faţa lui Larry Horzepa şi Bruce Munster, Lee a revenit iar şi iar la două subiecte. în primul rând, voia să fie clar că Tyria Moore nu fusese implicată în nici una dintre crime. în al doilea rând, a subliniat că nu era vinovată pentru nimic, nici pentru crime, nici pentru circumstanţele care îi conturaseră viaţa de criminal. A susţinut că toate crimele fuseseră acte de legitimă apărare. Fiecare dintre victime o agresase, o ameninţase ori o violase. Povestea ei părea să evolueze şi să ia viaţă pe măsură ce o spunea. Când credea că spusese ceva ce ar fi putut-o incrimina, revenea şi repovestea partea respectivă, modificând detaliile pentru a i se potrivi mai bine. Lee a susţinut că ar fi fost violată de mai multe ori de-a lungul anilor şi că decisese că nu avea să i se mai întâmple asta. De atunci, când un client devenea agresiv, îl omora de frică. De câteva ori, Michael O'Neill, avocatul din oficiu, a sfătuit-o să se oprească, întrebând-o într-un târziu exasperat:

— Tu îţi dai seama că tipii ăştia sunt poliţişti?

— Ştiu, a răspuns Wuornos. Şi vor să mă spânzure. Şi e OK, pentru că poate, frate, o merit. Nu vreau decât să se termine.

Vestea că poliţia a obţinut mărturisirea unei criminale în serie s-a scurs rapid în presă şi o avalanşă de oferte pentru publicarea de cărţi şi realizarea de filme i-a luat cu asalt pe detectivi, pe Moore şi Wuornos şi rudele victimelor. Lee părea să creadă că o să scoată milioane de dolari din povestea ei, fără să înţeleagă că în Florida legea le interzice criminalilor să profite financiar de pe urma poveştilor lor. Dicta titluri pentru ziarele locale şi naţionale. Se simţea faimoasă şi continua să vorbească despre crime cu oricine era dispus să o asculte, inclusiv cu

personalul închisorii districtuale Volusia. Cu fiecare relatare, îşi mai rafina puţin povestea, încercând să se pună de fiecare dată într-o lumină şi mai bună.

Pe 28 ianuarie 1991, Lee Wuornos a fost acuzată de uciderea lui Richard Mallory. în rechizitoriu se arăta:

Aileen Carol Wuornos, alias Susan Lynn Blahovec, alias Lori Kristine Grody, alias Cammie Marsh Greene, în data sau în jurul datei de 1 decembrie 1989, ajlându-se în districtul Columbia, a premeditat moartea numitului Richard Mallory, în timp ce a încercat sau s-a angajat în jefuirea victimei, ucigându-l pe Richard Mallory cu o armă de foc, în speţă un pistol. Acuzaţiile 2 şi 3 erau legate de jaful armat şi de posesia unei arme de foc şi, până la sfârşitul lui februarie, a fost acuzată de uciderea lui David Spears, în districtul Citrus, şi a lui Charles Humphreys şi a lui Troy Burress, în districtul Marion.

Avocaţii lui Lee au încercat să obţină o înţelegere, astfel încât ea să pledeze vinovată pentru şase capete de acuzare şi să primească şase pedepse pe viaţă consecutive. Unul dintre procurori a fost însă de părere că Lee trebuia să primească pedeapsa capitală, astfel că, pe 14 ianuarie 1992, a fost adusă în faţa curţii pentru uciderea lui Richard Mallory.

Probele şi declaraţiile martorilor au fost devastatoare. Dr. Arthur Botting, medicul legist care făcuse autopsia lui Mallory, a declarat că acestuia i-a luat între 10 şi 20 de minute de agonie să moară. Tyria Moore a spus că Wuornos nu păruse prea afectată, agitată sau năucită când îi spusese despre uciderea lui Mallory. 12 oameni au fost apoi chemaţi la bară pentru a depune mărturie despre întâlnirile lor cu Lee pe autostrăzile şi pasajele din Florida de-a lungul anilor.

în Florida există o lege, cunoscută ca „Legea Williams", care permite admiterea probelor legate de alte infracţiuni dacă acest lucru serveşte la demonstrarea existenţei unui tipar. Datorită Legii Williams, juraţilor le-au fost prezentate informaţii privind celelalte crime presupus a fi fost comise de Wuornos. Afirmaţia ei că ar fi ucis în legitimă apărare ar fi fost mult mai credibilă dacă juraţii ar fi ştiut doar de Mallory. Acum, cu juriul informat

despre toate crimele, legitima apărare părea explicaţia cel mai puţin plauzibilă. După prezentarea fragmentelor din mărturia ei înregistrată video, explicaţia era pur şi simplu ridicolă. În înregistrare, Wuornos nu părea absolut deloc tulburată de povestea pe care o spunea. Vorbea lejer cu anchetatorii şi i-a spus avocatului în mod repetat să-şi ţină gura. Imaginea ei de pe ecran i-a permis să se condamne de una singură. „Am luat o viaţă. [...] Sunt gata să renunţ la viaţă, pentru că am ucis oameni. [...] Merit să mor", a spus ea.

Tricia Jenkins, unul dintre avocaţii din oficiu ai lui Lee, nu a dorit ca Wuornos să depună mărturie în proces, şi i-a şi spus asta. Dar Wuornos a ignorat sfatul, insistând să-şi spună povestea. Dar acum relatarea ei în privinţa uciderii lui Mallory nu mai semăna aproape deloc cu mărturia dată în faţa poliţiştilor. Susţinea că Mallory o violase, o sodomizase şi o torturase.

La interogatoriul acuzării, procurorul John Tanner i-a spulberat orice eventuală urmă de credibilitate. în timp ce acesta evidenţia toate minciunile şi nepotrivirile din relatările ei, Lee a început să se agite şi s-a înfuriat. Avocaţii au sfătuit- o de mai multe ori să nu răspundă întrebărilor, iar ea a invocat Amendamentul 5, privind dreptul de a nu se autoincrimina, de 25 de ori. Fusese singurul martor al apărării şi, când a coborât din boxa martorilor, nu prea mai existau dubii cu privire la finalul procesului.

Judecătorul Uriel „Bunky" Blount Jr. a trimis juraţii să delibereze pe 27 ianuarie. Aceştia au dat verdictul 91 de minute mai târziu. Pamela Mills, o profesoară, a fost aleasă ca prim-jurat şi i-a înmânat verdictul aprodului. Acesta i l-a adus judecătorului. Judecătorul l-a citit şi i l-a dat mai departe grefierului, care a rostit cuvintele ce au pecetluit soarta lui Lee: „Juriul o găseşte pe Aileen Wuornos vinovată de crimă cu premeditare". în timp ce juraţii ieşeau, cu datoria îndeplinită, Lee a explodat de furie, strigând:

—Sunt nevinovată! Am fost violată! Sper să fiţi şi voi violaţi! Târâturile Americii!

Ieşirea ei încă era proaspătă în mintea juraţilor a doua zi, când a început acea fază a procesului în care se stabileşte pedeapsa. Experţi ai apărării au depus mărturie că Wuornos era bolnavă mintal, că suferea de o tulburare serioasă de personalitate şi că educaţia violentă pe care o primise îi oprise dezvoltarea şi o distrusese. Jenkins s-a referit la clienta ei ca la un „copil distrus, cu educaţie primitivă", implorând printre lacrimi juriul să o lase pe Lee în viaţă. Dar juraţii nu uitaseră şi nu iertaseră femeia pe care ajunseseră să o cunoască în timpul procesului. Cu un verdict unanim, i-au recomandat judecătorului Blount să o condamne la moarte pe scaunul electric. Acesta a confirmat sentinţa pe 31 ianuarie, citind din hotărârea scrisă:

Aileen Carol Wuornos, reprezentată în faţa curţii de avocaţii săi, William Miller, Tricia Jenkins şi Billy Nolas, judecată şi găsită vinovată de primul cap de acuzare - crimă cu premeditare şi omor deosebit de grav comis asupra lui Richard Mallory, infracţiune capitală; şi de al doilea cap de acuzare - jaf armat [...] judecată şi găsită vinovată de acuzaţiile de mai sus [...] curtea oferindu-i inculpatei ocazia de a vorbi şi de a oferi circumstanţe atenuante [...] Sentinţa curţii este ca dumneata, Aileen Carol Wuornos, să fii predată de şeriful districtului Volusia ofiţerului Departamentului Corecţional al Statului Florida şi reţinută de acesta în siguranţă până când, prin mandatul guvernatorului statului Florida, dumneata, Aileen Wuornos, vei fi electrocutată până la constatarea morţii.

Şi fie ca Dumnezeu să aibă milă de trupul tău. Un oftat colectiv s-a auzit în sala de judecată, reducând solemnitatea momentului. Senzaţia de şoc nu era provocată atât de atitudinea judecătorului, cât de alegerea cuvintelor.
„Fie ca Dumnezeu să aibă milă de trupul tău"? Chiar a spus asta judecătorul Blount? Trup? Ziariştii s-au oprit cu pixurile în aer. A greşit. Sigur a vrut să spună „Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău". Puteau să-l citeze?, se întrebau în şoaptă.

Aileen Wuornos nu a mai fost judecată din nou. Pe 31 martie 1992 nu a contestat acuzaţiile de ucidere a lui Dick Humphreys, Troy Burress şi David Spears, spunând că vrea să

„facă pace cu Dumnezeul într-o declaraţie incoerentă dată curţii, a spus:

—Am vrut să vă mărturisesc că David Mallory m-a violat, într-adevăr, aşa cum v-am mai spus. Dar ceilalţi, nu. [Ei] doar au încercat să înceapă.

Şi-a sfârşit monologul întorcându-se spre procurorul adjunct Ric Ridgeway şi şuierând:

— Sper ca nevastă-ta şi copiii tăi să fie violaţi în cur!

Pe 15 mai, judecătorul Thomas Sawaya i-a mai dat trei pedepse cu moartea. Ea a făcut un gest obscen şi a murmurat: „Nenorocitule!"

O vreme s-a speculat că Wuornos ar fi putut fi inculpată într-un nou proces pentru uciderea lui Richard Mallory. Existau probe noi care dovedeau că Mallory stătuse zece ani la închisoare pentru violenţe sexuale şi avocaţii credeau că juriul ar fi judecat diferit cazul dacă ar fi ştiut acest lucru, însă nu a mai urmat nici un alt proces, iar Curtea Supremă a Floridei a confirmat toate cele şase pedepse cu moartea.

în prezent, Lee este la a doua rundă de apeluri, un proces care va ajunge în cele din urmă la Curtea Supremă a Statelor Unite. Aceste apeluri avansează greoi, dat fiind că eforturile statului Florida de a eficientiza procedurile duc la noi amânări. Probabil va fi executată în jurul anului 2005. * * *

Aileen Carol Wuornos a împărţit Coridorul Morţii cu câteva feţe cunoscute celor care studiază criminologia în SUA. Judias „Judy" Buenonano, 48 de ani, cunoscută ca „Văduva Neagră", era pe Coridorul Morţii din 1985. Condamnată pentru că şi-a otrăvit soţul, şi-a înecat fiul tetraplegic împingându-l dintr-o canoe şi a plasat o bombă în maşina iubitului ei, a fost prima femeie executată pe scaunul electric în Florida, pe 30 martie 1998.

Deirdre Hunt a fost trimisă pe Coridorul Morţii în 1993 şi de atunci sentinţa i-a fost comutată în închisoare pe viaţă.

Andrea Hicks Jackson a fost condamnată la moarte pentru împuşcarea unui poliţist în 1983 şi a avut parte la rândul ei de o comutare a pedepsei. La fel ca Hunt, nu mai este pe Coridor.

Virginia Gail Larzelere, 49 de ani, a fost recent condamnată la moarte pentru uciderea soţului ei în Edgewater, lângă Daytona Beach, pe 8 martie 1991.

Ana M. Cardona, 40 de ani, a fost condamnată la moarte pentru abuz deosebit de grav împotriva unui copil şi pentru omorul deosebit de grav al fiului ei de trei ani, în Miami, pe 2 noiembrie 1992.

La momentul scrierii acestei cărţi, Aileen Wuornos are 46 de ani, dar arată cu zece ani mai în vârstă. Femeia condamnată, purtând un tricou portocaliu şi pantaloni albaştri, are 1,62 metri şi 60 de kilograme. Părul ei caracteristic blond pai, descris de martori, îi încadrează faţa, dar ochii îi sunt mereu injectaţi. Permanent palidă, aspectul ei odată atrăgător a fost înlocuit de un chip de care viaţa nu a avut milă. Are o cicatrice între ochi şi urme de arsuri pe frunte. Pe corp poartă semnul unei tăieturi lungi de-a lungul antebraţului stâng şi cicatricea unei apendicectomii grosolane pe abdomen.

Celula în care stă Lee măsoară 2,5 pe 3 metri. Este zugrăvită într-un roz şters, iar tavanul este destul de înalt, poate de vreo 4,5 metri, ceea ce face ca încăperea să pară mai mare şi mai aerisită decât este în realitate. Are un televizor alb-negru, pus deasupra toaletei de inox, pe un raft maro de pal melaminat. Mobilierul constă dintr-un scrin care serveşte şi drept birou, dar nu există o masă şi este doar un singur scaun. Mai e şi un dulap murdar verde-lămâie la picioarele patului metalic, în care îşi ţine hainele şi obiectele personale. Totul se încuie la ora inspecţiei patului, între 9 şi 11 dimineaţa. Singura imagine a lumii de afară pe care o are este o parcare şi un gard înalt, festonat cu sârmă ghimpată. Nu există gratii la fereastra celulei, ci o uşă metalică cu o mică deschidere care o separă de restul blocului de celule. Statul Florida plăteşte 72,39 dolari pe zi pentru a o ţine închisă pe Lee Wuornos.

Descriindu-şi rutina, mi-a spus: „Mâncarea nu-i chiar rea. Ni se dau trei mese pe zi. La 5 dimineaţa, între 10:30 şi 11, şi între 16 şi 16:30 după-amiaza. O gătesc aici. Primim farfurii şi linguri; nimic altceva. Pot să fac duş o dată la două zile şi ne numără cel

puţin o dată pe oră. Oriunde mergem, purtăm cătuşe, cu excepţia duşului şi a curţii unde pot să vorbesc cu colegele. în ultima vreme îmi place să fiu singură, în afară de asta, sunt mereu încuiată în camera mea. Nu pot nici măcar să fiu cu altă deţinută în încăperea comună."

îşi petrece orele lungi de singurătate citind cărţi despre dezvoltare spirituală şi scriindu-i scrisori lungi mamei sale. Viaţa lui Lee este spartană şi monotonă - şi zilele şi anii trec la fel şi fără evenimente prin faţa uşii încuiate a celulei. Luând în calcul faptul că durata medie a unei şederi pe Coridorul Morţii este de 11,3 ani până la execuţie, Lee ştie că, atunci când moartea va veni, va fi o experienţă dureroasă.

Şi, cu toate astea, Lee pare netulburată. „Nu mă sperie moartea. Dumnezeu o să fie lângă mine şi o să mă ia cu el când o să ies din învelişul ăsta... sunt sigură. Am fost iertată şi nădejdea mi-e la Domnul."

Pe autostrăzile şi drumurile expres din Florida există intersecţii, ieşiri şi intrări unde întotdeauna se pot întâlni două vieţi, cu rezultate dezastruoase. Una se sfârşeşte, cealaltă deviază pentru totdeauna de la traseu. Lee Wuornos sălăşluia în astfel de locuri ca un păianjen veninos în centrul pânzei sale. După toate aparenţele, era o femeie inofensivă care făcea autostopul. După cum explică ea: „Ce vreau să spun... vrei adevărul. Vreau să o spun aşa cum a fost. Îţi spun, mergeam tot timpul undeva şi de cele mai multe ori făceam autostopul. Sunt mii de tipi şi de femei care îţi pot spune că m-au luat în maşină şi totul a fost OK, ştii? Nu miau dat de furcă. Sunt un om bun pe dinăuntru, da' când mă îmbăt, nu ştiu. E... când mă îmbăt e... Nu te pune dracului cu mine. Ştii. Asta-i adevăru'. N-am nimic de pierdut. Asta-i adevăru'."

întrebată cine a deschis subiectul sexului în timpul călătoriilor, Lee a spus: „N-aveam niciodată bani, deci cred că uneori eu aduceam vorba. Mallory a vrut să şi-o tragă de la început. Era un nenorocit, cu o gură mizerabilă. S-a îmbătat şi era o situaţie fizică, aşa că l-am găurit şi l-am privit cum moare. De Spears au zis că era un tip drăguţ, amabil. Un căcat! A vrut

un fu tai rapid. A luat câteva beri şi voia un futai gratis... şi vrei să ştii despre al treilea [Carskaddon]? Cum crezi că s-a dezbrăcat? Trezeşte-te! A vrut sex... s-a dezbrăcat. Ia întreabă-te, care era faza dacă nu voia un futai ieftin? Că poliţaii n-au zis nimic de ceilalţi... nu i-au găsit niciodată pe tipi. Mda, bine, frate. Auzi, trebuie să pricepi că tipii nu se dezbracă în faţa vreunei gagici dacă nu vor sex. Ultimul... nu mai ştiu cum îl chema [Walter Antonio] era... Iisuse Hristoase... era logodit, dracului! A cumpărat un bax de şase beri. Mizerabil împuţit! Şi, am eu o chestie... familiile lor tre' să ştie că, indiferent cât de mult i-au iubit pe oamenii pe care i-am omorât, erau răi, pentru că urmau să-mi facă rău. Cred că ţi se pare că sunt de rahat, nu?"

Majoritatea ucigaşilor îşi pot descrie crimele, iar Lee Wuornos se pricepe mai bine decât alţii, povestind şi repovestind, adăugând straturi de aparenţe strălucitoare care să-i servească mai bine interesul. Un singur aspect al poveştii ei rămâne neschimbat. Spune că fiecare dintre victime a vrut sex şi fie a violat-o, fie a vrut s-o facă. Pentru exact acest motiv i-a împuşcat, eliminându-i cu la fel de multă compasiune ca atunci când striveşti o muscă.

—Tre' să înţelegi... Nu-s chiar aşa de rea. Am fost cu sute şi sute de bărbaţi. Doar nu i-am omorât pe toţi! M-au plătit, da' nu m-au abuzat sau altceva. îmi câştigam banii prin vreo văgăună, îi vâram în portofel şi plecam. Nu le făceam nimic rău, da? Şi după aia dau peste câţiva moşi infecţi care fac revoluţie cu mine. Ce-ar fi trebuit să fac? A fost numai vina lor, iar ăsta e adevărul gol-goluţ.

Pentru că trupul lui Peter Siems nu a fost găsit niciodată, Lee a fost întrebată unde a lăsat cadavrul. „Uite, nu-mi amintesc numele sau feţele lor, aşa că nu mă lua peste picior. Cum dracu' să-mi mai aduc aminte unde e? Da' cred că tre' să fie deja mort de-a binelea."

întrebată dacă bunicul ei a abuzat-o sexual, Lee a răspuns: „Ştii, am zis tot felul de chestii despre asta în anii ăştia, da' adevăru' e că, da, m-a abuzat. îmi făcea chestii şi îmi dădea bani de buzunar ca să tac. îmi băga degetele. Mi- am pierdut

virginitatea cu degetu' lui de căcat, când aveam şapte ani. Mă bătea de mă căcam pe mine, ştii?

Da' înainte mă dezbrăca la piele... e aiurea rău, dracului... înţelegi? El m-a făcut ce sunt. El m-a făcut să urăsc bărbaţii ca el. Mizerabili, zgârciţi nenorociţi de nimic ca el. Uită-te la mine... tremur din toate încheieturile doar când mă gândesc la asta! Las-o aşa, dracului. OK, Christopher? Simt că o iau razna şi n-am nevoie acum de asta."

* * *

Cunoscând grozăvia crimelor comise de Lee Wuornos, este uşor să urmărim linia generală şi să o catalogăm simplu ca una dintr-un şir lung de criminali în serie. Cu toate că au existat multe femei care au ucis în masă, criminale în serie au fost foarte puţine. Lee Wuornos se distinge pentru că e femeie şi pentru că şi-a refuzat latura plină de compasiune şi dătătoare de viaţă a sexului ei, nu ca răspuns la un singur impuls criminal, ci în mod repetat, într-o serie de morţi violente. Făcând un bărbat să sufere, s-a transformat din victimă în atacator, luând pentru sine puterea cu ambele mâini şi cu ajutorul unui pistol. Şi-a creat un loc unic într-un mod brutal.

Lee Wuornos are o tulburare de personalitate antisocială. Deşi unul din 20 de bărbaţi suferă de un asemenea sindrom, asta însemnând că faptele lor nu sunt inhibate de sentimente de vină sau de limite morale, foarte puţini ucid, iar femei, şi mai puţine. Chiar şi mai puţine sunt prostituatele care ucid pentru bani când îşi vând trupul; dimpotrivă, prostituatele sunt victimele mult prea obişnuite ale criminalilor în serie. Se poate spune fără teama de a greşi că Lee Wuornos este unică şi, astfel, că merită mai mult decât un studiu în trecere. Poate că reprezintă motivul pentru care societatea n-ar trebui să folosească pedeapsa capitală ca răzbunare, căci, de cele mai multe ori, aceasta are mai multă utilitate politică decât serveşte de descurajare. Dacă viaţa ei oricum nu are alt scop, Lee Wuornos ne-ar putea oferi câteva perspective valoroase asupra unui tip rar de ucigaş.

Viaţa ei a fost un amestec de alcool şi singurătate, petrecută în mare parte hai-hui şi fără bani, călătorind pe autostrăzile din Florida. Stătea prin preajma găştilor de

motocicliști, dar căuta dragostea tovarăşei sale, Tyria Moore, urând bărbaţii ca sursă a tuturor problemelor şi ispitind şase dintre ei spre propria moarte. Rămâne însă întrebarea - ce a precedat dansul morţii lui Lee? Care a fost picătura care a umplut paharul?

Pentru a răspunde, ar fi cinstit să spunem că nu a avut o copilărie sănătoasă. Tatăl adevărat, un om pe care nu l-a cunoscut niciodată, era un pervers sexual care mai târziu s-a spânzurat în închisoare. Mama ei a abandonat-o când avea şase luni, iar ea a fost adoptată de un bunic şi o bunică autoritari.

în anii de formare, fetiţa a fost umilită, abuzată sexual, bătută şi respinsă, iar lumea ei s-a umplut cu durere, furie şi dependenţă de alcool, toate suferite în spatele draperiilor trase ale unei case a secretelor.

Pentru a supravieţui, s-a revoltat în singurul fel în care a putut. Când a crescut şi a devenit mai puternică psihic, a învăţat să lupte cu focul folosind focul. Nu mai era obstacolul uşor de trecut şi receptorul la îndemână al frustrărilor bunicului său ce păreau să izvorască din propria ură împotriva fiicei sale slabe care îi lăsase copiii în faţa uşii. Când acest comportament rebel a început să dea semne că funcţionează, cam în aceeaşi perioadă în care a aflat că bunicii nu erau părinţii ei adevăraţi, Lee a ştiut că trebuia să preia controlul, într-un fel calculat de a se răzbuna pentru toată suferinţa îndurată, a luat calea prostituţiei, a rămas însărcinată, a abandonat şcoala şi a început să bată drumurile.

Avea în minte o singură lecţie tragică. Bunicul şi tatăl ei adevărat, la fel ca mulţi alţi bărbaţi mai vârstnici, căsătoriţi sau nu, au bani, sunt atraşi de femeile tinere şi plătesc de bunăvoie pentru sex clandestin ori de câte ori au ocazia. Mai ştia şi că avea propria lege. Nimeni nu o putea domestici pe Lee Wuornos. Dar nu s-a născut criminală în serie. A fost adusă într-un mediu în care inocenţa ei a fost administrată greşit şi abuzată. Baza comportamentului antisocial a fost pusă în mediul familiar în care a fost crescută. Din acest punct de vedere, bunicii şi părinţii au de răspuns la multe întrebări.

Când a murit bunica ei, Lee nu a fost afectată. Lesne de înţeles, când bunicul s-a sinucis, a fost entuziasmată, iar când fratele i-a murit de cancer a fost împietrită de durere, dar cei 10 000 de dolari pe care i-a primit din asigurarea lui militară au compensat rapid durerea provocată de pierdere.

Când banii s-au terminat, a făcut autostopul spre sud şi, după o serie de aventuri de o noapte, l-a cunoscut pe bogătaşul Louis Gratz Fell, un om cu multele relaţii care ar fi trebuit să ştie mai bine. Bărbatul de 69 de ani, cu un ego fantastic, şi-a etalat obscen logodnica de 20 de ani. A plătit pentru această greşeală când Lee Wuornos a profitat de înclinaţiile sexuale ale bătrânului. „Ideea e că era un moş mizerabil fără valoare şi ostentativ, dar cu bani. De fapt, mă plătea pentru sex. Voia să mă ţină acasă cu el. Hai, lasă-mă... Ce mai vrei să auzi?", mi-a spus ea.

După despărţirea de Fell, la fel ca multe milioane de americani, Lee a plecat în căutarea unui vis. A sfârşit în Daytona, cu toate mirajele şi promisiunile ei însorite, şi acolo, într-un bar de gay, a cunoscut o altă tânără singură. Tyria Moore avea să devină singura dragoste adevărată din viaţa ei. Lee a descoperit că Tyria, spre deosebire de toţi cei pe care-i cunoscuse, nu voia nimic de la ea. Dimpotrivă, Tyria nu era o persoană materialistă şi şi-a dovedit dragostea şi respectul petrecându-şi cea mai mare parte a timpului ei liber în compania lui Lee.

într-un interviu, Tyria spune: „Lee era foarte frumoasă în perioada aceea. Se îmbrăca foarte provocator, iar eu o consideram o partidă bună. Am avut o perioadă grozavă. Era o iubită nemaipomenită. Foarte blândă şi ocrotitoare, de parcă ar fi avut nevoie de dragostea mea la schimb. Era cea mai bună prietena mea. Dar cel mai mult i-am admirat puterea. Era foarte... ăăă... excesiv de protectoare în privinţa mea. Nimeni nu putea să se ia de mine în prezenţa ei. Am iubit-o cu adevărat, dar nu cred că oricine poate înţelege asta. Chiar şi când era beată, era amuzantă. Era un ghem de veselie, ştii? N-o s-o omoare, nu-i aşa?"

Deci care a fost picătura care a umplut paharul şi de ce s- a transformat Lee într-o criminală în serie? Sunt cei care

împărtăşesc ideea că *tuturor* criminalilor în serie le place să folosească, să abuzeze şi să controleze alte fiinţe umane. Din acest motiv unii observatori au spus că Wuornos este un tip nou de ucigaş, lansând ideea că este un pionier, un autostopist prădător care vânează pe autostradă şi în faţa căruia nimeni nu este în siguranţă. De cealaltă parte, pare că toată lumea este de acord că femeile ucid rareori de plăcere.

Lee a spus mereu că nu avea bani. Aceasta era o problemă care putea fi rezolvată întotdeauna cu câte un furtişag ici şi colo; în plus, mai e şi faptul incontestabil că a fost luată la autostop de sute de oameni, iar ea a omorât doar şase. Fără îndoială, a făcut sex cu mulţi dintre aceştia, care nu aveau habar că purta întotdeauna la ea o armă.

Deci care a fost impulsul criminal? Căpitanul Steve Binegar susţine că „cei care o luau la autostop, în mod obişnuit, rămâneau în viaţă, dar, dacă mergeau în pădure cu ea, nu mai ieşeau niciodată vii". Este o simplificare, cum a recunoscut ulterior şi Binegar. „Poate că generalizam", spune el. „Nimeni nu s-ar dezbrăca pe autostradă... nu ar risca o vizită a poliţiştilor lângă maşina parcată... cu geamurile aburite... şi hâţânându-se în sus şi-n jos. Poate că am greşit. Sunt al naibii de sigur că nu aş face vreo tâmpenie ca asta pe autostradă."

în încercarea de a înţelege ce anume a declanşat impulsul de a ucide al lui Lee este plauzibil şi chiar probabil să spunem că zilele sale „de ucis", la fel ca în cazul lui Michael Ross, e posibil să fi fost grăbite de o criză personală sau de un stres suplimentar în viaţa ei. Pe măsură ce senzaţia de lipsă a puterii se intensifica, mintea ei încerca să compenseze, transformând aceste senzaţii în dorinţa de a-şi exercita controlul asupra altei fiinţe umane. Mulţi criminali în serie, inclusiv majoritatea celor care apar în această carte, recunosc că o ceartă cu cineva de sex opus, un partener apropiat sau un părinte, a precedat actul criminal.

Un studiu desfăşurat de FBI pe subiecţi masculini a arătat că 59% dintre ei au menţionat în mod specific un conflict cu o femeie. Lee avea conflicte cu Tyria Moore, unica ei iubire, în

perioada în care i-a ucis pe Mallory, Spears, Carskaddon, Siems, Humphreys şi Antonio. Fie Tyria ameninţa că pleacă, fie prezenţa unei competitoare pentru afecţiunea Tyriei au făcut-o pe Lee să se teamă că ar putea-o pierde.

O altă lesbiană atrăgătoare, Sandy Russell, apăruse în viaţa Tyriei, cu doar câteva zile înainte ca Lee să-l ucidă pe Richard Mallory. Când o altă femeie, Tracey, a vizitat-o pe Tyria, Lee i-a ucis pe David Spears, Charles Carskaddon şi Peter Siems. Apoi Tyria a fost concediată de la restaurantul Casa Del Mar, a vorbit despre plecarea din Florida şi, implicit, despre părăsirea lui Lee. Aceasta s-a întâmplat în săptămâna dinaintea uciderii lui Richard Humphreys. Tyria a plecat în Ohio, de Ziua Recunoştinţei, în toiul discuţiilor despre despărţirea de Lee, când Walter Antonio a fost împuşcat mortal. Pare să fie un şablon aici şi nu este necesar un efort de imaginaţie prea mare pentru a presupune că a existat o criză în relaţia lor, la sfârşitul lui iulie, care a precedat moartea lui Troy Burress.

Dacă acest raţionament este corect, ideea că Lee a luat vieţile victimelor sale ca răzbunare împotriva bunicului abuziv este greşită. în ciuda imaginii monstruoase pe care o desenează ea despre sine, a fost întotdeauna o femeie singură şi speriată care împărtăşea dorinţa fundamental umană de dragoste, respect şi atenţie. Toate acestea i-au fost refuzate de la începutul vieţii, iar când a găsit singura persoană pe care o putea iubi cu adevărat şi care, îşi imagina, o iubea fără echivoc, a preţuit această relaţie în felul ei specific.

Singură, pe autostrăzile ude, cu propriile probleme în minte, Lee a ajuns la „Intersecţia Crimei". Bărbaţi mai maturi, gândindu-se doar la sex, poate amintindu-i de bunicul ei, i-au tăiat calea. Bărbaţi respectabili, cu bani, neveste şi iubite, care au fost doar prea dispuşi să-i cumpere bere şi alte băuturi în schimbul sexului ieftin, în interiorul sordid al unei maşini sau al unui camion.

„Am fost chiar OK cu tipii ăştia. E adevărul adevărat", spunea Lee Wuornos în timpul unui interviu. „Câteva pahare, credeau că sunt ieftină... începeau să-mi vorbească dur şi urât, de parcă eram un căcat, frate! Am avut parte de asta toată

viaţa... nu aveam nevoie de căcaturile astea... sunt un om rezonabil. Voiau să mi-o tragă în cur... nu puteau s-o facă cu nevestele şi chestii. Da' ştii, indiferent de ce crezi, eu mă respect. întotdeauna m-am respectat. Ciudat, nu?"

Să o iei pe Lee Wuornos la autostop, să-i cumperi câteva băuturi ieftine, să ieşi de pe autostradă şi să-i vorbeşti de sus, ăsta chiar era un cocktail criminal!

Acest capitol este bazat pe un interviu luat de Christopher Berry-Dee lui Lee Wuornos, pe Coridorul Morţii, în Centrul Corecţional Pembroke Pines, Florida, în 1996, şi pe alte cercetări.

Aileen Carol Wuornos a fost executată prin injecţie letală în data de 9 octombrie 2002, în închisoarea de Stat Florida, (n.red.)

KENNETH ALLEN McDUFF - SUA

„Când omori o femeie e ca şi când ai omorî o găină. Amândouă cârâie."

KENNETH MCDUFF CĂTRE COMPLICELE SĂU, ROY DALE GREEN

„McDuff era eliberat condiţionat când ne-a ucis copiii. Am obţinut trei condamnări la moarte, iar acum e iar eliberat condiţionat. Vor avea sânge pe mâini cei care l-au făcut scăpat." BILL BRAND, TATĂL LUI ROBERT BRAND, UNA DINTRE VICTIMELE LUI MCDUFF DIN 1966

Nu s-a mulţumit să-şi omoare victimele; le-a maltratat în feluri de nedescris. Le-a violat cu un sadism care i-a făcut până şi pe cei mai experimentaţi poliţişti să se înfioare. Acest ucigaş şi-a împuşcat victimele în faţă de la mică distanţă, le-a tăiat şi le-a înjunghiat şi le-a ciomăgit cu bâta. Uneia dintre victime i-a rupt gâtul cu o coadă de mătură.

* * *

înalt, cu figură severă şi o privire de gheaţă, McDuff a presărat cadavre prin tot centrul Texasului - estimările s-au ridicat la 15 - încă din adolescenţă. Prin urmare, cine este monstrul care a terorizat un stat întreg?

Există puţine informaţii documentate despre primii ani de viaţă ai lui Kenneth McDuff. Ce ştim este că s-a născut pe 3 martie 1946, la numărul 201, Linden Street, în Rosebud, un mic cătun din districtul Falls, în centrul Texasului. Zicerea „Totul e roz în Rosebud" sugerează un loc tihnit, netulburat de violenţă.

Primii colonişti au venit în districtul Falls din Mexic, în timpul Războiului de Independenţă, în 1836. Economia depindea de bumbac, sclavagismul era în floare şi, între 1866 şi 1890, căile ferate Chisholm Trail şi Kansas treceau prin apropiere.

în zilele Vestului Sălbatic, cele 11 cârciumi din Rosebud erau pline de cowboy beţi. în serile de sâmbătă, împuşcăturile erau ceva obişnuit şi, în prezent, mica puşcărie originală este intactă, la fel ca şi „legea câmpului deschis", care înseamnă că vitele au prioritate.

La limita estică a localităţii, Linden Street pleacă din Main Street spre sud, către un teren de baschet înconjurat de terenuri agricole. Străzile sunt mărginite de căsuţe de lemn, vechi, dar bine întreţinute şi umbrite de nuci pecan uriaşi. Pe latura estică a străzii Linden, a doua casă de la Main Street era odată Spălătoria Rosebud. O mică zonă de locuit este lipită de spatele spălătoriei, locul în care trăia familia lui John Allen „JA" McDuff. Câţiva dintre copiii McDuff, inclusiv Lonzo (Lonnie) şi Kenneth, se născuseră în îndepărtatul Paris, Texas, şi nimeni nu părea să ştie cum ajunsese familia aici, după ce trăise în preria din Blackland.

Kenneth era unul dintre cei patru copii ai lui Addie L. McDuff şi John Allen „JA" McDuff. „JA" muncea câmpul, şi făcea lucrări de zidărie şi beton. Addie, soţia lui, era o femeie robustă şi dominatoare. Addie făcea regulile în zonă şi i se spunea „Mama pistolară", din pricina temperamentului violent şi al obiceiului ei de a purta un pistol în geantă. Ken a dat de bucluc de când a făcut primii paşi.

A devenit un copil abuziv şi sadic, care cutreiera prin cartier cu o puşcă de calibru .22, împuşcând orice animal sau pasăre care-i apărea în faţa ochilor. Locuitorii cătunului îi spuneau „băiatul rău din Rosebud". Oamenii s-au temut de el încă de pe vremea în care era adolescent şi când bătea orice puşti care îl enerva, indiferent dacă erau mai mari sau nu decât el.

Doamna Martha Royal, profesoara din clasa a V-a a lui McDuff, şi-l aminteşte ca pe un copil inteligent, dar cam singuratic. „Kenneth era copilul unui om cu o educaţie precară, foarte muncitor, care lucra în construcţii, şi al unei mame

permisive, care nu pregeta să-i scuze fărădelegile. Problemele lui au început în gimnaziu şi nu au mai încetat niciodată. Nu se înţelegea prea bine cu ceilalţi copii. Părea să fie într-o lume a lui. De mai multe ori am încercat să vorbesc cu el în privat, să-l întreb dacă avea probleme acasă şi lucruri de felul acesta. Nu-mi spunea absolut nimic. Pur şi simplu stătea acolo şi mă privea fix. De când avea cinci ani, avea crima în privire. Era destul de îngrijorător, pot să vă spun."

McDuff a avut dintotdeauna probleme. în adolescenţă a fost implicat în mai multe jafuri alături de fratele său şi, nu o dată, şeriful Larry Pamplin a spus că a încercat să le împuşte anvelopele maşinii, dar de fiecare dată cei doi au scăpat teferi.

Cariera infracţională documentată a lui McDuff a început în 1964, când, la vârsta de 18 ani, a fost condamnat pentru 12 acuzaţii de spargere şi tentativă de spargere în Bell, Milam, şi în districtul Falls. A primit 12 sentinţe complementare de câte patru ani de închisoare, dar a fost eliberat condiţionat în decembrie 1965. Câteva luni mai târziu, a fost implicat într- un scandal, încălcând astfel condiţiile eliberării. în 1966 a fost eliberat din nou şi, la scurt timp după aceea, a comis o crimă cu un complice, un puşti influenţabil de 18 ani, pe nume Roy Dale Green.

Green era angajat ca ajutor de tâmplar. Stătuse până de curând cu mama lui, dar aceasta se căsătorise, iar el se mutase cu un prieten pe nume Richard Boyd. Boyd a fost cel care le-a făcut cunoştinţă lui Green şi McDuff şi, la momentul triplei omucideri, cei doi se cunoşteau doar de o lună.

Păreau să se înţeleagă foarte bine. McDuff era un tânăr bine făcut şi arătos, de 20 de ani, care se mândrea cu cazierul său. Era un tip dur, dintr-o bucată. Spunea verde în faţă ce avea de spus şi se lăuda cu cuceririle sale sexuale până într- acolo încât a afirmat că violase două tinere şi le omorâse.
Green, pe de altă parte, era un individ slăbănog, cu un defect de vorbire, care îl admira pe tovarăşul lui mai puternic. Dar, în secret, nu dădea doi bani pe lăudăroşeniile de criminal ale lui McDuff.

Cei doi şi-au petrecut ziua de sâmbătă, 6 august, turnând beton pentru tatăl lui McDuff şi, după ce şi-au terminat treaba, s-au hotărât să plece cu maşina în Fort Worth, să bea ceva. în jur de ora 17:00 au urcat în maşina Dodge Coronet nou-nouţă a lui McDuff şi au rătăcit puţin înainte de a cumpăra câteva beri de la un magazin 7-Eleven. La ora 19:00 au fost pe la Edith Turner, o prietenă comună, iar mai târziu au cumpărat un hamburger.

în vremea asta, trei adolescenţi - Robert Brand din Alvarado, 18 ani, vărul său, Mark Dunman din Tarzana, 16 ani, şi iubita lui Robert, Edna Louise Sullivan, tot 16 ani, din Everman - erau la un cinematograf drive-în. După film au mers lângă un teren de baseball din districtul Guadalupe, unde au parcat Fordul model 1957. în jurul orei 22:00, McDuff şi Green au ajuns în acelaşi loc, iar cei trei adolescenţi le-au căzut pradă la întâmplare.

Tot ce s-a întâmplat este descris explicit în declaraţia pe care i-a dat-o Green detectivului Grady Hight. Este datată luni, 8 august 1966, ziua în care Green s-a predat poliţiei: *Am înconjurat terenul de baseball şi am luat-o pe un drum pietruit. El* [McDuff] *a văzut o maşină parcată acolo şi ne-am oprit cam la 150 de metri în faţa ei. Şi-a luat arma şi mi-a spus să ies. Am crezut că totul e o glumă. Pur şi simplu nu l-am crezut când a spus ce urma să se întâmple. Am mers cu el până la jumătatea distanţei spre maşină, iar el a continuat. Le-a spus puştilor din maşină să iasă sau îi împuşcă. M-am dus şi eu acolo şi îi băgase în portbagajul maşinii lor. Şi-a adus maşina lângă a lor şi mi-a spus să mă urc în maşina lui şi să îl urmez. Am făcut ce mi-a spus şi am mers o vreme pe autostrada pe care veniserăm, apoi a ieşit pe un câmp. L-am urmat şi el a spus că locul nu e ce trebuie, aşa că ne-am întors şi am mers pe un alt câmp. A coborât şi i-a spus fetei să iasă. Mi-a spus s-o pun în portbagajul lui. Am deschis portbagajul şi ea a intrat. Atunci a spus că nu putem lăsa nici un martor în viaţă sau cam aşa ceva. A spus „ Va trebui să-i căsăpesc", sau aşa ceva.*

Mi s-a făcut foarte frică. încă mai credeam că glumeşte, dar nu eram sigur. Ei erau în genunchi şi îl rugau să nu-i împuşte. Spuneau: „ N-o să spunem nimic nimănui". M-am întors spre el,

iar el şi-a vârât arma în portbagajul unde erau băieţii şi a început să tragă. Am văzut focul din ţeava armei la prima împuşcătură şi mi- am pus mâinile la urechi şi m-am uitat în altă parte. A tras de şase ori. A tras de două ori în cap şi l-a împuşcat pe celălalt băiat de patru ori în cap. Un glonţ a trecut prin braţul unui băiat când a încercat să se ferească. A încercat să închidă portbagajul, dar nu se închidea. Atunci mi-a spus să dau maşina lui cu spatele. Aproape că eram mort de frică şi am făcut ce mi-a spus. El a intrat în maşina băieţilor şi a proptit-o cu spatele de un gard şi a coborât şi mi-a spus să-l ajut să şteargă amprentele. Nu aveam de gând să mă cert cu el. Mă aşteptam să urmez eu, aşa că l-am ajutat.

După o pauză în interogatoriu, detectivul Hight l-a întrebat pe Green despre uciderea Ednei Sullivan, iar ceea ce urmează este, din nou, extras cuvânt cu cuvânt din declaraţia lui Green:

Am şters urmele roţilor şi am urcat în maşină şi am mai mers cam un kilometru şi jumătate şi am luat-o pe alt drum şi ne-am oprit, iar el a scos-o pe fată din portbagaj şi a pus-o pe locul din spate. Mi-a zis să ies din maşină şi am aşteptat până când i-a spus fetei să se dezbrace. Şi-a scos şi el hainele şi i-a tras-o. M-a întrebat dacă vreau şi eu şi i-am spus că nu. M-a întrebat de ce şi i-am spus că pur şi simplu nu voiam. S-a aplecat şi n-am văzut arma, dar am crezut că o să

mă împuşte dacă n-o făceam, aşa că mi-am dat jos pantalonii şi tricoul şi am urcat în spate şi i-am tras-o fetei. Nu s-a zbătut sau ceva, iar dacă o fi zis ceva, n- am auzit. Tot timpul cât am fost peste ea, am fost atent la el. După aia i-a mai tras-o şi el o dată. După ce Edna a fost violată de mai multe ori, cei doi au dus-o cu maşina la mică distanţă, apoi au oprit. McDuff i-a poruncit lui Green să coboare şi l-a întrebat dacă avea ceva cu care să stranguleze fata. Acesta i-a dat cureaua sa. Green a descris ce a urmat, una dintre cele mai brutale crime:

I-a spus fetei să iasă din maşină. A pus-o în fund pe drumul pietruit şi a luat un băţ de vreun metru din maşină şi i-a împins capul cu el, până a pus-o la pământ. A început să o sugrume cu băţul. O apăsa foarte tare şi ea a început să dea din mâini şi din picioare. Mi-a zis să o ţin de picioare şi eu n-am vrut şi a zis „Tre

s-o facem", şi am apucat-o de picioare şi am ţinut-o o secundă sau aşa, şi după aia i-am dat drumul. A zis „Din nou!" şi am apucat-o iar şi acum nu s-a mai zbătut. M-a pus s-o iau de mâini şi el a apucat- o de picioare şi am aruncat-o peste gard. Am sărit şi noi gardul şi după aia el a târât-o mai încolo şi a mai strâns-o de gât o vreme. Am pus-o în nişte tufişuri acolo.

în noaptea aceea, cei doi au oprit la o benzinărie Hillsboro să cumpere Coca-Cola, apoi s-au întors acasă la Green, unde au dormit în acelaşi pat. în dimineaţa următoare, McDuff a îngropat revolverul lângă garajul complicelui său şi a plecat până la locuinţa lui Richard Boyd, care l-a lăsat pe McDuff să-şi spele maşina.

Mai târziu în ziua aceea, Green s-a simţit atât de copleşit de frică şi de remuşcări, încât i s-a confesat lui Boyd, ai cărui părinţi au sunat-o pe mama lui Green, iar aceasta şi-a convins fiul să se predea poliţiei.

în 1968, McDuff a primit trei pedepse capitale, în timp ce Roy Dale Green a fost condamnat la 25 de ani de închisoare. A ispăşit 13 ani, apoi a fost eliberat condiţionat. Ca o demonstraţie a defectelor sistemului judiciar, pedeapsa lui McDuff a fost comutată în închisoare pe viaţă şi, pe 11 octombrie 1989, acesta a fost eliberat condiţionat în districtul Milam.

* * *

în perioada petrecută în spatele gratiilor, McDuff a mers spre scaunul electric de două ori şi, de fiecare dată, a primit amânări de ultim moment ale execuţiei. Apoi, în 1972, legea privind pedeapsa capitală a fost declarată „neconstituţională" de Curtea Supremă a Statelor Unite, aşa că pedeapsa lui McDuff a fost comutată în închisoare pe viaţă. Avea să rămână în închisoare doar câţiva ani, până când mama sa a mituit un membru al comisiei de eliberare condiţionată pentru ca acesta să-şi dea acordul să fie lăsat în libertate. Rezultatul a fost că i s-a dat drumul să ucidă iar... şi iar... şi iar.

în final, cazul lui McDuff a adus în atenţia publicului ceea ce politicienii texani ştiau de ani întregi: faptul că sistemul de eliberări condiţionate al statului abunda în erori de judecată şi corupţie. Cazul său a oferit doar cea mai recentă dovadă în

povestea care datează cel puţin de la începutul anilor 1920, când pitoreştii guvernatori Pa Ferguson şi apoi Ma Ferguson şi-au folosit puterea de a acorda clemenţă pentru a elibera mii de condamnaţi foarte periculoşi, mituind oficiali. O poveste din surse îndoielnice spune că, pentru a ieşi din închisoare, tot ce trebuia să faci în acele vremuri era să cumperi un catâr de la Pa cu 200 de dolari. De ce avea nevoie un condamnat de un catâr? „Ca să călărească până acasă" era sugestia lui Pa.

Scandalul McDuff nu s-a limitat la un oficial corupt în comisie. Seminţele au fost plantate în 1972, când un tribunal federal a decis că penitenciarele Departamentului Corecţional Texas erau supraaglomerate. Statul avea de ales: fie construia mai multe închisori, fie închidea mai puţini infractori în cele existente.

Trei guvernatori consecutivi - Dolph Briscoe, Bill Clements şi Mark White - au promis măsuri dure împotriva infracţionalităţii, dar nu au făcut nimic pentru a încuraja construcţia de noi penitenciare, deoarece erau foarte costisitoare. Spre finalul celui de-al doilea mandat al lui Clements, sistemul era aproape în colaps. Presiunea publică fiind din ce în ce mai mare cu fiecare zi, guvernatorul s-a văzut obligat să-şi reconsidere politica şi au fost realizate planurile mai multor închisori noi. în plus, pentru a reduce supraaglomerarea, criteriile de eliberare condiţionată au fost relaxate. Ordinul era ca 750 de deţinuţi de cel mai redus risc să fie eliberaţi condiţionat în fiecare săptămână, în scurt timp, nu mai rămăseseră 750 de deţinuţi în tot sistemul, dat fiind că aproape 60 000 întruniseră condiţiile de eliberare. în acel punct, sistemul de eliberări condiţionate a cedat. în goana după cifrele impuse de sus, comisia a început să aprobe cererile aproape imediat ce le primea. Solicitările erau trecute prin sistem pe repede înainte, fără a fi citite cu atenţie, iar McDuff, fiind doar un număr printre alte mii de numere, a ajuns unul dintre cei 20 de foşti deţinuţi din Coridorul Morţii şi 127 de criminali eliberaţi.

Acest haos a fost rezultatul problemelor fundamentale ale modului în care funcţiona sistemul atunci, iar Jim Parker, directorul legislativ al guvernatorului Ann Richards, a remarcat

ulterior: „Unii oameni care intrau în închisoare erau mai puţin periculoşi decât deţinuţii eliberaţi. închideam falsificatori de cecuri şi şoferi care nu aveau asigurare şi eliberam McDuffi. în goana de a face străzile din nou sigure, trimiteam la închisoare infractori nonviolenţi; umpleam spaţiul disponibil cu oameni al căror loc era în centrele de reabilitare sau ale căror datorii către societate puteau fi plătite prin muncă în folosul comunităţii."

Pentru că nu era împuternicită să stabilească politici în privinţa celor care trebuiau eliberaţi, Comisia de Amnistii şi Eliberări Condiţionate se baza pe câteva presupuneri şi pe teorii speculative imprudente când hotăra cine putea fi eliberat fără riscuri şi cine nu. După cum spune un distins avocat, „era la fel de haotic ca o partidă de darts în beznă".

Printre altele, membrii comisiei credeau că, deoarece majoritatea crimelor erau comise în momente de furie sau pasiune, astfel de infractori puteau fi eliberaţi condiţionat fără riscuri prea mari, pentru că era puţin probabil să ucidă şi a doua oară. Punctul slab al acestei idei era că nu lua în calcul criminalii care ucid din pură plăcere: unul dintre ei fiind Kenneth McDuff.

O altă teorie eronată era că o perioadă îndelungată petrecută în închisoare opreşte deţinutul şi îi „consumă" răutatea. Această teorie a fost cu siguranţă luată în considerare când McDuff a fost eliberat după 23 de ani în închisoare. Dar, în loteria la care fusese redus sistemul de eliberări condiţionate, McDuff şi cei de teapa lui au fost inevitabil scoşi la grămadă cu criminali mai puţin periculoşi care se încadrau în aşa-zisa categorie a celor „puţin probabil să mai ucidă". Consecinţa stranie a acestei situaţii, după cum explică Jim Parker, „nu e că avem un singur McDuff, ci că nu
avem sute de McDuffi înapoi pe străzi".

* * *

La câteva zile după ce a fost eliberat în octombrie 1989, McDuff a ucis-o pe Sarafia Parker, 31 de ani, al cărei corp a fost găsit pe 14 octombrie de un trecător care se plimba pe East Avenue, Temple, un orăşel aflat la 77 de kilometri sud de Waco, Era o afro-americană de 1,70 metri înălţime şi înjur de 70 de

kilograme. Fusese bătută şi strangulată cu mai puţin de 24 de ore înainte de a fi găsită.

A fost identificată rapid, iar ulterior rangerul John Aycock a localizat şi a interogat un martor care credea că o văzuse pe Parker într-o camionetă condusă de McDuff, în jurul datei de 12 octombrie. în ziua aceea, Kenneth McDuff se prezentase la ofiţerul său de probaţiune, care întâmplător lucra în Temple. Nici o altă legătură între uciderea Sarafiei Parker şi McDuff nu a fost stabilită sau făcută publică.

McDuff a fost trimis înapoi la închisoare pentru încălcarea condiţiilor de eliberare după ce a ameninţat cu moartea un tânăr afro-american din Rosebud, iar în acest moment a intrat din nou în scenă Addie McDuff. Aceasta le-a plătit 1 500 de dolari unui avocat din Huntsville - Bill Habern - şi partenerei acestuia, Helen Copitka, din Austin, plus încă 700 de dolari pentru „cheltuieli", pentru a evalua noile posibilităţi de eliberare condiţionată a fiului ei.

Habern a vorbit apoi cu James Granberry, şeful comisiei de eliberări condiţionate, un om cunoscut pentru tendinţa sa de a elibera din închisoare criminali condamnaţi. Deloc surprinzător, McDuff era din nou pe stradă în mai puţin de un an, ieşind pe poarta închisorii pe 18 decembrie 1990. Ulterior, Granberry a demisionat, după ce a devenit subiectul unei anchete a unei comisii a legislativului. A avut tupeul să- şi deschidă propria firmă de consultanţă în probaţiuni, firmă închisă după un val de proteste publice.

* * *

în seara zilei de 10 octombrie 1991, Brenda Thompson, o prostituată şi dependentă de droguri, a urcat în camioneta roşie a lui McDuff, în Waco. Cei doi s-au îndreptat spre sud pe Miller Street şi, pe Faulkner Lane, au dat peste un filtru al poliţiei din Waco. McDuff a oprit la 15-20 de metri de baraj, iar unul dintre poliţişti s-a îndreptat spre camionetă. în timp ce se apropia, şi-a luminat faţa cu o lanternă, pentru ca şoferul să poată vedea clar că era ofiţer de poliţie.

Brusc, Brenda a început să ţipe şi să dea din picioare. Ofiţerului i s-a părut că avea mâinile legate la spate şi că încerca

cu disperare să iasă din maşină. S-a lăsat pe spate şi a început să lovească cu picioarele în parbriz cu atâta forţă, încât l-a spart. A continuat să lovească cu putere, cu picioarele îmbrăcate într-o pereche de pantaloni roşii de poliester, spărgând parbrizul şi mai mult, cu fiecare lovitură. McDuff a apăsat imediat pedala de acceleraţie şi a pornit direct spre poliţist. Potrivit raportului poliţiei din ziua aceea, trei ofiţeri au fost nevoiţi să reacţioneze rapid pentru a nu fi loviţi. în timp ce vehiculul se îndepărta în viteză, poliţiştii au fugit la maşinile lor pentru a pleca în urmărire. McDuff a gonit spre sud pe Miller Street către Waco Drive, şi-a stins farurile şi a dispărut în beznă, cu tot cu Brenda Thompson. A evitat poliţiştii mergând pe sens interzis. în cele din urmă, a virat spre vest pe US 84 şi apoi spre nord pe Gholson Road, iar după vreo 15 kilometri a ajuns într-o zonă împădurită unde, furios din cauza distrugerilor pe care i le provocase Brenda camionetei sale, i-a provocat acesteia o moarte în chinuri înfiorătoare. Cadavrul ei a fost descoperit lângă Gholson Road pe 3 octombrie 1998, cu doar o lună înainte ca McDuff să fie executat.

* * *

Pe 15 octombrie 1991, McDuff s-a întâlnit cu o prostituată de 17 ani pe nume Regenia DeAnne Moore. în jurul orei 23:30, cei doi au fost văzuţi certându-se în faţa unui motel din Waco, iar un martor a spus că cei doi ar fi plecat apoi cu o camionetă. McDuff a dus-o pe Regenia într-o zonă izolată pe lângă Autostrada 6, din nord-estul oraşului Waco. în dreptul unui pod de peste pârâul Tehuacana, McDuff a ieşit de pe drum pe un terasament foarte abrupt, până pe malul pârâului, unde a intrat cu maşina sub pod. Şoferii care treceau prin apropiere nu i-ar fi putut vedea maşina. Zgomotul maşinilor care treceau pe pod era îndeajuns de puternic pentru a acoperi strigătele Regeniei.

O echipă de criminalişti a recuperat trupul Regeniei miercuri, 29 septembrie, dintr-o dolină din apropiere de pârâul Tehuacana. Mâinile îi fuseseră legate la spate, iar gleznele, cu un ciorap, în aşa fel încât să-i îngăduie mişcări limitate, pentru a se putea deplasa. Aparent, McDuff o „condusese" până în locul în care fusese ucisă. Resturile rochiei erau înfăşurate în jurul

pelvisului. A fost găsită pe spate, cu picioarele îndoite. După şapte ani de absenţă,
Regenia se întorcea în sfârşit la mama ei.

* * *

în după-amiaza zilei de 29 decembrie 1991, Colleen Reed, 28 de ani, născută în Viile Platte, Louisiana, a mers cu maşina în Austin, capitala statului Texas, unde a depus 200 de dolari într-un bancomat. A mers apoi să cumpere nişte lapte şi un flacon de vitamine, la Whole Foods Market, pe North Lamar Boulevard, şi după aceea să-şi spele maşina la o spălătorie de pe West Fifth Street. Martorii şi-au amintit Fordul Thunderbird de culoare deschisă îndreptându-se spre spălătorie. Au auzit un ţipăt scurt înainte ca uşa maşinii să se închidă şi au privit uluiţi vehiculul demarând cu un scrâşnet de roţi pe Powell Street, lăsând în urmă un nor de fum.

Având 1,60 metri şi 50 de kilograme, cu părul castaniu şi ochi căprui, Colleen purta ochelari cu rame aurii, blugi, tricou şi o jachetă Nike alb cu negru. Corpul ei a fost găsit pe 6 octombrie 1998, după ce McDuff le-a indicat poliţiştilor locul unde o îngropase. Se afla într-o zonă plină de iarbă care fusese un loc preferat de McDuff pentru pescuit şi petreceri.

De acum, poliţiştii bănuiau deja că este vorba de un criminal în serie, deşi rămăsese extrem de evaziv şi aproape imposibil de depistat. Cel mult puteau spera să facă o greşeală. Norocul anchetatorilor s-a schimbat când detectivul Tim Steglich, de la Departamentul Şerifului din districtul Bell, l-a chemat la interogatoriu pe unul dintre asociaţii cunoscuţi ai lui McDuff. Mai jos este declaraţia din aprilie 1992 a lui Alva Hank Worley, 34 de ani, complice al lui McDuff în răpirea, violul şi uciderea lui Colleen Reed.

McDuff m-a luat pe la 6 sau 7 în seara aceea. Am mers în parcarea de camioane Love's Truck Stop de lângă Temple şi el a alimentat. Nu ştiu dacă a plătit cash sau cu cârdul. Am pornit spre Austin şi era cam clar că urma să luăm nişte speed sau cocaină, orice găseam. Ne-am oprit într-o parcare Conoco, pe Interstatala 35, pe partea nordică a autostrăzii, dincolo de Jarrell. Am cumpărat un bax de şase Budweiser

Longnecks. Băusem deja unul sau chiar mai bine înainte de asta.

McDuff a continuat spre Austin şi credeam că mergem în campusul UT [Universitatea din Texas] *să luăm prafuri. Dar Mac a mers în centru şi a condus aşa, la întâmplare, pentru că ne mai rămăsese bere. Nu m-a mai lăsat să iau un al doilea bax. Nu ştiu de ce. Ştiu că am mers pe Sixth Street şi în zona aia. îmi amintesc că am luat un hamburger de la Dairy Queen, cred că pe Congress. îmi amintesc că străzile erau foarte luminate la ora aia. Am rătăcit cu maşina pe străzi şi am mâncat. Mac doar conducea şi a intrat într-o spălătorie auto, direct pe un loc, şi am crezut că vrea să-şi spele maşina. Trebuie să explic că eram în Fordul Thunderbird crem al lui Mac. Era vreo 8:30 sau 9 seara când am intrat în spălătoria aia.* Worley a continuat, explicând că McDuff o observase pe tânără şi, în câteva secunde, o luase deja de gât şi o trăgea spre maşină. „Urla ca dracu*', a adăugat Worley. „Ţipa: «Nu eu, nu eu! Lasă-mă, te rog!»"

„A dus-o pe partea şoferului şi a vârât-o pe bancheta din spate. I-a legat mâinile la spate. Cred că zicea «Te rog, dă-mi drumul, te rog, nu lăsa să mi se întâmple asta!». Am îngheţat. Nu ştiam ce să zic. El s-a urcat la volan şi a demarat în grabă."

Implorând pentru viaţa ei, Colleen Reed a început ceva ce nu poate fi descris decât ca o călătorie a terorii, cei trei îndreptându-se spre nord, pe Interstatala 35, către Round Rock, unde McDuff a tras pe dreapta şi a oprit maşina. A urcat în spate lângă Colleen, poruncindu-i lui Worley să conducă, apoi a început violul.

îmi amintesc că i-a spus să-şi dea hainele jos, deci nu ştiu dacă a dezlegat-o. îi zicea: «Nu trebuie decât să te juţi». încerca să-i bage în cap că, dacă se jute, o să-i dea drumul. Ea zicea că o să facă ce i se spune, încerca să tragă de timp. Asta încerca să facă. Mac şi- a scos tricoul şi cred că şi-a dat jos şi pantalonii. Nu ştiu dacă era cu faţa în sus sau în jos când a violat-o. îmi amintesc că a pus-o să i-o sugă. îmi amintesc, pentru că era s-o înece. Mac o pocnise de câteva ori peste cap când urcase în spate, lângă ea. îi împingea capul în jos în poală şi ea se îneca.

Eu doar conduceam şi când am ajuns la ieşirea Stillhouse Holloiv am decis să cobor acolo şi să mă duc la sor'mea. Mac

doar stătea acolo, la Stillhouse. Am oprit lângă deversor, lângă rulotele de acolo. M-am mutat în dreapta şi Mac a scos cheile şi a deschis portbagajul. A scos-o din maşină şi a băgat-o în portbagaj. Puştoaica tăcea şi a trebuit s-o vâre cu forţa în portbagaj. Aia a fost ultima oară când am văzut-o sau am auzit ceva despre ea. Mac a condus până la casa soră-mii.

După mai multe întrebări, Worley a recunoscut că McDuff i-a cerut împrumut briceagul şi o lopată. A mai spus şi că McDuff o arsese pe tânără cu o ţigară pe vagin, dar a insistat că nu ştia ce s-a întâmplat după aceea cu Colleen Reed. A spus că nu l-a mai văzut de atunci pe McDuff.

A doua zi, Tim Steglich l-a interogat pe Worley a doua oară. Sub presiunea interogatoriului intens, acesta a recunoscut că merseseră cu maşina pe un drum pustiu, la cel mult doi kilometri de casa părinţilor lui McDuff din Temple.

„Am violat-o şi eu", a admis într-un final Worley, „dar Mac i-a rupt gâtul după ce a mai torturat-o puţin cu ţigări aprinse. I-a trosnit gâtul şi s-a auzit ca o creangă ruptă, apoi a aruncat-o în portbagaj, ca pe un sac de cartofi."

Frank Worley a fost acuzat de viol şi crimă şi a fost reţinut în închisoarea Districtuală Travis, cauţiunea fiind stabilită la 350 000 de dolari, în timp ce a fost lansată o operaţiune de căutare a lui McDuff. Cadavrul lui Colleen Reed a fost recuperat cu puţin timp înainte de execuţia lui McDuff. * * *

Duminică, 24 februarie 1992, McDuff a strangulat o studentă de culoare şi prostituată cu jumătate de normă pe nume Valencia Joshua, în timp ce era student la Texas State Technical College din Waco. în acea perioadă, studia pentru a deveni inginer mecanic şi împărţea camera din cămin cu studenţi care aveau jumătate din vârsta lui. Profita din plin de diferenţa de vârstă, vânzându-le marijuana, metamfetamine, LSD şi cocaină „crack", ca modalitate de a-şi îmbunătăţi notele.

Se crede că Valencia venise în Waco doar cu o săptămână sau două înainte de a fi ucisă. „Publicul nu se arată foarte indignat când cineva ca Valencia este omorât. Dar este tot o crimă, la fel de importantă ca oricare alta", spune Richard Stroup, şerif adjunct al districtului McLennan. Poliţia a descris-o

ca pe „o persoană a străzii, dar o femeie delicată, care iubea copiii". Nu avea rezidenţă locală, nu avea bagaje şi nici alte proprietăţi. De fapt, nimeni nu avea idee de ce se afla în Waco. „Nu avea rude acolo", spunea tatăl ei, Tommy, care locuia în Bryan, iar mama ei, Roma, din Fort Worth, a fost cea care i-a raportat în cele din urmă dispariţia.

Valencia, 22 de ani, a fost văzută ultima dată în viaţă în ziua în care a murit, bătând la uşa camerei de cămin a lui McDuff, la numărul 118. Femeia slabă purta o jachetă închisă la culoare, blugi strâmţi albaştri şi o agrafă înflorată în păr. Neprimind nici un răspuns, a mers la fereastră şi a strigat „Eşti gata?". Nu a mai fost văzută în viaţă niciodată.

Duminică, 15 martie 1992, trecătorii au găsit un craniu uman, care fusese mâncat de animale, în spatele terenului de golf James Connally Municipal, în apropierea facultăţii. Un cadavru fără haine era îngropat în pământul moale şi umed din apropiere, iar poliţiştii au avut iniţial o singură pistă care să-i ducă la identificarea cadavrului - un pieptăn *cloisonne* căzut lângă corp. Modelul turnat înfăţişa un fluture portocaliu printre frunze verzi şi flori roşii - era lucrul cu care se mândrea cel mai mult Valencia. Legiştii din Dallas au identificat în cele din urmă cadavrul cu ajutorul amprentelor. Cauza înregistrată a morţii a fost strangularea.

McDuff a fost văzut împingând un Ford Thunderbird, la mică distanţă de magazinul Quik-Pak No 8 din La Salle Avenue, numărul 4200, lângă Interstatala 35, în sudul oraşului Waco, luni, 1 martie 1992. Richard Bannister a spus că se întâmpla în jurul orei 15:45.

Puţin mai târziu, Melissa Northrup, 22 de ani, a dispărut de la locul de muncă, magazinul Quik-Pak. înaltă de 1,50 metri şi cântărind 50 de kilograme, cu părul şaten până la umeri şi ochii albaştri, Melissa era însărcinată în două luni şi jumătate. Locuia cu soţul ei contabil, Aaron, în Pioneer Circle, numărul 3014, Waco. Tânăra minionă nu a avut nici o şansă în faţa unui bărbat de dimensiunile lui McDuff, care avea peste 1,80 metri şi 110 kilograme.

în jurul orei 4:15, un localnic, care o cunoştea pe Melissa, i-a văzut maşina îndreptându-se spre nord pe Interstatala 35. Ea era în dreapta şi părea înspăimântată.

Când nu a mai ajuns acasă, Aaron a sunat-o şi, neprimind nici un răspuns, a mers la magazin, care era închis. Sertarul casei de bani era deschis şi gol. „în magazin era un client", le-a spus ulterior Aaron poliţiştilor, „şi, când m-a văzut, s-a speriat foarte tare şi a ridicat mâinile. I-am aruncat cheile de la baie şi l-am rugat să o caute pe soţia mea." Apoi a sunat la 911. Poliţia a constatat curând că din casa de marcat fuseseră furaţi 250 de dolari şi, cu toate că în apropierea magazinului câţiva oameni dormeau în maşinile lor, nu exista nici un martor al răpirii Melissei, deşi Fordul Thunderbird al lui McDuff a fost găsit în apropiere.

Pe la ora 21:00 în aceeaşi zi, Shari Robinson a spus că McDuff a venit acasă la ea, în districtul Dallas, şi i-a cerut ceva de mâncare.

în decurs de câteva ore de la răpirea Melissei, semnalmentele lui McDuff au fost publicate pe lista celor mai căutaţi infractori din SUA, ajungând şi în ziare, şi la televiziune, cerându-i-se publicului orice informaţii legate de localizarea lui. După ce poliţia şi-a intensificat căutările, Mark Davis, un fost coleg de facultate al lui McDuff, le-a spus poliţiştilor că McDuff încercase cu ceva timp înainte să-l recruteze pentru a jefui magazinul Quik-Pak.

Un alt student, Lewis Bray, a raportat că McDuff spusese odată că cel mai uşor mod de a scăpa de un cadavru este să-l spinteci pe burtă şi să-l arunci în apă. S-a stabilit şi că McDuff lucrase cândva în acel magazin şi, culmea, fusese instruit de soţul Melissei, Aaron.

Un pescar a descoperit cadavrul Melissei plutind într-o carieră de piatră inundată din sud-estul districtului Dallas, duminică, 26 aprilie, la ora 6 seara. Era parţial îmbrăcată, într-o uniformă mov şi o jachetă de culoare închisă. O parte din trunchiul inferior îi lipsea. Maşina ei, un Buick Regal portocaliu, model 1977, cu plafon de vinii alb, cu numărul TX LP287 XHV, a

fost găsită parcată la mai puţin de doi kilometri, în apropiere de casa lui Shari Robinson. După testele criminalistice, pe tapiţeria maşinii au fost găsite fire de
păr identice cu cele luate de la McDuff.

* * *

McDuff îşi omora victimele prin Texas, creând astfel probleme de jurisdicţie care au adus o duzină de agenţii de impunere a legii la aceeaşi masă, pentru a-şi coordona anchetele. Aveau nevoie să combine capacităţile organizatorice ale FBI, US Marshal's Service şi Texas Rangers, dar violul şi crima sunt mai degrabă infracţiuni care ţin de agenţiile statului decât de cele federale.

Doi poliţişti de la Marshal's Service din Waco, Mike şi Parnell McNamara, au venit cu o idee care le-a oferit ieşirea din impasul birocratic. Li se spusese că, în perioada în care McDuff era la colegiul tehnic, vindea LSD şi se ştia că avea o armă, ambele infracţiuni federale. în consecinţă, vineri, 6 martie 1992, procurorul local a emis mandatul nr. 9280- 0310-0506-Z, pentru arestarea lui McDuff. Două luni mai târziu, aşteptările le-au fost răsplătite.

Gary Smithee, 36 de ani, lucra la o firmă de salubritate din Kansas City. Vineri, 1 mai 1992, după ce a ajuns acasă, a schimbat canalul TV pe programul *America's Most Wanted*[9] şi, aşa cum obişnuia, a înregistrat emisiunea. Recompensa de 5 000 de dolari pentru informaţii care să ducă la arestarea lui Kenneth McDuff i-a atras atenţia lui Smithee, căruia i s-a părut că faţa de pe ecran semăna izbitor cu un coleg nou, pe nume Richard Fowler. Tipul cel nou făcuse deja impresie lăudându-se permanent cu aventurile sale sexuale, în special cu fete foarte tinere.

Smithee s-a gândit foarte bine la consecinţele raportării bănuielilor sale. Nu voia să-i facă rău lui Fowler, dar şansa de a câştiga 5 000 de dolari era o ocazie de neratat. A discutat subiectul cu un alt coleg, după care a sunat la Poliţia Kansas City. Sergentul J.D. Johnson a preluat apelul şi a căutat imediat în computer numele Richard Fowler. Informaţiile care au apărut pe ecran indicau că un bărbat care corespundea atât

semnalmentelor lui Fowler, cât şi celor ale lui McDuff fusese arestat în timpul unei razii printre prostituate şi acuzat de solicitare de servicii sexuale. Detectivul a comparat apoi amprentele pentru cele două nume, rezultatul fiind că amprentele din cazierul lui Fowler erau identice cu amprentele lui McDuff.

A doua zi dimineaţă, Johnson s-a informat pe ce maşină urma să lucreze McDuff şi traseul acesteia în ziua de luni, 4 mai. A aflat că urma să meargă la o groapă de gunoi din sudul oraşului, între orele 1 şi 2 după-amiaza. Poliţiştii au organizat o echipă de supraveghere din şase oameni deghizaţi ca lucrători pe o maşină comercială. „Voiam să fim siguri că locul ales este izolat, în eventualitatea unor probleme", explică Johnson. „Se raportase că McDuff este înarmat şi periculos. Locul pe care l-am ales era genul în care maşinile opreau în mod normal şi nu erau oameni înjur."

Pentru a da şi mai multă credibilitate, poliţiştii au împrumutat o maşină pe care o foloseau cei de la Kansas City Engineers pentru inspecţiile lor de rutină. Când s-a apropiat maşina de gunoi în care se afla McDuff, un poliţist le-a făcut semn cu mâna celor de la punctul de control. Simţind instantaneu pericolul, McDuff a încercat să coboare şi să fugă, dar a fost oprit pe loc sub ameninţarea armelor şi a renunţat.

McDuff a fost inculpat în Tribunalul Districtual 54 al districtului McLennan, Texas, pe 26 iunie 1992, pentru uciderea Melissei Northrup, de răpire şi de tentativă de răpire, de jaf şi uciderea altei persoane după aceeaşi schemă şi curs al evenimentelor. A fost găsit vinovat.

Pe 18 februarie 1993, în urma unei audieri separate pentru stabilirea pedepsei, juriul a răspuns afirmativ deciziei speciale propuse conform Articolului 37.07l(b) (1) al Codului de Procedură Penală al statului Texas şi negativ celei de-a doua decizii speciale propuse conform Articolului 37.07l(e). în conformitate cu legile statului, curtea a stabilit pedeapsa cu moartea.

împotriva condamnării lui McDuff a fost depus automat apel la Curtea Penală de Apel a statului Texas, care a reconfirmat decizia pe 28 aprilie 1997.

Apoi McDuff a depus o petiţie pentru emiterea unei ordonanţe de revizuire a înregistrării procesului la Curtea Supremă a SUA, un artificiu juridic prin care se cere mutarea procedurilor la o curte mai înaltă. Cererea a fost refuzată pe 12 ianuarie 1998.

McDuff a depus după aceea o petiţie pentru recurs statal *habeas corpus,* care i-a fost de asemenea respinsă, în 15 aprilie 1998, de Curtea Penală de Apel a Statului Texas.

Pe 29 aprilie 1998, Curtea Judiciară 54 a Districtului McLennan, Texas, a stabilit data execuţiei lui McDuff pe 21 octombrie 1998.

Pe 30 aprilie 1998 a fost numit avocatul care să-l reprezinte pe McDuff în faţa Tribunalului Districtual SUA al districtului Western din Texas, divizia Waco.

Pe 8 iulie 1998, McDuff a depus o petiţie pentru recurs federal *habeas corpus.* Statul a răspuns şi a cerut o judecare sumară a petiţiei lui McDuff.

Curtea Districtului Western a respins eliberarea *habeas corpus* pe 15 octombrie 1998, acordând statului dreptul la judecată rapidă şi suspendând execuţia. Curtea a reprogramat, de asemenea, execuţia lui McDuff pentru 17 noiembrie 1998.

McDuff a formulat apel pe 23 octombrie şi, trei zile mai târziu, Curtea Districtului Western a respins cererea lui McDuff de autorizare a dreptului de apel. Apelul său către Curtea de Apeluri SUA a celui de-al Cincilea Circuit a fost respins, iar Curtea Supremă a respins ultimul său apel
pentru amânarea execuţiei, pe 16 noiembrie 1998.

* * *

O persoană familiarizată cu rutina execuţiilor prin injecţie letală este directorul adjunct responsabil cu execuţiile în Texas, Neil Hodges. Vorbind despre realitatea acestei metode de execuţie judiciară, el spune: „Oamenii cred că e lipsită de durere şi chestii de-astea. Nu e! în principiu, ei [condamnaţii] suferă

destul de mult. Sunt oarecum paralizaţi, dar pot auzi. Se îneacă în propriile fluide şi se sufocă, de fapt.

Da, avem probleme. Uneori, omul nu vrea să urce pe masă. Dar avem cel mai mare gardian din Texas aici. îi urcă pe masă fără probleme. Sunt legaţi în câteva secunde. Nici o problemă. Ajung pe masa aia nenorocită şi primesc sucul de noapte bună, indiferent dacă le place sau nu."

Pe 17 noiembrie 1998, un grup numeros de reporteri se afla în faţa închisorii Walls din Huntsville, Texas, în zona rezervată presei. Walls este cea mai veche închisoare din Texas; găzduieşte şi camera morţii. Potrivit perfect ocaziei, un singur nor uriaş, negru, plutea deasupra închisorii. Lângă o masă de picnic din beton, o junglă de trepiede ale fotografilor părea un grup de struţi. Un vânt slab, aproape compătimitor, flutura benzile galbene de limitare a accesului ale poliţiei. Nici un ziarist nu a văzut nici măcar un protestatar împotriva pedepsei cu moartea.

Mai devreme în acea zi, deţinutul 999055, Kenneth McDuff, fusese luat din celula sa din Unitatea Ellis, şi transportat 25 de kilometri până la Walls. Chiar şi pentru un ucigaş ca McDuff, prima imagine a casei morţii a fost ca un duş rece. Maşina care l-a adus la ultima sa destinaţie a oprit în faţa porţilor cu sârmă ghimpată cu lame care sclipeau în soarele Texasului. încătuşat la mâini şi picioare, a fost condus prin două uşi de oţel. Pe stânga era un rând de celule; el a fost dus în cea de-a doua, mobilată doar cu un pat, o măsuţă şi un scaun. Lenjeria de pat era imaculată, la fel ca şi pereţii albi. Lângă celula lui McDuff era o celulă „strict noncontact". Uşa era acoperită cu o plasă fină de oţel, vopsită în negru. Era destinată deţinuţilor care voiau să dea instrucţiuni unui avocat.

Pe coridor, în dreapta lui, mai era o masă de lemn cu două scaune. Pe masă, McDuff a observat o Biblie şi un telefon. Nici o scrumieră, pentru că fumatul era interzis.

Injecţia letală a fost introdusă ca metodă de execuţie în 1977, în Oklahoma şi Texas. Primul prizonier executat astfel a fost Charlie Brooks, 43 de ani, condamnat la moarte pentru

participarea la uciderea unui vânzător de maşini uzate din Fort Worth, în 1971. Brooks a renunţat în cele din urmă la apelurile sale împotriva pedepsei capitale şi a murit în închisoarea Huntsville pe 7 decembrie 1982.

Practica administrării unei injecţii pacienţilor din spitale, pentru a-i seda înaintea intrării în sala de operaţie, înaintea anesteziei generale, este o procedură obişnuită. Relaxează pacientul şi elimină tensiunea. Acest concept le-a oferit multe avantaje celor responsabili cu trimiterea la moarte a deţinuţilor condamnaţi. Substanţele erau deja disponibile şi deloc costisitoare. Exista şi o dimensiune umană suplimentară în ideea că injecţia letală era o procedură clinică, executată într-un mediu potrivit. Gata cu laţurile îngrozitoare, ameninţătorul scaun electric cu toate cablurile sale, casca de piele şi masca morţii! Gata cu înfiorătoarea cameră de gazare, cu pereţii ei verzi greţoşi şi nebunia de bare, tuburi şi legături. în cazul unui amestec letal de medicamente, deţinutul condamnat era adus dintr-o celulă provizorie pentru a fi legat de un pat de spital şi injectat intravenos.

Şi autorităţile statului au avut de câştigat. Toată ideea avea să placă atât presei, cât şi publicului, căci execuţia nu putea fi mai umană. O echipă de paramedici introducea acul în braţul victimei, iar un doctor supraveghea procedura, ca în cazul oricărei execuţii, pentru a constata decesul.

Addie McDuff a ajuns prea târziu pentru a-şi mai vedea fiul în ultima sa zi, iar lui nu i-a fost permis nici un privilegiu special cu excepţia alegerii ultimei mese, care a constat în două antricoate, cinci ouă prăjite, legume, cartofi prăjiţi, prăjitură de cocos şi o Coca-Cola. După ce a terminat de mâncat, a reflectat la sfârşitul apropiat, despre care credea că va fi nedureros, dar nu ştia că urma să fie injectat cu o combinaţie de trei medicamente, toate acide, cu un pH mai mare de 6, care avea să ardă atât de tare încât urma să se simtă de parcă ar fi fost injectat cu foc.

La ora 17:58, directorul închisorii a fost înştiinţat că ultima cerere a lui McDuff de amânare a execuţiei fusese respinsă de

Curtea Supremă, iar martorii au început să intre pe poarta închisorii, urmând a fi escortaţi spre Casa Morţii. Probabil că au observat cearşafurile trase peste gratiile de oţel, ascunzând dricul care aştepta cadavrul. După ce au fost percheziţionaţi corporal pentru a nu ascunde arme sau camere foto, au fost conduşi spre încăperea destinată publicului, care era despărţită de masa de execuţie printr-o fereastră cu draperiile trase.

La 17:44, criminalului i-a fost administrată o injecţie preliminară de 8 ml de penthotal de sodiu 2%. Aşteptând în tăcere, într-o încăpere alăturată, era echipa de extragere din celulă, în echipament de protecţie şi înarmată cu gaz paralizant pentru eventualitatea în care McDuff ar fi creat probleme. Nu fusese niciodată nevoie de abilităţile lor speciale la vreo execuţie în Texas.

La 18:08, McDuff a fost invitat afară din celulă. S-a supus şi nici un gardian nu l-a atins în timp ce el a făcut cei câţiva paşi pentru a ieşi pe uşa care se deschisese în faţa lui. S-a oprit un moment când a văzut patul de spital cu salteaua şi cearşaful albe. Două suporturi pentru braţe erau trase în afară şi a văzut curelele de piele maro atârnând, cu câte un ofiţer de fiecare parte.

La 19:08, McDuff a fost legat de pat, iar paramedicii i-au introdus două ace de 16 şi catetere în ambele braţe. Acestea erau conectate prin tuburi flexibile până în locul unde se afla călăul, care era ascuns vederii condamnatului. Doctorul i-a ataşat pe piept şi un senzor cardiac şi un stetoscop.

Draperiile au fost trase în lateral, iar directorul Jim Willett l-a întrebat pe McDuff dacă mai avea ceva de spus, indicându-i să vorbească în microfonul de deasupra capului. McDuff a răspuns simplu: „Sunt gata să fiu eliberat. Eliberaţi - mă." În camera publicului, Parnell McNamara şi-a pus încet mâna pe umărul lui Jack Brand, în vârstă de 74 de ani.

—Aştept momentul ăsta de 32 de ani, a spus tatăl lui Robert Brand, ucis de McDuff în 1966.

— Sunteţi bine? l-a întrebat încet Parnell.

— Simt că mi-au fost luaţi 32 de ani din viaţă, a răspuns bătrânul.

McDuff a părut speriat când, în următoarele zece secunde, i s-a administrat o injecţie de tiopental sodic, un anestezic rapid, care îşi face efectul în zece secunde.

Probabil că a simţit o uşoară presiune, iar braţul a început să-l doară. Apoi, o ameţeală.

După un minut au urmat 15 ml de soluţie salină, pentru a uşura administrarea a 50 mg/ 50 ml de bromură de pancuroniu. Pavulon[10] este un relaxant muscular obţinut din curara, care paralizează funcţia respiratorie şi provoacă pierderea cunoştinţei în aproximativ zece secunde.

McDuff a simţit presiune în piept. Era o senzaţie de sufocare, care l-a făcut să încerce de câteva ori să tragă aer în piept. Era ameţit şi hiperventilat; inima îi bătea din ce în ce mai repede, pe măsură ce întregul său sistem nervos era atacat. Acest fenomen este numit „sindrom de stres", o caracteristică comună a primelor stadii ale morţii.

Pe măsură ce otrava îi pătrundea în corp, McDuff a intrat în stadiul al doilea al morţii. Incapabil să respire şi să se mişte, putea însă vedea şi auzi. Era paralizat şi nu putea înghiţi: o stare care îi face pe mulţi martori să creadă că a survenit decesul. McDuff era încă în viaţă, dar sistemul său nervos central începea să intre în colaps. Ochii i s-au dilatat iar părul de pe piele s-a ridicat drept, în timp ce i s-au mai injectat 15 ml de soluţie salină şi, în sfârşit, o doză masivă de clorură de potasiu (1,50-2,70 ml/kg). Injectat intravenos în doze mari, acest medicament provoacă dureri şi senzaţii de arsură, pentru că este o sare naturală care perturbă instantaneu echilibrul chimic al sângelui. Provoacă contracţii extreme ale muşchilor, iar în clipa în care ajunge la muşchiul inimii, o face să înceteze să mai bată. McDuff era sedat de tiopental şi nu putea inspira din cauza Pavulonului, aşa că era incapabil fizic să urle de durere când i s-a injectat potasiul, provocându-i inimii o crampă extrem de dureroasă.

A urmat o aşteptare de două minute, timp în care medicii l-au examinat pe McDuff şi i-au constatat decesul. Draperiile au

fost trase din nou, pentru ca martorii să poată vedea cadavrul. Doamna Brenda Soloman, mama uneia dintre victimele lui McDuff, a spus:

—Parcă e Diavolul. Se duce unde trebuie să se ducă. Mă simt fericită... Mă simt extraordinar.

Costul medicamentelor administrate pentru a-i lua viaţa lui McDuff a fost de 86,08 de dolari.

* * *

„Ce e trist legat de acest caz este că, dacă a ţipat Colleen şi cineva a auzit-o, aceea a fost mama lui McDuff. Putea să o audă, pentru că locuieşte la doar câteva sute de metri", a comentat detectivul Tim Steglich.

Documentarea vieţii şi a crimelor lui Kenneth Allen McDuff a inclus interviuri cu mama lui, Addie, cu profesorii săi şi cu câţiva locuitori din Rosebud care cunoscuseră bine familia McDuff. Am vorbit cu şeriful districtului Falls, Larry Pamplin; cu complicele lui McDuff, Roy Dale Green, care trăieşte acum într-o cocioabă plină de purici din Marlin; cu poliţiştii din US Marshal's Service, Mike şi Parnell McNamara; cu procurorul Bill Johnston şi cu Tim Steglich. Documentarea trecutului său a inclus o vizită, în compania lui Tim Steglich, la locul izolat în care McDuff a omorât-o pe Colleen Reed. „în creierii nopţii trebuie să fi fost un loc îngrozitor în care să mori", a constatat procurorul William „Bill" Johnston, cu ochii înlăcrimaţi.

Familia McDuff este o familie dură, cu o reputaţie pe măsură. „Mama Pistol", Addie McDuff, nu a dat niciodată un interviu şi chiar a refuzat să vorbească cu poliţiştii, dar a făcut o excepţie vorbind cu mine. Are o asemenea reputaţie în mânuirea armei, încât poliţistul din Waco s-a oferit să mă supravegheze din afara fermei ei izolate din Belton şi a aşteptat până am ieşit teafăr şi nevătămat. Deşi mă aşteptam la ostilitate, o femeie fragilă, confuză, şi-a făcut apariţia în uşă, întâmpinându-mă cu tradiţionala precauţie texană.

Addie este o mamă protectoare, în ciuda faptelor fiului său. La o cafea - şi şi-a cerut scuze că nu are ceai - mi-a explicat că unul dintre fiii ei a fost împuşcat mortal, pentru că se culcase cu nevasta altui bărbat, şi că o fiică îi murise într- un accident de

maşină. Domnul McDuff era îngropat de mult, iar ea nu mai avea acum pe nimeni, cu excepţia unei nepoate. Addie se pregătea să vândă şi să se mute la ea.

Am întrebat-o cum se alesese cu numele „Mama Pistol". A zâmbit. „Rosebud era un loc în care viaţa era grea în vremurile alea", a spus ea cu o voce spartă. „Şoferul unui autobuz şcolar l-a ameninţat pe Ken că îl dă jos deoarece se duseseră toţi banii din încasări. Era întuneric şi nici un băiat de-al meu nu avea să meargă tot drumu' ăla până acasă. Aşa că a doua zi i-am făcut o vizită la garaj şi am scos pistolul. I- am spus că data viitoare avea să fie ultima." Apoi a chicotit: „Nimeni nu ne-a mai vorbit de sus vreodată după aia".

A început să scormonească prin cutii de carton cu amintiri, căutând acte şi poze ale lui Ken de când era mic, dar a găsit foarte puţine lucruri. Le distrusese pe toate în urmă cu ani buni.

A doua oprire a fost chiar Rosebud. O aşezare prăfuită care, la doar un pic peste 1 000 de locuitori, are pretenţia să fie numită oraş. Main Street este aproape tot timpul pustie, chiar şi în weekend. în timpul unui „grătar texan", un ospăţ de după-amiază, administratorul oraşului, un ziarist, mai mulţi localnici şi şeful de 70 de ani al poliţiei şi l-au reamintit pe tânărul Ken McDuff. Evident, fuseseră terorizaţi de el în zilele acelea, un sentiment confirmat şi de şeriful districtului Falls, Larry Pamplin, al cărui tată fusese şerif înaintea lui. Arătându-mi împrejurimile din SUV-ul de poliţie nemarcat şi încercat de vremuri, plin de puşti şi pistoale, Larry mi-a povestit că McDuff şi fratele său mai mare, John, fuseseră unii dintre cei mai răi huligani pe care îi văzuse vreodată. Larry Pamplin a fost între timp eliberat din funcţie după ce a fost acuzat de agresiune în formă agravantă, abuz în serviciu şi fraudă. Se dovedise că delapidase fondurile destinate hranei deţinuţilor, păstrând pentru sine o sumă importantă.

întâlnirea cu mama Regeniei Moore într-un motel din Waco s-a dovedit o experienţă agonizantă. Acum este o epavă din punctul de vedere al sănătăţii mintale care, timp de câţiva ani, a bătut drumurile pietruite din Waco cu o cazma, în căutarea

trupului fiicei dispărute. „Nu-i doresc răul lui McDuff, a suspinat ea, „nu vreau decât să o înmormântez creştineşte, la fel cum o să vrea şi Addie McDuff să facă cu fiul ei." Dorinţa i-a fost îndeplinită.

în sfârşit, a sosit mult anticipata întâlnire cu Kenneth McDuff, pe Coridorul Morţii, Unitatea Ellis, Texas. în viaţă, era un bărbat înalt, bine făcut, cu părul negru, unsuros.
Afişând permanent un surâs zeflemitor, s-a plâns o oră de nedreptăţile comise de sistemul juridic şi penal. S-a plâns de cele mai neimportante chestiuni ale cazului său, însă, ipocrit până la capăt, a recunoscut toate crimele care i se atribuiau, refuzând să spună unde îşi îngropase victimele dacă nu i se plătea o răscumpărare consistentă.

„Nu cred că statul texan mă va lăsa în viaţă, decât dacă vrea să trăiesc o viaţă lungă şi să mor lent. Am diabet zaharat, deci, la un moment dat, o să am probleme serioase. Dar treaba e că vreau să fiu eu cel care decide când o să mor. Şi o să fac asta când o să decid să renunţ la apeluri. N-am fugit niciodată şi nu o să le dau satisfacţia să mă pună la pământ. Cred că am şanse mari ca amândouă condamnările mele să fie anulate."

întrebat de ce nu s-a aşezat la casa lui şi n-a început o relaţie stabilă cu o femeie, mi-a răspuns: „Sunt foarte bătrân şi obosit. Voiam odată o nevastă şi o familie, ca toţi oamenii. Acum sunt ca un om în deşert, la mii de kilometri de apă, fără posibilitatea de a ajunge la apă, dar care continuă să meargă. Nu ştiu de ce mai merg. E vreun inter-instinct [sic] să continui să tânjeşti?

Acum, să vorbim despre bani! Ei bine, la asta sunt ca omul din deşert care a dat de aur şi nu poate lua decât atât cât poate căra. Nu am nevoie decât de câteva mii de dolari, cum ar fi pentru cheltuielile de înmormântare şi ca să mă întreţin cât mai am de trăit. O să cer oricui 700 de dolari per cadavru. Îi poţi trimite prin mandat internaţional sau prin poştă, mi-e indiferent. Trimite-i în contul de deţinut pe numele meu. Când se confirmă prima plată, vă dau ţie şi legii un cadavru. Aşa nu-mi iau ţeapă, ştii."

Aceasta este expresia răului pur!

Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive, înregistrate video, dintre Christopher Berry-Dee şi Kenneth Allen McDuff, pe Coridorul Morţii din Unitatea Ellis, Huntsville, Texas, în 1995, şi pe o corespondenţă extinsă.

Kenneth Allen McDuff a fost executat prin injecţie letală în data de 17 noiembrie 1998, în Unitatea Huntsville, din Huntsville, Texas, (n.red.

)DOUGLAS DANIEL CLARK 8B CAROL MARY BUNDY - SUA

„Eram un tip arătos, ştii?
Da' uite ce mi-au făcut! îmi cade păru', mi s-au cariat dinţii şi tot vor să mă omoare. Toţi tre' să murim, dracului. Am trăit mai mult decât judecătoru' şi decât procuroru'; doar că o să omoare un om nevinovat."
DOUGLAS CLARK CĂTRE
AUTOR, ÎN ÎNCHISOAREA STATALĂ SAN QUENTIN, 1995

O mică bucată de metal galben găsită într-o moară din Carolina de Nord în 1849, a precipitat Goana după Aur. în acel moment, San Francisco avea 459 de locuitori - la sfârşitul anului următor, populaţia se apropia de 25 000.

„Forty-Niners" (căutătorii de aur), numiţi după anul 1849 când au ajuns acolo, veneau din toată lumea. Erau visători, escroci, aventurieri, tineri şi bătrâni, dar toţi veneau cu singura ambiţie de a da lovitura. Aurul era pretutindeni, iar străzile oraşelor precum Columbia, Sierra City, Hangtown şi bijuteria coroanei, San Francisco, erau literalmente pavate cu aur.

Nu numai viaţa era grea şi se scurgea repede, ci şi justiţia. Minerii, târfele şi cârciumarii erau o adunătură brutală. Se dădeau lupte legate de revendicarea minelor şi lupte între femei. Furtul era o cale mult mai uşoară de a obţine mult căutatul,

preţiosul aur, decât munca din zori şi până noaptea, spălând nisipul din albia râurilor. Participanţii la Goana după Aur beau din greu şi pariau nechibzuit; se mai şi omorau între ei.

Când California a devenit stat, în 1850, avea nevoie de o închisoare, aşa că s-a construit San Quentin. Dacă mergi spre nord pe Autostrada US 101, de la podul Golden Gate până la Interstatala 580, San Quentin apare ca o construcţie masivă de beton, pe un teren de 30 de acri.

Numită iniţial Point Quentin, zona izolată a fost botezată după o căpetenie indiană care a câştigat o bătălie împotriva soldaţilor mexicani, în 1824. Cu ziduri scunde, cu contraforturi şi un acoperiş roşu, aceasta este o catedrală corecţională, aşezată în câmpiile verzi care se revarsă în nordul golfului San Francisco.

Departamentul Corecţional California are un buget operaţional anual de peste 3,4 miliarde de dolari, cu aproximativ 124 000 de deţinuţi înregistraţi în orice moment. San Quentin - numită şi „SQ" - este nu doar cea mai cunoscută închisoare din California, ci, fără îndoială, cea mai dură din ţară. Găzduieşte Coridorul Morţii pentru California, unde, în orice moment, îşi pot aştepta execuţia până la 500 de oameni. în zilele noastre, într-un pas către metode mai umane de execuţie, moartea este administrată prin injecţie letală. Douglas Daniel Clark este unul dintre aceşti deţinuţi de pe Coridorul Morţii. Statul cheltuie 50 de dolari pe zi pentru a-l ţine sănătos şi în formă în vederea execuţiei.

De la poarta „SQ" până la galeria ameninţătoare de la intrare sunt 500 de metri. Odată ce treci de această intrare, la doar zece metri mai înainte pe coridor, este o cameră de interogatorii. De partea cealaltă, te întâmpină o zonă sigură şi o tiradă de obscenităţi a lui Clark, care este ancorat cu lanţuri de zid. Este încătuşat şi la picioare cu un lanţ de oţel, iar mâinile îi sunt prinse cu cătuşe de centură.

Uitaţi de doctorul Hannibal Lecter; Clark pare întruchiparea răului şi nu joacă nici un rol. Ochii albaştri sunt sălbatici şi demonici. Părul îi stă vâlvoi şi a albit înainte de vreme. Dar gura îi este atât de plină, în toate sensurile! Dinţii din ea sunt

putreziţi, iar el scuipă un şuvoi continuu de mizerie veninoasă. însoţit de gardieni, se împleticeşte înainte pentru a-şi întâmpina vizitatorul, cu o ură intimidantă emanând din fiecare centimetru al staturii sale puternice, de 1,80 metri. Poartă bluza gri a închisorii şi nişte pantaloni largi, iar pe cap are o şapcă pusă strâmb. Transpiră abundent.

Oricât de respingător ar fi, aspectul şi limbajul obscen nu fac pe nimeni criminal şi, pe măsură ce s-a derulat, povestea lui Clark avea să se dovedească un film poliţist captivant. Mai mult, viaţa lui chiar ar putea fi un monument al protestelor din frustrare ale unui om nevinovat.

în vara lui 1980, o serie de crime îngrozitoare au zguduit Hollywoodul. Toate victimele erau prostituate, vânzând sex pe bani pe renumitul Sunset Boulevard. Acest lucru a făcut ca presa să-l numească pe încă necunoscutul criminal în serie „The Sunset Slayer"[11]. Actorii principali în acest dans al morţii au fost Carol Mary Bundy, Douglas Daniel Clark şi John „ Jack" Robert Murray.

Carol Bundy (nici o legătură cu criminalul în serie Ted Bundy) este scundă şi neatrăgătoare. Mama ei, Gladys, era parţial amerindiană Algonquin, iar tatăl, Charles Peters, un canadian francez cu o constituţie ce ar putea fi descrisă drept dolofană. Carol a remarcat la un moment dat că „era o versiune a mea masculină, cu chelie. Avea ochi albaştri, o înfăţişare plăcută şi o personalitate explozivă. A fost un tată bun. Mă adora pentru că eram deşteaptă."

Născută în 1943, Carol a fost al doilea copil dintre cei trei ai familiei sale, care a locuit în mai multe oraşe din SUA. Spune că a fost la 23 de şcoli diferite până în clasa a IX-a. Până la 11 ani, începuse deja să fure din magazine şi bani de la părinţi şi de la vecini.

Gladys Peters a murit în urma unei crize cardiace într-o zi de duminică, pe 10 iunie 1957. Carol spune că în noaptea următoare era în pat cu tatăl ei, care „mi-a făcut sex oral şi a abuzat-o sexual pe sora mea de 11 ani". într-o noapte, chiar înainte să împlinească 16 ani, a fost trimisă de tatăl ei la magazin, să cumpere diverse provizii. Când a ajuns acasă,

susţine că a găsit „sânge peste tot şi o puşcă pe un scaun". Spune că tatăl ei, care se recăsătorise, nu mai suporta viaţa şi plănuise să comită o crimă. „De-aia m-a trimis la magazin. Urma să-şi omoare noua nevastă cât timp eram eu plecată, apoi şi pe mine, când mă întorceam." Din câte se pare, planul s-a întors literalmente împotriva lui, când el şi soţia sa au început să se lupte pentru puşcă, iar aceasta s-a descărcat, spulberându-i degetul mare.

După acest incident, mama vitregă a lui Carol a aranjat ca toţi copiii să fie duşi la un orfelinat. A fost un aranjament temporar, pentru că apoi au fost trimişi în Indiana, la un unchi. Doi ani mai târziu, Charles Peters s-a spânzurat. Avea 52 de ani.

Carol s-a căsătorit în 1960 cu un proxenet de 33 de ani, pe care îl cunoştea de două săptămâni. A durat doar 6 luni, până când Carol a plecat pentru că soţul ei voia ca ea să facă sex cu prietenii lui. Nu era pregătită să tolereze un astfel de tratament, deşi ulterior le-a spus psihiatrilor că făcuse sex pe bani înainte de a se căsători şi a mai spus şi că fusese prostituată în Portland, Oregon, la mijlocul anilor 1960.

După divorţ, Carol spune că a încercat să-şi pună ordine în viaţă şi s-a înscris la Santa Monica City College, unde a studiat pentru a deveni asistentă medicală. Din păcate, facultatea nu poate confirma afirmaţia ei că ar fi absolvit în 1968.

în anul următor s-a măritat cu un infirmier pe nume Grant Bundy. Această căsnicie a durat 11 ani, iar cuplul a avut doi băieţi. Dar Grant bătea femeile şi arhiva tribunalului arată că, în ianuarie 1979, Carol s-a refugiat într-un adăpost pentru femeile bătute, apoi l-a părăsit şi a intrat în sistemul de asistenţă socială. A avut două tentative de sinucidere. După ce s-a angajat ca asistentă medicală licenţiată la Valley Medical Centre din Los Angeles, Carol, acum supraponderală, s-a mutat cu cei doi copii ai săi în Valerio Gardens, un bloc de apartamente din Van Nuys, administrat de Jack Murray.

John „Jack" Murray - pe numele complet John Robert Murray - era un australian de 41 de ani care locuia cu soţia şi cei doi copii ai săi. Avea o reputaţie de Don Juan şi, în foarte scurt timp, el şi

Carol erau în toiul unei aventuri. Recent divorţată de al doilea soţ, căruia îi spunea „un poponar homosexual urlător", Bundy a primit jumătate din suma încasată în urma vânzării fostei sale case. Era o sumă substanţială, iar calicul Murray, ca să-i dăm un nume mai potrivit, a aflat de mica avere a lui Carol.

Debordând de iubire, de grijă şi de atenţie pentru ea, Murray a încurajat-o să-şi verifice vederea la un oftalmolog. Avea probleme mari, încât a fost declarată oarbă şi în consecinţă eligibilă pentru un ajutor lunar de dizabilitate plătit de asistenţa socială.

Murray nu era cunoscut ca fiind vreun filantrop, ori vreun personaj caritabil, pentru că îşi păcălea prietenii pentru bani şi îşi înşela frecvent soţia. La un moment dat, a fost prins furând bani de la un teledon caritabil în care fusese implicat şi, fără îndoială, ajutorul social al lui Bundy şi-a făcut drum tot în buzunarele lui Murray.

Când a aflat în cele din urmă de contul bancar considerabil al lui Carol, relaţia şi-a schimbat direcţia, devenind una de prostituată-client, dar în sens invers. Acum îndrăgostită complet de Murray, Carol a început să-l plătească pentru sex şi, la sfârşitul anului, el o lăsase fără 18 000 de dolari, pe motiv că avea nevoie de bani pentru operaţia imaginară de cancer a soţiei sale. în realitate, a folosit jumătate din bani pentru a-şi plăti restanţele pentru duba sa Chevrolet, maşină pe care o folosea frecvent pe post de cuib de nebunii. Cu restul banilor a recondiţionat interiorul vehiculului.

Până la Crăciunul din 1979, Bundy era atât de obsedată de performanţele sado-sexuale ale lui Murray, încât a abordat-o pe soţia acestuia oferindu-i 1 500 de dolari în schimbul soţului ei. Femeia, care nu bănuise nimic, a fost atât de furioasă, încât a insistat ca Bundy să plece din bloc, în timp ce Jack a încuviinţat timid, ca să păstreze liniştea. Pentru el, era o problemă de economie la bani, căci soţia sa îi gătea şi îi spăla hainele, servicii pe care nu-şi putea permite să le piardă. De asemenea, pur cinic, Carol nu era decât partenera lui sexuală servilă. Acum, că obţinuse mare parte din banii ei, nu-i mai era de nici un folos.

Totuşi a ajutat-o să se mute într-un apartament de pe Lemona Avenue, Van Nuys, la vreo cinci kilometri se locuinţa lui.

Când s-a mutat pe Lemona Avenue, în mai 1980, Carol s- a simţit imediat atrasă de Shannon, fiica de 11 ani a unui vecin. Fata era bine dezvoltată fizic şi mental, iar neobişnuitul cuplu a început o relaţie schimbând glume pentru adulţi. Inevitabil, acest aranjament a căpătat o dimensiune sexuală, iar Bundy a încurajat-o pe minoră să treacă puntea dintre mângâierile blânde şi lesbianism.

în ciuda aparentei despărţiri, Jack şi Carol şi-au continuat relaţia clandestină, dar într-o manieră mai puţin evidentă. Treptat, sexul a devenit din ce în ce mai deviant, iar cuplul a încercat să atragă alte fete tinere în relaţii sexuale în trei. Din fericire, acestea erau descurajate înfăţişarea dezgustătoare a lui Bundy, care, acum complet demoralizată, şi-a retras cei doi fii de la şcoală şi i-a trimis în Vestul
Mijlociu, la părinţii tatălui lor.

* * *

Carol Bundy, căţeaua aia pe jumătate oarbă?
Şi-a abandonat copiii şi i-a trimis pachet în Iad.

DOUGLAS CLARK ÎN TIMPUL INTERVIULUI DIN ÎNCHISOAREA DE STAT SAN QUENTIN Douglas Clark s-a născut ca Daniel Clark, în 1948, în Pennsylvania, unde tatăl său, Franklyn, aflat în Marina Militară, avea garnizoana. A fost al treilea fiu din cinci copii, în clasa a III-a, s-a hotărât că vrea să fie numit Doug în loc de Daniel. Familia s-a mutat constant, din Pennsylvania în Seattle, în Berkley şi Japonia. în 1958, Franklyn s-a retras din Marină cu gradul de locotenent-comandor. în 1959 s-a mutat cu soţia Blanch şi copiii lor, Frank Jr., Carol Anne, Doug şi Jon Ronlyn, în Kwajalein, un atol din Insulele Marshall, unde a ocupat o poziţie civilă conducând departamentul de aprovizionare al Companiei de Transport Texas. Blanch era controlor radio.

Şi-au petrecut doi ani în Kwajalein, ducând o viaţă de privilegii coloniale, într-un complex rezidenţial construit special pentru numeroasele familii americane care trăiau în atol. Când au revenit în America, au locuit în Berkley pentru o perioadă scurtă, înainte de a se muta în India. Familia Clark trăia într-o

manieră rezervată, în Statele Unite, doar celor foarte bogaţi, cu un număr de servitori care îi serveau îndatoritori pe cei doi părinţi şi pe copii deopotrivă.

Alţi americani care locuiau în zonă i-au descris pe cei din familia Clark ca pe nişte oameni plăcuţi şi discreţi. Cât despre Doug, nimeni nu şi-a putut aminti vreo problemă evidentă de comportament, deşi aflaseră că, dacă Doug dădea vreodată de bucluc din cauza obişnuitelor năzbâtii copilăreşti, tatăl lui îi sărea în apărare agresiv, refuzând să accepte responsabilitatea fiului său pentru propriul comportament.

Ulterior, şi Walter, şi Doug au fost trimişi la Ecolat, Şcoala Internaţională din Geneva la care merg copiii diplomaţilor ONU, ai vedetelor internaţionale şi ai familiilor regale europene şi din Orientul Mijlociu. Spre deosebire de fratele său, Walt, popular şi extravertit, Doug era considerat ursuz şi arogant şi îşi făcuse puţini prieteni. Nu se descurca prea bine la cursuri, pentru că nu-l interesa să-şi facă treaba şi să termine lucrările. Doug Clark susţine că şi-a dezvoltat preferinţele pentru perversiunile sexuale în timp ce trăia la Geneva. A fost şi exmatriculat din Ecolat pe acest motiv.

La 16 ani, după ce a plecat din Geneva, Doug a fost trimis la Academia Militară Culver din Indiana. Frank Jr. şi Carol Ann plecaseră deja de acasă în acel moment, iar Walt a fost trimis la o şcoală cu internat din Arizona; Jon Ronlyn i s-a alăturat ulterior acolo. Părinţii lui Doug au continuat să se mute în jurul lumii: mai întâi în Venezuela, apoi la Perth, în vestul Australiei.

Deşi inteligent, Doug Clark s-a mulţumit să treacă prin şcoală cu minimum de efort. S-a implicat în câteva activităţi sportive şi a cântat la saxofon în fanfară. în cei trei ani petrecuţi la academie nu a avut nici un prieten apropiat. în schimb, s-a alăturat unui grup de puşti care-i împărtăşeau ura faţă de autoritate şi aveau o atitudine evidentă de „mă doare-n cur". Se lăuda cu bunăstarea familiei sale şi cu cuceririle sexuale, fără să bage de seamă că-i agasa ori plictisea pe amicii săi. Faptul că majoritatea colegilor refuzau să aibă de-a face cu el şi adesea evitau cu totul contactul nu părea să-l deranjeze absolut deloc.

Comportamentul şi atitudinea lui Doug au dus la multe întâlniri cu terapeutul şcolii, colonelul Gleeson. în ciuda faptului că Gleeson a trimis multe scrisori în care informa familia Clark despre proasta conduită a fiului lor, aceştia nu au arătat nici un interes. în perioada cât a fost acolo, Doug a fost vizitat o singură dată de mama lui. Singura vizită a tatălui său a fost când puştiul era în vacanţă.

Ca majoritatea adolescenţilor, Doug şi colegii săi erau obsedaţi de fetele de vârsta lor şi de fanteziile sexuale, dar pentru Doug erau mai mult decât o fantezie. Aducea adesea câte o fată în cameră, unde îi înregistra gemetele de plăcere în timp ce făcea sex cu ea. Apoi reda casetele pentru colegi, bucurându-se că-i face să fie invidioşi.

La 17 ani, Doug a spus că şi-a cunoscut marea dragoste la un dans, unde a luat-o de lângă un alt băiat. în ciuda afirmaţiilor că era îndrăgostit de Bobbi, făcea poze în timp ce făceau sex şi le împărţea prin şcoală, bucurându-se de notorietatea pe care i-o aduceau.

în 1967, la 19 ani, Clark a absolvit Culver şi a plecat să locuiască cu părinţii, care acum se pensionaseră şi trăiau în Yosemite. Când a fost recrutat, s-a înscris în Forţele Aeriene, în serviciul de informaţii radio, pentru a se asigura că nu va sfârşi pe front, în Războiul din Vietnam. A mers mai întâi în Texas, apoi în Anchorage, Alaska, unde a primit sarcina de a decoda mesajele ruşilor.

Disciplina militară din Anchorage i-a reamintit de Culver şi a urât pedepsele primite din partea ofiţerilor superiori; dar viaţa oraşului compensa. îşi petrecea mai tot timpul prin numeroasele baruri unde îşi hrănea orgoliul de mascul plecând în fiecare seară cu o altă dansatoare la braţ. înainte să i se termine stagiul, Douglas Clark a părăsit Forţele Aeriene, fiind lăsat la vatră cu onoruri, o Medalie pentru Serviciu de Apărare Naţională şi beneficiile intacte. Care au fost evenimentele care au dus la acest deznodământ nu se ştie, pentru că povestea este diferită de fiecare dată când o spune, iar Forţele Aeriene nu dezvăluie nici o informaţie. Doug susţine că a fost martorul uciderii unui

bărbat de culoare de către un alb şi că a fugit când a fost chemat la interogatoriu.

Cu peste 5 000 de dolari în buzunar, Doug plănuia să meargă cu maşina din Alaska până la graniţa cu Mexic, dar s- a oprit când a ajuns în Van Nuys, Los Angeles, unde s-a mutat cu sora lui, Carol Ann, care locuia cu soţul ei abuziv.

La 24 de ani a cunoscut-o într-un bar din nordul Hollywoodului pe Beverley, 27 de ani, cu care s-a însurat mai târziu. Blondă şi masivă, femeia se vedea grasă şi urâtă, dar a crezut că Doug, cu visurile şi ambiţiile lui mari, avea să o încurajeze întotdeauna.

Au cumpărat o afacere de capitonare a maşinilor, pe care a condus-o Doug, în timp ce Beverley avea o slujbă şi, în weekenduri, ţinea contabilitatea. Doug insista că el era cel inteligent, nu ea, şi refuza să asculte orice sfat îi dădea legat de afacere. De câte ori începea să le meargă bine financiar, Doug strica rapid lucrurile. în timpul anilor 1970, firma a început să se clatine, aşa că au vândut-o. Pentru a-şi plăti datoriile, Doug s-a angajat la o benzinărie şi ca agent de securitate, apoi a început să cumpere bunuri la licitaţii şi să le revândă în târgurile de vechituri. Beverley avea sarcina de a încărca şi descărca maşina, pentru că, în opinia lui, el era un vânzător mai bun decât ea.

Cu toate că Beverley nu a putut preciza ce a mers prost în căsnicia lor, a spus totuşi că Doug era leneş. Nu i se părea că plăcerea lui de a-i purta lenjeria era mai neobişnuită decât dorinţa de a încerca schimbul de neveste sau sexul în trei.

Beverley a luat în greutate în timpul relaţiei lor, aşa că Doug petrecea acasă din ce în ce mai puţin timp, preferând să meargă în baruri. Potrivit spuselor lui Carol Ann, fratele ei bea foarte mult şi devenea foarte nervos şi anxios când se îmbăta. Beverley a negat asta, chiar dacă îl presase să se înscrie la Alcoolicii Anonimi ca o condiţie pentru a rămâne împreună. El s-a ţinut departe de alcool doi ani.

Doug era ambiţios, dar nu-şi putea asuma efortul necesar pentru a obţine succesul pe care şi-l dorea. A fost propunerea lui Beverley ca el să candideze la Primărie pentru un post de stagiar

la o centrală termică. El a fost de acord şi chiar a făcut cursul de instruire.

în 1976, la patru ani de la căsătorie, Doug şi Beverley s- au despărţit şi ulterior au divorţat, cu toate că au rămas prieteni apropiaţi.

Douglas Clark a început să lucreze la fabrica de săpun Jergens în 1979. Principala sa îndatorire ca inginer era supravegherea cazanului. Deşi nu se ridica la nivelul educaţiei sale, se bucura de senzaţia de putere pe care i-o dădea controlul structurii înalte cât trei etaje.

în februarie 1980, Clark şi-a incendiat maşina în faţa fabricii, în timpul unui schimb de noapte, pentru a încasa banii din asigurare. Ulterior, i-a spus lui Carol Bundy că adevăratul motiv fusese distrugerea probelor.

Până să o cunoască pe Bundy, Clark căpătase chiar un talent de a se insinua în vieţile femeilor grase, neatrăgătoare, care îi ofereau de bunăvoie şi gratuit cazare, mâncare şi bani, în schimbul atenţiei pe care o primeau de la el. Când cereau mai mult, le părăsea rapid şi trecea la următorul suflet singur.

Imediat după Crăciunul din 1979, Carol Bundy, pe atunci în vârstă de 37 de ani, l-a cunoscut pe Doug Clark la clubul country Little Nashville, unde Murray cânta piese de-ale lui Tom Jones. Douglas Daniel Clark era inginer de meserie, dar un negustor cu maniere incredibil de şlefuite. Era şi citit şi îi plăcea să presare discuţiile cu citate din Shakespeare şi expresii franţuzeşti. La 31 de ani, Clark era un bărbat arătos, cu un accent slab, uşor european, un dar care îi permitea să cucerească orice femeie voia. Era o lipitoare şi un hedonist sexual care nu se bucura decât dacă avea mai multe amante nerăbdătoare să-şi împartă casa cu el. Erau chiar momente în care era atât de solicitat, încât uita pur şi simplu unde locuia.

Carol Bundy şi Douglas Clark au petrecut împreună noaptea în care s-au întâlnit prima dată. Când a aflat că Doug avea probleme cu proprietara apartamentului în care stătea cu chirie, Carol i-a oferit un loc în casa ei. Pentru o scurtă perioadă, aranjamentul a fost reciproc satisfăcător. Pe scurt, Clark îşi

vindea trupul şi făcea sex pentru un acoperiş deasupra capului. în cele din urmă, i-a pus în vedere că i-ar conveni mai mult bani contra sex. în timpul scurtei sale şederi în Lemona Avenue, Bundy i-a făcut cunoştinţă lui Clark cu partenera ei de jocuri sexuale, Shannon.

Proximitatea tentantă a tinerei versate sexual şi încurajările lui Carol spre sexul în trei s-au dovedit irezistibile pentru Clark. Bundy l-a fotografiat simulând sexul cu copila machiată, o expunere care ulterior s-a dovedit a fi distrugătoare pentru el. în timpul unui interviu în închisoarea San Quentin, Clark a tunat şi a fulgerat pe marginea subiectului, spunând: „Am făcut sex cu Bundy de vreo trei ori în toată relaţia, deşi Carol spune altceva. Murray era iubita ei sado-maso. Ea şi Jack au făcut sex cu puştoaica de 11 ani. El a încercat să o violeze oral şi vaginal. Au încercat în mod repetat să o atragă pe colega mea de apartament, Nancy, în partide de sex în trei. Carol chiar a încercat să o atragă pe Nancy să încerce sex în trei cu Shannon! Le-a spus lui Nancy şi lui Shannon să nu-mi spună că se străduia împreună cu Jack să facă sex cu ele, pentru că nu mi-ar fi plăcut că ea şi
iubitul ei şi-o trăgeau cu una dintre prietenele mele."

* * *

Prima crimă confirmată comisă de Sunset Slayer au fost dubla omucidere a Ginei Marano, 15 ani, şi a Cynthiei Chandler, 16 ani. Trupurile dezbrăcate ale celor două frumoase adolescente au fost găsite pe o rampă a Autostrăzii Ventura de un măturător din Caltrans, joi, 12 iunie 1980. Legistul a stabilit că muriseră cu o zi înainte. Cynthia a fost ucisă de un singur glonţ în ceafă, tras de o armă de calibru .25. Glonţul i-a rămas în creier, iar al doilea i-a străpuns plămânul, distrugându-i inima. S-a stabilit şi că ambele focuri au fost trase de la mică distanţă. Gina, de asemenea, a fost împuşcată de două ori. Un glonţ i-a intrat prin spatele urechii stângi, ieşind lângă sprânceana dreaptă, iar al doilea i-a trecut prin ceafă, ieşind prin spatele urechii stângi.

Sâmbătă, 14 iunie, înjur de ora 8 seara, o femeie a sunat la Divizia Nord-Est a Secţiei de Poliţie Los Angeles, în Van Nuys. I-a spus unui detectiv că era de părere că iubitul ei e un criminal.

— Ce încerc să fac e să mă lămuresc dacă individul pe care îl cunosc, care întâmplător mi-e iubit, a făcut sau nu asta. El zice că a făcut-o. Numele meu e Betsy.

Mai târziu, în timpul aceleiaşi convorbiri, şi-a schimbat numele în Claudia. Poliţistul era nerăbdător să afle numele complet al aşa-zisului ucigaş. Femeia a refuzat să divulge această informaţie vitală, dar, când a fost presată, a oferit câteva semnalmente:

—Are părul şaten şi creţ şi ochi albaştri. Numele de botez e John şi are 41 de ani. Am găsit o geantă la el în maşină, plină cu pături, prosoape de hârtie şi cu hainele lui, toate pline de sânge.

Descrierea i se potrivea perfect lui Jack Murray, şi nu lui Clark, care avea doar 37 de ani atunci. Acum pornită pe mărturisiri, femeia a adăugat:

—Zice că a tras de patru ori. De două ori în capul unei fete şi că i-a spulberat efectiv capul. Un foc în capul şi unul în pieptul celeilalte fete. A folosit un pistol de calibrul .25. Se potriveşte cu ce aveţi?

După ce a închis, un detectiv a scris pe caseta cu înregistrarea convorbirii: „Fie ucigaşa, fie cineva care cunoaşte ucigaşul!"

în următoarele zile, anchetatorii au alcătuit o listă cu persoane care cumpăraseră pistoale de calibrul .25 în ultimele luni. A apărut şi numele lui Carol Mary Bundy, care cumpărase două arme automate Raven de calibru .25, în Van Nuys, vineri, 25 aprilie. De fapt, era singura femeie de pe listă. Magazinul de arme le-a dat poliţiştilor adresa acesteia, numărul de înmatriculare al maşinii şi numărul de asigurări sociale.

Uluitor, poliţiştii au ales să ignore aceste informaţii cruciale, în ciuda recentului apel telefonic din partea unei femei care indica o conexiune cu două dintre crime. De ce s-a întâmplat asta exact va rămâne un mister încă multă vreme.

între timp, sâmbătă, 22 iunie, Bundy s-a mutat pe Verdugo Avenue, în Burbank. Clark, printre alţii, a ajutat-o să-şi ducă mobila şi lucrurile în partea cealaltă a oraşului, în noua locuinţă, care se afla la doar o aruncătură de băţ de locul lui de muncă de la fabrica de săpun Jergens.

A doua zi la ora 3:05 dimineaţa, un poliţist din Burbank a găsit cadavrul complet îmbrăcat al unei prostituate pe nume Karen Jones, zăcând într-o rigolă pe o stradă rezidenţială din apropierea studiourilor NBC din Hollywood. Fusese împuşcată în tâmplă cu un pistol de calibru .25, iar semnele indicau că fusese aruncată dintr-un vehicul în mişcare. Testele balistice făcute pe glonţul extras din capul ei la autopsie au dovedit că fusese tras de aceeaşi armă folosită şi în cazurile Chandler şi Marano.

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă şi la doar câţiva kilometri depărtare, într-o parcare Sizzler Diner, poliţia a găsit cadavrul decapitat al unei alte prostituate, Exxie Wilson. Corpul, care fusese ascuns în spatele unui tomberon, era dezbrăcat şi zăcea într-o baltă de sânge închegat. Wilson şi Jones aveau acelaşi proxenet, iar acesta le-a spus poliţiştilor că le văzuse pe amândouă în viaţă cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Erau împreună.

în seara zilei de joi, 26 iunie, un localnic a parcat maşina în faţa casei sale din Studio City şi a observat un cufăr de lemn decorat care îi bloca accesul. „Am crezut că am dat peste vreo comoară", le-a spus el ulterior poliţiştilor, dar, când a deschis cufărul, omul a văzut cu groază că înăuntru era un cap de om, înfăşurat într-un tricou şi o pereche de blugi. La autopsie, s-a constatat că Exxie fusese împuşcată cu un glonţ calibrul .25, iar capul fusese spălat şi machiat grosolan. Fusese refrigerat după decapitare, care avusese loc în timp ce Exxie era încă în viaţă. în gât, avea urme de ceea ce părea a fi lichid seminal. Glonţul extras se potrivea perfect
cu cele din cazurile Marano, Chandler şi Wilson.

* * *

Duminică, 29 iunie, vânătorii de şerpi care căutau trofee într-o prăpastie pe dealurile din apropierea Bulevardului Foothill din Sylmar au descoperit trupul unei prostituate de 17 ani, pe

nume Marnette Corner. Parţial dezbrăcat şi acoperit cu tufe, cadavrul, care se deshidratase şi se mumificase în arşiţa verii, zăcea cu faţa în jos. La autopsie s- a constatat că fusese împuşcată de trei ori în piept cu un pistol de calibru .25, iar abdomenul fusese spintecat. Marnette fusese văzută ultima dată în viaţă pe 31 mai. Gloanţele se potriveau perfect cu cele din crimele precedente.

La acel moment, poliţia deja luase urma cufărului de lemn până la un magazin Newberry's din Reseda, unde un vânzător şi-a amintit că fusese cumpărat de o femeie supraponderală, care purta ochelari cu lentile groase şi mănuşi scurte, negre. îşi amintea în mod special mănuşile, pentru că fusese o zi foarte toridă. „Era bondoacă şi cam urâtă", le-a spus vânzătorul poliţiştilor.

Indiciile care să poată duce la identificarea misterioasei informatoare numită „Claudia" începeau deja să se adune. Cinci prostituate fuseseră împuşcate cu acelaşi pistol de calibrul .25, iar semnalmentele cumpărătoarei cufărului se potriveau cu cele ale lui Carol Bundy, singura femeie din toată California care deţinea două pistoale Raven. Şi totuşi poliţiştii nu făceau legătura.

Pe 29 iulie, starea mentală a lui Bundy a început să se deterioreze. L-a implorat pe Clark să o împuşte. Când acesta a refuzat, a încercat să se sinucidă. A intrat în maşina ei Datsun şi şi-a injectat insulină şi clordiazepoxid. Apoi a înghiţit un pumn de somnifere. în ciuda cunoştinţelor sale despre medicamente, obţinute în urma experienţei ca asistentă medicală, tentativa de suicid a eşuat, iar ea a fost găsită şi dusă la spital.

A doua zi, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l sune pe Jack Murray de pe patul de spital, să-l roage să o ia cu duba lui. Când s-au întâlnit, a văzut că el era însoţit de o femeie pe nume Nancy Smith. Carol s-a enervat atât de tare, încât a refuzat să urce în maşină şi, fierbând de furie, a plecat acasă pe jos. Nimic din toate astea nu i-au împiedicat totuşi pe ea şi pe Murray să facă sex în trei cu Shannon, patru zile mai târziu.

Duminică, 3 august, Bundy a aranjat să se întâlnească iar cu iubitul ei în parcarea clubului country Little Nashville. Coordonarea însă a lăsat de dorit, căci, în momentul când a ajuns la locul întâlnirii, l-a găsit pe Murray deja în duba sa, făcând sex cu o femeie pe nume Avril Roy-Smith. Carol a bătut în uşă şi Avril a plecat.

Această întâlnire întâmplătoare cu încă o femeie a fost picătura care a umplut paharul. Bundy şi Murray au plecat împreună de la club şi au parcat la câteva străzi distanţă, unde s-au pregătit să facă sex în spatele dubei. Murray s-a întins dezbrăcat pe burtă, în timp ce, ghemuită în spatele lui, Bundy i-a depărtat fesele şi şi-a vârât limba în anusul lui. în timp ce Murray gemea de plăcere, ea a dus mâna la cordonul din jurul taliei şi a scos unul dintre pistoalele Raven automate. Cu limba încă între fesele lui Murray, i-a atins ceafa cu ţeava armei. El a simţit oţelul rece şi a îngheţat o secundă, înainte ca ea să-i tragă un singur glonţ în creier. I-a verificat pulsul şi a observat că încă mai trăia, aşa că a tras din nou. Inima lui a continuat să bată. Aruncând arma într-o parte, Bundy a scos din geantă un satâr, pe care i l-a înfipt de mai multe ori în spate. După o duzină de lovituri a murit, în sfârşit. Pentru a-şi desăvârşi opera, Bundy i-a spintecat apoi fesele şi i-a mutilat anusul, după care l-a decapitat. Apoi a scotocit prin compartimentele dubei şi a împrăştiat casete video şi reviste porno pe lângă cadavru. Golind servieta lui Murray, a luat câteva fotografii Polaroid cu subiect sexual, cheile şi arma lui, după care i-a pus capul într-o pungă de plastic. S-a întors apoi la maşina ei, care era încă în parcarea clubului. Acum, în primele ore ale zilei de luni, 4 august, a mers până la o cabină telefonică şi a sunat acasă, unde Clark dormea.

Doug Clark era în pat cu Nancy Smith când soneria stridentă l-a smuls din somnul adânc. „Carol şoptea la capătul celălalt al firului", povesteşte el, şi, în timp ce convorbirea continua, Nancy, care suferea de epilepsie, a făcut o criză. Doug i-a spus lui Bundy să tacă şi să vină acasă, apoi a chemat o ambulanţă. Când a ajuns Bundy, cinci minute mai târziu, paramedicii erau deja acolo. După plecarea ambulanţei, Bundy l-

a luat pe Clark până la maşină, unde, pe scaunul din dreapta, se afla capul lui Murray în punga de plastic. Ciotul de gât ciopârţit şi însângerat era expus, iar Clark s-a dat înapoi şi a început să vomite. Mai întâi criza lui Nancy şi acum asta - era deja prea mult -, dar apoi Bundy l-a întrebat calmă dacă vrea s-o ajute să curețe mizeria. Ca un idiot perfect, el a fost de acord, în ciuda faptului că programul său la Jergens începea într-o oră.

Au plecat în direcţia fabricii, cu Bundy ţinând în poală capul în punga de plastic. Când au trecut pe lângă o grămadă de moloz, ea a lăsat geamul şi l-a aruncat afară. Capul lui Murray nu a mai fost găsit niciodată.

Trei zile mai târziu, pe 7 august, avidă de sex, Bundy a invitat-o la cină pe Tammy Spangler, una dintre fostele iubite ale lui Murray. Clark ştia că încerca să iniţieze o altă relaţie sexuală în trei şi a refuzat. în orice caz, îi plăcea de Spangler, care era atrăgătoare, dar se şi temea de starea mentală a lui Bundy. „Dacă a putut să-i facă ce-i făcuse lui Jack", spune el, „ce dracu' ar fi putut face în continuare? Să se ocupe de capu' meu, de exemplu?"

După masă, Tammy a plecat la muncă, iar Bundy şi Clark au rămas singuri. Aşteptările ei sexuale rămăseseră nesatisfăcute, aşa că l-a convins pe Doug să meargă în Hollywood şi să caute o altă fată care să-i facă sex oral. Acesta avea să fie cadoul de la Bundy pentru ziua lui de naştere, iar el a fost de acord fără tragere de inimă.

Au mers pe Highland Avenue, unde au văzut o ţintă potrivită. Prostituata a fost chemată şi au încheiat târgul. Numele fetei era Cathy, dar, înainte de a lua banii, aceasta a spus: „Nu fac nimic cu nici o femeie". I-au alungat temerea şi s-a urcat în spate, urmată de Clark, care a lăsat spătarul scaunului aplecat peste volan. Acest lucru i-a permis lui Carol, care stătea în dreapta, să aibă o privelişte perfectă. A urmărit cu nesaţ imaginea neclară prin lentilele ei groase. Clark descrie ce s-a întâmplat mai departe:

„Eu eram în stânga şi Cathy era în dreapta mea; stătea răsucită, doar cu fesa stângă pe marginea banchetei. Mă lucra

cu gura şi chestii de-astea. Atunci am observat-o pe Carol foindu-se pe locul ei. A început să se ridice şi să-şi întindă gâtul uitându-se în jurul maşinii, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă era cineva în apropiere. I-am văzut mâna întinzându-se pe după scaun, ca şi cum ar fi vrut s-o pipăie pe Cathy. Apoi am văzut căcatul de armă. O secundă, am crezut că o să mă împuşte, cum făcuse cu Murray. Dar Carol a pus pistolu' în ceafa târfei şi a tras."

Glonţul a trecut prin capul prostituatei şi l-a lovit pe Clark în partea de jos a abdomenului. Din fericire, era doar o rană superficială, dar tricoul său de muncă începuse să se îmbibe de sânge. „Eram şocat şi m-am speriat rău", povesteşte el. „Carol mi-a zis să conduc nenorocita de maşină, iar ea s-a urcat în spate, a rupt hainele de pe fata moartă şi a abuzat-o sexual, în vremea asta bătând câmpii că era sigură că fetei moarte i-ar fi plăcut."

După ce au scăpat de cadavru, cei doi s-au întors în apartamentul lui Bundy, unde el şi-a schimbat hainele murdare. Nu avea să le mai vadă până când nu va fi arestat.

Sâmbătă, 9 august, poliţia Van Nuys a primit o plângere despre o dubă Chevrolet abandonată pe Barbara Ann Street. A fost menţionat şi un miros urât emanând din vehicul. în câteva minute, un echipaj de poliţie a sosit la faţa locului, iar unul dintre poliţişti s-a uitat prin geamul dubei şi a văzut un cadavru în spate. în timp ce zona era izolată, detectivul Roger Pida a urcat în vehicul pentru investigaţiile preliminare şi, printre actele împrăştiate peste tot, a găsit un portofel cu acte care identificau victima ca fiind John Robert Murray. Verificând în calculator, poliţiştii au aflat că soţia lui Murray raportase dispariţia acestuia în urmă cu câteva zile, iar poliţiştii au reuşit să afle că Murray îşi petrecea mult timp cu o femeie pe nume Carol Mary Bundy.

A doua zi dimineaţă, doi detectivi au sunat la uşa apartamentului lui Bundy din Burbank. Aceasta i-a invitat înăuntru şi i-a prezentat pe Clark şi pe Tammy Spangler. Clark şi Bundy au fost luaţi la secţie pentru a răspunde la câteva

întrebări, în timp ce Spangler i-a urmat în maşina ei, pentru a-i duce înapoi acasă după interogatoriu.

La secţia de poliţie, cei doi au oferit alibiuri diferite pentru ora morţii lui Murray. Clark a spus adevărul, în speţă că Bundy venise târziu acasă în noaptea aceea. într-o altă cameră de interogatoriu, Bundy a minţit, susţinând că fusese acasă toată seara. A fost fermă, spunând că nu ieşise deloc, întrebată dacă deţinea vreo armă de foc, Bundy a spus că vânduse recent două pistoale unui tip înalt, roşcat şi cu o cicatrice. Singurul nume care i-a venit pe moment a fost Mike Hammer, ceea ce i-a amuzat pe poliţişti. Atunci a început să ciripească Tammy Spangler. Aceasta le-a spus detectivilor că îl văzuse pe Murray cu o femeie pe nume Avril Roy-Smith în noaptea crimei. „Poate că ar fi mai bine să vorbiţi cu ea", le-a sugerat ea.

Fără vreo probă solidă care să-i ajute să o reţină pe Bundy, poliţiştii le-au permis celor doi să plece, în timp ce ei au căutat-o pe Avril, care le-a dat un alibi verificabil pentru intervalul de timp din jurul morţii lui Murray. Le-a spus şi că, în momentul plecării ei, Jack Murray era în dubă, în viaţă. în timp ce se îndrepta spre clubul în care şi-a petrecut următoarele trei ore bând cu prietenii, a văzut-o pe Carol Bundy urcând în duba lui Murray.

Poliţiştii de la Omucideri erau acum foarte interesaţi de Bundy. A doua zi, în timp ce ei completau actele pentru mandatul de arestare, Bundy a plecat de la muncă, după ce le-a mărturisit colegelor de la spital că îşi omorâse şi îşi decapitase iubitul. Le-a spus că se ducea acasă, ca să scape „de probe, înainte să vină Doug acasă". Imediat după ce a plecat, unul dintre directorii spitalului a sunat disperat la poliţie, raportând afirmaţiile ciudate ale lui Bundy.

Pe drumul spre casă, Bundy a trecut să-l vadă pe Clark la fabrica de săpun. L-a rugat pe agentul de securitate de la poartă să-l cheme. Când a ieşit, i-a spus că le-a mărturisit totul poliţiştilor. Clark s-a albit la faţă. „Pizdă nebună", a izbucnit el, „pleacă, în puia mea, de lângă mine!"

După plecarea lui Bundy, Doug a fugit înapoi în fabrică, unde a încercat de mai multe ori să-l sune pe detectivul Pida,

care nu era la birou. „Bundy încerca să-mi pună mie în cârcă crimele", a spus el de mai multe ori în timp ce îşi clama nevinovăţia pentru crimele de pe Sunset, „şi cine dracu' să creadă că o femeie e autoarea omorurilor ălora? Şi mai ascunsese şi poze incriminatoare cu mine şi Shannon. Şantaj. Da. Asta e!"

Imediat după 11 dimineaţa, Divizia Nord-Est a Secţiei de Poliţie Los Angeles a primit un telefon de la o femeie - Carol Bundy - care a cerut să vorbească cu detectivii de la Omucideri. Când ofiţerul James Kilgore a preluat apelul, femeia a spus:

—Cândva, mai demult, aţi avut o serie de prostituate omorâte în Hollywood.

— încă mai avem, a replicat Kilgore, fără să ştie că Bundy înregistra convorbirea.

— Mai aveţi un nume de cod pentru fata care îşi spunea Betsy/Claudia?

Kilgore i-a spus că nu era sigur.

— Bine, nu contează. Vreţi să puneţi azi mâna pe vinovat?

A vorbit despre crime, a spus că arma era un pistol automat de calibrul .25 şi că bărbatul ei i-a spus că omorâse „peste 50 de oameni". Apoi a spus că ea omorâse un bărbat pe nume Jack Murray şi că fusese implicată în câteva dintre celelalte crime.

—Aia căreia i-a tăiat capul. Mă rog, m-am jucat şi eu cu ea... şi fata grasă [Karen Jones] de care a scăpat lângă studiourile NBC, am fost implicată în aia.

Kilgore a întrebat câte crime fuseseră.

— Probabil 12 sau 14 cu totul, a venit răspunsul. Da' nu am dovezi pentru toate. Doar pentru 8 sau 9.

— Şi l-ai ajutat la unele dintre ele?

—Da, a spus Bundy. Adică am fost implicată pentru că mi-era o frică de moarte, fiindcă ştiam că făcuse toate lucrurile astea. Am simţit că trebuie să mă implic. Dacă eram implicată, nu avea nici un motiv să mă omoare.

Apoi a spus că sunase ca să se predea şi că numele ei real era Carol Bundy. în sfârşit, referindu-se la autorul crimelor, a izbucnit:

— E iubitul meu şi numele lui e Douglas Daniel Clark.

—Nu te simţi rău că ai omorât pe cineva? a întrebat-o detectivul.

Uluitor, răspunsul lui Bundy a fost:

—Adevărul adevărat e că e distractiv să omori oameni, iar dacă aş fi lăsată în libertate, probabil aş face-o din nou. Trebuie să spun, ştiu că sună aiurea... o să sune dement, şi chiar nu cred că sunt psihopată, da' e distractiv. E ca într-un carusel. Nu omorul, nu faptul că moare cineva, pentru că nu i-am omorât în vreun fel în care să sufere. Doar că-i omoram şi atât.

* * *

După apelul telefonic, Bundy a început să-şi rearanjeze apartamentul, crezând că are câteva ore în care să-şi pună lucrurile în ordine. îşi pusese în cap să facă tot posibilul să-l incrimineze pe Clark, dar a avut doar câteva minute la dispoziţie, pentru că detectivii au ajuns foarte repede la uşă pentru a o aresta. După care au percheziţionat cu atenţie locuinţa.

Aproape imediat, Bundy a ridicat o cutie de carton în care se aflau o pereche de chiloţi şi alte câteva haine. Aceste lucruri s-au dovedit ulterior a fi aparţinut unei victime încă nedescoperite, care avea să fie numită „ Jane Doe 28". Cutia mai conţinea şi o geantă a unei alte victime neidentificate, „Jane Doe 18".

— Cutia asta e a lui Clark, a spus ea. Şi vreţi să vedeţi ce fel de om e Doug Clark? a întrebat ea, întinzând mâna să-şi ia geanta de pe masă.

Un poliţist a oprit-o, temându-se ca în geantă să nu fie vreo armă, dar înăuntru erau cheile lui Bundy. A ales o cheie de pe inel şi i-a dat-o unui poliţist, pentru a deschide dulăpiorul din dormitorul lui Clark. Acesta conţinea un album foto cu Clark şi nenumăratele lui iubite, inclusiv fotografiile lui cu Shannon, în vârstă de 11 ani. De asemenea, ascuns printre diverse alte hârtii, era un bon de la un magazin de arme, pe numele Juan Gomez, care s-a dovedit ulterior a fi fals.

între timp, detectivul Pida îl luase pe Clark pentru interogatoriu la secţia de poliţie Van Nuys, unde acesta a fost ţinut câteva ore fără apă şi mâncare şi refuzându-i-se accesul la toaletă. Acest tratament era ilegal, mai ales că lui Clark nu i se spusese de ce fusese arestat. în acel moment, el credea chiar că arestarea sa avea legătură cu Murray. Când a fost întrebat în sfârşit despre acea crimă, a recunoscut tot ce ştia. întrebat de ce nu a mers direct la poliţie, Clark a răspuns sincer că Bundy avea zeci de poze incriminatoare cu el şi cu Shannon, cu care îl ameninţase.

Când Pida a scos albumul luat din camera lui, Clark a început să fie vizibil agitat. Detectivul i-a arătat o fotografie a cadavrului Cynthiei Chandler, iar Doug a spus că o cunoscuse personal. Au vorbit despre prostituatele ucise, moment în care Clark a ripostat:

— Cineva încearcă să mă muşte de cur şi cred că ştiu cine!

Cu prea puţine alte dovezi pentru a-l aresta, poliţiştii l-au reţinut iniţial pe Clark sub acuzaţia de abuz asupra unui minor. Era o măsură provizorie, pentru că aveau ambiţii mult mai mari în ceea ce-l privea pe Clark. Evident, nu exista nici o probă care să spună că fusese implicat în crime, în afara acuzaţiilor nebuneşti ale lui Carol Bundy. Cu toate acestea, Clark a fost reţinut, fără a i se citi drepturile, vreme de încă opt ore, pentru că a cerut să vorbească cu un avocat.

Era deja noapte şi, când au cedat în sfârşit cererilor sale de a fi reprezentat legal, poliţiştii l-au informat că toţi avocaţii plecaseră acasă şi că abia peste câteva ore puteau chema unul. Apoi a fost mutat ilegal la altă secţie de poliţie, la 50 de kilometri distanţă de prima. Când a apărut avocatul la secţia de poliţie Van Nuys, Clark nu mai era acolo şi nimeni nu părea să ştie unde fusese transferat.

Dacă poliţiştii erau „ostili", Clark era chiar opusul. Le-a dat permisiunea să-i percheziţioneze apartamentul, motocicleta şi locul de muncă. „Le-am dat totul", spune el nervos. „Le-am dat nenorociţii de bocanci, nenorocita de salivă, nenorocitul de sânge! M-am oferit să fiu testat cu poligraful, da' m-am

răzgândit, pentru că nu am avut niciodată încredere în poliţai. Miroseam o înscenare de la un kilometru."

în vreme ce el era fiert la foc mic, Bundy îşi spunea povestea detectivilor care o interogau. A confirmat faptul că Doug era nevinovat în cazul uciderii lui Murray, spunând că, după ce ea l-a împuşcat pe Murray, un alt bărbat, „un dement", i-a tăiat capul pentru a elimina gloanţele ca probă criminalistică. întrebată de ce a lăsat cartuşele goale în Chevrolet, a dat răspunsuri contradictorii. Mai întâi a spus că nu şi-a dat seama că arma lansa automat cartuşele. După care, întorcând pe dos povestea, a spus că şi-a dat seama că arma lansa cartuşele, dar pur şi simplu a uitat să le adune.

în timpul primei percheziţii, foarte amănunţite, a dubei lui Murray, nu a fost înregistrat nici un cartuş folosit care să fi fost găsit în vehicul. Mai târziu însă, un detectiv a spus că găsise un singur cartuş în dubă şi că acesta fusese tras de pistolul Raven cromat al lui Bundy. Dezvăluirea a devenit şi mai ciudată când s-a aflat că un plic pentru probe al poliţiei, sigilat şi marcat „2 x cartuşe găsite la surse nespecificate", fusese deschis şi unul dintre cartuşe lipsea.

Când a fost întrebată de ce l-a împuşcat pe Murray, Bundy a dat patru motive vagi, în succesiune rapidă. Primul a fost că furase bani de la ea; al doilea, că o părăsise; apoi că l- a împuşcat pentru că plănuia să o violeze şi s-o omoare pe Shannon; şi, în sfârşit, că voia să-l raporteze pe Doug la poliţie, acuzându-l că ar fi autorul crimelor de pe Sunset. Nici unul dintre aceste motive nu avea sens, dar, în mod incredibil, poliţiştii păreau tentaţi să o creadă, în privinţa căreia dintre cele patru poveşti, nu prea ştiau.

Cu un public atent format din poliţişti arătoşi în jurul ei, Bundy a continuat spunând că fusese implicată în uciderea lui Cathy. Prostituata fusese împuşcată în Datsunul ei. Când poliţiştii i-au spus că în maşină nu exista nici o probă criminalistică că se trăsese un foc de armă, cu atât mai puţin că fusese comisă o crimă, şi-a schimbat povestea, spunând că omorul ar fi avut loc în Buickul ei, pe care i-l împrumutase lui Clark. De partea

cealaltă, Doug spune că aproape sigur s-a întâmplat în Datsun, pentru că maşina avea doar două uşi, iar el a trebuit să aplece scaunul peste volan pentru a lăsa victima să intre.

Bundy a continuat, spunând că a plătit-o pe prostituată pentru a-i face sex oral lui Clark, ca un cadou de ziua lui de naştere, dar a spus că se înţeleseseră ca el să-i facă un semn când s-o împuşte în cap. Douglas Clark neagă vehement acest lucru, spunând: „Nu, frate, nu-mi pasă cine e. Cine naiba ar lăsa o căţea pe jumătate oarbă să împuşte în cap târfa care îi suge puia, sperând că nu-i dă o gaură în genunchi ori în piept? Adică dacă i se încleştau dinţii?" Clark pare să aibă dreptate.

întrebată despre crimele Marano şi Chandler, Bundy a susţinut că nu fusese implicată. Doar auzise de crime de la Clark. Doug, a spus ea, a fost cel care i-a spus că le împuşcase pe cele două femei în cap în timp ce îi făceau sex oral. în timpul interviului din San Quentin, l-am întrebat pe Clark cum comentează afirmaţia lui Bundy.

„îţi baţi joc de mine", a replicat el. „Ai impresia că-s nebun, frate? O muiere mi-o suge şi eu îi pun o armă la tâmplă şi îi zbor creierii. Şi nenorocitul de sânge, frate? Şi scula mea, frate?! Aş fi fost plin de căcatu' ăla şi eu, şi toată nenorocita de maşină!"

Bundy le-a spus poliţiştilor că Doug „a târât cadavrele din Buick în garajul lui încuiat şi a făcut sex cu ele. Şi din cauza mizeriei din maşină a dus-o Doug la spălătorie." Clark nu a negat niciodată că spălase Buickul şi chiar le-a dat de bunăvoie această informaţie detectivilor care au confirmat că fusese la spălătorie pe 21 iunie, exact la o săptămână după ce sunase Bundy la poliţie, dându-se drept Betsy/Claudia.

Clark a afirmat: „Oricine a mers cu Buickul sau l-a văzut între 14 şi 21 iunie - şi pot depune mulţi mărturie - îţi poate spune că maşina era uscată şi imediat după ce am spălat-o pe 21 era fleaşcă şi a rămas umedă de la aburi o săptămână întreagă. întrebarea e ce căcat de maşină spăla chiar înainte de apelul la poliţie din 14 iunie? Datsunul era stricat, Buickul era uscat, doar Chevroletul lui Murray se potriveşte cu ce a spus ea atunci la telefon."

Ulterior, s-a dovedit că, într-adevăr, duba lui Murray fusese spălată după primele trei crime, deşi poliţia a ales să ignore această probă esenţială, care ar fi dovedit dincolo de orice îndoială că Bundy minţea din nou pentru a-şi salva pielea. însă toate acestea nu răspund la întrebarea de ce şi-a spălat totuşi Clark Buickul. Răspunsul se află în dovezile oferite de alte patru persoane, care confirmă că el spune adevărul.

în seara zilei de 20 iunie, Clark a vizitat-o pe Joey Lamphier, una dintre nenumăratele sale prietene, şi, după ce a plecat de la ea, a dat accidental cu spatele peste o pisică vagaboandă, strivindu-i picioarele din spate. A luat animalul grav rănit în maşină, unde acesta s-a târât sub scaunul pasagerului din dreapta. Se ştie că lui Douglas Clark îi plac pisicile şi că, în trecut, a adoptat mai multe pisici vagaboande. A salvat multe altele din adăposturi şi le-a găsit un cămin. Orice iubitor de pisici poate confirma deci că i-ar fi stat în fire să aibă grijă de acea pisică în urma accidentului. Din păcate, pisica a murit înainte să ajungă la veterinar, aşa că el a pus-o într-o cutie de carton şi a lăsat-o lângă tomberon.

Pe 21 iunie, după program, Clark a mers cu Timmy, băiatul proprietarei sale, şi cu Bundy la spălătorie cu Buickul. Carol voia neapărat să-şi recupereze maşina, ca să se mute în Burbank. Doug a spălat sângele, urina şi excrementele pisicii de sub scaun şi a aspirat apa în exces. Ulterior Timmy le-a spus poliţiştilor că pata de sânge încă era umedă când a urcat el în maşină, ceea ce contrazice complet afirmaţia lui Bundy că sângele a stat acolo vreo zece zile. Iar Clark explică: „Dacă aveam vreun motiv ascuns să spăl maşina, aş fi luat cu mine un puşti cu gura mare?"

Criminaliştii au găsit o cantitate mică din ceea ce părea a fi sânge sub scaunul din dreapta faţa a Buickului şi pe lângă el, dar bancheta din spate nu era în nici un caz contaminată, cum ar fi trebuit pentru a confirma cele trei crime brutale şi sângeroase descrise de Bundy.

Pe la jumătatea anului 1991, Carol Bundy şi-a schimbat din nou povestea. De data aceasta pentru un ziarist care scria o

carte despre Crimele Sunset. Acum a spus că maşina fusese spălată pe 21 iunie, în urma uciderii lui Cathy (Jane Doe 28), care avusese loc în noaptea de dinainte. Acum, sângele nu le mai aparţinea lui Chandler şi Marano şi nici Cathy nu mai fusese ucisă în Datsun. Acum era vorba de altcineva, dar, încă o dată, poliţiştii păreau să ignore aceste contradicţii.

întrebată despre Karen Jones şi Exxie Wilson, Bundy a negat orice implicare în aceste crime şi doar a relatat o poveste pe care i-ar fi spus-o Clark. „Erau trei târfe care lucrau împreună", a spus ea. „Clark a luat-o pe Exxie şi a împuşcat-o în cap, după care a decapitat-o în spate la Sizzler' Diner." (Martorii au auzit un vehicul demarând în trombă exact din acel loc, în jurul orei 1:15.) Bundy a continuat, spunând că Doug s-a întors s-o ia pe Karen Jones şi că a împuşcat-o în timp ce-i făcea sex oral în maşină. „A omorât-o şi a scăpat de cadavru", a spus ea. Martorii au auzit un ţipăt în jurul orei 2:40, iar corpul lui Karen a fost descoperit în acel loc la mai puţin de o oră după aceea.

După aceste două crime, Bundy a susţinut că Doug a adus capul lui Exxie în noul ei apartament din Burbank, unde l-a pus în congelator, după care a sunat-o în vechiul apartament din Lemona, unde ea încă mai locuia. Lista apelurilor telefonice arată că acest apel a avut loc exact la 3:08. Dar este adevărată povestea lui Bundy? Ea susţine că Doug a fost cel care a sunat-o să-i spună ce a făcut. Clark spune că Bundy l-a sunat pe el. Diferenţa este că afirmaţia lui se verifică, pentru că are un alibi pentru noaptea aceea.

Tammy Spangler a confirmat că Bundy l-a sunat pe Doug în jur de ora 3 dimineaţa în Lemona, unde dormeau pe o saltea veche. „Doug avea dureri mari de spate după ce îi mutase lucrurile lui Carol", a spus ea. „Se chinuia rău şi s-a enervat destul de tare că l-a ridicat din pat." Din nou, detectivii au ignorat povestea lui Clark şi au ales s-o creadă pe Bundy, care, în cel mai bun caz, era o mincinoasă patologică. Dar mai exista vreo dovadă care să confirme afirmaţiile lui Clark şi Tammy Spangler, că şi-au petrecut noaptea în vechiul apartament al lui Bundy? Da.

Douglas Clark a spus: „M-am certat cu Cissy Buster duminică. Mi-a zis: «Pleacă, dacă nu vrei să te muţi cu mine!» I-am spus «La dracu'!» şi mi-am cărat lucrurile în Buick. Carol s-a plâns de umezeală şi de mirosul persistent de fecale de pisică după spălarea maşinii din ziua precedentă. M-am oferit să o usuc, pentru că aveam nevoie de maşină. I-am promis că o usuc şi i-o aduc înapoi la timp ca să se mute în Burbank. Apoi am plecat în Lemona, unde am stat de pe la 13:30 până la 14:30. Băieţii cu mutatul au venit pe la 15:00, şi până la 16:00 au mutat-o în Burbank cu două remorci şi o camionetă. Am mers cu ei şi Carol a găsit o droaie de puşti care s-o ajute să pună rahaturile de bucătărie în Buick.

în partea cealaltă, băieţii au dus totul sus. I-am ajutat şi mi-am rupt spatele şi am ajuns aproape să nu mă mai pot mişca. Am plecat devreme, cu motocicleta, în Van Nuys. L-am sunat pe Al Joines, asistentul meu la Jergens, pe la 18:00. I- am zis că mi-am rupt spatele şi l-am rugat să pornească cazanul a doua zi de dimineaţă. Apoi am băut câteva beri.

A venit şi Tammy şi ne-am trântit pe salteaua din apartamentul acum gol din Lemona. M-a trezit un telefon de la Carol la ora 3:08 - şi ştiu asta pentru că poliţia a confirmat ora apelului."

Toate detaliile acestei declaraţii s-au dovedit ulterior adevărate.

Majoritatea prostituatelor evită să stea la pândă singure, preferând să lucreze în perechi, pentru siguranţă. Contrar acestui obicei, Bundy susţine că Exxie Wilson s-a lăsat luată de Clark, care a ucis-o şi apoi s-a întors singur în cartierul rău famat, cu intenţia de a o lua în Buickul său pe colega fetei acum moarte. Mai mult, după cum s-a constatat la autopsie, Exxie Wilson trăia în momentul decapitării, iar mutilarea ar fi fost imposibilă fără ca Doug să fie stropit de sânge arterial, ceea ce nu s-a întâmplat. Şi mai ciudată a fost declaraţia legistului, care a spus că atât Murray, pe care Bundy a recunoscut că l-a decapitat, cât şi Exxie Wilson fuseseră decapitaţi de aceeaşi mână, cu ajutorul unor cuţite găsite în apartamentul lui Bundy.

Intervalul de timp scurs între uciderea lui Exxie Wilson şi cea a lui Karen Jones este de asemenea interesant, pentru că este marcat clar de modul de operare Bundy/Murray. Bundy şi-a dezvăluit modul de operare când i-a dat lui Clark cadoul de ziua lui şi a împuşcat prostituata. Faptul că Exxie fusese decapitată de aceeaşi persoană care îi tăiase capul lui Murray şi că duba lui Murray fusese cea spălată de câteva ori, toate îi indică pe Murray şi pe Bundy ca fiind adevăraţii ucigaşi ai lui Exxie Wilson şi Karen Jones.

Apoi mai este şi apelul telefonic al lui Bundy la poliţie, de sâmbătă, 14 iunie, când a descris criminalul ca fiind un bărbat pe nume „ John" şi a dat semnalmentele unui anume John „ Jack" Murray, chiar şi vârsta exactă.

în timpul interogatoriului înregistrat audio luni, 11 august, Carol Bundy a dat de înţeles că Doug ar mai fi omorât o prostituată (Jane Doe 18) „cu două weekenduri în urmă", foarte hotărâtă în privinţa datei. Straniu, i s-a permis să schimbe această dată extrem de importantă când poliţiştii au stabilit că Doug era atunci la peste 600 de kilometri depărtare, la nunta fratelui său. Până la urmă, Bundy nu a putut spune decât „cândva în iulie". Dar faptul că această ucigaşă a fost lăsată să schimbe o dată specifică cu orice îi trecea prin cap este nimic în comparaţie cu afirmaţia ei că acea crimă, comisă la data respectivă, fusese „ultima crimă a lui Doug".

„Nu mi-a spus nimic despre asta", le-a spus ea poliţiştilor. „Absolut nimic şi, dacă nu mi-a spus mie, vouă nici atât, aşa că vă puteţi lua gândul."

Dar, după numai câteva minute, a schimbat iar placa, descriind complet crima, inclusiv porecla pe care i-ar fi pus-o Clark victimei - „Turnul de apă" -, spunând apoi locul în care se afla cadavrul. A povestit chiar cum Doug a pus corpul fetei pe capota Datsunului ei şi a făcut sex în timp ce motorul era pornit, iar el simula „mişcările coitale".

Cu toate minciunile lui Bundy şi poveştile ei schimbate la tot pasul, n-ar trebui să fie o surpriză faptul că le-a spus poliţiştilor că geanta găsită în apartamentul ei era tot a victimei

„Turnul de apă". Dar geanta aparţinea, de fapt, altcuiva şi conţinea cărţile de vizită ale unei femei, numere de telefon şi un permis de conducere; cu toate astea, nu s-a întreprins nimic pentru a verifica aceste detalii esenţiale sau pentru a căuta posesoarea de drept.

Pe bună dreptate, Clark crede că, dacă Jane Doe 18 ar fi fost identificată, informaţia ar fi putut stabili data la care fusese văzută ultima dată în viaţă şi data probabilă a morţii, dându-i astfel posibilitatea de a confirma un alibi. Mai recent, el a comentat şi pe marginea poreclei pe care se presupune că i-ar fi pus-o victimei. „N-am spus niciodată nimănui aşa, viu sau mort", spune el. „Poliţia spune că trupul a fost găsit lângă un rezervor de petrol. Sunt inginer, iar rezervoarele nu sunt turnuri, iar petrolul nu e apă. Locul era probabil pe lângă sondele de pe dealurile alea şi nu i-aş fi spus niciodată unei fete «Turnul de apă». Doar un nepriceput care n-ar şti diferenţa ar putea face asta."

Chiar şi confruntată cu propriile minciuni, pe care poliţiştii le-au acceptat atât de nerăbdători drept „adevăruri" pentru a închide dosarul şi a-l inculpa pe Clark, Bundy a continuat să mintă. A amestecat şi mai mult lucrurile deja încurcate, susţinând că luase cosmeticele pe care le folosise pentru a transforma capul lui Exxie într-o „păpuşă Bărbie" din geanta lui Jane Doe 18. A insistat în legătură cu acest lucru, în ciuda faptului evident că Wilson fusese ucisă cu o lună înaintea lui Jane Doe 18, excluzând posibilitatea ca Bundy să fi fost în posesia poşetei ei.

în timpul mărturiei acuzatorii menite a o scăpa de execuţie, Carol Bundy a insistat că Doug era un necrofil. A spus că a împuşcat în cap prostituatele în timp ce îi făceau sex oral. într-un caz atât de bizar, orice este posibil, dar raţiunea ne spune că nici măcar cel mai deviant psihopat sexual nu s-ar fi dedat la asemenea perversiuni. Nu numai că exista pericolul real al gloanţelor care treceau prin corpul victimelor sau care puteau ricoşa, cum s-a întâmplat în cazul lui Cathy, dar şi cel al unei

muşcături spasmodice, din reflex, de penis, iar Clark era foarte mândru de bărbăţia lui.

Nu a existat nici o dovadă care să susţină afirmaţia lui Bundy că Doug era necrofil, în schimb, existau dovezi clare că ea era. Recunoscuse că avea limba în anusul lui Jack Murray când l-a împuşcat în cap. Mai mult, când maşina ei Datsun a fost luată din garajul poliţiei, s-a descoperit o scrisoare care pare să fi fost ratată la prima percheziţie a maşinii. Scrisul de mână îi aparţinea lui Carol, iar scrisoarea semnată „Betsy" - pseudonimul pe care îl folosise la primul apel la poliţie - conţinea detalii explicite sexual ale „spasmelor vaginale ale morţii". Continua descriind în detalii grafice sexuale cum Doug a luat sub duş, din congelator, capul tăiat al lui Exxie Wilson, şi a făcut sex oral cu rămăşiţele îngheţate.

însă, din nou, povestea ei e plină de minciuni şi de dovezi ale imaginaţiei sale bolnave. Nu este vorba de un „cap răcit". Aşa-zisul obiect al deviaţiei sexuale a lui Clark nu era doar „răcit", era îngheţat bocnă. Capul tăiat devenise un bloc solid de gheaţă, aşa cum au confirmat atât Bundy, cât şi poliţiştii, şi a fost nevoie de câteva zile pentru a fi dezgheţat. în timpul interviului, Clark a spus: „Poliţaii au zis că era îngheţat bocnă, iar Bundy a zis fix acelaşi că cat. Falca era blocată închisă. Cum dracu' să vâri un penis în gura aia? Las-o dracului!"

însă acest argument ar putea să ne facă să nu vedem ceea ce este evident. Nu spune nimeni că n-ar fi putut folosi capul drept receptacul sexual înainte de a fi fost congelat.

în ciuda afirmaţiei lui Bundy că Doug ar fi ejaculat atât în gura lui Marano, cât şi în a lui Chandler, în urma testelor interne nu s-a găsit nici o urmă de spermă în cele două cadavre. Urme de sânge şi de spermă au fost găsite totuşi pe corpul lui Exxie Wilson şi în zona vulvei lui Chandler. Testele au arătat că era vorba de grupa sangvină A, aceeaşi cu a lui Murray şi diferită de a lui Clark, care are grupa 0. Urme de fosfaţi acizi au fost găsite în gâtul lui Exxie, dar acestea proveneau probabil din măduva spinării, deşi procurorii au insistat ulterior că era sperma lui Clark, cu toate că nu se potrivea cu grupa lui sangvină.

La scurt timp după arestarea ei pentru crimă, detectivii au dus-o pe Bundy la masă. în timpul acestei pauze de procedură i s-a oferit libertatea de a-şi goli caseta bancară de valori, în timp ce poliţiştii au stat deoparte, fără a înregistra conţinutul acesteia. I-a condus pe poliţişti la căsuţa poştală privată a lui Clark, unde, fără mandat de percheziţie, aceştia i-au cerut ilegal funcţionarului să le predea conţinutul. Apoi lui Bundy i s-a permis să se întoarcă în apartamentul său pentru a-şi scoate mobila la vânzare, cu toate că mare parte din lucruri îi aparţineau lui Doug Clark. Acesta a spus, cât se poate de corect, că „ei [poliţiştii] au lăsat-o să-şi ia maşina înapoi, înainte să o testeze avocaţii apărării", subliniind: „Nu înapoiază niciodată maşinile în care au avut loc crime. Niciodată!"

Persoana care i-a ţinut Datsunul lui Bundy după ce a fost arestată a găsit scrisoarea menţionând spasmele morţii şi o jachetă pătată de sânge, care nu a fost niciodată testată de criminalişti. Articolul de îmbrăcăminte nu îi aparţinea nici lui Clark, nici lui Bundy şi nici vreuneia dintre victimele cunoscute. Cercetările ulterioare l-au identificat ca posesor pe Jack Murray. Când i-a fost arătată o fotografie a jachetei, soţia acestuia a identificat-o fără ezitare ca fiind a soţului decedat.

în mod incredibil, generozitatea poliţiştilor la adresa martorului lor vedetă nu avea limite, deşi Bundy era o mincinoasă patologică dovedită. Pe 29 august, la doar 18 zile după ce fusese arestată, i-au permis să acceseze cutia de valori a lui Jack Murray şi să ia 3 000 de dolari. Erau bani asupra cărora doamna Murray avea dreptul legal. Banii s-au evaporat, pur şi simplu. Timp de mai mulţi ani, poliţia a negat categoric acest incident. Numai după ce Clark a dovedit în cele din urmă minciuna în faţa curţii, poliţiştii au confirmat că respectiva cutie de valori fusese deschisă în prezenţa lor.

„Ah, da. în ziua aceea. Sigur, dar despre ce bani vorbim?", a întrebat un detectiv. „Bani? N-am văzut nici un ban."

în momentul scrierii acestei cărţi, poliţia neagă că ar fi făcut vreo înţelegere cu Bundy. Dacă ar fi recunoscut că au fost acordate nişte favoruri contra unor sume de bani, trei avocaţi şi

vreo duzină de poliţişti ar fi ajuns în faţa curţii. De partea sa, Carol Bundy insistă că le-a dat în grijă cei 3 000 de dolari poliţiştilor şi spune că nu a mai văzut banii din ziua aceea.

* * *

Dacă mister după mister învăluie minciunile şi acuzaţiile lui Carol Bundy, atunci armele implicate în acest caz creează un veritabil câmp minat de probleme şi enigme. S-a stabilit că ea cumpărase două pistoale automate Raven de calibrul .25, pe 16 mai 1980. Aceste pistoale erau asemănătoare, dar nu identice. Se deosebeau în măsura în care unul era cromat, iar celălalt, placat cu nichel. Testele balistice au identificat arma placată cu nichel ca fiind cea folosită în toate crimele, cu excepţia celor ale lui Cathy (Jane Doe 18) şi Jack Murray. în cazul celui din urmă, nu a fost posibil un test balistic pentru un motiv foarte bun: capul victimei nu a fost găsit niciodată. Până acum, ambele cartuşe goale, presupus găsite în maşina lui, dispăruseră în mod misterios, la fel ca banii doamnei Murray. Deloc surprinzător, Bundy a venit acum cu explicaţia că arma placată cu nichel îi aparţinea de fapt lui Clark. Acesta a negat, iar alte persoane, pe care poliţiştii au ales să nu le creadă, au infirmat că arma ar fi fost a lui.

în timpul weekendului de Ziua Memorială, care începuse pe 24 mai, Clark şi o prietenă, Toni, plănuiseră să meargă în nord, la Yosemite, cu intenţia de a-i vizita pe părinţii lui Doug. Acesta voia să meargă cu motocicleta şi, doar pentru eventualitatea în care Toni ar fi fost prea speriată de călătoria cu acest mijloc de transport, a sunat-o pe Bundy pentru a vedea dacă putea lua Buickul ei, în caz că avea nevoie. în timpul acestei convorbiri telefonice, Bundy i-a spus că tocmai cumpărase pistoalele Raven şi l-a rugat să se uite la ele, pentru că unul se tot bloca. Când Clark a intrat în posesia lor, armele erau descărcate, dar le-a primit cu o cutie plină cam două treimi cu cartuşe.

La întoarcerea din Yosemite, Clark i-a spus lui Bundy că arma cromată continua să se blocheze. Bundy a păstrat pistolul placat cu nichel, care s-a dovedit ulterior a fi arma crimelor, şi i-a făcut cadou pistolul defect lui Clark. Măcar atât le-a confirmat şi ea poliţiştilor.

Pe 16 iunie, Clark i-a dat arma lui Joey Lamphier, arătându-i cum să o deblocheze în caz că se bloca din nou. La începutul lui iulie, Bundy i-a cerut arma înapoi. S-au certat puţin, după care Clark i-a înapoiat pistolul lui Bundy. Următoarea dată când l-a mai văzut a fost în noaptea de 7 august, când Carol l-a folosit pentru a o împuşca în cap pe Cathy.

Cele două pistoale au reapărut pe 9 august, după ce poliţia a descoperit corpul decapitat al lui Murray. Bundy i-a înmânat armele lui Clark, spunând: „Scapă de ele undeva unde să nu le găsească nimeni niciodată!" El le-a luat la fabrica de săpun, unde au fost găsite în cele din urmă de poliţişti, în trusa de machiaj a lui Bundy, ascunse sus, pe cazan.

Anchetatorii şi-au petrecut ziua căutând în apartamentul lui Bundy şi, în noptiera din dormitor, au găsit 29 de cartuşe de calibrul .25. Un poliţist răsfoia paginile revistelor *Hustler*şi *Playboy,* în vreme ce un alt detectiv se amuza studiind o anumită revistă dedicată perversiunilor sexuale implicând sclavia şi dominarea. în camera de zi, anchetatorii au mai găsit şi câteva role de filme pornografice „Super" şi o carte care conţinea o ilustraţie a unui cap tăiat. Toate acestea îi aparţineau lui Bundy, dar la proces i-au fost atribuite în totalitate lui Clark.

în timpul lungilor interogatorii cu poliţiştii, Bundy le-a spus că Doug făcuse sex cu cadavrele lui Marano şi Chandler în garajul său, unde ţinea lemne, alături de motocicleta sa şi câteva cutii cu lucruri personale. Detectivii au ciulit urechile şi au obţinut un mandat de percheziţie. Dar ea a insistat imediat după ce a rostit acuzaţia că nu aveau să găsească nici o dovadă. „Am curăţat locul", a mărturisit ea. Cu toate acestea, poliţiştii au găsit urma bocancului lui Clark pe podea şi s-au grăbit să afle dacă urma era de sânge.

Criminaliştii au făcut un test „prezumtiv"de sânge, al cărui rezultat a confirmat că urma era de origine organică. Mai erau necesare teste pentru a clarifica natura materiei. Acestea nu au mai fost făcute, iar motivul, potrivit poliţiei, a fost acela de „a conserva urma de bocanc pentru identificare şi comparaţii". Era o scuză jalnică, pentru că fotografia urmei există la dosar şi nu

exista nici un motiv pentru care un test de confirmare a prezenţei sângelui să nu poată fi făcut ulterior fotografierii. O altă explicaţie posibilă ar putea fi temerile că pata ar fi putut fi altceva, dovedind astfel, pentru a n-a oară, că Bundy mințea.

Poliţia a susţinut, de asemenea, că a mai găsit o urmă de sânge, de 60 x 240 centimetri, pe podeaua garajului lui Clark. Detectivii au dedus din asta că cel puţin un corp care sângera masiv fusese târât în garaj. Astfel, au gândit ei, se confirma declaraţia lui Bundy despre orgia necrofilă care ar fi avut loc în garaj cu cadavrele lui Marano şi Chandler. La fel ca şi în cazul urmei de bocanc, a fost făcut doar un test prezumtiv şi, din nou, acesta s-a dovedit a fi neconcludent. Mai mult, cadavrele fetelor nu prezentau urme de târâre, cum ar fi trebuit, dacă povestea lui Bundy era adevărată. Zgârieturile post-mortem de pe spatele lui Chandler au fost atribuite de anchetatori târârii pe o suprafaţă aspră. Pe de altă parte, legistul era de părere că semnele puteau fi rezultatul aruncării cadavrului în prăpastie.

Clark nu a înţeles de ce fuseseră poliţiştii atât de surprinşi să găsească urma bocancului său în garajul lui şi, cu obişnuitul său simţ al umorului, a comentat: „Ce dracului ar fi trebuit să fac? Să levitez prin garaj?" A oferit şi o explicaţie pentru urmele lungi de târâre descoperite pe podea.

„Era o urmă pe unde a intrat şi a ieşit motocicleta timp de 6 luni, fix până în mijlocul garajului. Ţineam acolo lemne, furnir şi PAL. Pe o rază de 15 metri erau patru ateliere de tâmplărie, care înecau zona în praf. Pe lângă uşă şi pe sub ea intrau frunze şi praf." Acestea ar putea fi explicaţia originii organice a urmelor.

După examinarea amănunţită a garajului lui Clark, poliţia nu a putut spune decât că „ar fi putut fi sânge pe podea". Cu siguranţă nu exista nici o dovadă care să susţină afirmaţia lui Bundy că Doug făcuse sex acolo cu două cadavre însângerate. Mai mult, cealaltă afirmaţie a lui Bundy, cum că ar fi curăţat locul, s-a dovedit a fi o altă minciună, pentru că era limpede ca lumina zilei, inclusiv pentru poliţişti, că locul nu mai fusese curăţat de ani întregi.

Dacă îl putea salva ceva pe Clark de la condamnarea la moarte, acestea erau nişte alibiuri solide pentru cel puţin câteva dintre crime. Dar el părea să nu aibă alibiuri, mai ales pentru 11 iunie, când fuseseră ucise Marano şi Chandler. Doug spune că nu mai ştie nici măcar unde locuia în ziua aceea, darămite ce a făcut după program, când, spune Bundy, ar fi fost comise crimele. Curând, s-a lămurit că locuia cu Cissy Buster, una dintre nenumăratele sale iubite de moment. Aceasta le-a spus detectivilor că el ajunsese acasă în jurul orei 8 seara, dar fişele de pontaj de la fabrica de săpun arată că terminase programul mult mai devreme, la 1 după-amiaza. Cissy Buster a adăugat că Doug o sunase ca să o anunţe că va întârzia şi îşi amintea asta pentru că fusese petrecerea de absolvire a fiului ei. Prin urmare, s-a dovedit că aceste evenimente avuseseră loc vineri, 13 iunie, şi nu în ziua crimelor.

Cercetarea lui Doug Clark ar fi putut fi închisă definitiv de o supravieţuitoare care să-l identifice. în timp ce el şi Bundy erau închişi, o obişnuită a poliţiei, pe nume Charlene Anderman, o femeie dezechilibrată mintal care era frecvent arestată pentru prostituţie şi consum de droguri, era şi ea în spatele gratiilor. Cam în aceeaşi perioadă în care erau descoperite Crimele Sunset, o serie de atacuri şi jafuri armate au avut loc asupra prostituatelor. în aprilie, Charlene căzuse victimă unui astfel de atac. Urcase în maşina unui client, când acesta a scos un cuţit şi a înjunghiat-o de mai multe ori în spate, după care a aruncat-o din maşină, pe stradă.

Poliţiştii l-au arestat pe Jerome Van Houten, pe care Charlene Anderman l-a identificat, dar amintirile ei în privinţa atacului erau tulburi, din cauza faptului că fusese sub influenţa cocainei când se întâmplase. Le-a spus poliţiştilor că atacul avusese loc într-o cameră de motel, apoi şi-a schimbat povestea, spunând că fusese înjunghiată într-o maşină, ale cărei model şi culoare se schimbau constant. Evident, poliţia a considerat că nu se putea baza pe identificarea ei, dar aveau deja destule dovezi pentru a obţine condamnarea lui Van Houten, pe baza identificărilor oferite de alte victime.

Acum în arest, Anderman a început să spună în stânga şi-n dreapta că Doug Clark fusese atacatorul ei, aşa că poliţiştii au decis să o interogheze din nou. I-au arătat o fotografie a lui Clark şi, brusc, ea a decis că el era cuţitarul, adăugând că era dispusă să depună mărturie în faţa curţii dacă poliţiştii o eliberau din arest după aceea. Din fericire pentru Doug Clark, curtea a fost de părere că nu se putea baza pe declaraţia ei, iar probele au fost respinse. Poliţia a trebuit să-şi onoreze partea din înţelegere, iar Charlene, despre care sora ei declarase că este „o mincinoasă care ar spune orice ca să iasă dintr-o încurcătură", a fost eliberată aproape imediat.

Doug Clark a susţinut întotdeauna că Bundy şi Murray omorâseră majoritatea victimelor în timp ce se plimbau în duba Chevrolet a lui Murray. în timpul investigaţiei criminalistice a dubei, a fost găsită o probă esenţială, agăţată de trapa de aerisire din plafon. Era o fâşie de scalp uman, cu fire de păr blond ataşate de ea. Acest rest înfiorător avea aproximativ 5 centimetri lungime, era deshidratat şi fusese probabil smuls de pe capul victimei în urma unei împuşcături. Dat fiind că cele mai multe victime erau blonde, iar Murray era brunet, ar părea evident că cel puţin una dintre prostituate fusese ucisă în dubă, ceea ce ar confirma afirmaţia lui Clark. Procuratura însă avea nevoie cu disperare să-l condamne pe Clark. în fond, Murray era mort şi, dacă el ar fi fost Ucigaşul Sunset, atunci crimele şi-ar fi continuat cursul sângeros. Nimic din toate astea nu le-ar fi picat bine poliţiştilor din departamentele implicate, mai ales că se dăduseră peste cap până în acel moment să-l implice pe Clark. Bucata de piele, cu firele de păr ataşate, a fost pusă deoparte şi nu s-a făcut nici o investigaţie pentru a-i stabili originea. Lui Clark i s-a refuzat şi dreptul de a-l depune ca probă în propriul dosar.

Cu toate cărţile împotriva lui, restul norocului pe care îl mai avea Clark s-a evaporat când a fost desemnat un avocat din oficiu neexperimentat şi slab echipat pentru un caz de omucidere în serie atât de grav. Avocatul lui Clark dăduse recent faliment şi fusese trimis în judecată sub acuzaţia de malpraxis şi

delapidare a fondurilor clienţilor. Drept urmare, începuse să bea, iar când a fost numit ca apărător al lui Clark, era un beţiv fără control. S-a adresat curţii susţinând că era alcoolic şi, pe parcursul procesului, a fost atât de distras de propriul faliment, încât nu a fost mai deloc atent la cazul lui Clark. Familia, prietenii, martorii acuzării şi oficiali ai curţii, toţi l-au văzut consumând alcool înaintea şedinţelor. Aprodul chiar i s-a plâns judecătorului de mirosul de alcool care îmbâcsea aerul la apariţia sa la şedinţele matinale.

În prima zi a procesului, avocatul a spus pur şi simplu în pledoaria de deschidere că Doug Clark era vinovat de faptele pentru care era acuzat, dar că era nebun şi, drept urmare, trebuia să i se dea o sentinţă mai uşoară. Evident, judecătorul a fost şocat de o asemenea recunoaştere şi, în timp ce avocatul se împleticea înapoi spre locul său, s-a văzut obligat să-i reamintească procedurile din acea etapă a procesului. Era doar prima fază a judecăţii, în care se încerca stabilirea vinovatului şi orice sugestie în privinţa condamnării avea să fie făcută în ultima fază, aceea a stabilirii pedepsei.

Mormăind în barbă, avocatul s-a aşezat, doar ca să se ridice o oră mai târziu pentru a spune că nu era pregătit, deoarece nu-l mai văzuse pe Clark de câteva săptămâni. Nu era adevărat, deoarece registrele de vizitatori ale închisorii şi propriile înregistrări financiare ale avocatului arătau că luase declaraţii de la clientul său aproape zilnic, chiar până în prima zi a procesului.

Pe măsură ce procesul înainta, Clark era din ce în ce mai conştient că avocatul său reprezenta o vulnerabilitate majoră, într-o încercare disperată de a face ceva pentru a-şi salva pielea, a cerut să i se permită să se reprezinte singur. De câteva ori, în timpul întrebărilor încrucişate ale procurorului, a remarcat că avocatul său aţipise şi a trebuit să-l trezească. Cu altă ocazie, a trebuit să obiecteze el însuşi la o serie de întrebări pe care curtea le-a respins ca fiind inadmisibile. Văzându-l pe avocat dând din cap, procurorul a profitat şi a încercat să strecoare diverse subiecte discutabile, o tactică subversivă care a funcţionat de câteva ori. Curtea a stabilit că Doug nu putea

obiecta în numele său; doar avocatul său putea face asta, indiferent că era în tărâmul viselor sau nu.

De la bun început, a fost limpede ca lumina zilei că acuzarea era hotărâtă să obţină cu orice preţ condamnarea. Confruntându-se cu o apărare care depindea de un avocat complet incompetent, care ori dormea, ori era beat, cel mai probabil, procuratura avea să-şi vadă dorinţa împlinită.

Din când în când, Clark mai izbucnea de furie, ţipând şi aruncând cu acuzaţii. într-o după-amiază a fost încătuşat şi legat de un scaun, apoi i s-a pus un căluş improvizat dintr-o curea de piele şi un prosop. în alte câteva ocazii, a fost scos din sala de judecată şi încuiat într-o cămăruţă dotată cu difuzoare pentru a putea asculta cum i se lua încet dreptul la viaţă.

Până la urmă, cu procesul ajuns la jumătate, judecătorul Torres a cedat insistenţelor lui Clark de a se reprezenta singur. în ciuda faptului că asta îşi dorise Doug încă din prima zi, situaţia nu s-a îmbunătăţit cu nimic. De fapt, dacă mai era posibil, lucrurile chiar s-au înrăutăţit. I s-a refuzat dreptul la un consilier consultativ, cel de a fi consiliat şi serviciile unui jurist, iar judecătorul, în mod ilegal, i-a spus să „se descurce singur". La un moment dat, Clark i-a înmânat judecătorului o listă de obiecte pe care le voia depuse ca probe, inclusiv lucrurile găsite în duba lui Murray. Unele dintre acestea erau jucării sexuale şi înregistrări pornografice filmate în casă. (Bundy îi cumpărase lui Murray o cameră video şi existase dintotdeauna suspiciunea că şi-ar fi putut înregistra crimele ca filme *snuff.)* Inutil să mai spunem că judecătorul a blocat cererea lui Clark. Acuzatul a fost uluit, începând să ţipe:

— Dacă aveam un film color, în care se auzeau Carol şi Jack comiţând aceste crime, nu m-aţi fi lăsat să-l aduc?! Judecătorul a zâmbit superior şi i-a răspuns: —Aveţi dreptate, domnule Clark. Nu v-aş fi lăsat, în altă etapă a procesului, a devenit evident că Doug avea, într-adevăr, un alibi pentru noaptea în care capul lui Exxie Wilson fusese pus în cufărul de lemn. Mai multe persoane şi- au amintit că petrecuse cu o dansatoare care urma să se întoarcă acasă, în Noua Zeelandă. Clark îi scrisese şi un cec în

noaptea respectivă, putând astfel oferi documente bancare care să confirme faptul că acel cec fusese încasat a doua zi. Nici chiar cel mai talentat ucigaş în serie nu poate fi în două locuri în acelaşi timp, iar Bundy le spusese poliţiştilor că Doug fusese cel care aruncase capul retezat al lui Exxie, aşa încât informaţia a creat probleme acuzării. Dansatoarea s-a arătat chiar dispusă să revină în SUA pentru a depune mărturie, dacă i se plătea drumul.

Clark a cerut în zadar să i se deconteze călătoria, argumentând pe bună dreptate că procuratura adusese cu avionul zeci de martori, unul dintre ei fiind un agent FBI din Virginia venit pentru a confirma că urma de bocanc din garajul lui Clark îi aparţinea într-adevăr lui Clark, ceva ce el recunoscuse dintotdeauna. într-adevăr, procuratura cheltuise peste 10 000 de dolari pe biletele de călătorie ale martorilor acuzării, iar lui Clark i s-au aprobat doar 20 de dolari - ceea ce a însemnat întreaga finanţare a apărării sale - în fise, pentru un singur apel telefonic.

într-un ultim efort de a obţine mărturia dansatoarei, a implorat curtea să-i permită acesteia să depună mărturie prin telefon. Este o procedură legal acceptată, dacă martorul este identificat şi depune jurământul într-un tribunal local. Dar, încă o dată, cererea i-a fost respinsă.

între timp a apărut o altă problemă, când curtea a început audierile despre descoperirea capului lui Exxie şi despre hainele în care era înfăşurat. Poliţia făcuse mari eforturi pentru a identifica blugii şi tricoul, iar detectivii Stallcup şi Jaques de la secţia de poliţie Los Angeles, care lucrau la cazul Marnette Corner, au sunat la Departamentul de Poliţie Sacramento. Stallcup a cerut să ia legătura cu persoanele din anturajul lui Corner, alte prostituate şi proxeneţi, şi voia de asemenea să o interogheze pe sora lui Marnette, Sabra, care era şi ea prostituată.

Sabra le-a spus categoric celor doi detectivi că tricoul şi blugii îi aparţineau unei prostituate albe, pe nume Toni Wilson, care avea 19 ani, părul blond natural şi ochii albaştri; era suplă, pistruiată şi avea 1,70 metri înălţime. Aceasta a fost o identificare pozitivă, susţinută de numeroase alte personaje,

printre care şi un proxenet pe nume Mark. Aceşti martori i-au spus chiar lui Stallcup că, ultima oară când fusese văzută, Toni Wilson purta exact hainele descrise.

în raportul său scris de mână, datat 9 august 1980, ora 16:00, Stallcup a notat această informaţie. Apoi, mai târziu în aceeaşi seară, a reprodus inexplicabil o versiune „oficială", dactilografiată, a cărei substanţă modifica oarecum mărturia Sabrei Corner, spunând că aceasta identificase tricoul şi blugii ca fiind ai surorii ei decedate, ceea ce nu era adevărat, în timpul procesului, acuzarea a citat-o pe Sabra Corner ca martor pentru a identifica hainele, iar ea a spus că îi aparţinuseră surorii sale, Marnette. Undeva exista o discrepanţă majoră, iar Clark a subliniat-o. I-a cerut detectivului Stallcup să prezinte probele.

L-a întrebat de nota scrisă de mână cu răspunsurile Sabrei, interesându-se dacă schimbarea totală a detaliilor la dactilografiere era o practică uzuală. Stallcup a răspuns: „Nu. M-aş pune într-o situaţie foarte riscantă. O asemenea... faptă, dacă ar fi vorba de un caz grav... aş avea aceleaşi probleme pe care le ai acum dumneata."

Stallcup ştia că un ofiţer de poliţie care falsifică probe şi comite sperjur într-un caz grav riscă el însuşi să fie acuzat de infracţiune gravă. Presat de Clark pe acest subiect, detectivul a confirmat că notele îi aparţineau. Stallcup „a crezut" că şi versiunea dactilografiată era tot a lui, dar numai după ce i-a fost arătată semnătura de pe formular. Acest incident a fost trecut cu vederea, fără să lase vreo urmă în dosarul lui Stallcup.

O situaţie asemănătoare cu aceea în care se găsea Clark a apărut în cazul mai recent al lui Roger Coleman, care şi-a clamat încontinuu nevinovăţia. Când apărarea lui Coleman a adus probe suficient de clare pentru rejudecarea cazului, au fost considerate tardive, dar i s-a acordat prezumţia de nevinovăţie şi i s-a oferit un test poligraf, care a avut loc cu doar câteva ore înaintea execuţiei. Acest test, care detectează orice modificare în pulsul subiectului şi orice strop de sudoare când sunt puse întrebări esenţiale, a fost, evident, picat cu brio de Coleman, care urma să

aibă parte de o moarte agonizantă, fiind condus către scaunul electric pe 21 mai 1992.

Ca şi Clark, Coleman avea alibiuri solide, martori şi probe criminalistice care sugerau că nu era autorul crimei. Mai mult, o femeie a susţinut că un alt bărbat, care era un criminal cunoscut, i se confesase că era autorul crimei puse pe seama lui Coleman. Femeia a fost găsită moartă a doua zi după depunerea mărturiei. De asemenea, în cazul Coleman, acuzarea i-a oferit unui deţinut eliberarea dacă declara că auzise de la Coleman că el comisese crima. Acesta a vorbit şi a fost eliberat, iar Coleman a murit. După eliberare, informatorul şi-a retras declaraţia.

Douglas Daniel Clark a fost găsit vinovat în şase capete de acuzare de crimă cu premeditare şi a fost condamnat la moarte. în ceea ce o priveşte, Carol Bundy a fost găsită vinovată în două capete de acuzare de crimă cu premeditare, în cazurile uciderilor lui Jack Murray şi Cathy (Jane Doe 28), şi a primit două pedepse cu închisoare pe viaţă consecutive. Dar este Clark cu adevărat un criminal în serie?

Are alibiuri şi martori pentru toate crimele, cu excepţia uneia. Poliţia a obţinut declaraţiile multora dintre aceşti martori şi a permis modificarea lor în aşa fel încât să anuleze alibiurile şi astfel să-l incrimineze pe Clark.

Armele şi maşinile asociate cu toate crimele au aparţinut fie lui Carol Bundy, fie lui Jack Murray.

Bundy a minţit la fiecare pas. Au dispărut bani, iar ea spune că i-a dat poliţiştilor care, în schimb, i-au acordat tot felul de favoruri neobişnuite.

Majoritatea martorilor acuzării aveau cazier, putând fi astfel determinaţi de poliţişti să declare ce „trebuia", într- adevăr, Sabra Corner a spus recent că a fost obligată să-şi schimbe mărturia, pentru că poliţiştii au ameninţat-o că o vor lăsa „fără obiectul muncii" dacă nu cooperează.

Judecătorul a refuzat să le permită juraţilor să asculte proba audio în care Bundy îşi recunoştea implicarea şi plăcerea obţinută în urma crimelor.

Duba lui Murray i-a fost înapoiată soţiei acestuia înaintea procesului, refuzându-i-se astfel lui Clark şansa de a examina independent interiorul maşinii.

Urme şi probe balistice esenţiale au fost fie rătăcite, fie „pierdute" de poliţie.

Procurorul general a recunoscut că lui Bundy i s-a oferit o înţelegere pentru a depune mărturie împotriva lui Clark, în schimbul vieţii sale. Este deja eligibilă pentru eliberare condiţionată.

* * *

în prezent, Clark aşteaptă întâlnirea cu călăul închisorii San Quentin. Timpul lui este deja pe sfârşite, aşa că, probabil, ar fi nedrept să-l judecăm pentru accesele sale de furie şi dispreţul profund faţă de poliţie şi faţă de sistemul de justiţie american.

Fără îndoială că Doug Clark a fost un prost. Mai mult ca sigur a fost complice ulterior comiterii crimei, în cazul lui Jack Murray, căci a recunoscut că era cu Bundy când aceasta a aruncat din maşină capul fostului ei amant. Şi a fost cu siguranţă prezent când Bundy a împuşcat în cap o prostituată care îi făcea sex oral în maşină. Nu a raportat nici această crimă, lucru care i-ar fi asigurat măcar închisoarea pe viaţă.

Primii ani din viaţa lui Clark rămân în continuare învăluiţi în mister, iar el nu este dispus să discute despre această perioadă, când are lucruri mult mai presante la care să se gândească. Spre deosebire de Bundy, se ştie că Doug are origini sănătoase, că s-a bucurat de o copilărie normală şi de o educaţie de calitate.

Doug Clark era un bărbat atrăgător, citit şi vorbea, după cum mulţi ar fi de acord, foarte frumos. Era un crai care curta alte femei aproape săptămânal şi un Don Juan de proporţii aproape epice. Doar toate prietenele lui spun că le-a tratat cum se cuvine şi nu a fost acuzat niciodată că ar fi fost violent, deşi interesele sale sexuale erau oricum, numai conservatoare nu. Clark se folosea de femei şi pentru a avea unde să stea, adesea în schimbul favorurilor sexuale, obicei care s-a dovedit a-i fi fatal în cazul lui Bundy. în concluzie, din toate punctele de vedere, chiar şi al FBI-ului, Clark nu se potriveşte profilului psihologic al unui criminal în serie.

Ca ataţi alţi criminali în serie, Carol Bundy a avut o copilărie problematică. Este o femeie urâtă, care arată ca o raţă, şi care nu vede nimic la mai mult de un metru în faţa ei. A plătit bărbaţi pentru sex, iar Murray a fost un partener săritor, care i-a satisfăcut toate nevoile sexuale perverse.
După cum recunoaşte chiar ea, era necrofilă şi o ucigaşă hedonistă.

Ucigaşii hedonişti pot fi împărţiţi în două subclase. Cei care ucid din dorinţa sexuală şi cei care ucid pentru fiorul unei experienţe cu totul noi. Ambele tipuri pot folosi metode sadice, mutilare, dezmembrare şi activităţi sexuale ante şi post-mortem. Bundy se potriveşte foarte bine ambelor tipuri.

Există puţine dovezi care să contrazică părerea că Bundy şi Murray au fost cei care au ucis cel puţin cinci dintre prostituatele de pe Sunset, crime în urma cărora Bundy, iniţiată şi împinsă de amantul şi de complicele ei în crimele sexuale în serie, l-a ucis şi l-a decapitat într-o criză de gelozie. Apelul telefonic al lui Betsy/Claudia la poliţie, când a îndreptat un deget acuzator spre Murray, chiar a dovedit dincolo de orice îndoială că seminţele furiei şi ale urii fuseseră deja plantate cu mult înainte ca ea să-l împuşte.

Doug Clark a luat distanţă faţă de Bundy în acel moment, şi, jignită, ea l-a turnat poliţiei. Distribuindu-se în rolul unicului - şi evident mincinosului - martor al acuzării, a reuşit să obţină o sentinţă pe viaţă pentru ea şi o condamnare la moarte pentru Clark. Mult noroc, Doug Clark!

Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive, înregistrate video, dintre Christopher Berry-Dee şi Douglas Daniel Clark, din închisoarea de Stat San Quentin, California, în 1995, şi pe o corespondenţă extinsă.

HENRY LEE LUCAS - SUA

„La fel cum pomul viu îşi păstrează miezul de la început, în miezul fiecăruia dintre noi este Copilul care am fost odată. Acest Copil constituie fundaţia a ceea ce am devenit, a ceea ce suntem şi a ceea ce vom fi." DR. R. JOSEPH, PSIHOTERAPEUT, NEUROPSIHOLOG ŞI NEUROLOG

„Texasul este o stare de spirit", scria John Steinbeck. „Totul pare supradimensionat şi ireal, indiferent că vorbim de producţia de petrol, vite ori de mărimea pălăriilor pe care pare să le poarte toată lumea, de la proprietarul unui service auto, până la vânzătorul de pantofi ori poliţistul texan."

Texas este pe locul doi în SUA ca număr de deţinuţi şi, la un moment dat în viaţa lor, 560 de texani din 100 000 vor ajunge în închisoare. în orice moment există în jur de 100 000 de deţinuţi în penitenciarele Texasului, 46% dintre ei pentru că au omorât pe cineva. La momentul scrierii acestei cărţi, pe Coridorul Morţii din Unitatea Ellis sunt 453 de deţinuţi. Henry Lee Lucas a fost unul dintre ei, până când sentinţa i-a fost comutată acum un an în închisoare pe viaţă fără posibilitatea eliberării condiţionate. Pe 12 martie 2001 a
murit în urma unui atac de cord, la vârsta de 64 de ani. * * *

Statisticile FBI spun că majoritatea criminalilor în serie vin din familii destrămate sau au suferit o formă de abuz extrem în copilărie. Henry Lucas nu a fost o excepţie. Tatăl lui, Anderson „Ologul" Lucas, fusese un vagabond beţiv care căzuse de pe un tren de marfă şi îşi pierduse ambele picioare. „Babacu', ei bine, a ţopăit pe cur toată viaţa. O vândut creioane şi piei de nurci", a spus Henry la un moment dat.

Mama lui Henry, Viola Dison Wall Lucas, era o prostituată care mai fusese căsătorită. Şi-a abandonat primii patru copii în orfelinate, înainte de a se mărita cu Anderson. La vârsta de 35 de ani a născut un băiat, Andrew, iar cinci ani mai târziu, în primele ore ale zilei de 23 august 1938, Henry Lee a venit pe lume.

Viola era de rasă mixtă; undeva, în genele sale, era parţial amerindiană Chippewa, iar cei care o cunoşteau spuneau că putea fi rea ca un şarpe-cu-clopoţei supraîncălzit. „Era o bătrână mizerabilă, în preajma căreia nu-ţi doreai să fii", o descrie nepoata ei.

Henry spunea că mama lui avea doar doi dinţi. Era predispusă la accese de violenţă extremă şi mesteca tutun. „Unii

zic că te bat cu nuiaua sau ceva", mi-a spus Lucas. „Ea, când s-o dus să ia nuiaua, o venit cu o coadă de mătură şi o rupt-o."

Henry s-a născut într-o căsuţă dărăpănată, cu patru camere, la 15 kilometri de Blacksburg, districtul Montgomery, Virginia. Locul, fără canalizare sau electricitate, ascuns între versanţii abrupţi ai munţilor Get şi Brushy, care fac parte din lanţul Munţilor Apalaşi din estul Americii de Nord, întinzându-se din provincia Quebec, în Canada până în centrul statului Alabama. Casa încă mai există şi, la câţiva kilometri de cel mai apropiat vecin, mica gospodărie a familiei Lucas era potrivită doar pentru a cultiva un petic de pământ cu cereale şi a creşte câteva orătănii, nişte găini sfrijite într-o poiată şi o vacă în grajd. Cele două acareturi erau în aceeaşi stare deplorabilă, iar totul, inclusiv familia, părea că fusese smuls dintr-un secol trecut de o tornadă şi aruncat cu nepăsare în ţara nimănui. Neglijată, casa căzuse pradă ravagiilor timpului şi vremii. Majoritatea geamurilor erau sparte sau pur şi simplu nu existau, iar ramele ferestrelor cojite şi decolorate de soare atârnau strâmb de balamalele ruginite şi nu erau bune decât de pus pe foc. Acoperişul era putrezit, la fel şi prispa unde îşi pierdea zilele Anderson Lucas.

Familia Lucas locuia cu proxenetul Violei, Bernie, care era un nemernic sfrijit şi josnic şi mereu pus pe câştig. Henry, Andrew, Anderson, Viola şi Bernie împărţeau toţi acelaşi dormitor împuţit, iar Lucas spune că era obligat să-i privească pe mama lui şi pe Bernie - sau unul din nenumăraţii ei clienţi - făcând sex.

Conform tradiţiei locale, familia Lucas distila o băutură foarte volatilă. Cu un gust intens sudist, fabricarea alcoolului era o afacere bănoasă pentru Anderson, care era permanent şi în toate sensurile lipsit de picioare şi de minte din pricina băuturii. Orice surplus de pileală era vândut pentru a suplimenta venitul familiei. De aceea nu e surprinzător că, la vârsta de zece ani, Henry, care avea grijă de distileria tatălui său, era deja dependent de alcoolul ilegal din porumb. Pentru munca lor, Henry şi fratele său erau plătiţi din când în când cu câte cinci cenţi, 25 într-o zi bună, drept salariu. Cu câţiva cenţi în buzunare, o ştergeau în Blacksburg şi mergeau la film. Familia

Lucas se hrănea de obicei cu mâncare furată sau găsită în tomberoane. Mâncau direct de pe podeaua murdară, pentru că Viola nu spăla farfuriile. Gătea doar pentru ea şi Bernie, în timp ce restul familiei trebuia să se descurce.

Obligat de mama sa să poarte haine de fată în prima lui zi de şcoală, Henry a apărut ca un copil uscăţiv, subnutrit, cu părul blond şi lung. învăţătoarei i s-a făcut milă de el. Annie Hali i-a găsit o pereche de pantaloni şi, înainte de sfârşitul zilei, l-a şi tuns. Ca răsplată pentru acest act de bunătate creştinească, domnişoara Hali a fost admonestată dur de Viola Lucas. Henry avea amintiri plăcute legate de învăţătoarea sa, care i-a cumpărat prima lui pereche de pantofi noi. îi făcea şi sendvişuri, şi îl lua din când în când acasă pentru o masă caldă şi bună.

Abuzul fizic brutal era un eveniment destul de obişnuit în casa Lucas; şi mai frecvente erau agresiunile psihice la care Henry era supus aproape zilnic. O dată, Viola l-a luat cu ea în oraş, unde i-a arătat un străin.

—Ăsta e babacu' tău adevărat, a rânjit ea. El e babacu' tău natural.

Puştiul de şapte ani a fost distrus şi, ajuns acasă în lacrimi, l-a întrebat pe Anderson dacă era adevărat. Era.

în acelaşi an, Viola l-a pocnit pe Henry în ceafă cu o bucată de lemn. A zăcut acolo unde căzuse trei zile, până când Bernie, de teamă că nu se va mai ridica vreodată, l-a dus la spital. în camera de gardă, Bernie a susţinut că Henry căzuse dintr-o camionetă. După ce a fost externat, băiatul a suferit de ameţeli şi pierderi de cunoştinţă - iar acestea au continuat până când a murit. Descria senzaţiile spunând că era „ca şi cum ai pluti în aer".

Cei care l-au cunoscut pe Henry Lucas ori i-au văzut fotografia au observat şi că ochiul stâng era artificial, făcut din sticlă. S-a întâmplat după ce el şi fratele său Andrew au încercat să-şi facă un leagăn într-un arţar. în timp ce Henry ţinea o creangă, Andrew a dat s-o taie cu cuţitul, dar lama a alunecat, i-a tăiat baza nasului lui Henry şi i-a intrat în ochi. în cele şase luni cât a stat apoi în spital, mama lui l-a vizitat o singură dată. în

ziua când a ajuns acasă, i-a împuşcat într- un acces de furie catârul pe care îl iubea, apoi l-a bătut cu nuiaua pentru cei câţiva dolari pe care trebuise să-i dea cuiva ca s-o scape de hoitul animalului.

Deşi îl jena foarte tare, încet-încet, rana lui Henry a început să se vindece. Cu toate astea, mult timp după aceea a văzut doar umbre şi, din cauză că vederea periferică era afectată, tindea să meargă lateral, ca un crab.

Se pare că singurele forme de dragoste şi de atenţie pe care le-a primit Henry în anii săi de formare au venit nu de acasă, ci de la profesorii de la şcoală. Din pricina perioadelor lungi de absenţă, a rămas repetent un an. Annie Hali, în adevărata tradiţie a şcolilor americane, nu doar că l-a hrănit bine, ci a făcut tot posibilul să-l ajute să-şi depăşească noile probleme cu cititul. Cu un ochi slab, avea probleme cu scrisul care era prea mic, aşa că ea i-a cumpărat cărţi cu litere mari, pentru a continua să înveţe. Apoi, ironic, problema lui a reapărut tot la şcoală, când a ajuns pe mâna doamnei Glover exact în momentul în care aceasta voia să lovească un elev. Rana de la ochi i s-a deschis, iar de data asta nu a mai putut fi vindecată. A primit ochiul de sticlă un an mai târziu.

Din păcate, Henry Lee Lucas nu a avut nici pe departe o copilărie ideală. Dintre cele 13 „caracteristici ale mediului familiar despre care FBI ne spune că afectează nefavorabil comportamentul ulterior al unui copil, în grupul lor de studiu pe criminali în serie, Lucas a bifat zece. Un procent uluitor de 77%, ceea ce, după calculele FBI, îl plasează în fruntea listei lor de „risc major". Lucas a bifat abuzul de alcool, istoricul psihiatric, cazierul, problemele sexuale, abuzul fizic, abuzul psihic, mama dominatoare, relaţiile negative cu bărbaţii responsabili pentru familie, relaţia negativă cu mama şi tratamentul nedrept.

Nu putem afla când a început cariera infracţională a lui Lucas, dar el spune că s-a întâmplat când a furat un televizor portabil, pentru că îi plăcea să se uite la *The Lone Ranger* şi la *Sky King.* Este citat spunând: „Am început să fur, cred, imediat ce am crescut destul de mult încât să alerg repede; pentru că nu

mai voiam să stau acasă, m-am gândit că, dacă puteam să fur, puteam să scap şi de acasă".

Şi istoricul sexual al lui Henry începe undeva în primii ani. Susţine că a fost încurajat spre zoofilie de fratele său, tăind gâtul animalelor şi apoi făcând sex cu ele. I-a spus unui psihiatru că a făcut sex cu soţia fratelui său vitreg la 13 ani. „Doar am acceptat să o fac... Nu am simţit că ar fi în regulă", a spus el. Apoi Henry a avansat la tentativă de viol şi crimă, sau cel puţin aşa susţine el într-o relatare neconfirmată a unei crime pe care spune că a comis-o la 15 ani.

în martie 1951, Henry a observat o fată de 17 ani într-o staţie de autobuz. A încolţit-o lângă un zid, unde a încercat să o violeze, după care a strangulat-o. în interviul cu mine, şi-a amintit întâmplarea:

„Nu aveam nici o intenţie să o omor. Nu ştiu dacă eram eu sau ce era. A fost prima, cea mai groaznică, şi peste care am trecut cel mai greu. Pur şi simplu n-am putut să văd ce s-a întâmplat. Mergeam pe străzi, uneori zile întregi, şi mă uitam în spate şi după poliţişti şi mi-era frică că o să mă oprească şi o să mă ia. Da' nu m-au deranjat niciodată."

Peste ani, când Lucas a fost adus în faţa justiţiei pentru ultima dată, poliţişti din toată ţara l-au interogat încercând să rezolve crime rămase cu autor necunoscut, în timpul acestor lungi interogatorii, Henry nu a menţionat niciodată prima sa crimă şi, în ciuda unor cercetări recente mai amănunţite, poliţiştii cred acum că, de fapt, nu a avut loc niciodată.

în martie 1952, fratele lui Henry s-a înrolat în Forţele Navale ale SUA, apoi tatăl său a plecat din casă, într-un sicriu simplu din lemn. „A ieşit şi s-a întins în zăpadă ca să nu-şi mai vadă nevasta făcând sex cu un alt bărbat", spune Henry. „Asta l-a omorât. S-a întins în zăpadă şi a făcut pneumonie şi era beat şi a murit, pur şi simplu."

în aceeaşi lună, braţul legii l-a prins pe Henry Lucas, care era de-acum hoţ în toată puterea cuvântului. A fost acuzat de furt şi trimis la Şcoala de Corecţie Beaumont pentru băieţi. Spune că i-a plăcut acolo, pentru că era prima dată când mânca

regulat şi se bucura de apă caldă şi de electricitate. Dar această afirmaţie vine în contradicţie cu comportamentul său, căci arhiva şcolii arată că a continuat să încerce să fugă. Henry a ieşit de la Beaumont în septembrie 1953 şi a lucrat periodic ca om bun la toate pe la ferme, în octombrie şi-a violat nepoata de 12 ani.

Nouă luni mai târziu, la 18 ani, Lucas a fost arestat a doua oară şi condamnat la patru ani în Penitenciarul de Stat Virginia, pentru spargeri. A devenit un tâmplar talentat în fabrica de scaune a închisorii, dobândind deprinderi care aveau să-l ajute mult după eliberare. în atelierul de croitorie a învăţat cum să coasă, puşcăriaşii arătându-i cum să muncească din greu.

Pe 28 mai 1956, riscând să fie prinşi de câini sau să încaseze un glonţ în spate, Lucas şi un alt deţinut au evadat dintr-un punct de lucru din exteriorul închisorii, unde reparau un drum. Au furat o maşină şi au plecat în viteză spre Ohio. Când au rămas fără benzină, au furat un alt vehicul şi au trecut graniţa statului în Michigan. Fuga în alt stat şi trecerea în alt stat cu un autovehicul furat sunt infracţiuni federale, iar poliţiştii i-au arestat în iulie în Toledo, după care Henry a început să execute o condamnare de 13 luni în închisoarea Federală Ohio din Chillicothe. După ce a expirat condamnarea federală, a fost trimis în cătuşe înapoi la Penitenciarul de Stat Virginia, pentru a-şi ispăşi condamnarea iniţială. în septembrie 1959 era înapoi pe străzi.

După eliberare s-a mutat în Tecumseh, Michigan, la sora sa vitregă, Opal. Acolo a cunoscut o femeie pe nume Stella şi, după ce a ieşit cu ea o scurtă perioadă, a cerut-o în căsătorie.
Ea a spus da şi şi-au anunţat logodna. Cei doi şi-au petrecut seara zilei de 12 ianuarie 1960 îmbătându-se împreună. „A fost prima mea dragoste adevărată", a spus el. „Pur şi simplu mă înţelegea şi aveam planuri să ne luăm şi chestii." însă în seara aceea în oraş mai venise cineva: mama lui furioasă care aflase unde stătea. Viola i-a dat de urmă lui Henry în barul în care petrecea cu Stella şi i-a poruncit să scape de ea şi să se întoarcă imediat în Virginia. Accesul de furie al femeii a lăsat - o pe Stella în lacrimi.

A fost un moment nepotrivit pentru „Muma Pădurii" să încerce să revină cu forţa în viaţa lui Henry, căci în noaptea aceea el şi Stella îşi făceau planurile de nuntă, iar el era beat criţă. într-o convorbire telefonică cu mine, Stella rememora: „Când era beat, Henry devenea cât de rău putea să fie. Bea Jack Daniels de parcă găsise apă în deşert. în noapte aia, bătrâna m-a supărat rău. I-am zis că rup logodna şi am ieşit şi am plecat acasă. îşi ura mama de-a binelea, iar ea a primit ce merita."

Lucas risca acum să o piardă pe singura femeie pe care o iubise vreodată şi, 20 de minute mai târziu, ciocănea la uşa lui Opal, unde stătea mama lui. Viola, care era şi ea beată, a început să-l înjure şi să-l acuze că se culca cu Opal. L-a ocărât pentru că o lăsase singură în Virginia, căci Bernie îşi găsise de-acum pajişti mai verzi... Este mai bine să-l lăsăm pe Lucas să povestească ce a urmat:

„M-am întors unde stătea ca s-o calmez şi ea o luat o coadă de mătură şi m-a pocnit. Să fi fost vreo 12 noaptea când m-o enervat atât de rău, că am pocnit-o. Nu mai ştiu decât că o loveam peste gât, da' după aia am văzut că începe să cadă şi am dat s-o prind. Da' a căzut pe jos şi, când am vrut s-o ridic, am văzut că murise. Şi atunci mi-am dat seama că aveam un cuţit în mână şi ea era tăiată.

Mi s-a făcut frică şi am stins lumina şi am ieşit şi am plecat cu maşina în Virginia. N-am stat decât o zi şi am început să-mi fac griji pentru mama şi mă întrebam dacă or fi găsit-o. Am plecat din Virginia şi am vrut să mă întorc la Tecumseh să mă predau. Am fost oprit de poliţie în Toledo, Ohio, şi după aia m-au trimis înapoi la Tecumseh. O fost oribil ce am făcut şi ştiu că am pierdut respectu' alor mei şi al oamenilor care mă ştiu, da' o fost una din chestiile alea. Cred că o trebuit să se întâmple."

S-a dovedit că Viola nu murise imediat după atac. Mai trăia 48 de ore după atac, când Opal s-a întors acasă şi a găsit-o într-o baltă de sânge. A fost chemată o ambulanţă, dar, din cauza hemoragiei îndelungate, nu a mai putut fi salvată şi a murit la

scurt timp după aceea. Raportul oficial al poliţiei spune că a murit în urma unui stop cardiac provocat de atacul asupra ei.

Henry a fost arestat în Toledo, Ohio, şi retrimis în Michigan, unde a fost inculpat pentru crimă. Cu toate că i-a asigurat pe poliţişti că fusese în legitimă apărare, ulterior a pledat vinovat şi a primit o condamnare între 20 şi 40 de ani în închisoarea de Stat Southern Michigan. Departe de a pierde respectul rudelor - precum şi al numeroşilor cunoscuţi, apropiaţi sau nu -, clanul Lucas şi locuitorii din Blacksburg s-au bucurat peste măsură când au aflat de moartea Violei. Fusese o pacoste dintotdeauna şi toată lumea era încântată să o vadă dispărând la trei metri sub pământ.

La interviul din Unitatea Ellis, Texas, Henry, un tip cu o constituţie firavă, cu ochiul său de sticlă din care îi curg permanent lacrimi pe care le şterge tot timpul cu mâneca, s-a răzgândit în privinţa uciderii mamei sale. După ce mai întâi recunoscuse crima, s-a contrazis; „Sor-mea vitregă, Opal, a omorât-o, şi-acum e moartă", s-a jelit el patetic.

Lesne de înţeles, Henry spunea că timpul petrecut în închisoarea Southern Michigan nu a fost o perioadă prea fericită în viaţa lui şi aşa distrusă. Susţine că a fost chinuit de vocea mamei sale moarte, care l-a bântuit în celulă, „îmi tot zicea să fac lucruri rele", îşi amintea el. „Zicea că am un destin cu moartea în spatele zidurilor." Şi-a tăiat venele cu o lamă şi abdomenul cu un cuţit, în două tentative de sinucidere, şi nici una dintre acestea nu a trecut neobservată de gardieni.

în interesul său, medicii au decis că era mai bine să fie internat în Spitalul de Stat pentru Boli Mintale Ionia, unde a suferit un tratament cu şocuri electroconvulsive şi a fost plasat sub observaţie atentă. A stat acolo aproape cinci ani, apoi a fost retrimis în închisoare, în 1966, după ce un psihiatru a concluzionat că „Lucas face progrese. Sunt impresionat de progresele lui." Totuşi un alt psihiatru nu a fost de acord. „Lucas este complet lipsit de încredere în sine şi în propriile puteri, de voinţă şi energie în general", raporta acesta. „Nu are curaj să-şi asume responsabilitatea pentru comportamentul său, dar îi

învinovăţeşte pe ceilalţi pentru greşelile şi ghinioanele sale şi este înclinat să se angajeze în fapte sociale agresive, menite a-i mai alina greutăţile."

Lui Lucas i s-a prescris Prozac, un antipsihotic cu efecte secundare sedative, iar acesta a pus mai mult sau mai puţin capac peste emoţiile sale clocotitoare, însă se ştie că a avertizat autorităţile să nu-l elibereze din închisoare, pentru că ştia că tendinţele ucigaşe aveau să-i reapară. Chiar le-a spus doctorilor: „Daţi-mi drumul şi o să vă aduc un cadavru la intrare. Vă garantez asta."

în acea perioadă, Departamentul Corecţional Michigan avea în închisori aproximativ 37 000 de deţinuţi şi funcţiona la o capacitate de 125,5%; toate închisorile trosneau pe la încheieturi, pline ochi de prizonieri. în ceea ce-l priveşte, în schema lucrurilor, Lucas fusese pur şi simplu redus la un număr şi, în ciuda protestelor şi a ameninţărilor sale cu moartea, nerăbdător să le facă loc celor 9 000 de noi deţinuţi care veneau în fiecare an, pe 3 iunie 1970, personalul închisorii l-a târât literalmente afară din puşcărie.

în după-amiaza aceleiaşi zile, o fată a fost ucisă în Jackson, la doar câţiva kilometri de zidurile posomorâte ale închisorii. Cadavrul altei fete a apărut la câteva străzi distanţă de primul, a doua zi. Oficial, nici una dintre aceste crime nu i-a fost atribuită lui Lucas, deşi cazurile sunt încă „deschise".

în ceea ce-l priveşte, Lucas îşi asumă responsabilitatea, adăugând: „Ei [autorităţile închisorii] ştiu că am vorbit serios. Uram totul. Am fost foarte înverşunat. Am fost mai dement ca iadul."

Neoficial, povestea e cumva diferită. Un ofiţer superior i-a spus exclusiv autorului, sub protecţia anonimatului: „Sigur, toată lumea ştia că Henry era cel care le omorâse pe fetele acelea. Decizia de a nu-l aresta a venit de sus, adică tocmai de sus de tot. Fiindcă nemernicii ăia nu voiau tot rahatul care li s-ar fi răsturnat în cap dacă presa afla că spusese că va omorî pe cineva în ziua în care va fi eliberat. Dacă ar fi aflat, nimicurile alea şi guvernatorul ar fi fost azvârliţi din închisoare odată cu el."

* * *

Multe dintre incidentele din trecutul pestriţ al lui Henry, de la eliberarea din închisoarea din Michigan până în ultima ocazie când a fost arestat în districtul Montague, Texas, 13 ani mai târziu, sunt învăluite în mister. Iniţial, a fost eliberat condiţionat în grija Almedei, o altă soră vitregă, care locuia în Maryland, şi, timp de aproape un an, s-a ţinut departe de buclucuri. în august 1971, rezervele de Prozac i s-au terminat şi nu a reuşit să-şi mai reînnoiască reţeta. Lucas spunea că lipsa acestui medicament l-a agitat şi l-a făcut să devină foarte irascibil.

în octombrie 1971 a abordat o fată de 15 ani care se ducea la şcoală. l-a poruncit să urce în maşina lui, altfel o împuşcă. A apărut un autobuz şcolar, iar el s-a făcut nevăzut într-un nor de praf, lăsând-o pe fata îngrozită pe marginea drumului. Câteva zile mai târziu a încercat să răpească o altă elevă, care a scăpat însă nevătămată. Ambele potenţiale victime i-au reţinut numărul maşinii şi l-au raportat poliţiei.

în martie 1972, Lucas s-a întors în faţa curţii şi a fost condamnat la cinci ani de închisoare, pentru tentativă de răpire. După eliberarea sa în 22 august 1975, Lucas s-a dus în Port Deposit, Maryland, să-şi vadă sora, pe Almeda Kiser, şi pe fiica acesteia, Aomia Pier ce. înregistrările arată că a stat acolo trei zile, după care s-a mutat în Chatham, Pennsylvania, cu Aomia Pierce şi soţul acesteia. Şi-a găsit de lucru la o fermă, apoi i-a fost prezentat lui Betty Crawford, văduva unuia dintre nepoţii lui. Iniţial, între cei doi a fost doar o relaţie de amiciţie, dar, treptat, legătura lor a evoluat, până când, în cele din urmă, s-au căsătorit, pe 5 decembrie 1975.

După ce a stat scurtă vreme cu familia Pierce, Lucas, Crawford şi cei trei copii ai ei s-au mutat înapoi în Port Deposit, într-un parc de rulote. Henry lucra în diverse locuri, câştigând foarte puţin. Cea mai mare parte a venitului familiei o constituiau banii de asistenţă socială ai lui Betty. Au trăit aşa până în iunie 1976, când, împreună cu o altă familie din parcul de rulote, s-au mutat în Hurst, Texas. Planul era ca Betty să-şi viziteze mama, iar Henry să-şi caute de lucru. Când planul a eşuat, s-au mutat în Illinois, după care au revenit în Maryland.

La scurt timp după ce s-au întors, Betty Crawford l-a acuzat pe Lucas de molestarea fiicelor ei. Lucas a negat acuzaţiile, dar i-a spus că oricum se hotărâse să plece. Pe 7 iulie, Lucas şi-a strâns puţinele lucruri pe care le avea şi a plecat spre Florida. Pe drum, s-a oprit la Opal. După mai puţin de o lună, Henry şi Wade Kiser, cumnatul lui, au mers în Virginia de Vest pentru o reuniune de familie. Pe drum, prins în traficul aglomerat, Henry a început o discuţie cu un alt bărbat şi, la scurt timp după aceea, l-a lăsat singur pe Kiser, plecând cu străinul spre Shreveport, Louisiana. După un scurt popas în Virginia, să-l viziteze pe Harry Waugh, fratele său vitreg, Lucas a ajuns la destinaţie.

în timp ce se afla în Shreveport, lui Henry i s-a oferit slujba de a conduce o maşină la Los Angeles, dar a refuzat după ce s-a convins că ar fi lucrat pentru mafie. A părăsit Louisiana şi s-a întors în Port Deposit. Nu a stat mult şi s-a mutat la Wilmington, Delaware, unde o rudă, Leland
Crawford, i-a dat de lucru într-un magazin de covoare. Aici a rezistat câteva luni, apoi s-a întors din nou la Port Deposit pentru a petrece Crăciunul cu o altă rudă, Nora Crawford. în ianuarie următor a părăsit-o pe Nora şi s-a mutat la Hinton, Virginia de Vest, şi a plecat să lucreze pentru Joe Crawford, care nu numai că era rudă, dar deţinea şi un magazin de covoare. în timp ce se afla în Hinton a întâlnit o femeie numită Rhonda Knuckles şi a locuit cu ea până în martie 1978, când s-a săturat de relaţie şi s-a întors din nou în Port Deposit. Lucas a stat o scurtă perioadă până când sora lui Almeda i-a oferit cazare şi un loc de muncă în centrul de dezmembrări auto al soţului ei. Henry a părut că se descurcă bine până când Almeda l-a acuzat că a molestat-o sexual pe nepoata ei. Din nou, el a negat acuzaţia.

în jur de 4 septembrie 1977, Lucas spune că a fost în California, unde susţine că ar fi ucis-o pe Elizabeth Wolf, în Davis, un orăşel aflat la vreo 40 de kilometri vest de Sacramento. Ce anume făcea atât de departe în sud rămâne un mister, deşi mama lui avusese o relaţie cu un bărbat pe nume Dixon, care venea dintr-un oraş cu acelaşi nume, aflat la 25 de kilometri de

locul în care a omorât-o pe Elizabeth Wolf. Poate că îşi căuta tatăl natural?

După ce a înjunghiat-o pe doamna Wolf, Lucas a şters-o spre Houston, Texas, unde pe 7 septembrie a împuşcat-o mortal pe Glenda Beth Goff. Pe 17 septembrie 1977 a fost arestat pentru un delict în Jacksonville, Florida, unde a stat închis 45 de zile. A doua zi după ce a fost eliberat, i-a spus lui Kiser că avea nevoie de camionul şi de sculele lui, pentru a transporta două rable la cimitirul de maşini. Când Lucas nu s-a mai întors, nici în seara aceea, nici a doua zi, Kiser a raportat maşina furată. Vehiculul a fost recuperat ulterior în apropiere de Jacksonville, Florida, nefuncţional. Acolo şi-a
cunoscut Lucas viitorul partener, pe Ottis Toole.

* * *

Ottis Elwood Toole s-a născut pe 5 martie 1947, în Florida. Trecutul său seamănă cu al lui Henry, la patru ani
Ottis fiind călcat de o maşină. La şase ani, tatăl lui alcoolic îl abuza deja sexual de câţiva ani şi, când tatăl natural a plecat de acasă, Robert, un tată vitreg la fel de pervers, s-a mutat la ei şi a continuat opera predecesorului său.

La opt ani, Ottis a căzut printr-o scândură ruptă din podeaua prispei, oprindu-se cu fruntea într-un cui care i-a intrat şapte centimetri în lobul frontal al creierului. Rana respectivă, se spune, a avut ca rezultat o formă gravă de epilepsie, cu crize care s-au manifestat tot restul vieţii.

Cel mai mic dintre patru copii, Ottis se născuse într-o familie complet consangvinizată, schizofrenică şi psihopată. Mama lui, Sarah, o baptistă fanatică, care recita versete din Biblie de câte ori avea ocazia, se obişnuise cu obiceiul celui de-al doilea soţ de a-l pasa pe Ottis tovarăşilor de băutură pentru sex. Şi dacă această formă de abuz nu era destul, puştiul era agresat 24 de ore din 24 de fraţii mai mari şi abuzat sexual de surorile lui, Drusilla şi Vonetta, care îl puneau să se îmbrace ca o fată şi să le aştepte ca o mică Cenuşăreasă. Cu tot acest chin, Ottis a ajuns o namilă de om, înalt de 1,90 metri, cu mâinile uriaşe şi un fizic puternic de peste 90 de kilograme.

Casa dărăpănată şi acoperită cu şindrilă a familiei Toole se afla adânc în ţinutul aligatorilor din Springfield, Florida, şi le-a servit ca adăpost precar rudelor lui Ottis, care veneau şi plecau din acest butoi supraaglomerat de pulbere explozivă, sărăcie şi deviaţii sexuale. Probabil că nimeni nu l-ar putea descrie pe Ottis Toole mai bine decât scriitoarea americană Sondra London. Sondra l-a intervievat pe Toole la Centrul Corecţional Appalachee în iulie 1991 şi a făcut următoarea observaţie despre acest criminal în serie în cartea ei, *Knockin' on Joe:*

Pentru el, viaţa însăşi este atât de lipsită de sens, iar distincţia dintre vii şi morţi este atât de difuză, încât crima nu-i cu nimic mai importantă decât a strivi o muscă. Retardat şi analfabet, a fost scăpat de sub control încă din primii ani de viaţă. Născut la umbra stadionului „Gator Bozul"[12], Ottis este un adevărat „ gator" - un organism care trăieşte pe fundul apei, mai mult reptilian decât uman, strecurându-se prin mlaştinile societăţii, căutându-şi neobosit prada neputincioasă.

Lucas şi-a cunoscut viitorul partener într-o cantină socială, nu departe de Jacksonville. în acea perioadă, Ottis împărţea o casă cu mama lui, Sarah, şi soţul ei, Robert, soţia lui Ottis, Novella, un nepot, Frank Powell Jr., şi Frieda „Becky" Powell, nepoata de 11 ani a lui Ottis. Aparent, familia Toole era destul de obişnuită ca Ottis să aducă acasă străini de la cantina socială. Sarah Pierce, oaspete de o noapte al casei, le-a spus ulterior poliţiştilor că Ottis, despre care se ştia că e bisexual, agăţa adesea bărbaţi cu care mergea acasă în scopuri sexuale. Pe lângă tendinţele sale homosexuale, lui Ottis îi plăcea şi să-i privească pe oaspeţii săi bărbaţi făcând sex cu soţia lui şi cu minora Becky. Henry s-a adaptat rapid şi în scurt timp împărţea dormitorul cel mare cu Ottis, după ce Novella a fost trimisă să stea la vecini.

Ottis i-a găsit lui Henry de muncă la fabrica de vopseluri unde lucra şi el, dar avea să dureze doar câteva zile înainte să se lase de muncă şi să plece în Sud, în fosta sa zonă de vânătoare din Texas, unde, în 22 octombrie 1977, a împuşcat-o mortal pe Lily Pearl Darty cu două gloanţe în ceafă. Pe 1 noiembrie, în

Bellmead, în apropiere de Waco, Texas, l-a împuşcat de două ori pe Glen D. Parks, cu un revolver calibrul .38, după ce a legat mai întâi mâinile şi picioarele victimei.

Următoarea serie de crime a lui Lucas a început în Jacksonville şi împrejurimi, la finele lui 1978, dar nu înainte ca el şi Toole să fi intrat, după propriile spuse, într-o sectă satanistă numită Mâna Morţii. De fapt, Lucas a atribuit cele mai atroce crime ale sale - „Crimele Crucifixului" - Diavolului şi „lucrărilor sale". Ulterior, a declarat că a participat la şedinţe de instruire ale sectei în Florida Everglades, la ceva timp după ce fusese eliberat din închisoare. Potrivit unei cărţi publicate în 1985 - *The Hand of Death*[13] - scrisă de Lucas în colaborare cu Max Call, erau în jur de 200 de recruţi într-o grupă, de şase naţionalităţi, din toate grupurile etnice şi clasele sociale. Henry susţine în continuare că în timpul primelor săptămâni a instruit o grupă în tehnici de omor cu cuţitul. Se antrenau în lupta corp la corp, studiau manuale ale agenţiilor de aplicare a legii şi memorau coduri de comunicaţii radio. Toate acestea trebuie să fi fost un chin pentru Henry, cu IQ-ul său extrem de scăzut. După o documentare amănunţită, autorul a înţeles că această grupă mare de elevi şi instruirea pe care au primit-o a existat numai în imaginaţia lui Lucas, şi nicăieri altundeva. El spune, de asemenea, că citeau o biblie satanistă şi, pentru că participanţii credeau că actele de perversiune pot provoca reîncarnarea Diavolului şi îl glorifică pe Satana, liderii grupului încurajau practicarea sodomiei, a sadomasochismului, zoofiliei şi necrofiliei după fiecare Liturghie Neagră, toate fiind subiecte cu care Lucas era deja familiarizat.

Henry i-a povestit autorului că în timpul acestor aşa-zise ceremonii de închinare la Diavol sacrificau copii răpiţi sau membri ai cultului care trădaseră pe un altar din centrul unui cerc sacru. Sataniştii îşi purtau pe umeri nefericitele victime, în paşi de dans, în vreme ce restul grupului rostea misterioasa expresie „Ambe iske ho a secco". Totuşi Lucas spune că un mare preot, numit „Mâna", purtând mantia obligatorie, păşea prin inelele de foc spre altar, unde sacrifica victimele şi toţi erau

obligaţi să bea sângele şi să mănânce carnea. Henry spune că a părăsit tabăra după şapte săptămâni, pentru a duce la îndeplinire ordinele criminale ale unui superior pe nume Don Meteric.

în prima sa misiune, probabil cu Diavolul pe umăr, Lucas susţine că a răpit copii mici şi i-a dus la o stână mare, imediat peste graniţa cu Mexic. Când a revenit în sectă, superiorii i-au tatuat un scorpion pe mână. Meteric le-a spus apoi lui Lucas şi lui Toole să ucidă un om. Victima a fost ademenită pe o plajă, unde Lucas i-a tăiat gâtul în timp ce omul lua o gură de whisky dintr-o sticlă. Răsplata lui Lucas pentru această crimă a fost un al doilea tatuaj. Ulterior, i-a mai fost tatuat un şarpe, apoi Diavolul ţinând o cruce, pentru răpirea unor tinere prostituate, care au fost forţate să filmeze pelicule *snuff* pornografice.

Când i-am cerut să-mi arate tatuajele, Lucas mi-a explicat afabil că acestea au dispărut după ce s-a întors la creştinism. Din câte se pare, a revenit la Dumnezeu imediat după uciderea Libradei Apodaca de 72 de ani, în El Paso, Texas, pe 27 mai 1983.

Dacă ar crede cineva o iotă din povestea sectei - şi nu există nici cea mai mică urmă de dovadă care să confirme fie şi o aluzie la existenţa acesteia -, ar trebui să răspundă şi cum şi-au făcut timp Lucas şi Toole să meargă în Kennewick, Nevada, unde se ştie că cei doi au violat-o şi ucis-o pe Lisa Martini, în apartamentul său, pe 31 octombrie 1978. După propriile socoteli, Lucas era fie în Everglades, învăţând codurile radio - evident esenţiale satanismului - fie în Mexic, vânzând copii răpiţi despre care poliţia nu are nici un fel de informaţii. Criminalul s-a întors apoi în Jacksonville şi şi-a recăpătat vechea slujbă. Ulterior, mama lui Ottis a cumpărat o casă şi şi-a mutat acolo familia extinsă. Henry s-a lăsat din nou de muncă şi s-a apucat de afaceri cu fier vechi, umplând în curând curtea noii case cu maşini stricate şi piese auto.

Pe 5 noiembrie 1978, poliţia a stabilit că cei doi criminali în serie se aflaseră pe Interstatala 35 în Texas, când observaseră un cuplu de adolescenţi mergând pe marginea drumului, după ce

maşina lor rămăsese în pană de combustibil. Toole l-a împuşcat în spate şi în cap pe Kevin Kay cu un pistol calibrul .22, iar Lucas a violat-o pe Rita Salazar, după care a împuşcat-o cu şase gloanţe. Kevin Kay, care avea cazier pentru infracţiuni minore, a fost identificat după amprente, iar frumoasa Rita era iubita lui de ceva vreme.

Acum mereu pe drumuri, cei doi criminali au mers în Michigan, unde, pe 3 octombrie 1979, au jefuit-o, violat-o şi ucis-o pe Sandra Mae Stubbs. Apoi au virat spre sud, către Austin, Texas, unde, zece zile mai târziu, Harry şi Molly Schlesinger au fost împuşcaţi mortal în magazinul lor de băuturi spirtoase. în această scurtă perioadă cei doi şi-au finanţat activităţile criminale prin jafuri şi şi-au încununat activitatea cu omoruri.

* * *

Fără îndoială, cea mai infamă crimă Lucas/Toole a fost violarea şi împuşcarea unei tinere încă neidentificate în cazul care a devenit cunoscut drept „Crima şosetelor portocalii". Descoperită într-o râpă în ziua de Halloween, pe 31 octombrie 1979, victima nu avea haine, cu excepţia unei perechi de şosete portocalii. Un şofer care mergea spre nord pe Interstatala 35 a oprit pentru a se uşura şi s-a trezit holbându-se îngrozit la un cadavru care zăcea cu faţa în jos pe betonul murdar.

—Tocmai ce-mi scosesem scula, i-a spus el poliţistului care a ajuns rapid la faţa locului. Şi... căcat! Ştii, Iisuse, căcat! Era acolo, ştii? M-am pişat oricum, totuşi.

Această crimă cădea sub jurisdicţia şerifului districtului Williamson, Jim Boutwell, care, ducându-se la închisoarea din Denton, la vreo 15 kilometri nord de Fort Worth, a studiat puţinele indicii disponibile. Căuta orice informaţie care ar fi putut duce la identificarea „Şosetelor portocalii" şi a ucigaşului ei.

Frumoasa tânără avea vreo 25 de ani, părul castaniu-roşcat, 55-60 de kilograme şi 1,75 metri. în afara şosetelor portocalii mai purta un inel de argint incrustat cu sidef. Nu s- a găsit nici o geantă, poşetă ori vreun act de identitate. Nu s-a găsit absolut nimic altceva.

La autopsie, cadavrul a mai oferit câteva indicii, printre care şi faptul că persoana suferise de o boală venerică. Pe glezne

avea mici ciupituri de insecte, probabil purici. în stomac s-au găsit urme de alimente parţial digerate - burger, cartofi prăjiţi şi cola. Dantura era aproape perfectă, deci, probabil, nu exista vreo fişă stomatologică, iar radiografia nu a arătat că suferise vreo fractură. La o examinare mai intimă, din vagin i-a fost scos un tampon improvizat din hârtie igienică, iar asta a fost tot ce a avut Boutwell la dispoziţie pentru a începe căutările. Nimic care să ajute la identificarea ei de către familie sau prieteni, iar distribuirea fotografiei sale pe întreg continentul nord-american era exclusă.

După ce a fost arestat în districtul Montague, Texas, Lucas a recunoscut că o omorâse pe „Şosete portocalii", dar a refuzat să-l numească pe Toole drept complice. Lucas spune că a luat-o la autostop lângă Oklahoma City. Credea că o chema Joannie sau Judy. Au mers spre sud pe Interstatala 35 şi spune că au făcut sex consimţit, după care au oprit într- o parcare de camioane şi au mâncat. A descris meniul, care se potrivea cu probele legistului.

După ce au mâncat şi-au continuat drumul spre sud, iar Henry spune că a vrut să mai facă sex, dar ea a refuzat. S-au luptat puţin, timp în care el aproape că a pierdut controlul maşinii, care s-a oprit scrâşnind într-un nor de praf după ce aproape că a ieşit în decor. „După ce am tras pe dreapta", povesteşte el, „am strâns-o de gât până a murit. Am făcut iar sex cu ea, apoi am scos-o din maşină şi am lăsat-o pe asfalt." A menţionat şi că ea purta un fel de tampon sanitar, căruia el i-a spus „Kotex".

Şeriful Boutwell nu avea să abandoneze acest caz; era hotărât să-l rezolve, pentru că era convins că era doar unul dintr-un şir de omucideri legate de sex, comise pe traseul Interstatalei 35. Cadavrele tot apăreau pe autostrada foarte circulată dintre Laredo şi graniţa cu Mexic, precum şi spre Gainesville, districtul Cooke, în nord.

Pe 27 noiembrie 1979, Lucas şi Toole s-au întors în Jacksonville. în noaptea aceea, în districtul Cherokee, în timpul jefuirii unui motel, Lucas a violat-o şi apoi a împuşcat - o mortal

pe Elizabeth Dianne Knotts, 31 de ani. Două săptămâni mai târziu, o tânără de 18 ani a fost violată şi înjunghiată mortal în locuinţa ei. Rămăşiţele Debrei Lynn O'Quinn au fost descoperite ulterior în pădurea din apropiere.

Pe 5 ianuarie 1980, cei doi bărbaţi au păcălit-o pe Jamie L. Collins, 76 de ani, să-i lase să intre în casă, unde au violat - o şi apoi au înjunghiat-o.

27 martie a adus agresarea şi apoi înjunghierea mortală a lui Jo Scheffer, 45 de ani. Cadavrul ei a fost găsit într-un centru de îngrijire de zi, 12 ore mai târziu.

Pe 12 iulie, Regina Azell Campbell, de 24 de ani, a fost găsită moartă sub o maşină. Fusese violată de amândoi, apoi strangulată.

în 20 iulie a avut loc violul şi uciderea brutală a lui Tammy Keel Conners. Tânăra de 19 ani, frumoasă şi cu aspiraţii de model şi actriţă, fusese târâtă în urlete de pe marginea drumului şi supusă unor acte de o cruzime de nedescris, după care fusese aruncată aproape moartă într-o râpă, în apropiere de Jacksonville.

Nu se poate stabili nicicum numărul total al victimelor lui Lucas şi Toole. Cele opt crime pot fi doar vârful aisbergului. Se ştie totuşi că cei doi au lovit din nou pe 22 decembrie, când, Brenda Elaine Harden, 28 de ani, mamă a doi copii, a fost găsită violată şi înjunghiată mortal în dormitorul ei.

Anul 1981 nu le-a adus nici un răgaz locuitorilor din zonă după sărbătorile de iarnă. Lucas spune că au ucis iar şi iar. Cu siguranţă i-au luat viaţa sărmanei Shirley Ogden, 58 de ani, pentru că rămăşiţele ei au fost găsite pe o alee, lângă tomberoanele de gunoi, pe 14 aprilie.

Toole se mai bucura şi de pasiunea sa de piroman. A susţinut că era autorul a ,,'vo sută din ele [incendieri]". Pe 4 ianuarie 1982, cei doi l-au ucis pe George Sonenberg, 65 de ani, care a murit în agonie la o săptămână după ce Toole a turnat peste el benzină, în timp ce omul zăcea prea beat ca să se poată mişca, după care i-a dat foc. După toate datele, totul a început ca un jaf care s-a terminat prost şi, după cum obişnuiau de câte

ori incendiau câte ceva, cei doi au privit din apropiere flăcările care se înălţau în noapte, ascunzându-se când pompierii au venit să stingă infernul şi l-au salvat pe Sonenberg, care suferise arsuri ce i-au fost fatale în cele din urmă. Cu toate probele jafului şi ale tentativei de crimă făcute scrum, poliţiştii au crezut că victima îşi dăduse foc accidental, scăpând o ţigară aprinsă după ce aţipise. Faptul că Sonenberg duhnea a benzină pare să fi fost trecut cu vederea de poliţişti. Toole a recunoscut această crimă ulterior, când oamenii legii l-au vizitat, după arestarea sa, în Penitenciarul Raiford. Pentru această crimă, Toole a primit pedeapsa capitală.

Pe 9 ianuarie 1982, la doar cinci zile de la incendierea lui George Sonenberg, Lucas şi Toole au pătruns prin efracţie în Casa de Copii din Jacksonville şi i-au „salvat", după cum spun ei, pe Becky şi pe Frank. Cei patru au plecat într-o călătorie a crimelor ce a cuprins multe alte state, printre care Nevada, New Mexico şi Texas.

* * *

înapoi la fermă, dacă putem spune aşa, neobositul şerif Boutwell avea pe birou o listă de 20 de omucideri nerezolvate. Ultimele patru luni nu fuseseră deloc uşoare pentru el şi, în octombrie 1981, se văzuse nevoit să ia taurul de coarne. Cu ajutorul companiei „F" din Waco a Poliţiştilor Texani şi a Secţiei pentru Analiza Crimelor a Departamentului de Servicii Publice din Austin, Boutwell organizase o şedinţă în care să fie puse pe masă toate informaţiile despre crimele de pe Interstatală. Din toate colţurile ţării, s-au adunat pentru prima oară 29 de poliţişti şi agenţi, de pe tot traseul de 800 de kilometri al autostrăzii l-35. Au analizat metodic toate fotografiile, mărturiile şi probele, comparând modurile de operare, în încercarea de a desluşi misterul din jurul crimelor.

După Crăciun, şeriful Boutwell a adunat rezultatele: majoritatea victimelor fuseseră găsite de-a lungul autostrăzii. Fuseseră împuşcate, omorâte în bătaie, strangulate, incendiate, răstignite, violate sau sodomizate şi înjunghiate. Mai fusese şi un accident cu fugă de la faţa locului, care mirosea a crimă. Şeriful era la ananghie, cu cele mai oribile crime pe cap.

în Florida, Poliţia oraşului Jacksonville şi Departamentul Şerifului aveau dificultăţi asemănătoare, la fel ca şi colegii lor din Michigan şi din alte părţi. Dar Lucas şi Toole erau ucigaşi interstatali în permanentă mişcare şi, dacă nu făceau vreo greşeală, îşi puteau continua seria de crime ani în şir. Cei doi mai aveau un avantaj: nu comiteau infracţiuni federale, aşa că FBI şi US Marshal's Service nu aveau nici un interes ori jurisdicţie asupra crimelor. în toate privinţele, ţinea doar de relativ neexperimentatele agenţii locale de poliţie să-şi rezolve cazurile. Stat după stat şi oraş după oraş, acestea nu aveau nici bugetul, nici timpul, nici interesul necesar pentru a colabora.

* * *

Henry Lucas avea 40 de ani şi se îndrăgostise de Becky, o copilă de doar 13 ani, care, când era nevoie, nu arăta nicicum mai mică de 19. Cei doi o foloseau adesea ca momeală pentru a prinde camionagii distraţi în plasa lor ucigaşă. Străbătând distanţe lungi, şoferii plictisiţi şi singuri nu rezistau tentaţiei unei fete îmbrăcate sumar, care făcea autostopul. A devenit curând un scenariu mult prea familiar: fâsâitul frânelor pneumatice, un nor de praf, huruitul motoarelor acelor camioane uriaşe. „Hopa sus, fătucă!", strigau ei. Apoi, imediat ce se închidea uşa cabinei, şoferul se trezea analizând capătul periculos al ţevii unui pistol încărcat.

O tehnică asemănătoare era folosită şi când o puneau pe Becky să se dezbrace ca ei să ucidă. Odată, motorul maşinii lor s-a încins sub soarele arzător al Texasului, aşa că au oprit undeva în districtul Tyler. Becky a bătut la uşa unei femei în vârstă şi i-a cerut apă pentru a umple radiatorul. Naiva doamnă le-a pregătit micul dejun şi, în timp ce Becky şi Frank îşi terminau ouăle cu şuncă şi cerealele, cei doi ucigaşi şi-au „terminat" gazda cu un viol brutal şi două gloanţe în cap.

în cele din urmă totuşi, Lucas spune că Toole a luat-o razna şi a început să facă lucruri cu care el nu era de acord: să se poarte urât cu Becky, să mutileze cadavre şi chiar să pună pe grătar şi să mănânce carnea victimelor lor. Şi mai era o problemă. Ottis se îndrăgostise de Henry care, în schimb, era îndrăgostit de Becky. Din câte se pare, Ottis nu a vrut să-l

împartă pe Lucas cu Becky - ori cu altcineva, viu sau mort. Faptul că Lucas îşi viola victimele nu-l ajuta în relaţia cu posesivul Toole, iar acesta a fost punctul în care cei doi au început să se distanţeze. S-au despărţit la sfârşitul lui ianuarie 1982, după ce Lucas a violat şi sodomizat o fată, în timp ce Becky şi Frank se uitau, iar Ottis fierbea de furie.

Acum, aflat în punctul dezintegrării mentale aproape totale, Toole şi-a îndreptat ura asupra acestei victime, lovind- o cu pumnii şi cu cuţitul fără milă, până când a murit. După ce a terminat, Toole s-a întors acasă în Jacksonville, în timp ce Lucas, Becky şi Frank au plecat spre California.

La 80 de kilometri est de Los Angeles, s-au oprit în Hemet, un orăşel cu nimic ieşit din comun şi, în timp ce îşi căuta de lucru ca tâmplar, Lucas i-a cunoscut pe Jack şi Becky Smart, care aveau un atelier de recondiţionat antichităţi. Folosindu-se de talentul deprins în închisoare, Lucas a început să lucreze pentru ei, în schimbul unei camere şi al unei mese pe zi. Cu timpul, doamna Smart a început să-l placă pe Henry şi, sacrificându-şi propria afacere, a decis că ar fi fost foarte potrivit ca om bun la toate pentru mama ei de 80 de ani, Kate Rich, care trăia în Ringgold, districtul Clay, Texas. Soţii Smart au cumpărat trei bilete de autobuz şi, vârându-le în mâini câteva bancnote, le-au făcut
cu mâna celor trei, care au plecat.

* * *

Kate Rich era o văduvă plină de energie, dar care se deplasa greu. Era iubită de vecini, cosea cuverturi, mânca cu plăcere raci de râu şi se bucura de vizitele dese ale numeroşilor ei copii, nepoţi şi strănepoţi, mulţi dintre ei locuind în apropiere. Când Henry a bătut la uşa ei cu mesajul din partea fiicei din California, „buni" Rich l-a primit cu braţele deschise. Nechibzuită, doamna Smart i-l trimisese mamei sale pe îngerul Morţii.

Totuşi, nu după mult timp, hainele ponosite, limbajul şi comportamentul ciudat al lui Henry au început să-i neliniştească pe apropiaţii lui Kate; în plus, nu părea să fie chiar atât de priceput la toate. Ori asta, ori era leneş, în cea mai mare parte a zilei fuma ţigară de la ţigară şi bea cafea sau bere. Nu după mult

timp, o gură mai puţin la masă, Frank a plecat, văzându-şi de drum. La scurt timp după asta, Kate le- a spus lui Henry şi lui Becky că trebuie să plece. Henry era risipitor şi ea nu voia să mai aibă de-a face cu el, iar a doua zi de dimineaţă cei doi au plecat să-şi caute un loc în care să stea.

Soarele era sus pe cerul Texasului, iar temperatura trecuse de 38 °C, când pastorul Rubin Moore i-a văzut pe Henry şi pe Becky făcând autostopul în apropierea staţiei de autobuz Ringgold. I-a luat şi i-a condus până la casa lui de rugăciuni, 15 kilometri spre sud, în Stoneburg, districtul Montague. în 1994, când autorul a fost acolo cu Paul Smith, un detectiv al procuraturii, locul se schimbase puţin. Era, şi încă mai este, o fostă fermă de păsări, transformată pentru a adăposti un mic grup de fundamentalişti religioşi, care îşi ţin porţile ferecate şi nu acceptă vizitatori.

Rubin Moore avea o firmă de acoperişuri, iar pastorul şi Lucas s-au înţeles ca el şi Becky să stea într-o baracă şi să folosească bucătăria comună. în schimb, Henry urma să lucreze pentru Rubin Moore, iar Becky avea să rămână să ajute cu treburile din Casa de Rugăciuni.

O vreme, totul a părut roz. Becky era foarte fericită şi mergea la slujbele de duminică, vizitând-o de câte ori avea ocazia pe „buni" Rich, care avea o slăbiciune pentru ea. Şi, cu tot acel du-te-vino religios, nu a durat mult până să se lase pătrunsă de spiritul locului.

în august 1982 a renunţat la viaţa în păcat şi a decis să-l părăsească pe Henry şi să se întoarcă în Florida. I-a spus lui Henry că putea să meargă cu ea, dacă voia să-şi repare greşelile. Pe 24 august s-au certat până târziu în noapte, Henry cedând în cele din urmă pretenţiilor lui Becky, urmând să plece cu ea. Pe la miezul nopţii şi-au adunat lucrurile în tăcere, s-au furişat afară fără să spună nimănui şi au făcut autostopul spre Florida.

O noapte texană obişnuită, toridă şi umedă, i-a găsit sub pasajul din Denton. Acolo, în câmp deschis, au întins o pătură şi s-au dezbrăcat. Henry şi-a pus lângă el, pentru protecţie, cuţitul Bowie, şi i-a cerut lui Becky să facă sex. Ea a refuzat şi au

reînceput să se certe. Lucas se răzgândise; până la urmă, nu voia să se întoarcă în Florida, voia să rămână la Casa de Rugăciuni. Becky era hotărâtă să meargă pe drumul ei şi atunci l-a plesnit peste faţă. Fără să se gândească, el i-a înfipt cuţitul în piept. Lama i-a tăiat inima în două, iar ea a murit câteva minute mai târziu. Când şi-a dat seama ce făcuse, Lucas a strâns-o în braţe şi a plâns.

înainte de răsărit, Lucas a decis că trebuia să o îngroape. I-a scos un inel de pe deget, a tranşat-o, a băgat toate bucăţile cu excepţia picioarelor în feţe de pernă şi a pus-o într-o groapă puţin adâncă. Apoi a legat picioarele cu o curea şi le-a aruncat în tufăriş, unde aveau să fie mâncate de animalele sălbatice. Henry s-a întors la Casa de Rugăciuni spunând că Becky luase un camion la autostop. Părea calm în timp ce i-a spus aceeaşi poveste şi pastorului Rubin Moore, căruia, din câte se pare, i s-a părut destul de plauzibilă.

în seara zilei de duminică, 16 septembrie, Lucas a anunţat că o duce pe „buni" Rich la biserică. A mers acasă la ea şi, dat fiind că mai era până la slujbă, cei doi au decis să meargă cu maşina dincolo de graniţa statului, în Oklahoma, să cumpere nişte bere. Au mers şi au discutat aproape două ore, timp în care slujba de la biserică a început şi s-a şi terminat. Apoi a avut loc crima.

Kate mergea în mod regulat la slujbe şi s-a enervat că avea să lipsească. Când au luat-o spre casa ei, Lucas a ieşit brusc de pe Autostrada 81, a luat-o pe un drum de ţară, a traversat calea ferată spre o sondă de petrol dezafectată şi a frânat brusc. Nu se ştie de ce a ucis-o Lucas pe Kate Rich, iar el nu vrea să vorbească despre asta, dar se ştie că bătrâna ţinea foarte mult la Becky şi de aceea pare posibil să-i fi pus lui Lucas câteva întrebări foarte sensibile. A înjunghiat-o pe Kate şi, în timp ce ea îşi dădea ultima suflare, i-a crestat o cruce inversă între sâni şi a făcut sex cu corpul ei neînsufleţit. După aceea a târât cadavrul peste un muşuroi de furnici roşii, până spre un canal acoperit cu papură, unde a înghesuit-o într-un şanţ secat. A fixat cadavrul cu

o traversă pe care a găsit-o lângă rambleul căii ferate. I-a îngropat hainele în apropiere şi s-a întors la Casa de Rugăciuni.

Poreclit „Copoiul", şeriful Conway al districtului Montague mi-a spus că rudele lui Kate s-au îngrijorat în legătură cu dispariţia ei şi i-au raportat problema. Şeriful a aflat curând că fusese văzută ultima oară în viaţă în compania lui Lucas, aşa că l-a adus la interogatoriu. Dar bărbatul a refuzat cu încăpăţânare să scoată vreun cuvânt. „Nu aveam nici o probă ca să-l arestez pe nemernicul ăla mic", spune Conway. „I-am căutat numele în calculatorul Centrului Naţional de Informaţii despre Infracţiuni şi, da, Lucas avea cazier. Dar nu era de ajuns şi a trebuit să-i dau drumul. L-am supravegheat totuşi, credeţi-mă."

Sfârşitul nu era departe pentru Lucas, pentru că avea două probleme serioase. Kate Rich şi Becky Powell erau acum date dispărute, ambele fiind văzute ultima dată în viaţă cu el şi, în colţul acela de lume, veştile circulă repede. Zeci de degete acuzatoare arătau acum în direcţia lui, aşa că a plecat din oraş, spunând că se duce s-o caute pe Becky.

Din Ringgold a plecat în California, unde voia să inducă autorităţile în eroare vorbind cu soţii Smart. Dar, când era la ei, domnul Smart a văzut o pată de sânge pe scaunul din maşina lui Henry şi a luat legătura cu poliţia locală, care, la rândul ei, l-a contactat pe şeriful Conway.

Lucas şi-a petrecut restul lunii octombrie hoinărind prin ţară, după care s-a întors prosteşte în districtul Montague. Acolo, „Copoiul" găsise un mandat de arestare din 1981 emis în Maryland pe numele lui Lucas, care încălcase condiţiile de eliberare. Şeriful Conway l-a arestat şi l-a legat la poligraf, iar rezultatul a indicat că Lucas nu spunea adevărul despre Kate Rich. Nu era o probă suficientă pentru a-l acuza de crimă, aşa că, încercând să-l reţină mai mult timp, Conway a luat legătura cu colegii din Maryland. Poliţia Maryland l-a informat sec pe Conway că nu mai erau interesaţi de Lucas şi cu siguranţă nu aveau de gând să suporte costurile extrădării pentru a-l aduce în jurisdicţia lor. Lucas a fost eliberat din nou.

***

Timp de câteva luni, Lucas a bătut autostrăzile interstatale ale Americii. A vizitat Mexic, California şi Illinois, unde a cunoscut-o pe Gloria Ann Stephens, pe care a luat-o cu el înapoi în Texas. A ucis-o şi i-a aruncat corpul la marginea oraşului Magnolia, lângă Huntsville. Apoi s-a întors insolent pe capul celor de la Casa de Rugăciuni. De teamă că cineva ar fi putut da din greşeală peste cadavrul lui Kate Rich, s-a întors la canal şi a luat rămăşiţele femeii, pe care le- a incinerat ulterior într-un cuptor pe lemne de la Casa de Rugăciuni. A aruncat cenuşa în tomberoanele de gunoi.

Pe 9 octombrie 1982, şeriful districtului Wise, Phil Ryan, din Decatur, şi şeriful districtului Denton, Weldon Lucas, l-au interogat pe Henry la Casa de Rugăciuni, dar tot nu a fost acuzat de nimic. La o oră după plecarea poliţiştilor, a mers la casa lui Kate Rich şi i-a dat foc, după care a plecat înapoi spre California. Maşina i s-a stricat în Tucumari, New Mexico, aşa că l-a sunat pe Rubin Moore, rugându-l să-l ia şi să-l ducă înapoi, în Montague.

„Copoiul" Conway îşi câştigase renumele ca un om al legii extrem de tenace; i-a ajuns la urechi informaţia că Rubin Moore intrase în posesia unui pistol calibrul .22, pe care i-l dăduse Lucas să i-l păstreze. Cu încălcarea condiţiilor de eliberare din Maryland o fundătură, Conway avea un motiv beton să-l aresteze pe Lucas. „Este o încălcare a legii ca un fost deţinut, condamnat pentru o infracţiune violentă, să posede o armă de foc", spune Conway. „îmi frecam palmele de bucurie."

„Copoiul" l-a arestat pe Lucas la Casa de Rugăciuni. L-a aruncat într-o celulă unde Lucas a început să se plângă de frig - şeriful scăzuse intenţionat temperatura climatizării, pentru a-l face pe suspectul îngheţat să vorbească. De asemenea, i-a refuzat lui Lucas raţia de ţigări şi cafea, în ceea ce-l priveşte, Lucas s-a plâns amar:

— Da' ştii cum să pui omu' la pământ, şerifule! Probabil că o înţelegere era inevitabilă, căci Lucas fuma până la 80 de ţigări pe zi, bea litri de cafea şi ura frigul. Curând, recunoştea un mare număr de crime, desenând imagini ale victimelor sale şi scriind pagini întregi de note ca acestea:

unul ucis în nezu york
păr Șaten Ochi albaștri New York Buffalo
ar Fi Fost Strangulată cu un cordon alb cercei de aur avea rochie
în apartament Joanie
dinți albi frumoși
cu strungăreață
Dinții de Sus
Ochi albaștri cercel mic
Părul mai jos de umeri
aruncată peste
Pod
cu capul și degetele lipsă

în Wichita Falls, pe 1 octombrie 1983, Lucas a pledat vinovat de uciderea lui Kate Rich şi a fost condamnat la 75 de ani de închisoare. Dar tot mai avea de răspuns pentru uciderea lui Becky, pentru care a fost inculpat în faţa Tribunalului Districtual Denton. Apărarea sa a fost că fusese un omor comis spontan, la nervi, în timpul unei discuţii în contradictoriu. Adresându-se juriului, avocatul lui Henry, Tom Whitlock, a apelat la singura circumstanţă atenuantă pe care o avea:

— Cred că tot ce s-a întâmplat a fost strict pe moment. Totuşi ce a spus Tom Whitlock şi ce au crezut cei şapte bărbaţi şi cinci femei din juriu au fost două lucruri complet diferite. Pe 10 noiembrie 1983, juraţii au deliberat două ore, după care au stabilit verdictul: vinovat. Judecătorul l-a condamnat pe Lucas la închisoare pe viaţă.

în Texas, o condamnare pe viaţă nu înseamnă obligatoriu pe viaţă şi exista o posibilitate reală ca Lucas să poată fi eliberat condiţionat în viitor. Dar şeriful districtului Williamson, Jim Boutwell, era de altă părere. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi asigurat că Lucas avea să ajungă pe scaunul electric pentru „Şosete portocalii".

Boutwell îl interogase pe Lucas pe când fusese acuzat de uciderea lui Kate Rich. îi arătase o fotografie a corpului „Şosetelor portocalii", atent să acopere zona gâtului, pentru ca Lucas să nu vadă cauza morţii. Suspectul s-ar fi putut gândi la o

mulţime de cauze; în schimb, a spus: „Mda, aia a fost o autostopistă, probabil sugrumată". A continuat dând detalii despre acea crimă, pe lângă alte 156 de omucideri din toată ţara. Dar şeriful Boutwell nu avea nevoie decât de mărturia lui în legătură cu omorârea „Şosetelor portocalii" şi, pentru ca Lucas să nu poată retracta, a înregistrat video declaraţia.

în Statele Unite, pedeapsa cu moartea este cerută de obicei când crima este însoţită de alte infracţiuni serioase, care aduc „circumstanţe agravante". Cu avocatul sfătuindu-şi ferm clientul să tacă, Lucas a turuit întruna, spunând că o violase pe „Şosete portocalii" înainte şi după moartea acesteia.
Execuţia este doar o formalitate după mărturii de acest gen.
Lucas îşi cumpărase biletul spre pierzanie.

* * *

Căpitanul Bob Prince, de la Compania „F" a Poliţiştilor Texani, este un om al legii foarte impozant. Are 1,93 metri şi peste 90 de kilograme şi este un poliţist formidabil. Ca sergent însărcinat în coordonarea celor 875 de secţii de poliţie, cu peste 1 000 de detectivi care voiau să-l interogheze pe Lucas în legătură cu cazurile de omucideri nerezolvate comise în propriile jurisdicţii, Bob Prince a fost atât de ocupat încât a trebuit să programeze interogatoriile cu şase luni în avans. Atât de căutat era Lucas, încât Bob Prince a înregistrat în scris toate convorbirile telefonice şi cererile scrise.

Lucas avea acum rolul principal în cel mai mare spectacol al crimei de pe pământ şi savura fiecare clipă. îmbrăcat într- un costum nou şi scump, cu cămaşă şi pantofi, a mers la dentist prima dată în viaţa lui şi şi-a reparat dantura. Poliţiştii se băteau să se fotografieze cu Henry Lucas, care începea să fie cunoscut drept cel mai prolific criminal în serie din istoria Americii. Părea că nu mai contau nici un fel de costuri cât timp poliţia de-abia aştepta să închidă cât mai multe crime nerezolvate.

Până în aprilie se închiseseră 190 de cazuri, deşi Bob Prince spune că, dacă Henry ar fi fost lăsat să vorbească, cifra ar fi trecut de 3 000. în graba lor de a închide cazurile nerezolvate şi de a le şterge de pe listă, poliţiştii nu se mai gândeau că adesea recunoştea crime comise în aceeaşi zi, în locuri aflate la 1 000 de

kilometri unul de altul, când singurul lui mijloc de transport erau picioarele.

în timp ce numărul cazurilor creştea, poliţia a presupus că aveau să apară şabloane comune acestor crime, deşi nu s- a întâmplat astfel decât în foarte puţine cazuri. Cu excepţia crimelor de pe I-35 şi din Jacksonville, unde era vorba de acelaşi mod de operare, omorurile fuseseră înfăptuite cu pistoale, puşti, carabine, picioare de masă, cabluri telefonice, vaze, cuţite, ciocane, leviere, traverse de cale ferată, topoare, un cablu de aspirator, o frânghie de plastic şi chiar o maşină. Deşi Lucas a spus că „i-au omorât în toate felurile cunoscute de om, în afară de otravă", toată lumea este azi de acord că probabil a ucis doar o mică parte din numărul de oameni ale căror crime le-a recunoscut, într-adevăr, înainte de a muri acum câţiva ani - fără să-şi vadă visul cu ochii, acela de a-l vedea executat pe Lucas -, şeriful Boutwell a fost intervievat de o televiziune britanică în legătură cu acest subiect.

Boutwell a afirmat ferm că Lucas a omorât sute de oameni în timpul activităţii sale sinistre, dar, când a fost confruntat cu dovezi clare care sugerau altceva, a refuzat să mai comenteze şi i-a dat afară pe jurnalişti. Bob Prince este azi de acord că Lucas a omorât probabil 30 de oameni, cel mult. * * *

Aşa cum începem să înţelegem, structura şi calitatea interacţiunilor familiale sunt factori importanţi în dezvoltarea unui copil. în special în ceea ce priveşte felul în care copilul îi percepe pe membrii familiei şi interacţiunea lor cu copilul şi fiecare cu celălalt.

FBI spune: „Pentru copii, calitatea legăturilor cu părinţii şi ceilalţi membri ai familiei este cel mai important lucru pentru felul în care vor relaţiona şi îi vor preţui, ca adulţi, pe ceilalţi membri ai societăţii. Mai presus de toate, aceste legături timpurii în viaţă (numite uneori liant) desenează harta modului în care un copil va percepe situaţiile din afara familiei."

Psihoterapeutul, neuropsihologul şi neurologul dr. R. Joseph este recunoscut ca fiind un om de ştiinţă şi teoretician creativ, perspicace şi profund. Este unul dintre foarte puţinii experţi atât

ai creierului, cât *şi* ai minţii - prin urmare, ce are de spus dr. Joseph despre acest subiect? În cartea sa, *The Right Brain and the Unconscious*[14], el scrie:

Când un pom creşte, pomul tânăr ce a fost odată nu dispare niciodată, ci, strat după strat, se depune pe miezul său. Adânc înăuntru, pomul copil care era odată e încă viu. Felul în care s-a format acesta, forţele care au acţionat asupra lui, răsucirile, întoarcerile, aplecările şi ruperile provocate de ploaie şi de vânt, de oameni ori de boli, toate determină forma pe care pomul o ia maturizându-se şi îmbătrânind. Indiferent cât de bine va fi îngrijit, nu va depăşi niciodată complet nici o neglijare din vremea când era doar lăstar. Dacă am tăia şi examina cea mai ascunsă parte a acestui pom, am descoperi că pomul cel tânăr care a fost odată continuă să existe în miezul său. Este viu şi-şi va păstra forma originală pentru totdeauna. Va fi întotdeauna ce a fost pomul tânăr. Ce a fost devine fundaţia a ce va fi.

Pomul adult îşi păstrează miezul viu, crescând din el spre exterior. Dacă i-am extrage miezul, pomul ar muri, căci integritatea pomului depinde de el [pentru supravieţuire]. Dacă miezul este slab şi bolnav, atunci, indiferent de cât de expertă este îngrijirea lui ulterioară, pomul adult va fi la fel de slab ca fundaţia lui.

La fel cum pomul viu îşi păstrează miezul de la început, în miezul fiecăruia dintre noi este Copilul care am fost odată. Acest Copil constituie fundaţia a ceea ce am devenit, a ceea ce suntem şi a ceea ce vom fi. Reflectând la copilăria lui Henry, nu e nici o îndoială că a fost tarat psihic în timpul anilor formării sale. Totuşi, aşa cum mulţi ar fi de acord, milioane de oameni, din toate tipurile de culturi şi de societăţi, suferă abuzuri similare, dar nu ajung criminali în serie.

în cartea sa, *Serial Killers - the Growing Menace*[15], Joel Norris menţionează dieta din copilărie a lui Henry:

Aceşti ani de malnutriţie, în special în copilărie, au dus la oprirea creşterii ţesutului cerebral, precum şi la o judecată afectată şi performanţe cognitive diminuate. Doar pe timpul încarcerării sale dieta s-a stabilizat până acolo unde nu a mai

suferit din cauza glicemiei mari şi a deficienţelor severe de vitamine.

Cu toate acestea, deşi pare verosimil în privinţa problemelor lui Lucas, mă îndoiesc, dat fiind istoricul disponibil al cazului său, că asta e toată povestea.

Ştim că, în închisoare, comportamentul lui Lucas a fost unul extrem de psihotic şi antisocial, ca să nu spunem mai mult, şi din acest motiv i s-a prescris Prozac, un medicament care i-a controlat efectiv emoţiile. Acest tratament, probabil în combinaţie cu dieta echilibrată, a fost cel care l-a calmat pe Lucas în timpul perioadelor îndelungate din spatele gratiilor. Totuşi deţinuţii se calmează şi devin mult mai responsabili adesea în sistemul structurat al penitenciarului, aşa că, în această privinţă, Lucas nu a fost unic.

înaintea morţii sale, l-am intervievat pe Lucas de mai multe ori. Pare un fel de zombi, dar unul binevoitor. Fără îndoială, amestecul de abuzuri fizice şi psihice din copilărie, drogurile, accidentele, cele patru pachete de ţigări pe zi, consumul excesiv de alcool şi dieta nepotrivită au provocat o degenerare progresivă a sistemului său neurologic. Aşa cum punctează Joel Norris, „conexiunile fizice dintre diversele zone ale creierului, sutele de milioane de întrerupătoare electromecanice care echilibrează sentimentele primare de violenţă cu comportamentul logic, ordonat social, pur şi simplu nu au funcţionat cum trebuie".

Deci iată un om care, ca mulţi alţi ucigaşi de teapa sa, a murit emoţional şi social înainte de adolescenţă şi pentru care însăşi viaţa a devenit doar o căutare a satisfacerii nevoilor sale disfuncţionale, de la o zi la alta. Desigur, nimic din cele sugerate nu este vreo aluzie la faptul că Lucas era, după definiţia legii, nebun. Ştia diferenţa dintre bine şi rău. Ştia că trecea mult dincolo de limitele acceptate social şi nu a dat doi bani pe consecinţele, carnajul şi durerile pe care le-a provocat în toţi anii aceia ai crimelor.

în timpul ultimului interviu, Lucas a spus că nu a omorât pe nimeni niciodată. Becky Powell trăia bine mersi, a spus el, cu

toate că poliţia descoperise deja nişte oase albite într-un loc din districtul Denton identificat de Lucas. Dar nu exista nici o probă criminalistică care să stabilească clar că acelea erau rămăşiţele lui Becky Powell. Mai mult, ar putea fi în interesul lui Lucas să spunem că, recent, o femeie a declarat că ea este Becky Powell. S-a oferit chiar să fie testată la poligraf şi să facă teste ADN. Poliţiştii nu agreează ideea, chiar dacă ar fi doar de distracţie sau ca exerciţiu interesant. Dar dacă Becky trăieşte? Opera Diavolului, cu secta lui „Mâna Neagră a Morţii"? Zombi reali ieşiţi dintr-un mormânt din Texas. E genul de poveste pentru care studiourile Hammer House of Horror ar plăti o sumă frumuşică!

„N-am omorât-o nici pe Kate Rich", a protestat Henry. Şi s-ar putea spune că doar cenuşa văduvei a mai rămas împrăştiată de vânt. Nu o poate identifica nimeni din acele dâre cenuşii. Totuşi cioburi din lentilele ochelarilor săi *au fost* găsite lângă cuptorul de lemne, acelaşi în care a susţinut iniţial că a incinerat cadavrul.

în timp ce ultimul interviu se apropia de final, l-am întrebat pe Henry cum de a condus atâţia poliţişti către mormintele victimelor. Cum de a descris detalii pe care nu le putea şti decât ucigaşul? Răspunsul său întortocheat a fost că i se arătaseră poze ale cadavrelor *în situ* şi astfel a putut repeta acele informaţii. Asta a ridicat, desigur, o altă întrebare: „De unde ştiai unde fuseseră aruncate cadavrele?"

încă o dată, Lucas mi-a dat ce a crezut el că poate fi un răspuns credibil: „Ei [poliţiştii] m-or dus acolo înainte şi după aia s-or întors apoi la mine şi m-or întrebat unde erau cadavrele".

Problema cu acest răspuns este că poliţia nu avea habar unde erau cadavrele, până când nu le-a spus Henry.

într-o ultimă încercare de a-l face pe Henry să spună tot adevărul, l-am întrebat despre mama lui. Plângând şi ştergându-şi cu mâneca mâzga verde care i se scurgea din ochiul fals, a replicat: „Nup. N-am omorât pe nimeni niciodată. Doar am crezut mereu că am omorât-o. Da' sor- mea o zis pe patu' de moarte că ea o omorât-o pe mama... N- am ştiut niciodată. O fost şi o martoră, da' o murit şi ea."

Cu doar două săptămâni mai înainte, Lucas fusese vizitat de polițiști. în timpul vizitei mai recunoscuse două crime, dând detalii despre locurile în care îngropase cadavrele. Acestea au fost recuperate ulterior.

Henry Lee Lucas a fost ca un specimen rar, preistoric, conservat în chihlimbar. Avea un soi de viclenie fascinantă. Urât, defect mental, întruchipa perfect imaginea criminalului în serie în acel depozit de exemplare umane cunoscut ca Departamentul Corecţional Texas.

* * *

Ottis Elwood Toole a murit în închisoare, de ciroză, în septembrie 1996. Criminalul condamnat Henry Lee Lucas a fost salvat pe 25 iunie 1998 de pe Coridorul Morţii şi de la execuția aproape sigură de guvernatorul de atunci al statului Texas, acum preşedinte al Statelor Unite, George W. Bush.

Bush a spus că: „în timp ce Henry Lee Lucas este vinovat pentru o serie de crime oribile, au fost exprimate îndoieli serioase cu privire la vinovăția lui în acest caz [Şosetele portocalii]".

Filele de pontaj şi un cec încasat arată că Lucas fusese în Florida, unde lucrase la firma de acoperişuri, iar aceste înregistrări coincid exact cu data crimei. Evident, Lucas nu avea cum să fie în două locuri simultan, iar acum există un motiv serios să credem că răposatul şerif Boutwell ştia şi el asta.

în Texas, un guvernator are puterea legală de a comuta o sentinţă capitală doar la recomandarea majorităţii celor 18 membri ai Comisiei de Amnistii şi Eliberări Condiţionate. Aceeaşi componenţă a respectivei comisii a respins cererea de clemenţă a Karlei Faye Tucker, o femeie de 38 de ani care a recunoscut că ucisese cu un topor doi oameni şi care spunea că s-a convertit la creştinism în închisoare, cerând îndurare. A fost executată pe 3 februarie 1998.

De la începutul mandatului de guvernator al lui Bush, comisia votase o singură dată în majoritate să recomande comutarea unei pedepse capitale. Unica autoritate independentă pe care o are un guvernator al statului Texas într-un caz de pedeapsă capitală este de a acorda o singură amânare cu 30 de

zile a execuţiei. Din momentul preluării mandatului de către George W. Bush până data comutării pedepsei lui Lucas avuseseră loc 134 de execuţii.

„Sunt 80% şanse să ies într-o zi din închisoare", i-a spus Lucas ziaristului Associated Press Michael Graczyk. „El [Bush] o spus ce crede despre lege şi legea zice că nici o persoană nevinovată să nu fie executată", a adăugat Henry, care era programat pentru injecţia letală pe 30 iunie, pentru uciderea „Şosetelor portocalii", în 1979, în districtul Williamson.

Pe 30 iunie a fost transferat de pe Coridorul Morţii în Centrul Departamentului de Diagnostic aparţinând sistemului de justiţie penală din Texas, în Huntsville, unde a fost supus unor teste medicale şi psihiatrice, cu scopul de a se dovedi dacă este sau nu suficient de sănătos mintal pentru a fi executat. Discuţia sa cu psihiatrii a durat în jur de un minut. „Mi-or modificat fişa", a spus el ulterior. „Or zis că-s ţicnit. Or trimis-o înapoi aici; am fost iar jos la oamenii de aici. Or zis: «Te-or schimbat în ţicnit». Oamenii ăştia mi-or schimbat fişa la loc, cum trebuie să fie. Sunt doar o persoană care vrea să-şi termine condamnarea, să fie achitată de cazurile astea false şi să mă întorc la viaţa mea. Asta e tot ce vreau."

Scăpând de execuţie ca prin urechile acului, Henry a fost retrimis, o săptămână mai târziu, la Ellis Unit, la 25 de kilometri nord-est de oraş. Dar, în loc să revină pe Coridorul Morţii de la Ellis, a fost dus printre deţinuţii obişnuiţi.

Viaţa lui printre ceilalţi deţinuţi nu a mai fost însă ca înainte. încă mai străbătea coridoarele cu mâinile la spate, o procedură obişnuită pe Coridorul Morţii, unde deţinuţii sunt încătuşaţi. Avea şi un nou număr, schimbând numărul din trei cifre de pe Coridorul Morţii cu unul obişnuit, din şase cifre.

„Jos, acolo, e ceva complet diferit", spunea el despre Coridorul Morţii. „Eşti înghesuit. Când ajungi la cei normali, nu e aşa." A povestit că, atunci când a ajuns în noua închisoare, colegul de celulă a cerut imediat să fie transferat când a aflat că Lucas urma să-i fie partener. Lui Henry i s-a dat o celulă doar a lui.

Bush, care spusese că Lucas nu va fi eliberat niciodată din închisoare, a spus că întrebările ridicate de Lucas şi de alţii, despre crima pentru care fusese condamnat la moarte, l- au convins să permită comutarea sentinţei. „M-a şocat, sincer", a spus Lucas. „Nu credeam că o s-o facă. Toată lumea era împotrivă. Şi-o apărat părerea. Am renunţat, da. Oricine ar fi renunţat cu cazieru' meu. Da' n-am omorât-o decât pe mama şi am stat în închisoare pentru asta."

La 64 de ani, Henry Lee Lucas a murit în urma unui atac de cord în seara zilei de luni, 12 martie 2001. A fost scos din celulă şi transportat în infirmeria de la Ellis Unit, după ce a acuzat dureri în piept, şi a fost declarat decedat la ora 22:17. După autopsia de la filiala Universităţii Texas din Galveston, a fost îngropat pe 15 martie în cimitirul Peckerwood Hill, din Huntsville, locul final a mii de deţinuţi ai Departamentului de Justiţie Penală Texas ale căror trupuri nu au mai fost revendicate de prieteni şi de familii.

Peste 500 de oameni au participat la ceremonia funerară - de trei ori mai mulţi decât la înmormântarea oricărui alt criminal în serie din istorie.

Acest capitol este bazat pe interviurile exclusive dintre Christopher Berry-Dee şi Henry Lee Lucas, pe Coridorul Morţii din Unitatea Ellis, Huntsville, Texas din 1996, şi pe o corespondenţă şi o documentare suplimentare.

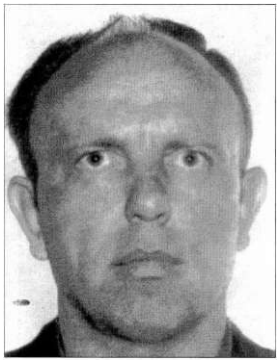

„Urăsc femeile cu pasiune [...] Se joacă tot timpul cu mintea mea."

HARVEY Louis CARIGNA

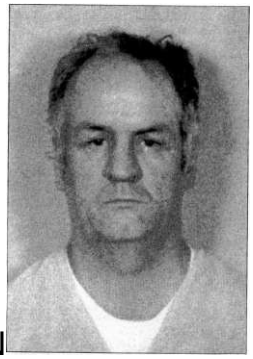

N

„Carnea de om, ei bine, ah, are gust de carne de porc... Nu ştiu de ce am mâncat din oameni, da' am făcut-o." ARTHUR JOHN SHAWCROSS

Copyright foto © Bettmann/Contributor via Getty Image

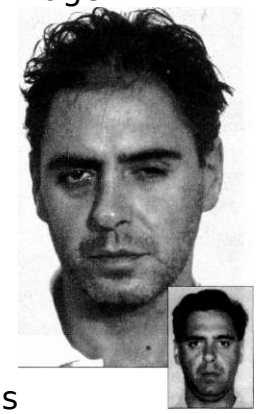

s

„Ei bine, după ce s-a scurs sângele, i-am tăiat capul. Exact ca la porc." *JOHN MARTIN SCRIPPS*

„Nu aveam nici o intenţie să o omor. Nu ştiu dacă eram eu sau ce era. A fost prima, cea mai groaznică, şi peste care am trecut cel mai greu." HENRY LEE LUCAS

Copyright foto © Steve Northup/The LIFE Images Collection via Getty Image

S

„Nu, totul a început atât de repede! După ce am început, n-am mai putut să mă opresc. A fost atât de repede!" RONALD DeFeo Jr.

Copyright foto © Robert Rosamilio/NY Daily News Archive via Getty Image

s„Uite, nu-mi amintesc numele sau fețele lor... Da' cred că tre' să fie deja mort de-a binelea." AILEEN CAROL WUORNOS

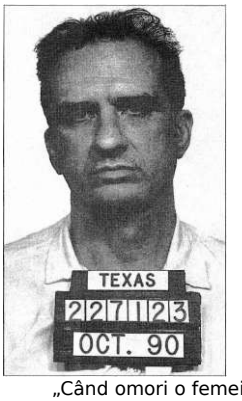

„Când omori o femeie e ca şi când ai omorî o găină. Amândouă cârâie."

KENNETH ALLEN McDUFF

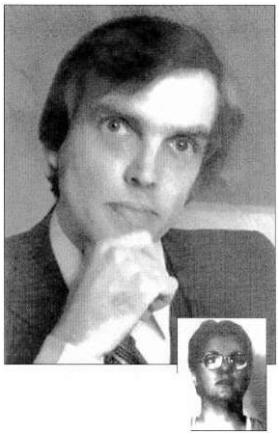

cade

„Eram un tip arătos, ştii? Da' uite ce mi-au făcut! îmi păru', mi s-au cariat dinţii şi tot vor să mă omoare." DOUGLAS DANIEL CLARK ŞI CAROL MARY BUNDY

Cunoscut autor şi criminalist, CHRISTOPHER BERRY- DEE este considerat cel mai bine vândut scriitor de „true- crime" din Marea Britanie. Printre cărţile sale se numără *Talking with Psychopaths and Savages* (cel mai bine vândut titlu al genului în Marea Britanie în 2017) şi *Talking with Female Serial Killers.*

MULTUMIRI
HARVEY LOUIS CARIGNAN - SUA
ARTHUR JOHN SHAWCROSS - SUA
JOHN MARTIN SCRIPPS - MAREA BRITANIE
MICHAEL BRUCE ROSS - SUA
RONALD JOSEPH ..BUTCH" DEFEO JR. - SUA
AILEEN CAROL WUORNOS - SUA
KENNETH ALLEN McDUFF - SUA
DOUGLAS DANIEL CLARK & CAROL MARY BUNDY - SUA
HENRY LEE LUCAS - SU

ANotes

1]
Derivat din cuvântul *odd* - ciudat (n.tr.
],„Citogenetica comportamentului uman" (n.tr.]

h-3]
Crescut (n.tr.
]*killing* - ucidere (din lb. engl.] (n.tr.]

1—5]
Studenţii Viitori Fermieri ai Americii (n.tr.
]Oroarea din Amityville (n.tX.) „MARILE SPERANŢE" (n.tr.]
Crimă în Amityville (n.tr.]
Cei mai căutaţi infractori aiAmericii (n.tr.]

Marca sub care se comercializează pancuroniul (n.tr.]
„Ucigaşul de pe Sunset" (n.tr.]
„Arena aligatorilor" (n.tr.]
Mâna morţii (n.tr.]
Emisfera dreaptă şi inconştientul *(n.tr.)*
Criminali în serie - O ameninţare în creştere (n.tr.]